

ДЖЕНИФЪР УАЙНЪР НИЩО ОБЩО

Превод от английски: Теодора Давидова, 2005

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга никога нямаше да види бял свят без помощта и усилената работа на три невероятни жени. Моята агентка — божествената и благородна Джоана Пулчини, неуморна бранителка на интересите ми и съвършен читател. Предаността и сърдечността на Лиза Нелигън (нека не забравяме и историите, които научих от нея за отношенията между сестри) ми помогнаха повече, отколкото мога да изразя. Гриър Кесър Хендрикс не само ме взе под крилото си и се съгласи да издаде книгата, но се обяви и за неофициален предводител на моя фен клуб и се превърна в личен издател. Рядко един писател може да се надява на толкова много внимателни читатели и енергични поддръжници, а аз съм благословена с тези мои колеги и приятели.

Тереза Кавано и Линда Майкълс помогнаха на Маги и Роуз да се появят на бял свят. Помощничката на Джоана Ана Деврийс и Сюзан О'Нийл се пребориха с телефонните ми обаждания. Лора Мулен в „Артиа“ е чудодееен работник и невероятно хладнокръвен човек. Искрените ми благодарности на всички тях.

Изказвам най-сърдечната си благодарност и на всички писатели, които ме вдъхновиха и окуражиха и помогнаха по този начин да се роди тази книга. Не мога да не спомена Сюзан Айзъкс, Ана Макстед, Дженифър Крюиз, Джон Сиърлес, Сюзан Финамор и Джей Ди Маклачи.

Благодаря и на всички членове на моето семейство, които ме глезиха, подкрепяха, смяха се, когато им четях откъси, тактично се въздържаха от коментари, свързани с окаяното състояние, в което беше домът ни и дори личната ми хигиена, докато бях затънала в редакции и коректури — това са, освен всички други, и Сюзан Ейбрамс, Лиза Масланковски, Джини Дърам и Шарон Феник.

Бих искала светът да знае, че Уендъл, крал на всички кучета, и до днес е моя муза, че съпругът ми Адам все така е мой спътник, първи читател и напълно завършен и прекрасен човек.

И накрая, но най-важното, да благодаря на своите читатели, които идваха на четенията, пишеха ми, искаха да зная колко са харесали първата ми книга „Добър в леглото“ и ме подканяха да побързам с книгата, която държите в ръцете си. Благодаря им, че споделяха с мен колко важна е била предишната ми книга в техния живот. Искам да ги уверя, че имам още много истории, които съм готова да споделя с тях. Моят интернет адрес е: www.jenniferweiner.com и всеки е добре дошъл, дори за да ми каже едно „Здрасти“.

**ПЪРВА ЧАСТ
НА НЕЙНО МЯСТО**

1

— Ох, коте! — простена мъжът... Тед, Тад или както там му беше името. Впи устни във врата ѝ и от силния натиск лицето ѝ се залепи за стената на тоалетната.

„Смешно наистина“, помисли си Маги, усетила, че той повдига полата ѝ. След поне пет водки с тоник, които погълна през последния час и половина, ѝ беше малко трудно да прецени кое точно е смешно и кое не. Едва ли можеше да произнесе нещо членоразделно.

— Колко си топла! — възкликна Тед или Тад, стигнал до фината материя на прашките, които Маги си беше купила специално за случая.

„Искам червени прашки“ — беше казала тя в магазина.

„Огнен пламък ли да бъде?“ — поинтересува се продавачката във „Виктория сикрет“.

„Все едно — отвърна Маги. — Малък размер — добави тя. — Най-малкият“. Изгледа пренебрежително момичето отсреща, за да даде да се разбере, че може и да не прави разлика между огнения пламък и обикновеното червено, но нея, Маги Фелър, това малко я интересува. Не бе завършила колеж, нямаше и кой знае каква работа... Всъщност миналия четвъртък остана без никаква. Кариерата ѝ на екрана (показаха сребрилата кожа на лявото ѝ бедро в предпоследния видеоклип на Уил Смит) като че ли бе приключила за не повече от три секунди. Животът ѝ бе низ от препъвания, докато някои хора, поспециално сестра ѝ Роуз, бръмчаха неуморно из колежите на Айви Лийг^[1], след което постъпваха в правните факултети на различни университети, а оттам — направо в адвокатските фирми и луксозните апартаменти на „Ритенхаус Скуеър“, сякаш избрани да се носят леко в морето на живота. Но каквото и да говорим, и тя не бе за пренебрегване — притежаваше нещо рядко и ценно, с което малцина могат да се похвалят и за което много жени само си мечтаят — перфектно тяло. Четиридесет и осем килограма, равномерно разпределени върху ръст от сто шестдесет и шест сантиметра, обгърнати с добре поддържана кожа с гладък бронзов загар, почистена, обезкосмена, подходящо хидратирана, дезодорирана и парфюмирана.

На добре оформеното ѝ дупе беше татуирана малка маргаритка, на левия глезен: „Родена да бъде лоша“, а на левия ѝ бицепс — пронизано от стрела сърце с надпис: „Мама“. (Щеше ѝ се да изпишат и датата на смъртта на майка ѝ, но тази татуировка боля повече от другите две, взети заедно, и затова се отказа.) Маги бе направила и пластична операция на гърдите си, така че сега бяха с размер D. Подарък от женен приятел — тя го наричаше инвестиция в бъдещето. При това уточнение баща ѝ и Сидел — Чудовището мащеха, се нацупиха като сърдити пуяци.

„Да не би да имаш някакви планове за бъдещето?“ — подметна Роуз, по-голямата ѝ сестра, с онзи характерен неин леден тон, който я правеше да изглежда на поне седемдесет.

Маги пусна забележката покрай ушите си. Не я интересуваше. Беше на двадесет и осем, а на събирането по случай десетата годишнина от завършването на гимназия на випуска си беше най-красивото момиче от класа.

Щом прекрачи прага на хотел „Хилтън“ на Черил Хил с прилепнала по тялото черна рокля и обувки на високи токове, които бе забърсала от гардероба на сестра си предишната седмица, очите на всички присъстващи се насочиха към нея. Роуз се бе оставила да заприлича на лоена топка — по-голямата сестра на Маги бе по-голяма в много отношения, но носеше същия номер обувки. Маги усещаше пламенните погледи на присъстващите, докато усмихната залюля бедра към бара, подрънквайки с гривните на двете си ръце. Даде възможност на бившите си съученици добре да я огледат и да се уверят какво са загубили, като са пренебрегвали момичето, което често наричаха „бавноразвиваща се“, което плахо се изхързулваше по училищните коридори, боязливо прилепило гръб до вратите на шкафчетата, облечено с твърде голямото военно яке на баща си. Ясно беше, че Маги е разцъфтяла като никоя друга. Нека я погледат и дано лигите им да потекат. Мариса Нусбаум и Ким Прат, и особено онази кучка Саманта Бейли с нейната измито русолява коса и шестте килограма, които беше залепила на задника си, откакто завърши гимназията. Да не говорим за всичките онези мажоретки, които навремето не криеха презрението си или откровеното си пренебрежение. Нека им изтекат очи... Нека я зяпат. Или по-добре това да направят жалките им оплешивяващи съпрузи.

— О, господи! — простена Тед Поповата лъжичка, който вече разкопчаваше панталона си.

Някой пусна водата в съседната кабинка.

Маги се олюля на високите токове, докато Тед-Тад направи опит да пъхне члена си в нея, но нещо не успяваше, буташе го безпомощно ту в бедрото, ту в задните ѝ части. Сякаш си имаше работа с пиян слепок. Маги простена от отегчение. Онзи очевидно изтълкува този звук като знак за нейната възбуда.

— Харесва ти, нали, коте? — замушка той още по-усърдно неориентирания си израстък.

Маги потисна прозявка на отегчение и хвърли поглед към разголените части на тялото си — с удоволствие отбеляза, че бедрата ѝ са стегнати и гладки, резултат от дългите часове тренировки на бягащата пътека във фитнес залата. Все едно колко усърдно Тед тикаше члена си в нея, плътта ѝ само леко потрепваше. А и педикюрът ѝ беше съвършен. Не беше сигурна, че този път избра подходящ цвят на лака — не много яркочервено, но сега вече беше убедена, че не е сбъркала. Алените нокти на краката ѝ проблясваха деликатно.

— О, господи! — изрева Тед.

По гласа му пролича, че всеки миг ще достигне кулминацията, сякаш бе зърнал видение, за което дори не беше подозирал. Застанал бе до Маги на бара някъде около половин час след пристигането ѝ. Напълно покриваше нейните представи за привлекателен мъж — висок, рус, без излишни тлъстини, никакви следи от оплешивяване, с две думи, идеалът за мъжка хубост от гимназията. Оставяше на бармана по пет долара бакшиш за всяка поръчка, макар напитките да бяха безплатни и подобен жест да бе напълно излишен. На всичкото отгоре изричаше онова, което тя искаше да чуе.

„С какво се занимаваш?“ — беше попитал той.

„Пея“ — усмихна му се тя. Това беше самата истина. През последните шест месеца беше беквокал в група на име „Уискърд Бискиит“, чиито парчета бяха предимно в стил „метъл“, но изпълняваха и класически диско песни от 70-те години. От създаването на групата досега бяха получили един-единствен ангажимент, но беше известно, че пазарът е твърде ограничен, а и твърде много аранжimenti в стил „Макартър Парк“^[2] звучаха по заведенията. Маги знаеше, че я държат в състава само защото соло певецът се надява да спи с нея. Все пак

участието ѝ в групата задоволяваше в известна степен желанието ѝ да бъде известна.

„Не помня да сме били в един и същи клас — отбеляза Тед, докато прокарваше показалец около китката ѝ. — Няма начин да не съм те забелязал“.

Маги сведе очи и нави на пръста си една от кестенявите си къдрици. Чудеше се дали да плъзне леката си обувка по глезена му, или да разкопчае шнолата, която придържаше къдравата ѝ коса, за да я остави да се посипе по гърба ѝ. Наистина не бяха учили в един клас. Тя беше в специалните класове, за „догонвачи“. Там учеха слабаците и двойкаджиите. Учебниците бяха с големи букви и по-тънки от тези на останалите. Такъв учебник можеш и да увиеш в подвързия, и да го пхнеш бързо в раницата си, но на всички им беше ясно за какво става дума. Много важно! Я да си го начукат? По дяволите всички хубавелки мажоретки, както и всички онези момчета, които нямаха нищо против да се натискат с нея на задната седалка на колите на родителите си, но пред другите се правеха, че не я познават.

— О, боже! — изви за пореден път Тед.

Маги понечи да му каже да бъде малко по-тих, но наместо това от устата ѝ изригна изпитата водка с тоник, примесена с няколко парчета сдъвкани спагети. Кога ли беше яла спагети? Май снощи? Опита се да си спомни кога за последен път се беше хранила, но той вече стискаше бедрата ѝ и се опитваше да я обърне с лице към себе си. При това движение я блъсна в поставката за тоалетна хартия.

— Ааа! — изпусна той една въздишка и се опря в гърба ѝ.

Маги се опита да се извърне, доколкото позволяваше тясното пространство, тъпчейки с крака кашата от водка, тоник и спагети на пода.

— Не върху роклята! — успя да процеди тя. Видя го да ѝ се хили с глупавата си усмивка, панталоните му бяха смъкнати до коленете, ръката му още държеше пениса.

— Беше наистина страхотно! — въздъхна той. — Как ти беше името?

На около двадесет и пет километра оттам Роуз Фелър имаше тайна — тайна, която лежеше просната по гръб, похъркваше и

незнайно как беше успяла да изрита чаршафите и възглавниците от леглото на Роуз.

Роуз се надигна на лакти и огледа своя любовник на светлината от улицата, която се процеждаше през щорите. Лицето ѝ се разтегна в усмивка, която никой от колегите ѝ в адвокатска фирма „Луис, Домел и Феник“ не познаваше. Винаги беше мечтала за подобно изживяване, тайно се беше надявала да ѝ се случи: да срещне мъж, който ще я гледа така, сякаш е единствената жена не само в стаята, но и на света. А този тук на всичкото отгоре беше красив, много по-добре изглеждаше без дрехи, отколкото преди да ги съблече. Дали да не го снима? Опасяваше се, че шумът от раздвижването ще го събуди. А и на кого ли можеше да покаже такава снимка?

Продължи да оглежда тялото му — силни крака, широки рамене, леко раздалечени устни, през които звукът от хъркането излизаше необезпокояван. Роуз се отпусна по гръб в своята страна на леглото и придърпа одеялото до брадичката си. Лицето ѝ се озари отново от нахлулите спомени.

Работеха по делото на Вийдър — толкова отегчително, че Роуз всеки миг щеше да се разплаче, ако по една случайност не бяха възложили делото на нея и Джим Данвърс, а тя беше хлътнала до уши по него и беше готова да прекара и седмици в прехвърляне на документи, стига да е достатъчно близо, за да диша въздуха, който той диша, да усеща аромата на скъпия му вълнен костюм и на афтършейва. Стана осем вечерта, после девет и най-сетне прибраха и последната страница в плика, който трябваше да замине на другата сутрин. Джим я погледна с усмивката си на филмова звезда и попита:

„Не искаш ли да хапнем някъде?“

Слязоха в бара на „Льо Бек-Фин“, където чашата вино бе последвана от бутилка, посетители идваха и си отиваха, свещите по масите постепенно изтляха и към полунощ в заведението останаха само те двамата. Разговорът изведнъж секна. Роуз тъкмо се чудеше какво да каже, за да продължи разговора, нещо за спорта може би, когато неочаквано Джим протегна ръка, стисна пръстите ѝ и попита:

„Имаш ли представа колко си красива?“

Роуз поклати отрицателно глава, защото наистина нямаше никаква идея. Никой, освен баща ѝ, и то само веднъж, не ѝ беше казал такава нещо, но то не се броеше. Когато се погледнеше в огледалото,

виждаше само едно обикновено момиче, пораснал книжен червей, с прилично облекло, размер четиринадесет, кестенява коса, кафяви очи, плътни прави вежди и упорито вирната брадичка.

Винаги се беше надявала, макар и тайно, че ще се намери мъж, който да ѝ каже, че е красива. Ще разпусне косата ѝ, ще свали очилата ѝ и ще се вгледа в лицето ѝ, сякаш е самата Елена от Троя. Неслучайно не си беше направила контактни лещи. Роуз се наведе над масата, всяка фибра от тялото ѝ трептеше, очите ѝ не се отделяха от тези на Джим в очакване на думите, за които така дълго бе копняла. Но Джим грабна ръката ѝ, плати сметката и почти я повлече навън към нейния апартамент, където събу обувките ѝ, запретна ѝ полата и покри с целувки тялото ѝ от врата надолу към корема. Близо четиридесет и пет минути той прави с нея неща, за които тя само беше мечтала (а и веднъж бе наблюдавала в „Сексът и градът“).

Потръпна при спомена за изпитаното удоволствие, придърпа още малко завивката и си напомни, че то може да доведе до известни неприятности. Да спиш с колега противоречеше на убежденията ѝ (до този момент ѝ беше лесно да се придържа към това правило, защото не се бяха появили кандидати да спят с нея). По-неприятното бе, че интимните връзки между служители на фирмата бяха изрично забранени. И ако някой научеше за случилото се, и двамата можеха да пострадат. Той щеше да има големи неприятности, а нея може би щяха да поканят да напусне. Това означаваше да си търси друга работа, поредно ходене по мъките с интервюта, досадни отговори на едни и същи въпроси: Винаги ли сте искали да бъдете адвокат? В каква област на правото бихте искали да работите? Каква практика си представяте, че ще развиете? Как според вас ще се сработите със служителите в нашата фирма?

Джим се бе държал съвсем различно. Когато Роуз се яви като кандидат за мястото, обявено от „Луис, Домел и Феник“, интервюто проведе тъкмо той. Беше чудесен септемврийски следобед преди три месеца и стегната в тъмносиния си костюм, специално купен за интервютата, стиснала здраво папката с документи и оферти, тя влезе в заседателната зала. След пет години работа в „Дилърт Макийн“ имаше нужда от промяна — търсеше по-малка фирма, в която щяха да я натоварят с повече отговорности. Това беше третото интервю за тази седмица и тъмносините официални обувки вече бяха изранили краката

й, но пък един-единствен поглед към Джим Данвърс бе достатъчен, за да забрави болката и останалите фирми, които беше посетила. Беше очаквала да я посрещне обичайният тип съдружник — около четирийсетгодишен, оплешивяващ, с очила, дружелюбно настроен към бъдещи колежки. Завари Джим да стои пред прозореца на залата, а когато се обърна да я поздрави, лъчите на късното септемврийско слънце озариха русата му коса, която изведнъж се превърна в златист ореол. Нямаше нищо общо със стандартния съдружник, дори нямаше четирийсет. Вероятно беше някъде към трийсет и петте. „Сигурно е най-младият партньор“, помисли си Роуз. Около пет години по-голям от нея, при това красив. Ами челюстта!? И какви очи само! Страхотната миризма на афтършейва му се носеше във въздуха. Беше от мъжете, за които си бе забранила да помисля дори, защото и в училище, и в колежа, и в университета най-важната ѝ грижа бяха изпитите и лекциите. Когато ѝ се усмихна, тя забеляза как между зъбите му проблясва нещо сребристо. Очевидно някаква кукичка. Сърцето ѝ затуптя радостно. Не е свършен! Може би имаше надежда.

„Госпожица Фелър?“ — бе попитал той. Тя само кимна от страх гласът ѝ да не я издаде. Беше ѝ се усмихнал и прекосявайки стаята с две-три стъпки, се приближи и я хвана за ръката.

За нея всичко започна от този момент. Слънцето зад гърба му, ръката му, обгърнала нейната, и искрите, които прехвърчаха между тях, мигом стигнаха до онова място ниско в корема ѝ. Само беше чела за това, което изпита. Дори не вярваше, че има такова нещо като страст. Беше чела в романите на „Арлекин“ за страст, гореща и пламенна, от която дъхът ти секва. Щом там, в заседателната зала, погледът ѝ попадна на врата на Джим Данвърс, изпита желание да прокара език по гладката му кожа.

„Казвам се Джим Данвърс“ — беше ѝ казал той.

„Аз съм Роуз — промълви тя с пресипнал от възнение глас, след като се покашля, за да прочисти гърлото си. По дяволите! Как ѝ беше фамилията? — Фелър. Роуз Фелър. Здравейте“.

Нещата между тях се развиваха сравнително бавно: поглед, задържал се за част от секундата по-дълго, докато чакат заедно асансьора, ръката му на кръста ѝ, когато ѝ прави път, погледът му, който я търси по време на заседание на партньорите със служителите.

Междувременно тя събираше трохите информация, която успяваше да чуе.

„Ерген“ — съобщи ѝ секретарката.

„Заклет ерген“ — сподели една от стажантките.

„Разбивач на сърца — прошепна млада служителка, докато коригираше червилото си пред огледалото в дамската тоалетна. — А и чух, че бил добър в леглото.“

Роуз се изчерви, изми ръцете си и почти избяга навън. Не искаше Джим да е обект на клюки. Не искаше да го обсъждат в тоалетните. Искеше да е само неин. Да ѝ казва отново и отново, че е красива.

В някой от апартаментите на горния етаж пуснаха водата на тоалетното казанче. Джим промърмори нещо насън. Сетне се извърна и кракът му докосна глезена ѝ. Господи! Роуз прокара пръстите на единия си крак по прасеца на другия. Не остана доволна. Не беше избърснала краката си. От толкова време се канеше, обещавахе си, че няма да отиде на аеробика в този вид. Всъщност от три седмици не беше ходила, а за няколкото минути, в които се разкършваше вкъщи, обикновено си обуваше клин...

Джим се обърна за пореден път, избутвайки я до самия край на матрака. Тя огледа с тъга дневната си. От цялото обзавеждане се излъчваше сигналът: самотно момиче, старомодно на всичкото отгоре. Дрехите им образуваха пътека по пода непосредствено до двете ѝ яркожълти гирички, заедно с неразопакованата още касета с упражнения по Тае Бо^[3]. Бягащата пътека, купена преди три години в изпълнение на новогодишния ѝ списък с добри намерения, беше покрита с дрехите от химическо чистене. На малката масичка беше забравена кофичка за изстудяване на вино, четири кутии за обувки „Сакс“ се издигаха недалеч от дрешника, а поне шест розови романа лежаха на нощното ѝ шкафче. „На това му се вика катастрофа“, помисли си Роуз и се запита дали изобщо е в състояние да направи нещо, за да придаде на жилището си вид, който да внушава, че тук живее личност с интересен живот. Дали пък нямаше денонощен магазин за обзавеждане, от който да поръча възглавници за пода или някакви ниски шкафчета? Късно ли е вече да направи нещо за краката си?

Успя да намери слушалката на телефона и се промъкна в банята. Ейми вдигна при първото позвъняване.

— К'во има? — процеди тя. Някъде в стаята се носеше виещият глас на Уитни Хюстън, сигурен знак, че приятелката ѝ за стотен път гледа „Сладка въздишка“^[4]. Ейми не беше чернокожа, но това не ѝ пречеше да продължава да опитва.

— Няма да повярваш какво се случи — прошепна Роуз.

— Изчукаха ли те?

— Ейми!

— Да или не? Иначе защо ми звъниш по това време?

— Ами... — Роуз светна лампата и се взря в доволното си отражение в огледалото. — Всъщност, да. И беше... — Тя замълча. Подскочи леко и продължи: — Чудесно!

Ейми подсвирна възхитено.

— Браво, приятелко! И кой беше щастливецът?

— Джим — въздъхна Роуз.

Този път свирката на Ейми беше далеч по-звучна.

— Беше невероятно! — продължи Роуз. — Как да ти кажа... Той е направо...

От телефона се разнесе предупредителното пиукане — знак, че някой чака да се включи.

— Днес си доста търсена — отбеляза Ейми. — Обади ми се пак.

Роуз прехвърли разговора и погледна часовника. Кой можеше да звъни в един през нощта?

— Ало? — Чу шум, музика, гласове... Очевидно се обаждаха от някой бар или събиране. Опря гръб във вратата на банята. Маги. Защо ли не се изненадва?

Гласът отсреща беше на млад непознат мъж.

— Търся Роуз Фелър.

— На телефона. Кой се обажда?

— Казвам се Тод.

— Тод — повтори машинално Роуз.

— Да. Аз... Тук сме със сестра ви. Маги се казва, нали?

Някъде отдалеч Роуз чу пиянското подвикване на сестра си. „Нейната малка сестричка!“ — сбърчи нос тя. Погледът ѝ попадна на шампоана „за тънка, немощна и безжизнена коса“ и го пхна под умивалника, в случай че Джим влезе да вземе душ, да не се сблъска с передното доказателство за проблемите ѝ с косата.

— Тя... Тук... Според мен нещо не е добре. Доста пи — продължаваше Тод. — Освен това... Не разбирам много, но се срещнахме в тоалетната, постояхме известно време и изведнъж нещо ѝ стана, нещо като припадък. Успя да ми каже да ви позвъня — добави той. — Преди да припадне, имам предвид.

„Аз съм господарят на света!“ — проехтя отдалеч викът на очевидно съвзелата се Маги.

— Много мило от нейна страна — въздъхна Роуз и метна пакет дамски превръзки и кутийка крем при шампоана. — Защо не я заведете у тях?

— Не ми се иска да се забърквам...

— Тод, кажи ми, моля те — започна Роуз с добре тренировки в правния факултет тон, който ѝ даваше възможност да изцеди от свидетелите нужната информация, — по време на престоя със сестра ми в тоалетната какво точно правехте?

Отсреща мълчаха.

— Виж, Тод, не държа да знам подробности — обади се Роуз, — но искам да отбележа, че ти вече си се „забъркал със сестра ми“. Та защо не вземеш като един нормален мъж да я заведеш у тях?

— Струва ми се, че има нужда от помощ, а пък трябва да си тръгвам... Взел съм колата на брат си и обещах да му я върна, а...

— Тод...

— Добре де, няма ли някой друг, на когото да се обадя? — прекъсна я той. — Родителите ви например?

Сърцето на Роуз спря за част от секундата. Тя стисна клепачи.

— Къде сте?

— Хотел „Хилтън“ на Черил Хил. Събиране по случай годишнина от завършване на гимназията. — Той тутакси затвори.

Роуз стоеше, опряна до вратата на банята. Ето това е истинският ѝ живот: връхлитащ автобус, чиито спирачки отказват. Истината беше, че не може да бъде обикната от Джим. Нищо, че привидно дава вид на весело безгрижно момиче с нормален подреден живот, което си купува хубави обувки и чиято единствена грижа е дали ще успее да гледа повторението на сериата от „Спешно отделение“. Истината личеше и в оставената в ъгъла неразопакована бягаща пътека, и в необръснатите крака, и в грозното бельо. Но най-вече личеше в сестра ѝ — разкошна, объркана, изумително нещастна и стъписващо безотговорна. Но защо

точно тази вечер? Защо Маги не я остави да се наслади до дъно на тази единствена нощ?

— Мамка му! — простена Роуз предпазливо. — Мамка му! Мамка му! — На пръсти се върна в стаята, намери опипом очилата си, нахлузи клина и взе ключовете за колата. Надраска набързо бележка на Джим, в случай че се събуди:

„Наложи се да реша спешно семеен проблем.
Веднага се връщам.“

Повика асансьора и се шмугна в колата си, за да извади за кой ли път горещите кестени на сестра си от огъня.

Пред входа на хотела все още висеше транспарант с надпис: „Добре дошли на випуск 89“.

Стъпките на Роуз отекнаха по мраморната настилка във фойето, но скоро звукът бе погълнат от червения килим. Тя се насочи към залата на ресторанта, откъдето се носеше миризма на цигарен дим и бира. Масите бяха покрити с евтини хартиени покривки на червени и бели карета и украсени с червени пластмасови топки. В единия ъгъл, очевидно пияни, мъж и млада жена се натискаха доста енергично. Роуз присви очи, за да вижда по-добре, но скоро се увери, че Маги не е там. Приблужи бара, където мъж с лекъосана бяла риза прибираще чаши, а сестра ѝ — със съвсем къса рокля, твърде неподходяща за ноември, а и изобщо за пред хора — едва се крепеше на един от високите столове.

Роуз спря за момент, за да измисли какво да прави. Отдалеч Маги изглеждаше съвсем добре. Истината лъсваше едва когато доближиш на достатъчно разстояние, тогава се виждаше колко е размазан гримът ѝ, усещаше се и тежката миризма на алкохолни изпарения и повръщано, която я обгръщаше като плътен облак.

Барманът я изгледа съчувствено.

— Тук е от половин час — отбеляза той. — Наглеждах я, докато дойдете. Току-що ѝ дадох малко вода.

„Страхотно“, помисли си Роуз. Интересно къде си бил, когато тя се е мотала в тоалетната?

— Благодаря — все пак успя да отрони тя. — Маги — Разтърси тя рамото на сестра си доста безцеремонно.

— Остави ме на мира.

Роуз сграбчи презрамките на черната рокля на сестра си и я накара да си вдигне задните части от седалката.

— Край на купона!

Маги се олюля и изрита Роуз в глезена с върха на обувката. „Кристиан Лубутин“, сребристи, изрязани, с остър връх. Роуз с ужас си спомни трите месеца, в които беше спестявала, за да купи тези обувки преди само две седмици, като си въобразяваше, че все още се гушат нови-новенички в кутията. Сега едната беше с петно от нещо лепкаво — не ѝ се мислеше какво може да е.

— Тези обувки са мои! — разтресе тя сестра си. „Типично за Маги“, помисли си и познатият от години гняв се надигна към гърлото ѝ.

— Да ти го начукааааам! — изрева Маги и се заизвива с надеждата, че ще успее да се измъкне от хватката на Роуз.

— Няма как да ти повярвам, че ще успееш! — процеди сестра ѝ, като внимаваше да не изпусне презрамките. В това време обувките — нейните собствени обувки — се забиваха в глезена ѝ. „От обиди към болка“, помисли си тя и си представи синините, които щеше да открие на другата сутрин. — Не съм ги обула нито веднъж!

— По-полека, вие там! — провикна се барманът с тайната надежда, че може би ще стане свидетел на женски бой.

Роуз не му обърна никакво внимание и повлече сестра си навън. Направо я стовари на седалката в колата.

— Ако имаш намерение да повръщаш — предупреди тя, докато закопчаваше колана на Маги, — съобщи ми навреме.

— Ще ти пратя телеграма — промърмори спътничката ѝ и зарови в чантата си за запалка.

— А, не! — отсече Роуз. — И през ум да не ти минава да пушиш в колата. — Включи светлините, изви волана и започна маневри, за да напусне паркинга, след което се насочи към Бен Франклин Бридж и Бела Виста, където се намираше последното от поредицата жилища на Маги.

— Няма да ходим там — обади се Маги.

— Добре. — Пръстите на Роуз стиснаха волана объркано. — Къде да те заведе?

— Заведи ме у Сидел.

— Защо?

— Ей така. За бога, не ми се играе на въпроси и отговори.

— Естествено — процеди Роуз. — Аз съм само твоят личен шофьор. От къде на къде ще ми даваш обяснения. Набираш телефона ми и пристигам.

— Кучка — бе краткият отговор. Главата на Маги се люшваше на всеки завой.

— Знаеш ли — обади се по едно време Роуз с възможно най-спокойния си тон, — няма нищо лошо в това да отидеш на годишнина от завършването на гимназия и да не се напиеш така, че да не забележиш дори кога си припаднала в дамската тоалетна.

— Ти какво? — започна да плете език Маги. — Да не си от нравствената?

— Няма нищо лошо в това — не спираше Роуз — просто да поседиш, да си поговориш с бившите съученици, да потанцуваш, да хапнеш и да пийнеш нещо, като носиш дрехи, които сама си купила, а не да взимаш от моя гардероб...

Маги отвори очи и погледът ѝ се спря на голямата бяла шнола, с която сестра ѝ бе закрепил косата си.

— Ти да не живееш през 1994-та? — попита тя. — Ще трябва да си направиш и подходяща прическа.

— За какво говориш?

— Не знаеш ли, че никой вече не носи такива шноли?

— Защо не ми разясниш какво си обличат модерните момичета, когато отиват да приберат пияните си сестри посред нощ? — попита Роуз. — С удоволствие ще те изслушам. Дали пък вече няма специална модна линия за такива като мен?

— Все едно, забрави. — Маги зарея поглед през прозореца навън.

— Наистина ли си щастлива така? — не спираше Роуз. — Пиеш всяка вечер, срещаш се с един Господ знае кого...

Маги свали стъклото на прозореца и не си направи труд дори да обърне глава.

— Можеш да продължиш образованието си и да потърсиш по-добра работа.

— И да заприличам на теб, нали? Много забавно. Дори и без секс. Колко време ще стане вече, Роуз? Три години ли минаха от последния път? Или четири? Кой е последният мъж, който ти е обърнал внимание?

— Много мъже ще ме зяпат, ако нося дрехи като твоите — отвърна Роуз.

— Сякаш ще ти станат — срязва я сестра ѝ.

— Права си. Съвсем забравих, че най-важното нещо на света е да си слаб. И понеже ти си точно такава, си безкрайно щастлива и успехите ти нямат край. — Роуз натисна клаксона и го задържа, докато шофьорът, спрял пред тях, се наклони да потегли. — Имаш проблеми, за които трябва да потърсиш помощ.

Маги отметна глава и от гърлото ѝ се разнесе кудкудякащ кикот.

— Защото на теб всичко ти е наред, нали?

Роуз поклати глава и се напрегна да измисли с какво да засече сестра си, но докато успее да го формулира, Маги вече беше извила глава настрани и очевидно спеше.

Шанел — голдън ретривърът на Сидел, втората жена на баща им, затича бясно в кръг из двора на къщата, щом колата на Роуз навлезе в алеята пред входа. В спалнята на горния етаж някой запали лампа, последва светване и в прозореца на стълбището, и пред входа. Роуз сграбчи сестра си за презрамките на роклята и я изтегли от колата.

— Изправи се — нареди тя.

Уловена здраво, Маги се заолюлява към входа на странната по форма модерна сграда, която баща им и неговата жена наричаха дом. Живият плет според инструкциите на Сидел бе подстриган в странни заврънкулки, а на изтривалката отпред пишеше „Добре дошли, приятели!“. Роуз беше убедена, че тази изтривалка е купена с къщата, защото мащехата ѝ не беше нито особено гостоприемна, нито особено приятелски настроена. Маги се препъна и се наведе стремително надолу. Роуз реши, че иска да повърне, но видя, че сестра ѝ повдига едната от плочите пред входа и изважда ключ.

— Вече можеш да си тръгваш — обади се Маги, докато се подпираше с една ръка на вратата, а с другата се опитваше да уцели ключалката. Помаха за сбогом на сестра си, без да се обръща. — Благодаря, че ме докара. А сега изчезвай.

Предната врата се отвори със замах и Сидел Леви Фелър застана на прага, свила устни, коланът на халата ѝ бе здраво завързан около дребната ѝ фигура, лицето ѝ лъщеше от обилно нанесения нощен крем. Въпреки дългите часове в гимнастическите салони и хилядите долари, хвърлени за специални инжекции с ботокс, както и постоянната очна линия, положена наскоро, Сидел Леви Фелър не беше красива. От една страна, имаше малки мътнокафяви очи, а от друга — ноздрите на носа ѝ бяха широки и отворени, от онези, които Роуз бе убедена, че хирурзите не са в състояние да коригират, защото Сидел със сигурност и сама беше забелязала, че при тия размери във всяка може да напъха по едно парче еврейска наденица.

— Тя е пияна — отбеляза Сидел и ноздрите ѝ се разшириха. — Изобщо не се изненадвам. — Както обикновено, тя насочи язвителната си забележка някъде вляво от лицето на потърпевшия, сякаш говореше на невидим наблюдател, който нямаше начин да не ѝ влезе в положението. Роуз помнеше десетки, не, стотици такива случаи, в които подобни язвителни забележки са прелитали покрай лявото ѝ ухо, а и на Маги също. „Маги, няма да е зле да залегнеш малко повече над уроците. Роуз, не мисля, че има нужда да си сипваш още веднъж“.

— Нищо не ти убягва, нали, Сидел? — попита Маги.

Роуз съвсем по навик изпуфтя и за кратко двете сестри склучиха съюз срещу общия враг.

— Сидел, трябва да поговоря с баща си — обади се Роуз.

— А пък аз трябва да отида до тоалетната — додаде Маги.

Покрай прозореца на спалнята на горния етаж проблеснаха очилата на баща им. С периферното си зрение Роуз забеляза как високата му, леко прегърбена фигура минава по долнище на пижама и стара фланелка, а хубавата му прошарена коса се развява около плешивината на темето.

„Кога остаря толкова много“, помисли си Роуз. Заприлича ѝ на привидение. През годините, откакто беше женен за Сидел, тя все повече разцъфтяваше, червилото ѝ всеки следващ път бе по-ярко от

предишния, косата — по-руса отпреди, докато баща ѝ постепенно се губеше някак подобно на оставена на слънцето снимка.

— Ей, татко! — провикна се Роуз.

Баща ѝ се извърна при звука на гласа ѝ и понечи да отвори прозореца.

— Аз ще се погрижа, скъпи — побърза да извика жена му с леден глас. Майкъл Фелър замря. Роуз си представи как лицето му се изкривява в познатата гримаса на тъга и поражение. Миг след това светлината изгасна и той изчезна от погледа ѝ.

— По дяволите! — измърмори Роуз, макар да не беше изненадана. — Татко! — изкрещя тя от безсилие.

— Не! — поклати глава Сидел. — Не, не и не!

— Дадохме ти възможност да кажеш любимото си „не“ — обади се Маги и Роуз се засмя. Вниманието ѝ се насочи към мащехата ѝ. Спомни си деня, в който тя за първи път се появи в дома им. Баща им излизаше с нея вече втори месец и се беше облякъл особено грижливо за случая. Час по час подръпваше ръкавите на спортното си сако и наместваше възела на вратовръзката.

„Много се вълнува от срещата си с вас“ — бе подхвърлил пред по-голямата си дъщеря, която тогава беше на дванадесет, а Маги — на десет. Тогава Роуз си бе помислила, че Сидел е най-лъщящата жена, която някога е виждала. Беше си сложила златни гривни и златни обици, а на краката ѝ проблясваха златисти сандали. В косата ѝ се виждаха пепеляви и червеникави кичури. Веждите ѝ бяха изскубани и представляваха тънки дъги. Дори в червилото ѝ се виждаха златисти пращинки. Роуз бе направо зашеметена. Мина известно време, преди да се запознае с далеч по-несимпатичните черти на Сидел: мътните очи, устните, чиято най-естествена поза беше нацупената, да не говорим за ноздрите, които зееха като входове на тунели по магистрала в центъра на лицето ѝ.

На масата Сидел издърпваше кошницата с хляба, така че никой, освен нея да не може да я достига.

„За нас, момичетата, няма хляб — ухилваше се тя по начин, който се предполагаше да е нещо като конспирация. — Трябва да внимаваме за фигурата си. — Същия номер играеше и с маслото. Ако Роуз направеше грешката да посегне да си сипе повторна порция картофи, Сидел свиваше устни. — Двадесет минути са нужни на

стомаха, за да изпрати съобщение до мозъка, че е пълен — поучаваше я тя. — Защо не изчакаш известно време, за да разбереш дали наистина искаш да си сипеш?“

Баща им и Маги получаваха сладолед за десерт, Роуз — чиния с грозде, а Сидел — нищо.

„Не си падам по сладкото“ — обичаше да казва тя.

От това представление на Роуз направо ѝ се повръщаше, защото знаеше, че по-късно вечерта Сидел се промъкваше до хладилника и дояждаше останалия сладолед.

А ето я сега, стои и отправя умолителни погледи към Сидел да приеме Маги, за да може тя да се прибере при Джим, ако все още беше в дома ѝ, разбира се.

— Много съжалявам — обади се мащехата им с тон, от който личеше, че няма нищо такова. — Ако не е пила, винаги може да остане.

— Не съм пила. Искам да говоря с татко.

— Маги не е твоя отговорност — поклати глава Сидел. Фразата бе очевидно заимствана от известната книга за възпитание на деца „Трудна любов“. Книгата едва ли беше много дебела, защото Сидел не си падаше много по четенето.

— Нека да поговоря с него — опита още веднъж Роуз, давайки си сметка, че положението е безнадеждно.

Сидел препречи входа, сякаш Роуз и Маги щяха да се опитат да се промъкнат покрай нея. За съжаление по-малката сестра с нищо не помагаше на Роуз.

— Я слушай, Сидел! — изграчи Маги и изтика сестра си настрани. Изгъпани се пред жената на входа и присви очи: — Изглеждаш страхотно! Нещо ново си направила с лицето си, нали? Лифтинг на брадичката? Имплантанти на бузите? Или по-скоро някоя и друга инжекция ботокс. Защо не споделиш тайната си?

— Маги, моля те! — прошепна Роуз, напрягайки телепатичните си способности с гореща молба към сестра си да млъкне. Напрасно.

— Чудесен начин да профукаш наследството ни! — изрева Маги.

Най-сетне Сидел отмести погледа си от пространството между двете млади жени и го спря поред на лицето на всяка. Роуз сякаш чу неизреченото назидание в смисъл, че нейната дъщеря Марша, която обираше всички хвалебствия, никога не би си позволила подобно

поведение. Марша или по-скоро „Моята Марша“, както обикновено биваше наричана, беше осемнайсетгодишна студентка в университета в Сиракюс по времето, когато бащата на момичетата се ожени за Сидел. „Моята Марша“, както Сидел неуморно повтаряше, носеше винаги размер тридесет и осем. „Моята Марша“ беше член на „Почетния клуб на отличничките“, подгласничка на кралицата на красотата на почти всички срещи на випуска от гимназията. „Моята Марша“ беше приета в най-престижния „Клуб на студентките“ в Сиракюс, беше завършила с отличен успех и похвали, три години работи за един от най-известните дизайнери по вътрешна архитектура в Ню Йорк, преди да се омъжи за бързо забогатял интернетаджия и да се оттегли в достойно майчинство в седемстайния им апартамент в Шорт Хилс.

— Крайно време е да си вървите — отсече Сидел и затвори вратата, оставяйки двете сестри отвън на студа.

Маги впи поглед нагоре към прозореца на спалнята, вероятно с надеждата, че баща им ще ѝ хвърли портфейла си. Най-сетне се отказа и се запъти към живия плет. Изскубна едно от специално подрязаните растения на Сидел и го запрати с всичка сила към входа, където то тупна шумно. Мократа пръст се посипа наоколо. След това свали обувките, които беше задигнала от сестра си, и ги запрати по вцепенената на моравата, Роуз.

— На си ти ги!

Роуз сви юмруци. Сега можеше да е в леглото с Джим. Наместо това стоеше посред нощ в студа някъде в Ню Джърси, за да помогне на една сестра, която дори не искаше да приеме подадената ръка.

Куцукайки, Маги мина през тревната площ пред къщата и пое по пътя.

— Къде отиваш? — провикна се след нея Роуз.

— Някъде. Все едно къде — долетя нейният отговор. — Не ме мисли. Ще се оправя.

Когато Роуз я настигна с колата, тя вече беше на пресечката.

— Хайде, качвай се — подкани тя сестра си. — Ще спиш при мен. — Още докато произнасяше думите, вътрешният ѝ глас я предупреждаваше да не го прави. Да предложи на Маги да остане в дома ѝ означаваше неизбежна раздяла с пари, с най-хубавото ѝ червило, с любимите обици и най-скъпите обувки. Колата ти изчезва с

дни, а когато се появи, със сигурност е с празен резервоар и пепелниците вътре преливат от фасове. Никъде не можеш да намериш ключовете от апартамента, дрехите една по една изчезват от закачалките и никога повече не се връщат. Съжителството с Маги означава бъркотия и боклуци, драматични сцени, сълзи, разправии и наранени чувства. Край на мира и спокойствието, на които е била достатъчно наивна да се надява. Нищо чудно, тук вече Роуз потрепери от ужас, че това ще сложи край на отношенията ѝ с Джим. — Качвай се де — промълви тя.

Маги поклати глава, което в детството им означаваше категоричен отказ.

— Само за тази нощ — въздъхна Роуз. Тя докосна с ръка рамото на сестра си, но Маги се отдръпна рязко.

— Не мога.

— Но защо?

— Защото отново ме изхвърлиха, разбра ли?

— Какво стана? — По-голямата сестра едва се удържа да не продължи с едно: „този път“.

— Обърках работата — промърмори Маги.

Този израз бе отдавна познат на Роуз и в терминологията на сестра ѝ означаваше, че за пореден път неспособността ѝ да възприема информация я е изхвърлила от света на нормалните делови отношения. Каквато и да е работа с числа я препъваше, тя се затрудняваше с най-просто събиране и изваждане, да не говорим за поддържане на всекидневен бюджет. Не можеше да съобрази какво да прави, ако я посъветваш да удвои доза. Поръчай ѝ да отиде от точка А до точка Б и тя ще се окаже в точка К, където неизменно ще открие бар, а когато Роуз отиде да я прибере, ще я завари заобиколена от поне няколко младежи.

— Добре — примири се Роуз. — Утре сутрин все ще измислим нещо.

Маги обгърна зъзнещото си тяло с ръце. „Тя май наистина трябваше да стане актриса“, помисли си Роуз. Грехота е толкова много драматичен потенциал да се хаби единствено за изпросване на пари, задигане на обувки и временно пребиваване при някого от семейството.

— Ще се оправя — упорстваше Маги. — Само ще изчакам тук, докато съмне. После... — Тя кихна. Кожата по голите ѝ ръце и рамене бе настръхнала. — Все ще намеря къде да отида.

— Стига. Да вървим у дома.

— Ти не ме искаш — тъжно клатеше тя глава. — Никой не ме иска.

— Влизай в колата. — Роуз се обърна и тръгна към мястото, където беше оставила колата си. Изобщо не се изненада, когато след малко зад нея се разнесоха стъпките на сестра ѝ. Има някои неща в живота, с които винаги трябва да се съобразяваш: Маги има нужда от помощ, Маги има нужда от пари, Маги има нужда изобщо, бяха сред тях.

През двадесетината минути, които им бяха необходими, за да стигнат до Филадельфия и през които Роуз се опитваше да реши как да скрие от сестра си факта, че в леглото ѝ има мъж без панталони, Маги запази мълчание.

— Лягаш на канапето — прошепна Роуз, когато влязоха вътре, и побърза да вдигне костюма на Джим от земята. Човек трудно можеше да скрие нещо от зоркия поглед на Маги.

— Яаааа — провлече тя изненадано. — Какво виждам? — Ръката ѝ се стрелна към купчината в ръцете на сестра ѝ. Безпогрешно напипа и извади портфейла на Джим.

— Веднага ми го върни — изсъска Роуз и посегна да прибере портфейла, който вече беше отворен и Маги се взираше в снимката.

— Джеймс Р. Данвърс — рецитираше тя високо. — „Сосайъти Хил Тауърс“^[5], Филадельфия. Браво!

— Шшт! — предупредително изшътка сестра ѝ и хвърли тревожен поглед към стената, зад която се предполагаше, че Джеймс Р. Данвърс кротко спи.

— Хиляда деветстотин шейсет и четвърта — продължи Маги на още по-висок глас. Роуз почти чу усиленото прищракване на сметалото в главата на сестра си, докато пресмяташе възрастта на Джим. — На трийсет и пет ли е? — попита тя най-накрая.

Роуз издърпа портфейла от ръцете ѝ.

— Лягай си — изсъска тя.

От купа дрехи, метнати върху бягащата пътека, Маги изрови една фланелка и съблече роклята си.

— Не казвай нищо — предупреди тя.

— Господи, колко си слаба — промърмори Роуз, поразена от щръкналите кокали на Маги и особено от ясното очертание на всеки от прешлените. Гледката бе още по-драматична от контраста с нелепо закръглените гърди.

— Ти очевидно не използваш уредите, които ти подарих — отвърна Маги, докато нахлузваше меката фланелка и се готвеше да се мушне под завивките.

Роуз понечи да отговори, но предпочете да замълчи. Просто я остави да заспи, каза си тя.

— Приятелят ти ми се стори много приятен — сънливо отбеляза Маги. — Би ли ми донесла чаша вода и две хапчета „Адвил“?

Роуз изскърца със зъби, но донесе лекарството и водата. Изчака сестра ѝ да глътне всичко и да затвори очи. Добре знаеше, че е излишно да чака естественото за случая „благодаря“. В спалнята завари Джим да спи както преди, на едната си страна, и леко да похърква. Отпусна ръка върху неговата.

— Джим — прошепна тя.

Той не помръдна. Реши да се мушне в леглото до него, да се завие през глава и да остави мисленето за сутринта. После размисли. Погледът ѝ скачаше ту към вратата, ту към Джим и обратно. Нямаше да може да заспи с мъж в леглото си, докато сестра ѝ е в съседната стая. Винаги е била тази, която дава пример на Маги. Да се чука с мъж, който на всичкото отгоре е и неин шеф, някак не се вписваше в този модел. Ами ако пак поискаше да правят секс? Маги положително щеше да чуе и което бе по-лошо, сигурно щеше да влезе при тях. И да се изсмее.

В крайна сметка измъкна едно одеяло от леглото, грабна възглавница от пода и отиде на пръсти в дневната. Приспособи нещо като легло в креслото, с натрапчивата мисъл, че в историята на романтичните ѝ връзки завършекът на тази нощ бе може би най-голямата катастрофа. Затвори очи и се заслуша в дишането на Маги, така както го бе правила през всичките години, когато спяха в една стая. Стана ѝ неудобно и се опита да се намести. Да беше избрала поне канапето. Защо изобщо покани сестра си?

И в този миг гласът на Маги стигна до нея.

— Помниш ли Хъни Бън?

— Да — промълви Роуз в тъмнината и стисна още по-силно очи.
— Помня.

С Хъни Бън се срещнаха през пролетта, когато Роуз беше на осем, а Маги — на шест години. В онзи ден майка им Каролайн ги събуди рано сутринта. Беше четвъртък.

„Тихо, не говорете — предупреди ги тя, докато ги обличаше с най-хубавите им рокли, след което ги накара да сложат по един пуловер и палтата си. — Това е специална изненада“ — казаха „довиждане“ на баща си, който допиваше сутрешното си кафе и четеше бизнес страницата на вестника. Минаха бързо през кухнята, където на плота бяха натрупани празни кутии от шоколадови бонбони, а умивалникът бе пълен с неизмити съдове, и влязоха в колата. Наместо да завие към входа на училището, майка им продължи по пътя.

„Мамо, пропусна отбивката“ — провикна се Роуз.

„Днес няма да има училище, мила — изчурулика майка им през рамо. — Днес е много специален ден!“

„Но защо?“ — не спираше да пита Роуз. Отдавна бе чакала този ден, защото в програмата им бе записано, че само днес можеха да вземат повече книги от библиотеката.

„Защото се случи нещо много вълнуващо“ — отвърна майка им. Роуз помнеше колко превъзбудена изглеждаше Каролайн, как искряха кафявите ѝ очи, помнеше и тънкия тюркоазен шал, който беше преметнала около врата си. Вече зад волана, Каролайн говореше припряно, думите ѝ се застъпваха, докато споделяше с Роуз новината си.

„Сладкиш е — задъхано обясняваше тя. — Нещо като фъч. Е, не съвсем. По-добро. Нещо божествено! Яли ли сте някога нещо такова, деца?“

Роуз и Маги поклатиха глави.

„Четох в «Нюзуик» за жената, която измислила първия чийзкейк. — Каролайн беше очевидно развълнувана, взе бързо един завой и удари внезапно спирачки, тъй като неочаквано се озова пред светофар. — Приятелите ѝ припадали от възторг и така един ден тя се пристрашила и го предложила в магазина близо до дома си. После си

намерила дистрибутор и постепенно работата се разширила, така че сега нейните сладкиши се продават в единайсет щата. Единайсет!“

Зад гърба им се понесе истински хор от клаксони.

„Мамо — обади се Роуз, — вече е зелено“.

„Добре. Разбрах. — Тя натисна педала на газта. — Снощи си помислих, че не мога да правя чийзкейк, но пък знам да правя фъч. Майка ми правеше най-вкусния фъч в света — с кестени и бяла ружа, ето защо ѝ се обадох и поисках рецептата и цяла нощ пекох тава след тава, дори се наложи да отскоча до супермаркета за допълнителни продукти, но... Щях да пропусна! — Тя рязко изви волана и навлезе в някаква бензиностанция. Роуз забеляза, че ноктите на майка ѝ са изпочупени, а върховете на пръстите ѝ са почти черни, сякаш е ровила в земята. — Ето, опитайте! — Подаде на момиченцата чантата си, от която се подаваха два пакета, увити във восъчна хартия. «Р и М фъч» пишеше отгоре, според Роуз буквите бяха очертани с молив за вежди. — Наложих се да импровизирам опаковката, ще бъде много по-добра. Вие го опитайте и ми кажете не е ли това най-вълшебният фъч, който някога сте яли?“

Роуз и Маги разтвориха пакета.

„Много е вкусно!“ — обади се Маги с пълна уста.

„Ммм. Много“ — допълни Роуз и се опита, да преглътне парчето, заседнало на гърлото ѝ.

„Р и М за Роуз и Маги“ — обади се майка им и отново се обърна към пътя.

„Не можеше ли да бъде първо М и после Р?“ — попита Маги.

„Къде отиваме?“ — поинтересува се Роуз.

„В «Лорд и Тейлър» — весело отвърна Каролайн. — Помислих си да отидем в супермаркет, но пък сладкишът ми е продукт за ценители, а не обикновена всекидневна храна. Ето защо е най-подходящо да се предлага в хранителните бутици и универсалните магазини“.

„Татко знае ли?“ — не издържа Роуз.

„Ще бъде изненада — отвърна майка ѝ. — Свалете тези пуловери и обършете устата си. Ще рекламираме своя продукт, деца!“

Роуз се размърда в неудобното кресло. Добре помнеше как продължи този ден — любезно усмихнатия управител на щанда за мъжка бижутерия, пред когото майка ѝ изсипа чантата си и от нея

изпаднаха двайсетина увити във восьчна хартия кубчета фъч с надпис „Р и М“. (На две от тях Маги бе успяла още в колата да размени буквите, така че нейната да е преди тази на сестра ѝ.) Като сега пред очите ѝ беше майка ѝ, която ги завлече в сектора за момиченца и им купи по един маншон от заешка кожа. След това обядваха в чайната на „Лорд и Тейлър“ със сандвичи със сметаново сирене и маслини, с мънички парчета туршия, не по-дълги от малкия пръст на Роуз, а коричките на хляба бяха почистени. За десерт си поръчаха пандишпан с белтъци, ягоди и сметана отгоре. Помнеше колко красива беше майка им в този ден — страните ѝ пламтяха, очите искряха, ръцете пърхаха като криле на птица. Почти не докосна храната си, за да им обяснява идеите си за продажба на фъча и как според нея много скоро „Фъч Р и М“ ще се нареди по популярност до „Кийблър“ или „Набиско“^[6].

„Знам, че започваме на дребно, но всеки трябва да започне отнякъде“.

Маги кимаше и уверяваше майка си колко е хубав фъчът, но помоли за втори сандвич и сладкиш с ягоди и сметана. Роуз седеше и се опитваше да преглътне поне няколко хапки от обяда. През цялото време се питаше дали само тя е забелязала как веждите на онзи управител отскочиха нагоре и лицето му се изкриви в прекалено любезна усмивка, когато кубчетата се изсипаха на щанда.

След като се нахраниха, обиколиха търговския център.

„Всяка може да си поиска един подарък — обяви майка им. — Каквото ви дойде наум. Все едно какво“.

Роуз си поиска книга на Нанси Дру, Маги — малко кученце. Майка им не се поколеба нито за миг.

„Получаваш кученце! — възбуденият глас на майка им се извиси над множеството. Роуз забеляза, че хората се обръщат и с любопитство наблюдават странното им трио — две малки момичета в празничните си рокли и високата им красива майка с пола на яркочервени макове, и тюркоазен шал около врата, натоварена с шест торби. — Отдавна трябваше да си вземем кученце!“

„Татко е алергичен“ — намеси се Роуз.

Майка ѝ или не я чу, или се направи, че не чува. Стисна децата за ръце и ги поведе към магазина за домашни любимци, където Маги си избра мъничък светлокестеняв кокер шпаньол, когото веднага нарече Хъни Бън.

— Мама не беше съвсем с всичкия си, но пък беше толкова забавно, нали? — попита Маги приглушено.

— Така си беше — отговори Роуз, а пред очите ѝ беше картината, която завариха вкъщи онзи ден, когато се прибраха натоварени с покупки и с картонения кафез на Хъни Бън. Баща им, още по костюм, седеше на канапето и ги чакаше.

„Деца, отидете в стаята си“ — нареди той.

След това поведе Каролайн към кухнята. Роуз и Маги се заизкачваха на пръсти по стълбата, стиснали кутията с кученцето. И през затворената врата на стаята чуваха гласа на майка си, който се извисяваше все по-силно и по-силно:

„Майкъл, идеята ми беше чудесна. Става дума за законен бизнес. Не виждам защо да не се получи. Купих на момичетата само някои неща, за да ги зарадвам. Тяхна майка съм и имам право да направя такова нещо. Защо да не мога да ги спра от училище и да прекарам с тях един прекрасен ден?“

Ден, който те винаги ще помнят? Вярно, забравих да се обадя в училището, за което съжалявам, но ти не биваше да се тревожиш толкова много. Те бяха с мен. Тяхна майка съм. Аз съм тяхната майка! Тяхната майка...“

„Божичко! — ужаси се Маги тогава. — Карат ли се? Ние ли сме виновни?“

„Тихо“ — отвърна Роуз и притисна кученцето до гърдите си. Маги побърза да налапа палец и се притисна до сестра си. Двете слушаха с нарастваща тревога какво става в кухнята, вече се чуваше чупене на съдове. От време на време баща им промърморваше нещо, което им приличаше на: „Моля те! Моля те!“.

— Колко време остана Хъни Бън у дома? — обади се Маги.

Сестра ѝ се размърда в неудобното кресло и се опита да си спомни.

— Около един ден — промълви тя замислено. На сутринта след пазара тя бе станала рано, за да изведе кученцето. В коридора беше тъмно и вратата на спалнята на родителите ѝ бе затворена. Завари баща си да седи сам на масата в кухнята.

„Майка ви си почива — наруши той тишината. — Ще можеш ли да се грижиш за кучето? Нали ще успееш да приготвиш закуска за теб и Маги?“

„Разбира се. — Тя изглежда баща си. — Как е мама?“

От гърдите му се откърти тежка въздишка.

„Само е уморена, Роуз. Почива си. Гледай да не вдигаш шум и се погрижи за сестра си“.

„Добре“ — обеща детето.

Когато същия ден се върна от училище, кученцето вече го нямаше. Стаята на родителите ѝ стоеше все така затворена. Двадесет и две години по-късно тя продължаваше да държи на обещанието си и да се грижи за сестра си.

— Ама сладкиша на мама тогава си го биваше, нали? — попита Маги. В тъмното гласът ѝ звучеше като на онова малко шестгодишно момиченце — щастливо и изпълнено с надежди, весело дете, което иска да вярва на всичко, което майка му казва.

— Прекрасен беше — потвърди Роуз. — Лека нощ, Маги. — Надяваше се по гласа ѝ да е проличало, че няма желание да продължи разговора.

Когато на другата сутрин Джим Данвърс отвори очи, видя, че е сам в леглото. Протегна се, почеса се и спусна крака на пода. Уви около кръста си някаква кърпа и тръгна да търси Роуз.

Вратата на банята беше заключена и отвътре се чуваше, че някой се къпе. Той почука деликатно, почти съблазнително, представяйки си Роуз под душа с порозовяла от топлината кожа, обгърната в топла пара, гърдите ѝ вероятно бяха покрити с капки вода...

В този миг вратата се отвори и някакво момиче, което определено не беше Роуз, застана в рамката.

— Здравсти — промълви Джим, опитвайки се очевидно да поздрави и в същото време да попита: „Ти коя си?“.

Непознатото момиче беше тънко, с дълга червеникавокафява коса, събрана на върха на главата, с деликатно сърцевидно лице и пълни розови устни. Ноктите на дългите до брадичката ѝ загорели крака бяха с ярък лак, а втвърдените зърна на гърдите — нещо, което той нямаше как да не забележи, личаха под излинялата тъкан на фланелката ѝ.

Момичето сбърчи чело и попита сънливо:

— Това на какъв език беше? — Големите ѝ кафяви очи, обиколени от размазан непочистен грим, бяха на пръв поглед като очите на Роуз — наблюдателни и строги, и в същото време някак различни.

— Здравей — направи втори опит Джим, — Роуз тук ли е?

Палецът на непознатата се стрелна по посока на кухнята, а тя самата се облегна на стената. Джим си даде сметка, че единственото, което прикрива голотата му, е хавлиената кърпа на кръста. Момичето очевидно не бързаше и се облегна назад. Стъпалото на единия ѝ крак се залепи за стената, докато тя бавно и щателно огледа младия мъж.

— Ти трябва да си съквартирантката на Роуз — предположи Джим, като се мъчеше да си спомни дали Роуз бе споменала нещо за съквартирантка.

Момичето поклати глава и в този момент в коридора се появи Роуз, напълно облечена и обута, дори червило беше успяла да си сложи. В ръцете си държеше две чаши кафе.

— А! — възкликна тя и спря, но движението се оказа твърде рязко и кафето се плисна в чашите, преля навън и оплиска китките и предницата на блузата ѝ. — Виждам, че вече сте се запознали.

Джим кимна безмълвно, а момичето стоеше все така неподвижно, без да сваля поглед от лицето на мъжа. От устните ѝ не слизаше хитрата загадъчна усмивка на сфинкс.

— Маги, това е Джим — обади се Роуз. — Джим, запознай се с Маги Фелър. Сестра ми.

— Здравей — съобразително поздрави Джим и стисна краищата на кърпата около кръста си.

Маги кимна кратко в отговор. Няколко секунди тримата стояха неловко — Роуз, от чиито ръкави течеше кафе, Джим с нелепото си облекло от една хавлиена кърпа и Маги, която гледаше ту единия, ту другия.

— Дойде късно снощи — наруши мълчанието Роуз. — Беше на събиране по случай годишнина от завършване на гимназията...

— Той едва ли се интересува от подробности — прекъсна я Маги. — Може да му дадем време, преди да е стигнал до заключението: „истинска холивудска история“, до което в крайна сметка стигат всички.

— Извинявай.

Маги изсумтя, завъртя се на пета и се запъти към дневната.

— Извинявай наистина — повтори Роуз. — При сестра ми никога нищо не е просто.

Джим само кимна.

— Не се тревожи. — Той доближи лице до нейното. — Въпреки това искам да чуя цялата история. Дай ми само няколко минути — кимна той към банята.

— О! — смути се Роуз.

— Няма нищо. — Джим потри нос в бузата ѝ и вдъхна свежия аромат на врата ѝ. Тя потрепери и остатъкът от кафето се разплиска в чашите.

След около половин час Роуз и Джим влязоха в дневната на път за външната врата и завариха Маги отново на канапето. Изпод завивката се подаваше босият ѝ крак до коляното. Сестра ѝ беше сигурна, че не спи и че позата е добре премислена — точно колко да се покаже от загорелия глезен и от лакираните нокти. Тя изтика Джим навън. Беше си представяла, че тъкмо тя ще е тази, която ще представи типичното за холивудска звезда събуждане пред Джим — пеперудоподобното потрепване на клепачи, доволната усмивка. И какво стана? Маги се оказа знойната сексапилна неустоима красавица, докато Роуз носеше кафе и се суетеше.

— Ще работиш ли днес? — попита Джим. Тя кимна мълчаливо. — Работа в почивните дни. Забравил съм какво е да си сътрудник. — Той я целуна на входа на сградата — кратко и почти делово. Отвори портфейла си, за да намери бележката от паркинга. — А! — изненада се той. — Мога да се закълна, че тук имаше стодоларова банкнота.

Маги, помисли си Роуз, докато бъркаше в чантата си, за да му даде пари да плати. Маги, Маги, защо вечно трябва да плащам твоите сметки?

[1] Верига от най-престижните колежи в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Известно парче, изпълнявано от поп състави в близкото минало. — Б.пр. ↑

[3] Система от упражнения, съчетаваща елементи от таекуондо, бокс, аеробика и танци. — Б.пр. ↑

[4] Романтична комедия на режисьора Форест Уитакър (1995) за четири цветнокожи приятелки и техните връзки с мъжете. — Б.пр. ↑

[5] Модерни офис сгради в един от най-красивите квартали във Филадельфия. — Б.пр. ↑

[6] Две от най-големите американски фирми за готови храни, специализирана в сухи пасти и закуски. — Б.пр. ↑

Сутрин Ела Хирш лежеше сама в центъра на леглото си и правеше преглед на различните болки, страдания и болести. Започна с изметнатия глезен на левия си крак, продължи с туптенето в десния хълбок, поспря се и на червата, които ту имаше чувството, че са някак празни, ту че са свити на топка. После продължи нагоре към гърдите, които с годините ставаха все по-сухи. Най-сетне стигна до главата, поспециално очите (операцията на перде миналия месец се оказа успешна), и накрая остана косата — държеше да е доста дълга, обратно на модните тенденции, и я боядисваше в наситено червено (позволяваше си този каприз).

Не е лошо. Никак не е лошо, мислеше си Ела, докато бавно-бавно спускаше крака от леглото — първо левия, а после и десния, към покрития с теракота под. Айра, съпругът ѝ, не искаше да поставят плочки на пода.

„Твърде твърдо — обичаше да казва той. — И е някак студено.“

Ето защо подът в стаята от край до край бе покрит с килим. Бежов при това. Първото, което тя направи след края на шива^[1], бе да вдигне телефона, а две седмици по-късно килима го нямаше и тя се радваше на мечтаните плочки — млечнобели, имитация на мрамор, по които кракът ти се плъзга леко.

Ела отпусна длани на бедрата си, залюля се няколко пъти напред-назад и с леко пъшкане стана от широкото си легло — второто нещо, което си купи след смъртта на Айра. Беше понеделникът след Деня на благодарността и в „Голдън Ейкърс“, пансион за активни възрастни, беше необичайно тихо, защото повечето от тези активни възрастни бяха заминали за празника при своите деца и внуци. Ела също беше отбелязала деня по свой собствен начин. Поръча си сандвич с шунка за вечеря.

Опъна покривката на леглото и се замисли какво ще прави този ден. Първо закуска, след което ще погледне отново стихотворението, което беше време да довърши. По-късно ще вземе автобуса и ще отиде до пансиона за бездомни животни, защото днес бе денят, в който

даваше доброволния си труд за бедните създания. Ще се прибере за обяд и за кратка дрямка, може и да почете час-два. Беше преполовила вече тома с разкази от Маргарет Атууд, който преписваше на специалното устройство за хора със затруднено виждане. В пансиона вечеряха рано. Чула бе някои от обитателите да се шегуват: „Последно сервиране — четири часа“. Може да беше смешно, но беше вярно. Следваше Вечер на киното. Поредният празен ден, който тя се опитваше да запълни с някаква дейност.

Сбърка с настаняването си тук. Преместването им във Флорида беше идея на Айра. Ще бъде нещо като ново начало, уверяваше я той, докато разстилаше дипляни и брошури върху кухненската маса. Светлината на лампата хвърляше отблясъци върху плешивината на темето му, часовника и брачната му халка. Ела погледна съвсем бегло лъскавите снимки с пясъчните плажове, белите гребени на вълните, палмите, белите сгради с панорамни асансьори, рампи за инвалидни колички, душеве, около които проблясваха никелирани дръжки за нестабилните обитатели. В този момент я занимаваше единствено мисълта, че „Голдън Ейкърс“ ще бъде чудесно убежище, където тя ще може да се скрие. Никакви бивши приятели или съседи, които да я спират по пътя към магазина или пощата и със съчувствено отпусната на рамото ѝ ръка да питат: „Вие двамата как сте? Държите ли се? Колко време мина вече?“. Ела започна да приготвя къщата им в Мичиган обзета от радостни надежди.

Нямаше как да знае обаче, че основна тема за разговори на подобни места са децата на обитателите. Това не го пишеше в брошурите. Не беше показано, че почти целите стени на стаите са покрити със снимки на деца, внуци и правнуци. Нямаше и как да ти подсказат, че всеки разговор неизменно водеше до тази скъпа за всеки тема.

„Дъщеря ми обожава този филм.“

„Синът ми си купи точно такава кола.“

„Внучката ми кандидатства тази година в колеж.“

„Моят внук твърди, че сенаторът е мошеник.“

Ела странеше от останалите жени в дома. Гледаше да си намира работа. Пансионът за бездомни животни, болницата, помощи на колела, подреждане на книги в библиотеката, поставяне на етикети в

магазина за стоки втора употреба, материали за рубриката в седмичния вестник.

В онази сутрин тя седеше на масата в кухнята с чаша горещ чай пред себе си. Слънчеви лъчи се гонеха по плочките на пода. Тя придърпа бележника и писалката към себе си, за да довърши стихотворението, което беше започнала миналата седмица. Не че беше кой знае какъв поет, но Люси Фелдман, редакторката на „Голдън Ейкърс Газет“, я бе намерила и отчаяно я беше помолила да напише нещо, тъй като редовната им сътрудничка си била счупила крака. Крайният срок беше сряда и тя искаше да посвети вторника на последно оглеждане на текста.

„Какво, като съм стара“ гласеше заглавието на стихотворението, чиито начални строфи бяха:

*„Какво като съм стара
и крачката ми се забавя.
Какво като косата ми е сива
и често-често си попивам...“*

Беше стигнала дотук.

„Не съм невидима“, дописа след кратък размисъл с големи главни букви. Задраска го. Не беше вярно. Навършила бе шейсет и по някакъв необикновен начин се беше оказала зачеркната за последните осемнайсет години. Всъщност младите хора просто гледаха през нея. Но „зачеркната“ беше дума, която ѝ се видя твърде трудна за римуване. Реши да се върне на „невидима“, но пък и за нея не намираше рими. Ето защо продължи с:

*„Все още живо чувствам свойто тяло,
макар и доста да е наедряло.“*

Така беше по-добре. Хората от „Голдън Ейкърс“ щяха да я разберат. Особено Дора, с която почти се беше сприятелила в магазина

за дрехи втора употреба. Дора носеше ластичен колан под дрехите, но не пропускаше да си поръча бита сметана с всеки десерт.

„Цели седемдесет години внимавах какво слагам в устата си — обичаше да казва тя, докато загребваше с лъжичката от чийзкейка или шоколадовия мус. — Моя Морти вече го няма, така че е излишно да се тревожа за фигурата си.“

*„Все още живо чувствам свойто тяло,
макар и доста да е наедряло,
не съм глуха и за звуците край мен...“*

Това беше самата истина, размишляваше тя. Само че ако трябваше да бъде честна, звуците на живота в „Голдън Ейкърс“ бяха постоянният тътен на уличното движение, случаен вой на линейка, разпразии между обитателите за неприбрани дрехи в общото помещение за сушене в края на коридора или оставени в контейнера за стъкло пластмасови бутилки. Честно казано, не твърде поетични признаци на живот.

Така че тя написа:

*„Шума на океана и звук на детски смях,
шума на слънце и усмивка.“*

Ето. Добре стана. Особено фразата за океана. „Голдън Ейкърс“ се намираше на около километър и половина от брега. Дотам можеше да се отиде с тролей. На Люис щяха да му харесат думите: „шума на слънце и усмивка“. Преди да се установи в „Голдън Ейкърс“, Люис беше ръководил верига магазини за дребна железария в Утика, щата Ню Йорк. Обичаше да се занимава със седмичното издание. Наричаше го „вестникарство“. Зад ухото му неизменно стърчеше червен молив, сякаш всеки миг можеше да го повикат, за да редактира нов материал или да зачеркне някакво заглавие и да го замени с друго.

Ела затвори бележника си и отпи от горещия чай. Беше само осем и половина, а горещината навън вече се усещаше. Стана от стола,

замислена единствено за изпълнения със задачи ден, който я очакваше. Само когато се движеше, можеше да чуе всички онези неща, за които пишеше в стихотворението си — детския смях отвън. Чуваше как децата си крещят, как сандалите им шляпат по коридора отвън, докато гонят дребните пъргави хамелеони, които вероятно се криеха в цепнатините на пода. Това сигурно бяха внуците на Мейвис Голд. Мейвис беше споменала, че очаква посещение.

— Хванах един. Ето го! — викаше едно от децата развълнувано.

Ела стисна очи. Трябваше да излезе и да им каже да не се страхуват, защото самите хамелеони се боят много повече от тях, от потните им лепкави пръстчета. Да излезе и да ги предупреди да не крещят, преди господин Бър от апартамент 6-Б да се е показал и да се е развикал какво страдание е безсънието.

Наместо това тя приближи прозореца, но преди да спусне щорите, извърна лице, за да не види момчетата. При всяка среща с деца изпитваше болка. Нищо, че бяха минали близо петдесет години, откакто собствената ѝ дъщеря беше малко момиче, и двайсет, откакто за последен път беше видяла своите внучки.

Ела стисна устни и с решителни стъпки се отправи към банята. Днес нямаше да се отпусне. Няма да мисли за дъщерята, която така категорично напусна живота ѝ, все едно ѝ бяха направили операция за отстраняване на тумор, но не беше останал дори белег, който да напомня по някакъв начин за съществуването ѝ.

[1] Седемдневен траур при евреите. — Б.пр. ↑

С всеки изминал ден усещането на Роуз, че шефът ѝ е загубил разсъдъка си, се засилваше.

Чувала беше много хора да мислят подобни неща за началниците си. Ейми например имаше същите оплаквания: безсмислени изисквания, бездушно отношение, пиянски потупвания по задника по време на пикник с колеги.

И въпреки това, запътила се към петъчното събиране в заседателната зала, което Дон Домел беше превърнал в ритуал за повдигане на духа, тя за пореден път стигна до заключението, че един от съдружниците и създател на тази фирма не е просто ексцентричен или странен — все определения, употребявани, за да бъдат назовани силните на деня — а откровено откачен.

— Колеги! — ревеше мъжът на подиума отпред и блъскаше с юмрук окачената диаграма с резултати от платените консултации на работещите във фирмата. — *Трябва да станем по-добри от това! Това* — продължаваше той — *е добре, но не е върховно. С възможностите, с които разполагаме, дори върховно не е достатъчно. С цената на всичко трябва да ликвидираме посредствеността и да издигнем „ОЛИ“ до нивото на съвършенството!*

— Кого да издигнем? — промърмори съседът отдясно на Роуз.

Тя го изгледа косо. Мъжът бе с тъмноруса къдрава коса, а бледата му като бито мляко кожа се смяташе тук за белег колко рядко излиза навън, което пък означаваше, че редовно изработва минимума си платени консултации. Доколкото си спомняше, казваше се Саймън Еди-кой си.

Роуз сви рамене безразлично и се стовари на стола си. В колко ли адвокатски фирми провеждаха такива сбирки за повдигане на духа на работещите? Колко ли партньори в тези фирми бяха получили изработени по поръчка скейтбордове с надпис: „Законът на Домел“ вместо обичайния бонус за празниците миналата година? Колко ли членове на управителните им съвети произнасяха подобни речи, наситени със спортна терминология, като неизменно завършваха с

възклицанието: „Вярвам, че мога да летя!“? Дали и други фирми имаха фирмена мелодия? Едва ли, помисли си Роуз с омерзение.

— Този Оли човек ли е или предмет? — не мирясваше Саймън Еди-кой си.

Роуз отново сви рамене и започна да се моли, както всяка седмица, погледът на Домел Съвършения да не се спре на нея. Известно бе, че открай време е запален спортист. Беше сред първите, които се включиха в движението „джогинг“ през седемдесетте, сред първите подели лозунга за здравословен живот през осемдесетте, успя да завърши и курс по триатлон тъкмо навреме, за да се присъедини към новопоявилата се мода на екстремните спортове, и настояваше и хората от фирмата на всяка цена да го следват.

Скоро след като отпразнува петдесетия си рожден ден, той очевидно бе стигнал до заключението, че обикновените физически натоварвания, все едно колко тежки са, не са достатъчни. Дон Домел не искаше само да е в добра форма, той държеше да е като пружина с мигновени реакции и да владее до съвършенство всяка ситуация. Държеше да е петдесет и три годишен юрист, стъпил на скейтборд. Очевидно не виждаше никакво противоречие в двете занимания.

Купи си два специални борда и намери едно почти бездомно момче, което очевидно живееше в Лъв Парк, за да го обучи (хлапето теоретично работеше в куриерската служба на фирмата, но човек рядко можеше да срещне там дръзкия му перчем). Домел нареди да построят дървена рампа в гаража на фирмата и прекарваше в упражнения всяка обедна почивка. Нищо не успя да спре ентусиазма му — нито счупената китка, нито дори натъртването на опашните прешлени, в резултат на което започна да куца и се движеше из коридорите с олюляване, много напомнящо походката на травестит.

Очевидно не му бе достатъчно самият той да е нещо като градски воин. Дон Домел държеше да популяризира убежденията си и сред сътрудниците на фирмата. Един петък Роуз намери натикан в пощенската си кутия елек от тънка изкуствена материя, на чийто гръб бе отпечатано презимето й, а под него — думите „Мога да летя!“.

„Моля те — бе казала тя на секретарката си, — не съм в състояние да мисля, докато не глътна малко кафе“. Елекът обаче носеше недвусмислено послание. Дни преди това по електронната поща на всички бе разпространено доста строгото съобщение, че

всички сътрудници трябва да носят елеците всеки петък. Право на избор не се предвиждаше. Следващата седмица тя нахлузи с омерзение елека направо върху сакото си и се запъти към кафе машината, но се оказа, че от всички кранчета тече единствено тонизиращата напитка „Гаторад“. Вече беше разбрала, че доставяха от безкофеиновата му разновидност. Значи нямаше да свърши никаква работа.

Сега седеше в средата на третия ред с шумящия елек върху сакото и отпиваше от блудкавата напитка, но кафето не ѝ излизаше от главата.

— Това е направо нелепо — промърмори тя под нос, когато Домел за пореден път съобщи на глас вече обявената тема на събирането този следобед („Ефективни стратегии“, в чест на известен видеоклип на прочутия скейтбордист Тони Хокс).

— Шшт! — процеди седналият до нея Саймън. Домел току-що бе обявил с ентузиазма на първокласник мотото на сбирката: „Ти! Вярваш ли, че можеш да се понесеш във висините?“.

Роуз изгледа съседа си.

— Шшт? Ти ли изшътка? Да не сме герои в детективски роман?

Саймън повдигна вежди, очевидно искаше да ѝ даде някакъв знак и посочи с поглед надолу към ръцете си, където стискаше малък кафяв плик. Носът на Роуз долови аромата на кафе и от възбуда чак връхчето на носа ѝ помръдна. Устата ѝ се наля със слюнка.

— Искаш ли малко? — прошепна онзи.

Тя се огледа нерешително, отпиването от нечие чуждо кафе бе в нарушение на добрия тон, но от друга страна, ако не поемеше малко кофеин, щеше да се влачи като парцал през останалата част от деня. Тя бързо наведе глава и отпи голяма глътка.

— Благодаря — прошепна Роуз.

Саймън кимна едва забележимо в момента, в който нажеженият до бяло поглед на Дон Домел се спря на него.

— *Ти!* — почти изрева Домел. — *Каква е твоята мечта?*

— Да съм два метра висок — изстреля Саймън без миг колебание. От дъното на залата се понесе плах бълбукащ смях. — И да играя в „Сиксърс“. — Нови гласове се присъединиха към смеещия се отзад. Дон Домел стоеше на подиума отпред и се озърташе объркано, сякаш на групата верни сътрудници им бяха пораснали магарешки уши. — Нямам амбиция чак за център, но ще се радвам, ако ми

определят място сред защитниците. — Саймън очевидно възнамеряваше да продължи. — Ако не се уреди... — Той впи поглед в очите на Дон Домел. — Ще се задоволя да стана добър юрист.

Тук вече Роуз не издържа и се изкиска. Дон Домел отвори уста да каже нещо, после я затвори. Миг след това се понесе по подиума.

— Ето това е! — изрече той най-сетне. — Това е духът, който търся. Искам всички, абсолютно всички до един, да се върнете по местата си и да помислите за печелившото поведение! — Даде знак, че сбирката е приключила.

Роуз мигновено смъкна елека от гърба си и бързо го натика в чантата си.

— Вземи го, ако искаш. — Саймън ѝ подаде кафявото пликче с кафето. — Имам още в стаята си.

— Много благодаря. — Роуз пое чашата, но погледът ѝ вече шареше по гърбовете на излизащите от залата с надеждата да зърне Джим. Успя да го настигне едва пред бюрото на рецепционистката.

— За какво беше всичко това? — попита го тя.

— Защо не дойдеш в моя кабинет и да го обсъдим спокойно. — С равен глас предложи той за заблуда на любопитните. Позволи на ъгълчето на устата си да се изкриви в коварна извивка, така че само тя да види. Щом затвори вратата, я извърна рязко към себе си, така че тя се притисна до гърдите му.

— Наистина ли долавям вкус на кафява напитка? — попита той, докато я целуваше.

— Не ме издавай — промълви Роуз, с устни, долепени до неговите.

— За нищо на света! — Ръцете му вече се спускаха надолу по бедрата ѝ и я понесоха към бюрото.

„Господи, дано само не се нарани!“ — помоли се мислено Роуз и се отпусна на плота на бюрото.

— С мен тайните ти са на сигурно място — мълвеше Джим, докато плъзгаше устни по шията ѝ с очевидното намерение да стигне деколтето ѝ, а пръстите му сръчно разкопчаваха копчетата на блузата.

Към единайсет сутринта следващия понеделник Маги Фелър отвори очи и протегна ръце над главата си. Роуз вече беше излязла. Маги отиде в банята, изпи точно деветдесет милилитра вода и се зае да разгледа обстойно жилището на сестра си, започвайки от шкафчето за лекарства, което ѝ се видя така добре заредено, сякаш Роуз очакваше във Филадельфия да бъде обявено извънредно положение и тя единствена да играе ролята на Флорънс Найтингейл^[1] за населението на града.

Шишенца с болкоуспокояващи, хапчета против киселини, голяма опаковка с превързочни материали и комплект за първа помощ с печата на Червения кръст. До тях се виждаха етикети на мидол, адвил, нуприн, нощен и дневен куил, сироп за кашлица, таблетки за настинка и тампони. Това момиче очевидно добре използва купоните на Си Ви Ес, помисли си Маги, докато ровеше в шишенцата с мултивитамини, таблетки калций и медицински конец за почистване на зъби, спирт за разтриване, кислородна вода, лосион против пъпки и четири неразопаковани четки за зъби. Къде ли бе сложила туша си за очна линия? Ами ружа и коректора, от които имаше належаща нужда? Маги така и не откри никаква козметика. Роуз да не би да се страхуваше, че някой ще се промъкне тайно в жилището ѝ някоя нощ и докато спи, ще я завърже, за да я гримира, след което ще се измъкне?

На всичкото отгоре не забеляза нито един презерватив или поне тубичка със спермицид, вярно, имаше неотворена опаковка монистат, очевидно сестра ѝ се беше подготвила, в случай че вземе да си лепне някоя инфекция (от седалката на тоалетна чиния например). Трябва да бе купила лекарството на разпродажба, докато е търсила мидол за облекчаване на болките по време на месечния си цикъл.

Банята ѝ се видя твърде малка. Този факт не биваше да я изненадва, като се има предвид опитът на сестра ѝ с кантара в банята. Бяха вече тийнейджърки, когато Сидел закачи на вратата на банята на момичетата ламинирана схема. Всяка събота сутрин Роуз стъпваше на кантара и стисваше очи. Лицето ѝ оставаше напълно безизразно,

докато Сидел записваше показанието на кантара, след което седна на тоалетната чиния и започваше обстоен разпит за това какво е яла Роуз през седмицата. Маги като сега чуваше гласа на мащехата им, която с изкуствено мил тон питаше: „Яла си салата, така ли? С какво я подправи? Дресингът обезмаслен ли беше? Сигурна ли си? Роуз, правя всичко това за твое добро“.

Как ли пък не, мислеше си Маги. Сякаш Сидел се интересуваше от някой друг, освен от себе си и собствената си дъщеря. В спалнята на сестра си Маги откри един клин, нахлузи го и продължи да се рови в нещата на Роуз и да събира „информация“, както сама определяше своята цел.

„Ти си много съобразително момиче“ — често повтаряше учителката ѝ от началното училище госпожа Фрайд.

Жената беше с посивели къдрици и внушителен бюст, очилата ѝ висяха на обсипана с мъниста верижка за очила, обичаше да се облича с плетени на ръка жилетки без ръкави и учеше Маги от втори до шести клас в паралелка, известна с евфемизма „за догонване“ (а сред учениците като „специално обучение“). Госпожа Фрайд бе мила жена, държеше се покровителствено с децата и бе единствен съюзник на Маги през първите месеци в новото училище, в новия град.

„Винаги намираш и друг начин, за да свършиш нещо. Когато не знаеш значението на една дума, какво трябва да правиш?“

„Да налущвам ли?“ — питаше Маги.

„Бих го казала по по-друг начин: да се опиташ да се досетиш от контекста — усмихваше се учителката. — Така се развива способност да намираш решение. Решение, което е в твоя полза“.

Маги кимаше, доволна и поласкана — нещо, което не ѝ се случваше често в училище.

„И така, представи си, че си тръгнала за концерт, но се озоваваш в задръстване. Какво ще направиш? Ще се върнеш у дома? Ще се откажеш от концерта? Не — заявяваше госпожа Фрайд, преди Маги да е успяла да попита кой ще свири на този концерт, за да направи сметка дали си заслужава усилието. — Просто ще потърсиш друг път, за да стигнеш до залата. А ти си достатъчно съобразителна, за да се справиш“.

Освен как да се досеща за значението на непознатите думи, госпожа Фрайд научи Маги и на някои други стратегии, като например

да събере някои числа, ако не успее да ги умножи, да разбере смисъла на даден параграф, като затвори в кръг с молива подлога и подчертае сказуемите. В годините след завършването Маги успя да изработи и някои свои стратегии като „информационната“ например. Това означаваше да научи за някои хора неща, които те не биха искали да стават известни. Информацията винаги беше от полза, а и не беше трудно да се събере. С течение на времето тя беше успяла да надникне и да запомни сведения от сметки на кредитни карти, лични бележници, банкови извлечения и стари снимки. Докато беше в гимназията, бе измъкнала изпод матрака на Роуз стар прокъсан брой на „Форевър“. Роуз ѝ бе дала малко по малко джобните си пари за почти цялата учебна година, за да не казва на баща им, че е отбелязала секс сцените, докато най-накрая реши, че ѝ е все едно дали Маги ще я издаде.

Маги се насочи към бюрото на сестра си. Сметки за газ, ток, телефон и кабелна телевизия лежаха прилежно подредени по вид и закачени с кламери. Върху пликовете за изпращане на подписаните чекове вече бяха залепени марки и адреси. Видя бележка, от която личеше, че Роуз е поръчала и, което беше най-лошото, платила изцяло компактдиск с най-големите хитове на Джордж Майкъл. Маги нямаше представа дали може да се възползва от бележката, но я прибра за всеки случай. До нея лежеше бележка за покупка на обувки от „Сакс“. Триста и дванайсет долара. Браво бе! Разписание за часове в гимнастически център отпреди шест месеца. Нищо чудно, че го намери в чекмеджето. Маги обърна гръб на бюрото и се насочи към далеч по-потискащата гледка на дрешника на сестра си.

Отместваше една след друга закачалките, на които мрачно висяха дрехи в нюанси от черно до кафяво, разнообразявани тук-там от някой сив пуловер. Боклук след боклук! Скучни костюми, грозни блузи и поне дузина поли, дълги до средата на пресеца, сякаш Роуз нарочно ги беше подбирала, за да не остане никакво съмнение колко дебели са краката ѝ. Маги можеше да ѝ помогне с това-онова. Но сестра ѝ отхвърляше всичките ѝ предложения. Въобразяваше си, че всичко в живота ѝ е наред. Проблемите бяха в живота на другите.

А беше време — наистина, бяха още малки — когато хората си мислеха, че са близначки — с еднакви кафяви очи и опашки, брадичките им стърчаха под един и същ предизвикателен ъгъл. Това обаче беше минало. Тогава Роуз беше малко по-висока от нея и с поне

двайсет килограма по-тежка, ако не и повече. Маги беше забелязала в долната част на лицето на Роуз леко отпускане — първият знак за оформянето на ужасяващата двойна брадичка. Попадна и на шемизети от „Лейн Брайънт“, които нямаше желание дори да докосне, сякаш се страхуваше, че затлъстяването е заразно. Докато Роуз изобщо не се трогваше от размерите си. Обикновено прибираше дългата си до раменете коса ѝ доста хлабав кок или конска опашка или, което беше още по-лошо, закрепваше я с една от онези кошмарни пластмасови шноли, които хората не носеха поне от пет години. Маги недоумяваше откъде сестра ѝ успява да си ги достави — от магазини за един долар вероятно — но очевидно запасите бяха неизчерпаеми, нищо че при всяко свое посещение изхвърляше по една-две.

Маги пое дълбоко дъх, бутна и последното сако и се зае с това, което си беше оставила за десерт. Както и при предишни подобни набези, от онова, което се разкри пред погледа ѝ, стомахът ѝ се сви на топка и главата ѝ се замая. Почувства се почти като дете, на което му е прилошало от твърде много сладкиши в Деня на Все светии. Роуз — дебелата, мързеливата, лишената от вкус за модерното, която за нищо на света не можеше да накараш да си направи пилинг маска, да си сложи овлажняващ крем или да си полира ноктите — беше се изхитрила да се сдобие с дюзини от най-перфектните обувки на света — с висок ток, равни, „Мери Джейн“, велурени пантофки, толкова меки, че ти се иска да ги прокараш по лицето си, чифт сандали „Шанел“ с тънка като лист подметка и деликатни връзки. Високи до коляното ботуши „Гучи“ от лакирана кожа, боти „Стефан Келиан“ с цвят на канела. Аленочервени каубойски ботушки с ръчно избродирани отстрани червени орнаменти, наподобяващи тънки чушки. Малиновочервени „Хъш Пъпис“ с лъскави нишки, мокасини „Сигерсън Морисън“ и домашни пантофи „Маноло Бланик“. Ниски меки „Стив Мадън“, още неизвадени от кутията на търговската верига „Сакс“, чифт „Прада“ с патешки ток, бели с апликации от маргарити на върховете. Маги пое дъх от вълнение и ги обу. Както винаги досега, обувките на Роуз лепнаха на крака ѝ.

Не е честно, мислеше си Маги, докато пристъпваше с елегантното вдъхновение на „Прада“ към кухнята. Къде ли щеше да носи Роуз всичките тези обувки? Какъв беше смисълът да ги купува? Тя сбърчи чело и протегна ръка към първия шкаф. Пълнозърнести

овесени ядки. Златисти стафиди и кафяв ориз. Божичко! Отвратително! Дали пък не приближаваше Седмицата на здравословното хранене? Никакви „Фритос“, „Чийтос“ или „Доритос“... Нито следа от вкусен чипс или снакс. Порови и във фризера. Побутна с презрение вегетарианските бургери, кутиите с подсладени плодови коктейли, докато стигна до кутия сладолед с парченца шоколад, чиято кафява опаковка беше непокътната. Сладоледът открай време бе средство за утеха на сестра ѝ. Маги грабна една лъжица и се върна в дневната, където се намести на канапето. На малката масичка отпред забеляза изрезка от вестник и червена химикалка. Сестра ѝ предвидливо беше извадила важни реклами от последния брой.

Добър ход, помисли си Маги. Това беше едно от нещата, които госпожа Фрайд обичаше да казва, когато в класната стая се случеше нещо извънредно — разливане на боя, на нечий сок или пък изчезване на учебник. Тя скръстваше ръце на гърдите си и започваше да клати глава, докато мънистата на верижката ѝ за очила започнеха да дрънкат. „Добър ход!“ — въздъхваше жената.

Дори госпожа Фрайд не успя да предвиди как ще се развият нещата, продължаваше да води своя вътрешен монолог Маги, докато с една ръка гребваше от сладоледа, а с другата държеше химикалката и отбелязваше по-интересните реклами и съобщения във вестника. Добрата жена едва ли можеше да се досети колко бързо ще се сгромоляса Маги Фелър и че между четиринайсет и шестнайсетгодишната си възраст ще е на ръба на пропастта, а падането ѝ надолу няма да има край.

В началното училище и в прогимназията нещата вървяха горедолу добре. Ръката ѝ минаваше все по-бързо от съдържанието на кутията до устата (дори не забеляза как покрито с шоколад парченце орех падна върху бялата обувка). Налагаше се поне три пъти седмично да посещава часовете за „догонване“ през свободното си време, но това не беше от голямо значение, защото тя оставаше най-красивото момиче в класа, с най-страхотните дрехи, с най-оригиналните костюми на Хелюин, които обикновено шиеше сама, с най-хитрите идеи за това какво да се прави през междучасието. А когато майка ѝ почина и се преместиха в Ню Джърси и баща ѝ ходеше следобед на работа, Сидел — на нейните събирания на доброволки, а Роуз, естествено, беше заета с кръжока по шах или по риторика, само тя разполагаше със свободна

къща и шкаф с напитки. Винаги беше харесвана и търсена от съучениците си. Роуз беше дръпнатата, надутата и смотаната. Предпочиташе да се крие зад дебелите стъкла на очилата си, докато пърхотът се стелеше по раменете и гърба ѝ. На нея момичетата винаги се подиграваха.

Затвореше ли очи, в съзнанието на Маги изникваше споменът за едно междучасие в детските им години, когато тя беше в четвърти клас, а Роуз — в шести. Маги отиваше да играе на дама с Мариша Нусбаум и Ким Прат и забеляза, че в този момент Роуз небрежно пресича игрището на момчетата, зачетена в някаква книга.

„Хей, разкарай се!“ — извика един от по-едрите шестокласници.

Роуз вдигна глава от книгата и се огледа объркано. Махни се оттам, Роуз, мислено я подкани по-малката ѝ сестра. В това време Ким и Мариша започнаха да се кискат тихичко. Роуз продължи пътя си в посоката, която си беше избрала, без да забързва крачка. Едно от момчетата грабна топката и я запрати с всичка сила към Роуз. Всички чуха как изпъшка от усилието. Прицелил се беше в тялото ѝ, но очевидно не беше много точен, защото топката блъсна Роуз в тила. Очилата ѝ излетяха напред, книгите, които стискаше — също, защото тя разпери ръце да запази равновесие. Краката ѝ се преплетоха и тя се просна възник.

Сърцето на Маги спря от уплаха. Стоеше вцепенена, подобно на момчетата, в чието игрище Роуз неволно бе навлязла. Шестокласниците се спогледаха неспокойно, сякаш все още не можеха да решат дали това, което се случи, продължава да е смешно, или падането на момичето можеше да стане причина за неприятности. В този момент едното от тях — Шон Перигини, най-висок в шестите класове — се засмя. Миг след него и останалите започнаха да се смеят, последвани и от останалите деца в училищния двор. С изключение на Роуз, естествено, която вече плачеше. Избърса носа си с опакото на разкървавената от падането ръка и започна да опипва земята наоколо, за да открие очилата си.

Маги все още не знаеше как да реагира. Дълбоко в себе си знаеше, че не биваше да допуска това да се случи, но някакъв вътрешен глас упорито нашепваше: „Нека Роуз сама да се оправя. Толкова е загубена. Сама си е виновна“. На всичкото отгоре Маги не беше тази, която оправяше нещата. Обикновено Роуз поемаше тази

роля. Ето защо Маги стоя, без да помръдне, докато сестра ѝ най-сетне откри очилата си. Едно от стъклата се беше счупило. Маги го забеляза едва когато Роуз с олюляване се изправи и в този момент... О, ужас! Сестра ѝ се беше навела да събере книгите си и всички ясно видяха, че задният шев на панталоните ѝ се е разпрал и отдолу се подава грозното ѝ бельо, което предизвика взрив от смях. Господи, помисли си ужасена Маги, защо ѝ беше на Роуз точно днес да облече тези пликчета?

„Ще трябва да ми платиш за това“ — извика Роуз към Шон Перигини и протегна счупените очила. Тя очевидно не си даваше сметка, че всички зяпат бельото ѝ. Смяхът ставаше все по-силен. Роуз обиколи с поглед игрището, групите деца от пети и шести клас, които се превиваха от смях, и се спря на Маги, която стоеше като вцепенена между Ким и Мариша, на затревената площ до лехите с цветя, запазена по негласно споразумение за известните момичета от училището. Роуз присви очи към тях и Маги можеше да се закълне, че прочете в погледа на сестра си омраза и болка едновременно.

Трябваше да ѝ помогна, подсказваше на Маги вътрешен глас. Въпреки това тя стоеше неподвижно, наблюдаваше и слушаше как останалите деца се смеят, с усещането, че това е някаква тъмна страна от сделката тя да е по-красива от сестра си.

Нищо ѝ няма, ожесточено продължаваше да се успокоява Маги, докато сестра ѝ бършеше лице, събираше книгите си и се правеше, че не чува кикота на останалите и скандиранията: „Ба-беш-ки га-щи!“, които няколко момичета от петите класове вече бяха подхванали. Без да бърза, Роуз се отправи към входа на училището. Маги никога не би направила тази грешка да мине през игрището, още по-малко да облече такава бельо, което човек вижда само в анимационните филми. Нищо ѝ няма, за пореден път си повтори Маги, докато проследяваше как сестра ѝ бутва вратата на училището и се скрива от очите на останалите, сигурно на път към директора.

„Мислиш ли, че тя е добре?“ — попита Ким.

„Според мен е осиновена“ — презрително подхвърли Маги. Ким и Мариша се разсмяха, Маги им пригласяше, но този път това не ѝ достави очакваното удоволствие, а остави неприятен вкус в устата ѝ.

Най-неочаквано, също като топката в онзи ден на игрището, всичко се промени. Маги така и не разбра как стана това. Сякаш вододелът беше краят на осми клас, когато тя беше вече

четиринайсетгодишна. В основното училище тя владееше положението, но в гимназията от това нямаше и следа.

Започна се с теста за оценка на знанията в последните дни на осми клас.

„Няма защо да се тревожиш — беше й казала заместничката на госпожа Фрайд с приповдигната бодрост в гласа. Новата учителка, която водеше часовете «за догонване», беше грозна, с дебел слой грим по лицето и брадавица до носа. Успокой момичето, че може да се яви на теста и по-късно, за да коригира оценката си. — Ще се справиш!“

Но Маги гледаше неразбиращо и със свито сърце кръгчетата срещу отговорите, които се очакваше да попълни с молив номер две. Ясно съзнаваше, че няма да се справи. „Ти си съобразително момиче“, беше повтаряла госпожа Фрайд. Но госпожа Фрайд беше останала в основното училище, а гимназията се оказа нещо много по-различно. А този тест... — „само за наша информация, твърдяха учителите. Резултатите ще бъдат запазени в тайна...“ се оказа сериозно препятствие, което срути всичко до този момент. Учителката уж случайно беше оставила работата ѝ на бюрото си и Маги успя да надникне, за да види резултатите. Първо се опита да прочете написаното от проверяващия наопаки, но след минута грабна листовете, за да може да види ясно какво пише. Коментарът най-отдолу я зашемети, сякаш я бяха халосали с чук. „Дислексия“, „Неспособна да възприема“. По-добре да бяха написали: „Мъртва си!“, защото за нея това беше истината.

„Маги, нека не драматизираме положението — беше въздъхнала Сидел същата вечер след обаждането на учителката, която бе решила, че трябва да сподели «конфиденциалната» информация с родителите. — Ще ти намерим учител“.

„Не искам учител!“ — бе извикала Маги в отговор, опитвайки се да преглътне надигналата се в гърлото ѝ буца.

Роуз, която се бе разположила в тъгла на обзаведената в бяло дневна на Сидел, бе вдигнала очи от книгата си.

„Може да ти е от полза“.

Забранените думи излетяха от устата на Маги:

„Млъкни! Не съм тъпа, Роуз, така че си затваряй устата!“

„Никой не е казал, че си тъпа“ — намеси се баща ѝ.

„Ако вярваме на теста, точно такава съм — кресна тя. — И ако искате да знаете, не ме интересува. И защо си й казал? — тя посочи с пръст Сидел. — И на нея също? — продължаваше Маги, сочейки Роуз. — Не й влиза в работата.“

„Всички искаме да ти помогнем“ — опита се да обясни Майкъл Фелър.

Малката му дъщеря продължи да повтаря, че не се нуждае от тяхната загриженост, че пет пари не дава за резултатите от скапания тест, защото тя е съобразителна, както много пъти бе казвала госпожа Фрайд. Не иска частен учител, не иска да ходи в частно училище, имала си приятели тук и за разлика от някои други може да изреди имената на своите приятели. Какъвто и да бил резултатът от теста, не била глупава. А дори и да била наистина тъпа, предпочита да е така, отколкото да е грозна, като „очилатото“ в ъгъла на стаята, че не я интересувало, не било кой знае колко страшно и щяла сама да се справи.

Но не се справи. Когато постъпиха в гимназията, приятелите й — в зависимост от показаните резултати и възможности — бяха разпръснати в различни класове, докато Маги отиде в класа на догонващите. Там вече я нямаше добродушната госпожа Фрайд, която да я уверява, че не е нито глупава, нито със забавено развитие, че мозъкът ѝ работи малко по-различно от този на останалите деца и няма начин да не измислят нещо, за да се измъква от трудните ситуации. Беше стъписана от безразличието на новите си учители — загубили интерес към работата си възрастни жени, които търсеха единствено спокойствие. Такава беше госпожа Кавети, която носеше перука и се парфюмираше повече от необходимото, и госпожа Лийри, която с влизането в час им даваше да четат самостоятелно и забиваше нос в снимките на внуците си, които нареждаше и пренареждаше в албуми.

Маги бързо схвана положението: най-слабите учители — за наказание, че не ги бива в работата — получаваха класове те с най-слаби ученици. А лошите ученици за наказание, че са бедни или глупави, получаваха слабите учители. В този град това се смяташе за едно и също нещо. Маги реши, че щом я употребяват като нечие наказание, тя ще се държи съответно. Престана да носи учебници в час и ги замени с разнообразни кутии с гримове. В час пилеше ноктите си, на тестовете отбелязваше само първия или само втория отговор на

всички въпроси, след което се заемаше да изпробва различни нюанси от сенки по клепачите си. Тестовите с възможност за избор на отговор бяха единственото занимание, до което стигаха всички учители в тези класове.

„Маги, излез на дъската“ — викаше я често една от гадните учителки.

Без да вдига очи от огледалото пред себе си, Маги обикновено отвърщаше:

„Няма да мога. Лакът ми трябва да изсъхне“. И размахваше разперени пръсти.

Щеше да отпадне много рано, ако я бяха оставили да повтаря поне един клас. Учителите обаче я пробутваха в следващия клас, вероятно от страх, че още една година ще трябва да се занимават с нея. В това време приятелите ѝ вървяха напред и се развиваха. По едно време тя направи някакъв опит да ги догони. Ким и Мариша се опитаха да ѝ помогнат, но пропуските ѝ вече бяха станали твърде големи. Другите ѝ съученици играеха хокей на трева, участваха в ученически комитети, занимаваха се с подготовка за Ес Ей Ти тестовите, готвеха се за колежи, а тя изоставаше все повече и повече.

В четвъртия клас на гимназията Маги си даде сметка, че щом момичетата я отбягват, то тя ще направи така, че това да не важи за момчетата. Започна да си измисля прически, а от дълбоките деколтета на блузите ѝ се подаваше дантелата на бельото ѝ. В първия учебен ден на новата година се появи с джинси с ниска талия. Толкова ниска, сякаш всеки момент ще се изхлузят. Обула беше черни кожени ботуши с високи токове, под коженото военно яке на баща си бе облякла дантелено бюстие. Червилото и гримовеите, наплескани по лицето ѝ, можеха да покрият цяла стена. По ръцете ѝ тежаха поне двајсетина гривни от черен каучук. Косата си беше завързала с тънък шал, чиито краища висяха свободно. Идеите си взимаше от своя идол Мадона. Тя тъкмо беше започнала да се появява в различни клипове по MTV. Маги поглъщаше жадно всяка информация за певицата — ровеше в списания и вестници и не спираше да се удивлява от сходствата, които намираше между себе си и изгряващата звезда. Майките и на двете бяха починали. И двете бяха красиви, танцуваха добре, от малки бяха посещавали курсове по танци, не се плашеха да излязат на улицата, дори напротив, и от двете се излъчваше сексапил. Момчетата се

въртяха като мухи около Маги, купуваха ѝ цигари, канеха я на събиранията, за който се знаеше, че няма да присъстват родители, следяха чашата ѝ и бързаха да ѝ долеят, държаха я заръка, водеха я в някоя тъмна празна стая или на задната седалка на колата си, ако станеше късно.

Мина доста време, преди Маги да си даде сметка, че никой от тях не я търсеше по телефона, не я канеше на танци, нито дори я поздравяваше по коридорите. Късно нощем, когато Роуз вече спеше и никой нямаше да я чуе, тя плачеше от обида. Скоро реши, че не си заслужава да си хаби сълзите. След време щяха да съжаляват. Щяха да се пукнат от завист, когато тя стане известна, а те са все още кръгли нули, които не могат да се измъкнат от задръстеното си малко градче — надебелели, неизвестни и незабележими.

Така в промъкване покрай групите момчета и момичета, заети със съвсем други разговори, изминаха годините в училище. По това време я крепеше мисълта, че някой ден, когато стане известна, ще им натрие носа. Викаха я на купони в края на седмицата на места, където родителите отсъстваха. В такива вечери обикновено се лееха бира и вино, раздаваха се хапчета или цигари с дрога. По-лесно ѝ беше, когато беше пияна. Тогава нещата се размиваха и не беше проблем да преглътне поредната унизителна ситуация. Роуз не мина през преобразуванията, които се очакваха — да си направи прическа, капитанът на футболния отбор да се влюби в нея на официалната танцова забава в училище. Промени въпреки всичко се наблюдаваха. Благодарение на твърде прозрачния номер на Маги — да оставя големи шишета с шампоан „Хед енд Шоулдърс“ на видно място в банята — пърхотът изчезна. Както и преди носеше очила, обличаше се безподобно, но поне следваше стила на Ейми, приятелката ѝ. За Маги Ейми беше същата откачалка като сестра ѝ. На Роуз обаче не ѝ правеше впечатление, че красивите момичета в училище ѝ се подиграват и често ѝ напомнят за бабешкото ѝ бельо. Така или иначе, Роуз беше в класовете на отличниците и оценките на тестовете ѝ неизменно бяха отлични. Маги щеше да се прави, че това не я интересува, но в един момент стана ясно, че да си сред първенците в училище има значение.

„Принстън значи! — повтаряше един ден Сидел, когато Роуз показа току-що пристигналото писмо. — Това си е сериозно

постижение, Роуз!“

Очевидно Сидел бе силно впечатлена, защото приготви за вечеря в чест на добрата новина любимото ястие на Роуз — пържено пиле и меденки. Когато Роуз посегна да си сипе втори път, тя не обели дума.

„Маги, трябва да се гордееш със сестра си!“ — не пропусна да вметне Сидел.

Отговорът на по-малката сестра бе само завъртане на очите към тавана, което в нейния речник означаваше: „Какво ме интересува?“. Какво толкова, като я бяха приели в университета в Принстън? Сякаш Роуз бе единствената успяла, въпреки че рано беше останала без майка. Майката и на Маги беше починала, но на нея не й пишеха подобри бележки за това. Само й задаваха въпроси. Съседите. Учителите. Всеки, който знаеше, че са сестри. „Да очакваме ли и от теб големи неща?“

Очевидно няма да дочакат, мислеше си Маги, докато очертаваше с химикалката поредната обява във вестника, според която в ресторант в оживен търговски център търсеха сервитьорка. Тя ще работи върху тялото си, докато Роуз успява с ума си. Очевидно стратегията на сестра ѝ успяваше.

Роуз завърши Принстън, а Маги успя да премине едва няколко семестъра в местния колеж. Роуз завърши право, докато Маги се мъчеше да задържи мястото си като сервитьорка в една пицария, гледаше деца, чистеше по домовете, напусна курсовете за бармани, когато след часа за мартинитата инструкторът се опита да пъкне език в ухото ѝ. Роуз беше съвсем скучна на вид, дебела и тромава и до тази сутрин Маги не беше чувала да е имала някога приятел, с изключение на някаква десетминутна връзка, докато била студентка. И въпреки всичко от тях двете Роуз имаше апартамент, който, ако Маги беше обзавела, щеше да изглежда страхотно. Роуз разполагаше с пари и приятели, хората се държаха с нея с известно уважение. Пък и този Джим Как-му-беше-името съвсем не беше за изхвърляне, а и изглеждаше богат.

Не е честно, мислеше си Маги, докато пристъпваше с кръшна походка към кухнята. Не е честно, че майка им напусна този свят толкова рано. Не беше честно и че тя неясно как пропиля първите години в гимназията, когато можеше да направи нещо от себе си, а сега трябваше да живее в сянката на сестра си. Роуз имаше всичко, а тя —

нищо. Смачка празната кутия от сладолед, сгъна вестника и тъкмо се канеше да ги хвърли в кофата за смет, когато погледът ѝ попадна случайно върху една дума: „Прослушване“. Пусна кутията и насочи цялото си внимание към вестника. MTV обявяваше конкурс за водещи. Вълнение, примесено със страх, се надигна в гърдите на Маги. Ами ако вече е минал? Погледът ѝ пробяга по обявата. „Първи декември. Без предварителен подбор. В Ню Йорк“. Щеше да успее. Ще каже на Роуз, че отива на интервю за работа, което технически беше вярно, и ще поиска сестра ѝ дай даде пари за път и за дрехи. Щеше да ѝ е нужно нещо специално. Непременно ново. Вече го виждаше. Маги сгъна грижливо вестника и се забърза към дрешника на Роуз, за да си избере обувки за „Голямата ябълка“.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — една от инициаторките за основаване на Червения кръст. — Б.пр. ↑

Луис Фелдман покани госпожа Собел в кабинета си — в интерес на истината ставаше дума за бивш килер, приспособен за нуждите на вестника, като отвън на стъклото беше залепен надпис: „Голдън Ейкърс Газет“.

— Благодаря ви, че дойдохте — любезно започна той и дръпна червения редакторски молив иззад ухото си.

Госпожа Собел кацна на предложения стол, кръстоса глезени и склучи пръсти в скута си. Дребна деликатна жена, тя беше с боядисана в синьо коса и син пуловер. Изпъкнали сини вени пулсираха под тънката кожа на ръцете ѝ. Луис се усмихна с надеждата, че тя го е разбрала правилно. Посетителката кимна едва забележимо.

— Нека започна с това, колко съм ви благодарен, че се отзовахте на молбата ми да ни помогнете. Бяхме наистина много притеснени за материали. — Това беше самата истина. Откакто предишният им репортер по проблемите на здравословното хранене Ношинг Гурме получи сърдечен пристъп, в резултат на който се беше проснал по лице върху омета си, Луис трябваше да прелисти стари броеве и материали, за да измисли с какво да запълни колоната. Читателите им бяха започнали да нервничат.

— Намирам, че първите ви стъпки в журналистиката са похвални — продължи той и разстла листа, така че тя да може да вижда за какво говори той и за какво се отнасят коментарите му. „Италиански ресторант Тан Тейстбъдс“ гласеше заглавието, над което бе нарисувано намигащо птиченце с червейче в човката — известен символ на първия вестител. — Имам няколко забележки или по-скоро предложения — продължаваше Луис, а госпожа Собел само леко кимна с глава. Мъжът се стегна пред следващата стъпка. Оказваше се, че ръководенето на верига магазини за дребна железария е почти толкова тежка задача, колкото и да внимаваш за крехкото его на една пенсионерка, с която трябва да се срещаш всеки две седмици.

— Италианският ресторант „Маниамо“ се намира в търговския комплекс на Пауърлайн Роуд, съвсем близо до мястото, където преди

време се намираше „Маршале“, и срещу магазина за замразено кисело мляко. На пръв поглед мястото изглежда достъпно, но съпругът ми Ървинг доста се затрудни при взимането на левия завой...

Госпожа Собел кимна, този път някак по-уверено. Луис продължи да чете:

— „Подът на ресторанта е покрит с червен килим, на масите с бели покривки са поставени малки свещи. Климатикът е много мощен и непременно трябва да си вземете пуловер, ако смятате да останете. Зеленчуковата крем супа с фиде не е приготвена по начина, по който аз я приготвям. Готвачът слага в нея зърна зрял фасул, което не хареса нито на Ървинг, нито на мен. Салатата «Цезар» беше добра, но е с аншоа, ето защо, ако сте алергични към риба, по-добре да си поръчате «Салата на заведението».“ — Госпожа Собел вече се беше наклонила напред, кимаше и шепнеше думите в унисон с редактора.

— „За антре Ървинг си поръча пиле с пармезан, макар че сиренето не му понася твърде, а аз — спагети с кюфтенца, защото реших, че Ървинг ще поиска да хапне от тях. Оказах се права. Трудно му беше да сдъвче пилешкото и си взе от меките кюфтенца.“ — Луис вдигна поглед и срещна блесналите очи на своята нова сътрудничка. — Ето тук — подхвана той отново, питайки се дали Бен Брадли и Уилям Шон^[1] са имали някога проблеми като неговите. — Нашата цел е да даваме обективни мнения.

— Обективни — повтори машинално госпожа Собел.

— Опитваме се да направим снимка на това, което се предлага в ресторанта на Маниамо.

Жената кимна за пореден път, но този път погледът ѝ беше смутен.

— Ето защо, когато говорите за левия завой и колко трудно се взима или за това, че приготвят супата по начин, различен от вашия... — „Внимавай, Луис“, предупреди го вътрешният глас и редакторът затъкна молива зад ухото си, за да се окуражи. — ... Споделяте интересни факти, но те може да се окажат излишни за някои от читателите ни, които биха искали да посетят ресторанта и тъкмо затова са решили да прочетат вашия материал.

Сега вече госпожа Собел се дръпна назад, изправи гръб и видимо затрептя като тръстика от възмущение.

— Но всичко това е вярно — промълви тя.

— Разбира се — съгласи се Луис. — Само се питам дали е нужно. Каквото е примерът с климатика, важно е хората да знаят, че трябва да си носят допълнителна дреха. Имам предвид изречението за супата... Не всеки иска да научи нещо повече за супата в ресторанта в контекста на вашата супа.

Тук той се усмихна. Искеше да вярва, че това ще свърши работа. Жена му Шарла, царство ѝ небесно, обичаше да повтаря, че усмивката му е в състояние да преодолее всяка съпротива. Той знаеше, че не е красив. Имаше огледало в края на краищата. Очите му бяха загубили предишния си блясък и той се определяше по-скоро като Уолтър Матю, отколкото като Пол Нюман. Имаше бръчки дори на ушите. Усмивката му обаче не беше загубила въздействието си.

— Убеден съм, че всяка супа е бледа сянка в сравнение с вашата.

Жената насреща изсумтя леко, но поне обидата, изписана на лицето ѝ, не беше така очевидна.

— Защо не занесете материала у дома и да го погледнете отново. Опитайте се да си зададете въпроса дали всичко, което сте написали, ще е полезно на... — Той се замисли за някое име и изтърси първото, което му дойде наум: — ... господин и госпожа Рабиновиц, ако решат да посетят ресторанта.

— Семейство Рабиновиц никога няма да стъпят там — сериозно заяви госпожа Собел. — Той е много стиснат.

И докато Луис седеше втрещен от изненада, тя грабна чантата си и страниците и победоносно напусна помещението. На вратата се размина с Ела Хирш, която тъкмо се канеше да почука.

За радост на Луис Ела не трепереше от притеснение. При това нито беше толкова възрастна, нито толкова крехка, колкото госпожа Собел. Ясните ѝ кафяви очи и прибраната на тила червеникава коса, както и облеклото ѝ я отличаваха от останалите обитатели на „Голдън Ейкърс“. За разлика от повечето жени тя никога не ходеше с полиестерните спортни панталони, които бяха на мода тук.

— Как си? — рече тя наместо поздрав.

— Честно да си призная, дори не знам как съм — гласеше отговорът на Луис.

— Съжалявам, ако е така. — Ела подаде чисто напечатаното стихотворение. Дали щеше да я хареса, дори да не беше най-добрата в писане на материали за „Голдън Ейкърс Газет“? Вероятно пак щеше да

иска да я вижда по-често. Само дето му се струваше, че тя не проявява интерес. Всеки път, когато я канеше на кафе, за да обсъдят някои идеи за вестника, тя приемаше с радост, но с още по-голяма радост си тръгваше и се сбогуваше с него с видимо облекчение.

— Благодаря ви — рече той. — Какво ще правите в края на седмицата? — попита с надеждата, че тонът му ще прозвучи небрежно.

— Утре съм дежурна в кухнята за бедни, а и ме чакат две книги, които съм обещала да чета на незрящите.

Любезно, но отказа, помисли си Луис.

— Благодаря за стихотворението. Ти единствена спазваш сроковете. Както обикновено.

Ела се усмихна леко и пое към вратата. Сигурно не ме харесва, помисли си той мрачно. За една от годишнините от тяхната сватба, която празнуваха заедно във Флорида, Шарла му беше подарила календар със снимки на булдози и той я попита какво иска да му каже с този подарък. Тя звучно го бе целунала по бузата, заявявайки, че вероятно с кариерата му на фотомодел е свършено, но въпреки всичко го обича.

Луис тръсна глава, за да прогони спомените, и взе листа със стихотворението на Ела. „Какво като съм стара...“ — зачете се той. Когато стигна до реда „Все още чувствам своето тяло“, лицето му се разтегна в усмивка. Може би не биваше да се отказва от опитите да се среща с Ела.

[1] Известни американски журналисти, главни редактори. — Б.пр. ↑

— Вървим към обичайното споразумение, нали, колега? — Роуз Фелър се наведе през масата. Лицето на адвоката, който седеше на отсрещната страна на масата, бе белезникаво, с цвят на суроватка, а сиво-зеленият цвят на костюма му бе изключително неподходящ. Той само кимна. Роуз бе готова да се закълне, че също като нея, човекът няма и най-слабата представа какво се разбира под „обичайното споразумение“. Но при други срещи за представяне на доказателствата бе чувала юристите да изричат това встъпление, ето защо реши, че е подходящо да го използва.

— Ако сме готови, можем да започваме — обяви тя с увереност, по-скоро изиграна, отколкото действителна, сякаш бе водила подобни събирания поне стотина пъти досега. Истината бе, че й се беше случвало само два пъти. — Казвам се Роуз Фелър и съм юрист в адвокатска фирма „Луис, Домел и Феник“. Представявам „Вийдър Тръкинг Къмпани“ и Стенли Уилет, финансов ревизор на Вийдър. Тук сме за представяне на доказателствата по изясняване на обстоятелства във връзка с иск към Уейн Льогрос... — Тя замълча и насочи поглед към свидетеля, за да види дали ще потвърди, че правилно е произнесла името му. Мъжът обаче извърна очи. — Уейн Льогрос — продължи тя, разчитайки, че ако не го е произнесла както трябва, той щеше да реагира — е президент на „Маджестик Кънстръкшънс“. Господин Льогрос, бихте ли ни казали пълното си име и адрес.

Уейн Льогрос бе нисък набит мъж на около петдесет с късо подстригана стоманеносива коса и тежък пръстен на едната ръка.

— Уейн Льогрос — с висок и ясен глас започна той. — Живея на Таскър Стрийт петстотин и тринадесет. Филадельфия.

— Благодаря — обади се Роуз. Истината бе, че тя, неясно защо, изпитваше съчувствие към човека. Никога досега не беше ръководила среща за изслушване на доказателства, с изключение на две упражнения в университета, но дори тогава процедурата й се виждаше много сериозно нещо. — Бихте ли ни казали каква длъжност заемате?

— Президент. На „Маджестик“ — охотно отвърна господин Лъогрос.

— Благодаря. Предполагам, вашият адвокат ви е обяснил, че сме тук, за да съберем информация. Клиентът ми твърди, че му дължите... — Тя хвърли бърз поглед към записките си. — ... Осем хиляди долара за отдадено под наем оборудване.

— Самосвали — кратко поясни Лъогрос.

— Точно така — съгласи се Роуз. — Бихте ли ни казали колко самосвала предоставихте?

— Три.

Роуз плъзна лист хартия по гладката повърхност на масата.

— Това е копие от договора, подписано от Вийдър. На него ще видите подписа на служителя на съда, който го прие като доказателство на ищеца номер 15 А. — Представителят на съда кимна в потвърждение. — Моля да прочетете изреченията, които съм подчертала.

Лъогрос въздъхна тежко и пое листа.

— „Маджестик“ приема да плати на „Вийдър“ две хиляди долара на седмица за това, че ще използва три самосвала.

— Това вашият подпис ли е?

Лъогрос огледа ксероксното копие на договора и кимна.

— Да — рече той най-накрая. — Моя е. — Нотки на раздразнение прозираха в гласа му. Свали пръстена си и го завъртя на масата.

— Благодаря ви — обади се Роуз. — Кажете ни строежът в Райланд завърши ли?

— Училището ли?

— Да.

— И „Маджестик Кънстръкшънс“ получиха парите за свършената работа, така ли?

Лъогрос кимна. Адвокатът му го погледна и повдигна вежди.

— Да — промълви ответникът неохотно.

Роуз подаде следващ лист през масата.

— Моля да приемете доказателство на ищеца номер 16 А. Копие от вашата фактура, от която е видно, че Училищното настоятелство на Райланд ви е изплатило цялата сума за свършената работа. Сметката приключена ли е?

— Да.

— Значи са ви платили за работата, която сте свършили за тях?

Поредно кимване. Пореден предупредителен поглед от страна на адвокатата. Последва и очакваното „Да“. През следващия половин час Роуз педантично подаваше документ след документ, подпечатани фактури и уведомления, събрани от агенцията по събиране на доказателства. Не бяха герои от адвокатски трилър на Гришам, помисли си тя за миг, но ако имаше и късмет, всичко щеше да завърши в полза на нейния клиент.

— Значи завършихте обекта на Райланд и платихте уговорените суми на подизпълнителите си, така ли? — обобщи тя накрая.

— Да.

— С изключение на „Вийдър“?

— Те са си получили парите — промърмори Лъогрос. — От друго място.

— Не ви разбрах? — любезно попита Роуз.

— От друго място — повтори Лъогрос и сви глава между раменете. Пръстенът се завъртя на масата. — От трето лице. От моя експедитор. — Произнасяше сричките така, сякаш ги захапваше една по една. — По-добре го попитайте какво дължи на моя експедитор.

— Непременно — увери го Роуз. — Но в момента разглеждаме друг проблем. Очакваме да ни разкажете своята версия.

Лъогрос гледаше упорито надолу към пръстена, който въртеше между пръстите си.

— Бихте ли ни съобщили името на вашия експедитор?

— Лори Кимел — промърмори мъжът.

— Къде живее тя? — кротко зададе въпроса си Роуз.

— На същия адрес като моя. — Таскър Стрийт петстотин и тринадесет.

Роуз усети как сърцето ѝ започва да бие по-бързо.

— Тя ви се пада...?

— Моя приятелка. Живеем заедно. — Изразът на лицето на Лъогрос сякаш казваше: „Нямам изход, все нещо трябва да направя“. — Попитайте него. Той ще ви каже каква е историята.

Адвокатът на Лъогрос сложи длан на ръката на клиента си, но вече нищо не можеше да го спре.

— Нека да каже за извънредните часове, които е работила за него! И как не ѝ плати нищо за това! Как при напускането ѝ е обещал да плати отпуската и болничните ѝ, а не го направи.

— Може ли да направим кратка почивка? — намеси се адвокатът на Льогрос.

Роуз кимна. Представителката на съда повдигна вежди въпросително.

— Разбира се. Петнадесет минути.

Тя поведе Уилет в кабинета си, а Льогрос и адвокатът му се насочиха към един от ъглите в коридора.

— За какво става дума? — попита тя.

Мъжът сви рамене.

— Името ми звучи познато. Мога да се обадя да попитам.

Роуз посочи с глава телефона в стаята.

— Натиснете първо деветка. Връщам се след минута. — С бързи стъпки тръгна към тоалетната. Подобни срещи страшно я изнервяха, а щом се изнервеше, често ходеше да пишка...

— Госпожице Фелър? — Адвокатът на Льогрос я догони в коридора. — Може ли да поговорим? — Поведе я към заседателната зала. — Искаме споразумение.

— Какво стана?

— Изясниха се някои неща. Приятелката му е работила преди време за вашия човек. Доколкото схванах, е напуснала без предизвестие, но е очаквала да получи парите си за неизползваната отпуската и болнични. Вийдър ѝ казал, че няма да стане, според мен клиентът ми се опитва да измъкне парите ѝ от Вийдър.

— Не знаете ли за тази част от историята?

— Поех делото само преди две седмици — сви той рамене.

— А сега той... — Роуз проточи глас очаквателно.

— Ще плати. Всичко.

— И лихвата. Минали са три години, нали? — поясни Роуз.

Адвокатът на Льогрос премигна.

— Лихвата за една година — контрира той. — Ще ви напишем чека веднага.

— Нека поговоря с клиента си. Ще му препоръчам да приеме. — Сърцето на Роуз биеше до пръсване, кръвта пулсираше в слепоочията ѝ. Победа! Чувстваше се като в центъра на вихрен танц. Върна се в

кабинета си и завари Стан Уилет да чете съсредоточено дипломите ѝ на стената.

— Искат споразумение — съобщи му тя.

— Добре — отрони онзи, без да се обръща дори.

Роуз преглътна разочарованието си. Обяснимо беше да не е развълнуван колкото нея. За него осем хиляди долара бяха джобни пари. И въпреки това! Гореше от нетърпение да съобщи на Джим как добре се е справила!

— Готови са да напишат чека веднага, което означава, че няма да губите време да търсите парите си. Препоръчвам ви да приемете.

— Добре. — Очите му все така не слизаха от сложените в рамка документи с надписи на латински. — Да го напишат и да го изпратят. — Най-сетне клиентът ѝ се обърна. — Доста труд сте хвърлила, за да получите тези дипломи. А сега какво? Тънете в хартия. — Лицето му се изкриви в нещо като усмивка.

— Така е. — Сърцето на Роуз се сви. Беше се представила блестящо! Вярно, че нямаше фойерверки, но беше демонстрирала изключителна компетентност. По дяволите, преровила бе и най-незначителния документ, всяка бележка, сметка, хартийка, доказваща правотата на Уилет. Изпрати го до асансьора и бързо се върна в кабинета си. Грабна телефона и набра номера на Джим.

— Приеха споразумение — възторжено съобщи тя, щом той вдигна отсреща. — Осем хиляди плюс едногодишна лихва.

— Добра работа — отговори Джим и личеше, че му е приятно. Въпреки това звучеше някак разсеян. Тя чуваше как бутонът на мишката му често-често кликва. — Ще ми напишеш доклад, нали?

Роуз имаше чувството, че са изсипали кофа с лед на главата ѝ.

— Естествено — отвърна тя. — Още днес следобед.

— Поздравления — долетя отсреща омекналият глас на Джим. — Убеден съм, че си била на ниво.

— И потънала в хартия. — Роуз чуваше дишането на Джим и гласовете на хората, които очевидно бяха при него.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. — Тя остави слушалката, без дори да се сбогува. Миг след това на екрана ѝ се появи съобщение от електронната поща. Беше от Джим. Тя отиде със стрелката да го отвори.

„Съжалявам, че не можах да говоря, пишеше на екрана. Може ли да се отбия довечера?“

„ДА“, гласеше нейният отговор. След това се отпусна в стола си сияеща, изпълнена със задоволство. Нещата в живота ѝ започваха да се подреждат. Превръщаше се в успяваща професионалистка. Беше петък вечер и нямаше да е сама. Имаше мъж, който я харесва. Вярно, че по-малката ѝ сестра пребиваваше на дивана в дневната ѝ, но пък това няма да трае вечно, успокояваше се тя. Залови се да пише доклада си.

Еуфорията трая само до четири следобед, щастието — до шест, а вече към девет, тъй като Джим все още не се появяваше, настроението на Роуз беше под нулата. Отиде в банята, където винаги готовата да помогне нейна малка сестра бе залепила с тиксо статия от „Алюр“ под заглавие „Най-добрите вежди през този сезон!“. На умивалника беше оставена щипка за вежди.

— Е, добре — въздъхна Роуз. — Разбирам от намеци. — Така поне, ако Джим решише да се появи, щеше да я завари със съвършено оформени вежди. Загледа отражението си в огледалото и след кратък размисъл стигна до заключението, че всичко в живота ѝ щеше да е по-лесно, ако се беше родила по-различен човек. Същата, но по-добра, по-красива, някак по-лъскава и по-слаба нейна разновидност. Работата беше там, че не знаеше как да стане по-друга, не че не беше опитвала.

Когато беше на тринайсет, Маги и Роуз Фелър се пренесоха да живеят в дома на Сидел. „Така ми се вижда разумно, бе казала Сидел с мила усмивка. Имаме предостатъчно място“. Наистина къщата беше с четири спални, боядисана в чудовищно искрящо бяло и изглеждаше съвсем не на място на улица с къщи единствено в колониален стил. Напомняше с нещо кораб, разбил се в сляпа улица. Човек на всяка крачка срещаше необичайни ъгли, стаите бяха със странна форма (трапезарията бе почти правоъгълна, спалните — не съвсем квадратни). Пълно беше със стъклени масички, мебелите бяха също от стъкло и метал с множество остри ъгли, огледала висяха по всички стени, включително и в кухнята; нямаше начин да не забележиш някой отпечатък от пръст, дъх на приближило се лице, да не говорим, че

можеше да проследиш и всяка хапка, която някой поставяше в устата си по време на хранене. Нямаше стая без кантар за мерене на теглото. Такъв стоеше дори в килера, а хладилникът направо не се виждаше от магнитни плочки с надписи, свързани с пазенето на диета и правилното хранене. Роуз като сега си спомняше една крава, която щастливо дъвчеше трева, а под нея беше написано: „Свещена краво! Пак ли дъвчеш?“. Всяка лъскава или отразяваща повърхност, всяка магнитна плочка сякаш беше в съюз със Сидел, за изпращане на посланието, че Роуз е несмислена, неженствена, недостатъчно хубава и прекалено едра.

Седмицата, в която се преместиха, Роуз поиска от баща си някакви пари.

— За нещо конкретно ли са ти нужни? — попита я той със загрижен поглед.

Роуз никога не му бе искала пари извън петте долара джобни, които получаваше всяка седмица. Маги беше тази, която най-редовно мрънкаше за нещо допълнително — кукла Барби, нова кутия за обяд, ароматизиран маркер, лъскави стикери, постер на Рик Спрингфийлд за стената в стаята ѝ.

— Трябва да си купя някои неща за училище — отговори Роуз.

Получи от баща си десет долара и отиде в книжарницата, където поиска малък бележник с яркочервена корица. През останалата част от учебната година тя старателно записваше в бележника си нещата, които жените правят или не правят, какво говорят, обличат и най-важното какво ядат, но тя държеше сама да стигне до това, което според нея беше правилно. Сега, когато се връщаше назад в спомените, разбираше, че вероятно е имала, макар и смътна, идея за нещата, а и вероятно това, което бе видяла и записала в детството си, беше успяло да се превърне в нейна втора природа. Сидел се чувстваше длъжна да запълни пропуски във възпитанието на по-голямата дъщеря и на новия си съпруг по отношение на грижите за кожата, броенето на калориите и това неясно как се превръщаше в мълчаливо обвинение срещу покойната майка на момичетата. Роуз, макар и несъзнавано, го беше усещала и това я караше да се заинатява още повече.

„Ноктите закръглени, а не прави“, беше записала тя... или: „никакви тъпи шеги“. Беше успяла да убеди баща си да я абонира за

списанията „Седемнадесетгодишните“ и „Младата госпожица“, успя да спести някакви пари от джобните си и си купи книгата „Как да станеш популярен“, реклама, за която бе видяла в едно от списанията. Изучила бе всичко написано в нея толкова старателно, сякаш беше учен, посветил живота си на изследване на Талмуда. Наблюдала бе учителките, съседките и сестра си, дори и жените, които прибираха косите си в мрежичка, и се стараеше да разбере поведението им. Отнасяше се към проблема като към задача по математика и вярваше, че ако реши уравнението: обувки, плюс дрехи, плюс прическа и правилен начин на поведение (естествено и когато поне приблизително се научи да се държи подходящо), хората ще започнат да я харесват. Ще стане популярна като Маги.

Както можеше да се предполага, намеренията ѝ се провалиха, мислеше си Роуз, докато обърсваше влагата по огледалото, приближи лице до гладката повърхност и взе щипката за вежди. Цялото планиране и водене на записки се оказаха напразни. Харесването и популярността очевидно бяха непостижими за нея. Все едно колко страници беше изписала, колко пъти си беше представяла, че седи на една маса в кафенето на училището с Миси Фокс и Гейл Уили, оставила чантата си да виси на облегалката на стола ѝ, с диетична кола и пликче моркови пред себе си, нищо не се получаваше.

До постъпването в гимназията се беше отказала да се старее да се облича и да се гримира като останалите. Отказа се да се грижи и за ноктите си. Престана да чете рубриците със съвети и историите за това как трябва да се разговаря с едно момче и какъв да е ъгълът, под който е най-добре да се чупят веждите. Раздели се с надеждата, че някога ще може да бъде хубава или популярна сред връстниците си и запази единствено интереса си към обувките. При тях поне не можеш да сбъркаш много — няма лошо подгънатата яка, нито ръкави, които ту да навиваш, ту да придърпваш, това не са украшенията и аксесоарите или прическата, които са в състояние да създадат, но и да съсипят (в случая на Роуз предимно да съсипят) външния вид. Обувките са си обувки и дори това, че вероятно ги носи с неподходящи дрехи, не беше така фатално. С краката кой знае какви промени не може да има. Реши, че ще изглежда добре от глезените надолу, нищо, че нагоре нищо няма да е както трябва.

Беше станало нещо нормално на тридесет години да няма никакъв усет и познания за всичко свързано със стил на обличане и женствено поведение, освен за различните предимства на набука пред велура или за това какви токове излизат на мода. Роуз въздъхна, намигна на образа си в огледалото и взе щипката от поличката.

— Майната му!

В този момент някой звънна на вратата.

— Идваам — пропя Маги.

— Само това не. — Роуз се спусна навън от банята и избута сестра си по пътя, но и тя не ѝ остана длъжна.

— Какъв ти е проблемът, за бога! — възкликна Маги, докато разтриваше натъртеното си рамо.

— Просто се махни от пътя ми! — процеди по-голямата сестра, докато ровеше за портмонето си. Извади няколко банкноти и ги подаде. — Излез! Иди на кино!

— Вече е почти десет — възрази Маги.

— Намери някоя късна прожекция — подхвърли Роуз през рамо вече на вратата. На прага стоеше Джим. От него се носеше лек аромат на афършейв и доста по-силен на скоч. В едната си ръка стискаше букет рози.

— Здравейте, дами! — поздрави той.

— Много са красиви — изчурулика Маги първа и протегна ръка за цветята. — Роуз, сложи ги във ваза — почти нареди тя. — Може ли да взема палтото ви?

Господи! Роуз скърцаше със зъби, но пое към кухнята. Когато се върна в дневната, завари Маги и Джим удобно настанени един до друг на канапето. Очевидно сестра ѝ нямаше никакво намерение да излиза. А парите... Бяха изчезнали като с магическа пръчка.

— И така, Джим — Маги се наведе към госта, така че дълбокото ѝ деколте да разкрие колкото се може повече прелести, — как си?

— Маги — намеси се Роуз, настанила се доста несигурно върху облегалката за ръце на канапето, единственото друго място, където можеше да седне, — нямаше ли някакви планове за вечерта?

Сестра ѝ се усмихна дяволито.

— Не, никакви, Роуз. Ще си остана у дома.

В понеделник сутринта Маги скочи от автобуса, намести раницата на едното си рамо и се отправи към изхода на автобусната гара „Порт Оторити“. Беше девет и половина, а началният час на прослушването беше обявен за девет. Добре беше да се яви там по-рано, но така и не можа да реши дали да обуе боти с цвят на карамел „Найн Уест Бутс“, които се връзваха с джинси до прасеца, или обувките „Стюарт Вайцман Мери Джеймс“ (с пола, дълга една педя, и мрежести чорапи).

Зави на ъгъла на Четиридесет и втора и сърцето ѝ спря. Очакваше да види пред вратите на студиото на MTV хилядно множество от кандидати, които да са заели всеки сантиметър не само от тротоара, но и от малката зелена площадка в центъра на Бродуей.

Маги спря едно момиче с каубойска шапка.

— За прослушването ли сте?

— Бях — нацупи устни непознатата. — Пуснаха вътре първите три хиляди и казаха на останалите, че са свободни.

Сърцето на Маги съвсем замря. Не, нямаше да стане! За нищо на света. Тя забърза през тълпата колкото ѝ позволяваха високите токове и спря пред жена с вид на вещица недалеч от вратата на студиото, забила съсредоточен поглед в клипборда пред себе си. На ухото ѝ беше закачена слушалка за радиотелефон, а по яркожълтата ѝ връхна дреха се виждаше логото на MTV. Спокойно и уверено, повтори си Маги и потупа рамото на жената с ръка.

— Идвам за прослушването — събщи тя.

— Съжалявам, скъпа — промърмори служителката, без дори да вдига очи от листовете на клипборда. — Вече затвориха вратите.

С бързо движение Маги измъкна от раницата бурканче с надпис „мидол“, скри етикета в шепата си и го размаха пред лицето на жената.

— Имах здравословен проблем — обяви тя.

Жената вдигна лице, веждите ѝ подскочиха нагоре. Маги не беше обърнала етикета достатъчно бързо.

— Мидол ли?

— Нямах сили да мръдна, такива болки бяха. Положително сте запознати със Закона за хора в неравностойно положение.

Сега вече в очите на жената проблесна интерес.

— Нямате право да се държите с мен различно, само защото имам проблеми с матката.

— Сериозно ли говориш? — промърмори жената, но Маги забеляза, че тя по-скоро се забавлява, а не се ядосва.

— Дайте ми само шанс — удари го на молба Маги. — Идвам чак от Филадельфия.

— Тук има хора чак от Айдахо.

— Айдахо ли? — завъртя Маги очи. — Че стига ли до тях кабелната телевизия? Вижте — не спираше тя, — минала съм през изключителна подготовка, за да дойда.

Жената повдигна за пореден път вежди.

— Ако ви интересува, мога да ви кажа, че дадох да татуират на едно специално място от анатомията ми логото на MTV.

За части от секундата Маги се изплаши, че служителката може да поиска да види. Но жената се засмя, надраска нещо на листа пред себе си и кимна.

— Аз съм Робин. Последвай ме.

Маги едва изчака да ѝ види гърба и подскочи възторжено, удрайки токовете на обувките си във въздуха. Беше успяла! Поне отчасти, мислеше си тя, докато бързаше да не загуби Робин по коридорите. Оставаше само да вземе ума на съдиите и щеше да е свободна.

В сградата беше още по-претъпкано, отколкото на улицата. Виждаха се младежи с вдигнати и слепени с гел прически, други с цветни облекла и джинси, мнозина седяха по земята и леко си тактуваха, разкошни момичета по миниполи и дълбоко изрязани деколтета оправяха грима си. Маги прецени, че повечето кандидати бяха на около двайсетина години, ето защо извади пет години от своите, когато трябваше да попълни формуляра, който Робин ѝ връчи.

— Откъде сте? — попита момичето на опашката пред нея, което очевидно бе търсило прилика с Джинджър Спайс, готвейки се за този ден.

— От Филадельфия — отвърна Маги, преценявайки бързо, че няма какво да губи, ако се държи любезно с конкуренцията. — Името ми е Маги.

— Аз съм Кристи. Нервна ли си?

Маги се подписа със замах на определеното място.

— Не много. Дори не знам какво ще се иска от нас.

— Да говорим пред камера за не повече от трийсет секунди — въздъхна Кристи. — Предпочитам да танцувам или да изпълня нещо. Взимам уроци по танци от четиригодишна. Танцувала съм и степ, и джаз. Пея. Научих и един монолог...

Маги преглътна. Тя също беше ходила на танци — близо петнайсет години, но не се беше занимавала с актьорство. Единственото, което беше запомнила за случая, беше адресът на Роуз, за да има къде от MTV да изпратят цветята, след като я обявят за победител в конкурса. Кристи прокара пръсти през косата си и я задържа вдигната. След миг я пусна надолу.

— Не мога да реша с вдигната или спуснатата коса да се явя.

Маги я огледа внимателно.

— Какво ще кажеш за френска плитка? Чакай малко. — Тя измъкна от раницата четката си за коса, лак, фиби, шноли и ластичи. Опашката се помести с няколко стъпки. Когато три часа по-късно Маги стигна до вратата, през която кандидатите влизаха, тя бе успяла да направи прическата на Кристи, да поднови изцяло грима си, да положи златисти сенки около очите на осемнайсетгодишната Кара, да даде назаем на Латиша, момичето зад нея на опашката, ботите на Роуз „Найн Уест“.

— Следващият! — разнесе се гласът на отегчен младеж зад камерата.

Тя си пое дълбоко дъх. Не изпитваше никакво напрежение, дори напротив, бе невероятно уверена и искреше от щастие, когато пристъпи в покритата със син мокет кабинка, осветена от множество прожектори. Застанала зад оператора, Робин ѝ се усмихваше, вдигнала палец.

— Кажете ни името си, ако обичате — високо се обади Робин.

— Маги Мей Фелър — произнесе тя усмихната тихо, но ясно. Господи, виждаше се на монитора, който висеше от тавана! Намигна леко и се видя как намига! По телевизията! Изглеждаше страхотно!

— Маги Мей ли? — попита Робин.

— Майка ми страшно харесвала известната песен и ме е кръстила на героинята — поясни Маги. — Предчувствала е, изглежда, че съм родена да успявам в света на музиката.

Погледът на Робин пробяга по формуляра на Маги.

— Пише, че си работила като сервитьорка.

— Точно така. — Маги навлажни устни с върха на езика си. — И тази работа ми даде чудесна възможност да видя как се работи с рок звезди.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако някога си се справил с братя, които се бият за последната палачинка, можеш да се справиш с всичко. А една сервитьорка среща най-различни хора. Момичета на диета, които са фрашкани с алергии. — Тоновете в гласа ѝ достигнаха сопрановия регистър. — „Има ли фъстъци в това тук?“ В това няма нищо лошо, но те питат каквото им хрумне. Дори и за студения чай. Работиш за вманиачени вегетарианци, за умерени вегетарианци, хора, които спазват диетата на Зоната, диабетици, луди на тема екологични макробиотици, макробиотични зонове диабетици с високо кръвно налягане, които пък не бива да ядат сол...

Тя вече беше във вихъра си. Не обръщаше внимание на светлините, забрави за състезанието, не се интересуваше дори от реакцията на Робин и на човека с бейзболната шапка. Съществуваха единствено камерата и тя.

— И ако веднъж само си изляла изстиналото кафе в скута на някой тъпанар, който се опитва да пъкне бакшиша в деколтето ти, и Кид Рок не може да ти направи впечатление.

— Каква музика харесваш? — попита Робин.

— Всякаква. Мадона е моят идол. — Маги облиза устни и отметна косата си назад. — С изключение на частта, свързана с йога. Не е по силите ми такова нещо. Пяла съм и в група, разбира се. Казва се „Уискърд Бискит“...

Мъжът зад камерата започна да се смее.

— Може би сте чували бъдещия ни хит „Близни ме, където обичам“? — поинтересува се Маги.

— Може ли да ни изпееш част от това парче? — попита операторът.

Лицето на Маги грейна. Точно този момент очакваше тя. Измъкна с една ръка четката си за коса от раницата и я сложи пред устата си като микрофон. Разлюля коса и заизвива:

*„Близни ме, където обичам,
но не мисли, че по задника ти ще тичам.
Ще ти дам да си налееш уиски,
не си мисли, че ще си станем близки“.*

Докато нижеше звуците, се запита дали е редно да изпее и частта, в която има ругатни, но така или иначе връщане назад нямаше.

— Има ли още нещо, което би искала да знаем за теб, Маги? — прекъсна я Робин.

— Само това, че съм свободна за предаванията ви в най-гледаното време — веднага изстреля Маги. — Освен това, ако Карсън Дейли отново остане без приятелка, знаете телефонния ми номер. — Тя изпрати въздушна целувка на камерата и изплезе за част от секундата език, на чийто връх лъщеше малка перла.

— Мина! — шепнеше развълнувана Кристи.

Латиша ръкопляскаше, а Кара мълчаливо бе вдигнала палец в знак на поздрав. Към нея с бързи стъпки вървеше Робин. Потупа Маги с усмивка по гърба и я повлече по коридора към някаква група.

— Поздравления! — прошепна тя. — Издържа първия тур.

— Къде казваш, че си?

— В Ню Йорк! — крещеше Маги в мобилния си телефон. — В MTV има прослушване за Ви Джей и познай кой мина първия тур.

Отсреща настъпи мълчание.

— Каза ми, че отиваш на интервю за работа — обади се най-накрая Роуз.

— А ти какво мислиш, че правя тук? — Лицето на Маги беше пламнало.

— Гониш вятъра — гласеше краткият отговор на сестра ѝ.

— Не можеш ли поне да се зарадваш за мен? — Момичето, което стоеше наблизко, високо близо метър и осемдесет — амазонка с кожен

костюм, ѝ направи закачлива гримаса. Маги отвърна на гримасата, но нейната не беше толкова дружелюбна. Стана и се запъти към един по-усамотен ъгъл на залата.

— Много ще се радвам, ако си намериш работа.

— Ще получа тази.

— Откъде си сигурна, че MTV ще те наемат? И каква ще е заплатата ти?

— Голяма — намусено отвърна Маги. Истината бе, че нямаше и представа за какви пари ставаше дума, но бе сигурна, че са много. Това беше телевизия, а там знаят за какво работят! — Много по-голяма от своята. И знаеш ли? Мисля, че завиждаш.

— Няма такова нещо — въздъхна Роуз. — Искане ми се само тази твоя лудост с търсене на слава да престане и да си намериш работа. А не да си пилееш парите в пътувания до Ню Йорк.

— И да съм точно като теб, нали? Не, благодаря. — Тя пусна малкия апарат в чантата си и заби гневен поглед в пода. Проклетата да е Роуз! Как можа да хрумне на Маги, че сестра ѝ ще се зарадва за нейния успех или че ще успее да ѝ направи впечатление, като ѝ разкаже как е минала през първия етап и какви овации е събрала. Няма значение, тя ще ѝ покаже, че е способна на сериозни постижения. Ще бъде звездата на кандидатите, ще получи мястото и тогава Роуз ще може да я вижда само от екрана. Великолепна и неустоима.

— Маги Фелър?

Тя пое дълбоко дъх, коригира за последно червилото си и се отпрати към следващата стъпка по пътя към своята мечта. Този път я заведоха в по-голяма стая, където ослепителна светлина струеше от нещо като никелирано скеле. Робин вдигна глава от своя клипборд и се усмихна на Маги. С глава ѝ посочи да гледа в телевизионния екран.

— Чела ли си някога от ауто кю?

Маги поклати отрицателно глава.

— Не е нищо сложно — продължаваше жената и излезе напред, стъпи в центъра на очертаня с жълти линии хикс и извърна лице към екрана. — След минути очаквайте — започна тя с ясен приповдигнат тон, — най-новия видеоклип на „Спайс Гърлс“! И не посягайте към дистанционното, защото само след минути ще видите самата Бритни Спийърс.

Маги гледаше като омагьосана как думите се нижат бързо на екрана. Толкова бързо, че тя не можеше да ги изчете докрай. Щеше да ги прочете. Сега поне щеше да се постарее да го направи толкова бързо, колкото и другите хора. Само че тези думи се движеха страшно бързо. Усети, че Робин я гледа втренчено.

— Разбра ме, нали?

— Да, естествено! — Маги се запъти с разтреперани колене към мястото, където двете жълти линии се кръстосваха. — След минути очаквайте... — шепнеше си тя наум. Тръсна коса и облиза устни.

Включиха светлините, които в същия миг загоряха въздуха. Почувства как влага избива под косата ѝ.

— Кажете, щом си готова — провикна се операторът.

— След минути очаквайте — започна тя с увереност, каквато изобщо не изпитваше. Думите потекоха за пореден път по екрана — най-новия видео... — Боже, защо думите не искаха да бъдат прочетени? Операторът вече се смееше, но това не беше добронамереният му смях отпреди малко. Тя се взираше в екрана и се молеше от все сърце да успее да прочете надбягващите се букви.

Всички очакваха да разберат какво става.

— Да не ти е зле? — попита Робин. — Добре ли виждаш екрана? Ако искаш, да опитаме пак.

— След минути очаквайте... — подхвана отново Маги с вече доста по-писклив от напрежението глас. Моля те, Господи, никога повече няма да поискам каквото и да било, нека се справя само този път. Взираше се в светлия екран, но буквите започнаха да се прескачат, да се сливат, а в очите на хората се четеше едно-единствено: съжаление.

— След минути очаквайте същите боклуци, които ви пуснахме и вчера — просъска Маги, завъртя се на тока на обувките си, на обувките на Роуз, и се спусна към вратата. Сълзи на безпомощност замъгляваха предметите. Претича през стаята, в която чакаха останалите, едва не събори амазонката с кожения костюм и пое по коридора. Някъде далеч зад нея проехтя гласът на Робин:

— Следващият! Моля ви, побързайте, остава ни да прослушаеме още много кандидати.

Луис Фелдман стоеше на тротоара пред входа на сградата с букет лалета в едната си ръка и кутия шоколадови бонбони и другата. Раменете му бяха превити от притеснение, сякаш бе навлякъл тежко зимно палто. Защо е толкова трудно в такива моменти, питаше се той и не откъсваше очи от вратата на Ела Хирш.

Най-лошото, което може да се случи, е тя да каже „не“, напомни си той. Прехвърли лалетата в лявата ръка, а бонбоните в дясната и се загледа в панталона си, който въпреки всичките му усилия в пералнята не бе успял да изглади добре, а и петното точно под единия от джобовете му така и не бе излязло. Подозрително много приличаше на леке от протекла химикалка. Най-вероятно точно това се беше случило.

Никой няма да му отсече главата, напомни си той. Щом лекият инфаркт преди три години не беше успял да го довърши, значи и отказът на Ела Хирш нямаше да успее. А и както се казва, има и други риби в морето, които ще скочат в неговата лодка, преди да е успял да закачи стръвта на кукичката. Работата беше там, че той пък не харесваше Лоис Зиф, която две седмици след смъртта на Шарла се беше появила на прага на дома му със сладкиш, а копчето на блузата ѝ, което очевидно нарочно беше разкопчала, разкриваше малко повече от вече посбръчканото ѝ деколте. Не се интересуваше и от Бони Бегелман, която пъкна под вратата на дома му плик с бележка, в която пишеше, че ще се радва да му прави компания, когато той прецени, че е готов за това. След смъртта на Шарла седмици наред му се наложи да търпи истинско нашествие от жени, които прииждаха с тенджери и купи с храна. Тогаваше сигурен, че никога няма „да е готов“, макар че Шарла му бе дала своята благословия.

„Намери някоя“ — беше го посъветвала тя, докато лежеше последния път в болницата. И двамата знаеха, че следващ път няма да има, но никой не го изрече на глас. Той държеше ръката ѝ — онази, за която не бяха закачени тръбичките, и от време на време се навеждаше напред, за да отстрани от челото падналите кичури тъничка коса.

„Нека да не говорим за това“ — бе помолил той.

Тя поклати само глава и в очите ѝ проблесна една искра, която той не беше виждал от деня, когато, прибирайки се у дома, я завари да седи неподвижна и смълчана на канапето. Още преди тя да вдигне глава и да му каже каквото и да било, той знаеше. Ракът се беше върнал.

„Не искам да си сам и да се превърнеш в един от онези досадни самотни мъже. Ще започнеш да прекаляваш със содата против киселини“.

„Това ли те тревожи най-много? Моята сода?“ — опита се да я подразни той.

„Такива мъже стават много неприятни — Шарла бе притворила очи. Той ѝ подаде чашата с тръбичката, за да накваси устата си. — Самодоволни и капризни. Не искам да се превърнеш в такъв — постепенно гласът ѝ отслабваше. — Искам да си намериш приятелка“.

„Имаш ли някого предвид? — попита той. — Да не би да си набелязала някоя?“

Шарла не отговори. Съдейки по спуснатите клепачи и равномерното повдигане и спускане на отслабналите ѝ гърди под превръзката, той реши, че е заспала.

„Искам да си щастлив“ — промълви тя.

Луис бе навел глава, разтревожен, че ако погледне в този момент жената, която бе обичал и с която бе живял в продължение на четирийсет и три години, ще се разплаче и нищо няма да може да го спре. Ето защо седеше там, държеше ръката ѝ и шепнеше колко много я обича. Когато тя почина, той беше убеден, че няма да помисли за друга жена и жените от квартала, които идваха със своите сладкиши и храна и поразтворени деколтета, никога няма да го изкусят. Никоя не успя, до този момент.

Не че Ела Хирш напомняше с нещо Шарла — поне не физически. Шарла беше дребна, а с годините се смляваше все повече и повече. Имаше големи и кръгли сини очи, късо подстригана руса коса и доста широк ханш, който винаги я беше притеснявал. Обичаше да си слага ярко червило и носеше лъскави бижута — огърлица от цветни стъкълца, висулки на ушите, които проблясваха и подрънкваха при всяко движение. Напомняше му дребна екзотична птица с ярки пера и звънка, нежна песен. Ела беше пълна нейна противоположност

— по-висока, с хубави черти, изострен нос и ясно очертана челюст. Дългите си червеникави къдри носеше завити около главата, за разлика от останалите жени в „Голдън Ейкърс“, повечето от които ходеха с подстригани коси. Тази жена му напомняше с нещо на Катрин Хепбърн — еврейски вариант на Катрин Хепбърн. Не толкова царствена и внушаваща респект, а по-скоро Хепбърн, отдадена на меланхолия.

— Хепбърн — прошепна едва чуто той. Поклати глава, изненадан от собствената си глупост, и пое нагоре по стълбите. Защо ли не изглади ризата си? По-добре щеше да е, ако си беше взел и шапка.

— Здравейте!

Луис почти подскочи от изненада и се загледа в лицето на непознатата пред него.

— Мейвис Голд — поясни тя. — За къде сте се запътили така издокаран?

— Ами... Просто...

Мейвис Голд плесна с ръце, при което потъмнялата от слънцето кожа се разлюля възторжено.

— При Ела! — прошепна тя, но този шепот проехтя така, че вероятно го чува и на съседната улица. Или поне на Луис така му се стори. Жената прокара пръст по листенцата на едно от лалетата. — Красиви са. Ти си истински кавалер. — Мейвис се усмихна и го целуна по бузата, след което изтри с палец следата, останала от червилото ѝ. — Късмет!

Той кимна, пое си дълбоко дъх, премести подаръците, които носеше, за последен път и натисна звънеца. Заслуша се да долови звуци на радио или телевизор, но не чу нищо, освен забързаните стъпки на Ела.

Вратата се отвори и на прага застана Ела.

— Луис? — изненадано възкликна тя.

Неочаквано той загуби дар слово. Беше облечена с джинси, дълги до прасеца на крака, с пусната свободна бяла риза и без обувки. Стъпалата ѝ му се видяха издължени бели, красиво оформени, ноктите на краката покрити с бял сребрист лак. Точно тези крака извикаха у него порив да я целуне. Естествено се въздържа и само преглътна мъчително.

— Здравей — ето, успя да проговори.

Дълбока бръчка се врязва между веждите на Ела.

— Да не би стихотворението да е твърде дълго?

— Не, не. Добре си е. Тук съм просто защото... Питам се дали...

— Стига старче! Бил си на фронта, погребан и съпругата си, успя да преживееш дори и това, че синът ти стана републиканец, а и далеч по-сериозни неща. — Не би ли вечеряла с мен?

Забеляза, че тя е готова да поклати глава отрицателно още преди да е свършил.

— Аз... По-скоро не.

— Но защо? — Гласът му се извиси по-силно, отколкото му се искаше.

Ела само въздъхна.

Луис побърза да се възползва от минутното мълчание.

— Имаш ли нещо против да вляза? — попита той.

Тя отвори по-широко вратата, за да го пусне, но очевидно го направи с неохота. Жилището беше всичко друго, освен претъпкано с мебели, какъвто беше случаят с повечето апартаменти в комплекса. Обитателите им се опитваха да поберат в малките стаички ценните си притежания, събирани през цял един живот. Подовете бяха покрити с теракота, стените бяха кремави. В дневната се виждаше бяло канапе, което според Луис беше красиво само на теория, но не и на практика, особено ако имаш внуци, а внуците обикновено пият сок от грозде.

Той приседна в единия ъгъл на канапето, а Ела — в другия. Тя очевидно беше смутена. Подпъхна босите си крака под канапето.

— Луис — започна тя.

Той мигом се изправи.

— Моля те, не си тръгвай. Нека ти обясня.

— Не си тръгвам, търся ваза.

— Чакай! — По гласа ѝ личеше, че се безпокои да не би той да започне да пипа нещата ѝ. — Ще донеса. — Отиде в кухнята и извади ваза от един шкаф.

Луис наля вода и постави лалетата вътре. Върна се в дневната и ги сложи на малката масичка.

— Ето така — продължи той. — Сега, ако смяташ да кажеш „не“, всеки път, когато ги погледнеш оттук нататък, ще се чувстваш виновна.

Тя сякаш се готвеше да се усмихне, но този израз бързо отлетя! Той може и да си го беше въобразил.

— Работата е там... — отново подхвана Ела.

— Чакай — спря я той. Отвори кутията с бонбони. — Ти си вземи първа — поднесе я Луис.

— Не, наистина не мога. — Ела отбутна леко настрани бонбоните.

Гостенинът си сложи очилата и се зачете в описанието на продукта.

— Сърцата от тъмен шоколад са с черешов пълнеж — съобщи той. — Кръглите бонбони са с нуга.

— Луис — прекъсна го Ела, — ти си чудесен човек...

— Но...? Усещам, че искаше да кажеш едно „но“. — Изправи се отново и отиде в кухнята, където сложи да се топли вода. — Къде са порцелановите ти чаши?

— О, боже! — забърза се тя след него.

— Няма страшно, само ще направя по чаша чай.

— Е, добре — въздъхна тя и свали от една от полиците две високи керамични чаши с надпис, рекламиращ обществената библиотека в Броуърд Каунти. Луис пусна пликчетата чай вътре, огледа се за захарница и видя, че е пълна с пликчета с подсладител. Отнесе всичко това заедно с кутийка нискомаслено мляко в дневната.

— Винаги ли си така експедитивен? — не се сдържа Ела.

— Не. — Отвори хладилника, извади един лимон от отделението за плодове и докато го режеше на тънки резенчета, продължи: — Когато съпругата ми се разболя, тя беше наясно какво... Нали разбираш? Накъде вървят нещата. Затова започна да ми дава уроци.

— Липсва ли ти?

— Всеки божи ден. — Той сложи чашата върху чинийка и ѝ я подаде. — А за теб?

— Не познавам жена ти, така че не мога да кажа, че ми липсва...

— Хубава шега! — изръкопляска Луис и седна до нея. Огледа критично масата и отново стана. — Нещо липсва. — Отиде до хладилника и изведнъж се сети да попита. — Може ли?

Тя кимна леко обърквана. Мъжът се порови, докато откри познатата форма на замразените кейкове „Сара Лий“. Това беше любимият сладкиш на Шарла. Колко пъти се бе будил нощем и я беше

заварвал да седи пред телевизора и загледана в информационни предавания, да преглъща от протеклия сладкиш. Обикновено тези нощни пиршества бяха знак, че диетата на грейпфрут и риба тон, която провеждаше два пъти в годината, е приключила. Връщаше се в леглото с виновна усмивка, устата ѝ имаше вкус на прясно масло.

„Целуни ме — често прошепваше тя в такива моменти и смъкваше нощницата от раменете си. — Нека да изгорим поне част от излишните калории“.

Той подаде кейка на Ела.

— Имаш ли нещо против?

Тя постави опаковката в микровълновата печка. Луис отпиваше от чая си и следеше всяко нейно движение. Бедрата ѝ му се сториха необикновени. Стана му смешно, че подобно нещо му прави впечатление. Адам, един от внуците му, при последното им посещение, бе казал, че само с един поглед може да определи дали гърдите на една жена са изкуствени, или не. Очевидно, Луис се мъчеше да догони внука си по отношение на тазобедрените стави.

— Защо се усмихваш?

— Спомних си нещо, което внукът ми каза.

Лицето ѝ се сгърчи за част от секундата, но тя бързо го опъна — стана толкова бързо, че Луис се усъмни дали наистина в изражението ѝ видя отчаяние, или само му се бе сторило. Испита желание да посегне и да я хване за ръцете, да я попита какво я измъчва. Истината бе, че дори посегна към нея, когато забеляза, че тя гледа втренчено надолу, сякаш е видяла хлебарка да лази по сладкиша в печката.

— Какво има?

Тя посочи ръкава на ризата му. Луис проследи пръста ѝ. Едно копче липсваше от единия маншет, а ръбовете на другия бяха разръфани и леко покафенели.

— Изгори ли го?

— Май да — отвърна мъжът. — Не ме бива много с ютията.

— Бих могла... — Ела се усети и побърза да замълчи. Прокара смутено пръсти през косата си.

Луис се впи в своя шанс като корабкрушенец, пред чийто поглед внезапно се е появила спасителна лодка.

— Да ми дадеш някои съвети ли? — „Прости ми, Шарла“, побърза да поиска извинение от покойната. Трябваше още щом се

прибере, да скрие всички бележки, които жена му му беше написала, както и кутийките и шишенцата с надписи „за цветни“, „за бели“.

Ела се колебаеше.

— Е, добре — предаде се тя в мига, в който микровълновата печка изчурулика.

Луис извади сладкиша. Отрязва едно парче за нея, а после и за себе си.

— Знам, че е доста нахално от моя страна, а също така ми е известно и колко си заета. Но откакто жена ми почина, не мога да се организирам. Миналата седмица дори ми мина през ума дали няма да е по-лесно всеки месец да си купувам нови дрехи.

— Недей! Ще ти помогна — обеща Ела.

Той си даваше сметка, че тя даде съгласието си след известна борба. Може да се каже, че дори ѝ личеше, че чувството ѝ за дълг и съчувствието се бориха известно време с огромното ѝ желание да бъде сама.

— Само да си взема бележника.

Този бележник се оказа доста дебел и беше изпълнен с трудно разгадаеми драскулки, съкращения, стрелки и телефонни номера.

— Чакай да видя кога... — Ела разгръщаше страниците една след друга. — Ето, в сряда съм в болницата...

— Някой да не е болен?

— Не, грижа се за бебета. В четвъртък съм в столовата за бездомни, после в хосписа, в петък съм дежурна в службата, която раздава храна на бедни...

— А събота? Не искам да те плаша, но съм останал почти без бельо.

От гърлото ѝ се разнесе нещо като гърлен смях.

— Добре, в събота.

— В пет часа. Щом приключим, ще те заведа на вечеря.

Той вече беше навън, преди тя да се усети да направи какъвто и да е коментар. Докато вървеше по дългия коридор към изхода, той вече си подсвиркваше и нито за миг не се изненада, че срещна Мейвис Голд, която заяви, че отивала в обществената пералня, нищо, че не носеше никаква торба, в която да се предположи дори, че е взела мръсните си дрехи.

— Как мина? — не се сдържа тя.

Той вдигна само палец в знак на победа и се усмихна, когато тя плесна радостно с ръце. Луис се отправи с бързи крачки към своята квартира, за да разлее мастило върху някой и друг панталон и да откъсне няколко копчета от любимата си риза.

— И така — провикна се Роуз от мястото си зад компютъра. — Име. Написах. Адрес. Можеш да използваш моя — пръстите ѝ летяха по клавиатурата. — Цел?

— Да получа работа — отвърна Маги, която в момента лежеше просната по гръб на канапето. Лицето ѝ бе скрито почти изцяло от слой каша, дебел близо цял сантиметър, която, както осведоми тя сестра си, свива порите на кожата.

— Защо да не запишем: Място в търговския сектор? — попита Роуз.

— Все едно — долетя от канапето отговорът на сестра ѝ, която превърташе каналите на телевизора с дистанционното. Беше съботата след позорно приключилото прослушване. По MTV представяха момичето, спечелило конкурса за Ви Джей. Появи се хубавичка, искряща от енергия брюнетка с обица на едната вежда.

— След минути очаквайте най-новия видеоклип на „Спайс Гърлс“! — чуруликаше момичето.

Маги побърза да прехвърли на друг канал.

— Слушай, опитвам се да ти помогна — обади се Роуз. — Не може ли да си събереш за малко ума?

Маги изпусна въздишка на отегчение и изключи апарата.

— Предишна месторабота — подкани я Роуз.

— Кое?

— Трябва да опишеш къде си работила преди това. Маги, никога ли не си попълвала формуляр за работа досега?

— Разбира се, че съм попълвала. Всеки път. Толкова пъти, колкото ти си ходила в зала за гимнастика.

— Къде другаде си работила — повтори Роуз.

Сестра ѝ погледна с копнеж към чантата, където бяха цигарите ѝ, но знаеше, че изваждането на цигара неизменно щеше да поведе след себе си лекция за опасностите от рак на белия дроб или поне „Правилата в моя дом“.

— Е, добре. „Ти Джей Макс“ — започна тя. — Шест седмици. От октомври до Деня на благодарността. — От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка.

Харесваше много тази работа. А и знаеше, че я бива. Когато дежуреше до пробната, не само помагаше на клиентите да намерят пробната. Носеше дрехите, които си бяха избрали, въвеждаше ги вътре и подреждаше спретнато закачалките, както бе виждала да го правят в луксозните универсални магазини или бутиците в центъра. Когато клиентката излизаше, за да се огледа в тройното огледало, и затягаше колана си или подръпваше блузата, Маги беше там с предложение, с предпазливо и деликатно мнение. Невинаги дрехата подчертаваше най-добрите страни на фигурата. Случваше са да изтича до рафтовете, за да потърси друг размер или цвят, или дреха, често пъти съвършено различна от избраната, за да даде възможност на клиентката да се види с нещо диаметрално противоположно на своя стил. Нещо, което Маги бе видяла.

„Ти си истинско бижу! — беше я похвалила една от посетителките. Висока, тънка жена с черна дълга коса. На нея почти всичко би стояло съвършено, но Маги подбра за нея малка черна рокля, елегантна кожена чантичка и шал, който висеше на гърба с черни помпони на края. От коша за намалени стоки бе изровила колан от жълти лъскави халки. Непременно ще кажа на управителя, че си незаменима“.

— Какво стана там? — попита Роуз.

— Напуснах — отвърна сестра ѝ, без да отваря очи. Случи се това, което се случваше на почти всички места, на които бе работила. Нещата вървяха гладко, докато не се появеше по-особена ситуация. А тя неизменно се появяваше. Този път беше касата. Беше приела купон за десет процента отстъпка, но четящото устройство за баркодовете не успя да прочете комбинацията.

„Не можете ли да го направите ръчно?“ — попита клиентката.

Маги сви вежди и се взря безпомощно в екрана на апарата. Сто и четиридесет долара. Десет процента са... Тя прехапа устни.

„Четиринадесет долара! — подсказа нетърпеливата жена. — Моля, побързайте.“

Маги разкърши рамене и набра пейджъра на отговорничката. След това се обърна към следващия на опашката.

„Какво мога да направя за вас?“

„Ей! — ядоса се жената с десетте процента. — Не сте свършили с мен.“

Маги пусна репликата покрай ушите си и насочи вниманието си към купчината от пуловери и джинси, натрупани от следващата клиентка на подвижната лента. Знаеше много добре какво ще последва. Щяха да ѝ кажат, че е глупава, а тя нямаше да го понесе. Дори не искаше да е на тази длъжност. Хабеше таланта си пред глупавата каса, където като робот прокарваше тъпия четец по етикетите. Далеч по-полезна беше при пробните, защото там действително помагаше на хората.

Отговорничката вече се носеше с бързи стъпки към нея, ключовете подрънкваха обесени на гърдите ѝ.

„Какъв е проблемът?“ — попита тя.

Онази с десетте процента посочи с пръст Маги.

„Не може да отчете моя купон.“

„Какво става, Маги?“

„Нещо засича“ — промърмори тя.

„Десет процента, нали? Четиринадесет долара.“

„Съжалявам“ — въздъхна Маги, забила поглед в пода, докато клиентката въртеше театрално очи.

В края на смяната отговорничката започна да обяснява нещо за калкулаторите и за това, че възникне ли проблем, трябва да се търси помощ. Маги не я дочака да довърши, свали полиестерната престилка с надпис на магазина, захвърли я на пода заедно с етикета с нейното име и си тръгна.

— Е, добре — обади се Роуз. — Ако те питат, най-добре е да кажеш, че работата не е била достатъчно предизвикателство за теб.

— Хубаво. — Малката сестра не откъсваше очи от тавана, сякаш местата, на които беше работила, бяха изписани на гладката му повърхност: вариант на Сикстинската капела, но от снимки на търговски обекти и заведения за бързо хранене. — Преди „Ти Джей Макс“ бях в „Гап“, а преди това в „Помодоро Пица“. Работила съм и в „Старбъкс“, и на Уолнът Стрийт, и в „Лимитид“... Не, сбърках. Преди „Лимитид“ беше „Ърбан Аутфитерс“, а после в...

Роуз печаташе с мълниеносна бързина.

— В „Банана Рипъблик“ — продължаваше Маги, — „Мейси Аксесъриз“, „Мейсис Фрейгрънс“, „Синабън“, „Шикфил“, „Бейскин Робинс“...

— В кои заведения за хранене? „Канал Хаус“?

Маги примигна. В „Канал Хаус“ всичко вървеше добре, докато Конрад, който дежуреше в неделя, не я подгони. „Маргарет — солниците не са достатъчно пълни, Маргарет иди да помогнеш на доставчика.“ Стоотици пъти му беше казала, че името ѝ не е Маргарет, а Маги, но той изобщо не я слушаше. Така мина близо цял месец, докато тя не измисли начин да му отмъсти. Късно една вечер през май двамата с момчето, което минаваше за нейно гадже тогава, се покачиха на покрива и откъртиха буквата „К“ от светещата реклама на ресторанта. В резултат се оказа, че жените, празнуващи „Деня на майката“ вътре, които в този час вече бяха се поразгорещили, са събрани в „Канал Хаус“.

— Напуснах — гласеше нейният отговор. „Преди да са ме изритали“, довърши тя наум.

— Добре — въздъхна Роуз, загледана в екрана. — Ще трябва да го поизгладим.

— Щом искаш. — Маги зачатка с токове към банята, където изми маската от лицето си. Историята на трудовия ѝ стаж не беше зашеметяващо интересна, мислеше си тя сърдито. Но това не значеше, че не е добър работник! Просто не се беше опитала да вложи сърце и душа.

— Маги, свърши ли? — хлопаше сестра ѝ по вратата. — Трябва да си взема душ.

По-малката сестра избърса лицето си и се върна в дневната, включи отново телевизора и се настани пред компютъра. Докато Роуз се къпеше, тя запази файла, който сестра ѝ беше написала, и отвори нов. Започна списък за Роуз: редовна гимнастика (аеробика и малки тежести), всекидневни грижи за лицето. Запиши си часове при Джени Крейг — предлагат специализирани програми. На лицето ѝ се появи лукава усмивка, докато посочваше специален линк към статия в интернет, в която описваха операции за отстраняване на излишни мазнини. Пъхна цигара в устата си и с леки стъпки пое към външната врата. На стола на Роуз беше оставила разпечатания списък със задачи, а на екрана на компютъра беше статията („Звезда се освобождава от

половината от теглото си“). Така първото нещо, което сестра й щеше да види, щеше да е посланието на Маги.

— Заклучи вратата след себе си! — провикна се Роуз от спалнята.

Маги се направи, че не чува. Да заклучи вратата си сама, като е толкова умна, мислеше си тя, излизайки навън.

— Адвокат ли? — Брататият присви очи към Роуз. — Как ще нарече шестима адвокати на дъното на океана?

Тя сви рамене и погледна с копнеж входната врата на жилището на Ейми с надеждата, че той ще се появи.

— Добро начало! — гръмко обяви онзи с брадата.

— Нещо не те разбрах — примигна тя.

Мъжът се ококори. Очевидно се питаше дали тя не го пързала.

— Не разбрах как са се озовали на дъното на океана. Плуват с шнорхел или нещо друго?

Мъжът очевидно се смути.

— Нека да помисля — сбърчи чело Роуз. — Да не би да са се удавили?

— Нещо такова. — Непознатият чоплеше с нокът етикета на бирата си.

— Добре де — подхвана бавно Роуз. — Значи имаме шест умрели, удавени адвокати на дъното на океана... — замълча и погледна мъжа с надеждата, че той ще продължи.

— Това беше виц! — промълви той отчаяно.

— Не разбрах къде е смешката — призна Роуз.

Мъжът отстъпи две крачки.

— Не, не! Чакай. Обясни ми.

— Ами... Ей сега ще се върна... — понесе се към бара.

Ейми хвърли убийствен поглед на приятелката си от другия край на стаята, поклати глава и размаха пръст заканително. „Лошо момиче“, прошепнаха устните й. Роуз сви рамене безпомощно. Обикновено не се държеше по този начин, но закъснението на Джим в комбинация с вече триседмичния престой на Маги в къщата й здравата й бяха опънали нервите.

Докато съзерцаваше най-добрата си приятелка от гимназия, Роуз си помисли, че поне една от тях се е развила от онова време. До девети клас Ейми успя да се източи до метър и осемдесет, тежеше около петдесет килограма и момчетата в класа я наричаха Икабод Крейн^[1], Ико на галено. Ейми не се смущаваше от извънредния си ръст. Държеше се така, сякаш кокалестите ѝ китки са скъпи гривни, а тънките кости на лицето ѝ — безценни произведения на изкуството. В колежа косата ѝ бе на дебели фитили, но след завършването се подстрига късо и започна да се боядисва в тъмночервено.

Носеше обикновено тесни черни блузи и дълги черни дънки до глезените — изглеждаше зашеметяващо. Екзотична и загадъчна, секси — дори когато отвореше уста и оттам се изливаше дрезгав глас с упорит акцент на момиче, родено в Ню Джърси. Около нея винаги се въртяха гаджета — настоящи, бивши, бъдещи — които се надяваха да получат привилегията да ѝ купят парче пица или да станат слушатели на задълбочения ѝ анализ на хип-хоп музиката в Америка.

На всичкото отгоре Ейми беше инженер-химик — работа, която в компанията на непознати обикновено предизвикваше любопитни въпроси. Докато Роуз беше юристка. Това водеше най-вече до два типа реакции: едната — подобие на вица с юристите на дъното на океана, който чу преди малко, а другата — Роуз я очакваше всеки миг от бледия младеж с очилата, паркирал се на канапето до нея. В момента той просто я изчакваше да се наслади достатъчно на купичката със соленки, от която си похапваше с откровена наслада.

— Ейми ми каза, че си адвокат — започна той. — Имам един проблем, свързан с уреждане на правни отношения.

Естествено, че имаш, мина през ума на Роуз, но пусна една крива усмивка. Хвърли поглед на часовника. Близо единадесет. Къде се губеше Джим?

— В моя двор — информираше я вече младежът — расте едно дърво. Но листата му падат в двора на съседа...

„Така, така. И двамата сте достатъчно мързеливи, за да съберете с гребло проклетите листа. Или пък онзи го мързи да отсече дървото, като му разрешиш, естествено. И наместо да се разберете като нормални хора или, боже опази, да си наемете адвокат, сега искаш да ми натресеш тази тъпотия.“

— Извинявай — промърмори тя, прекъсвайки човека наред изречението, за да се спаси. Провря се между гостите и намери Ейми в кухнята, подпряла гръб на хладилника, да върти между пръстите си столчето на чаша вино, докато мъжът срещу нея бърбеше нещо, което я караше да избухва във весел смях.

— Дан — прекъсна го тя провлачено, — запознай се с приятелката ми Роуз.

Дан беше висок, мургав и разкошен.

— Приятно ми е — извърна се Дан.

Роуз го удостои с вяла усмивка, стискайки чантата си, в която бе мобилният ѝ телефон. Трябваше да се обади на Джим. Само той можеше да я успокои и да я накара да се усмихне истински, да ѝ вдъхне увереност, че животът има някакъв смисъл, а не е тъпкан с кретени, сипеци тъпи вицове или търсеци съвети собственици на дървета. Къде беше този човек?

Тя се освободи от Дан и посегна към чантата си, но Ейми вече беше зад гърба ѝ.

— Забрави! — проехтя строгата заповед. — Не преследвай мъжа. Не е прилично. Нали си спомняш? Мъжете обичат да бъдат ловци, а не плячка. — Взе телефона от ръката на приятелката си и пхна в нея надупчена лъжица. — Галушки — лаконично обяви тя, когато я заведе до печката и ѝ показа димящата тенджерка.

— Няма ли да ми кажеш какво имаш против Джим? — попита Роуз.

Ейми обърна замислено очи нагоре, след това бавно ги сведе към приятелката си.

— Проблемът не е в него, а в теб. Тревожа се за теб.

— Защо?

— Ти си много повече вътре в тази история от него. Не искам да страдаш.

Роуз отвори уста да каже нещо, но след малко я затвори. Как да убеди Ейми в обратното, след като Джим не беше тук? А и имаше нещо друго, което се бе закачило за съзнанието ѝ още от вечерта, когато той се появи през нощта с огромен букет цветя. От него се носеше миризма на скоч, на рози и... на нещо друго. Парфюм? Още тогава побърза да спре мислите си и да ги затвори зад стена, издигната преди всичко от думата „не“.

— Не е ли твой началник?

— Не точно — отвърна Роуз. Беше точно толкова неин началник, колкото и останалите партньори във фирмата. С две думи, беше неин началник, но отчасти. Тя преглътна, изтика мисълта на определеното за нея място, зад стената в съзнанието ѝ. Сетне бръкна в тенджерата и извади няколко парещи галушки. Изчака да види гърба на Ейми, стисна чантата и се забърза към коридора в жилището, отрупан с африкански маски. Завря се в тоалетната на долния етаж и набра номера на служебния телефон на Джим. Никакъв отговор. Набра и телефона в дома си. Да не би да не е разбрал и да е отишъл първо до жилището ѝ, наместо да пристигне направо у Ейми.

— Ало?

Дяволите да го вземат! Беше Маги.

— Аз съм. Джим да се е обаждал?

— Нее — провлече сестра ѝ.

— Ако позвъни, предай му... Кажу, че ще се видим по-късно.

— Може и да не съм у дома. Излизам — отвърна Маги.

— Аха. — Десетки въпроси изникнаха в главата на Роуз. Къде отиваш? С кого? С какви пари? Бързо се спря. Задаването на въпроси само вбесяваше Маги, а да изпратиш сестра ѝ да излезе в града, когато е ядосана, все едно да пхнеш в ръцете на двегодишно хлапе зареден пистолет.

— Не забравяй да заключиш — успя да каже само тя.

— Ще заключа.

— И ако обичаш, събуи обувките ми.

Мълчание.

— Не съм с твои обувки — отбеляза Маги.

Естествено. Току-що ги събу, помисли си Роуз.

— Забавлявай се.

Сестра ѝ обеща.

Роуз написка лицето и китките си със студена вода и впи поглед в отражението си насреща. Беше размазала туша за мигли. Нямахше и следа от червилото. Чувстваше се като, затворник на това парти с вдигащи пара галушки и сама. Къде можеше да е той?

Отвори вратата и насреща си видя Ейми, скръстила дългите си ръце пред костеливия гръден кош. Опита се да мине покрай нея.

— Обади ли му се?

— На кого? — вдигна невинни очи Роуз.

— Лъжеш нескоропосано от времето, когато си падаше по Хал Линдкуист.

— Не съм си падала по Хал Линдкуист.

— Да бе! Записваше всеки ден с какво е бил облечен по подвързията на тетрадката по математика, за да оставиш на бъдещите поколения точна информация какво е носил Ха Линдкуист през 1984.

Роуз се усмихна на себе си.

— И с кого от тези двамата ходиш?

— Не питай — изкриви лице Ейми. — Предполага се, че съм с Тревър.

Роуз се опита да си спомни какво беше чувала от приятелката си за Тревър.

— Тук ли е?

— Не, разбира се. Бяхме на вечеря.

— Къде?

— В „Танджерин“. Изискано. Светлината е приглушена, свещите пукат, не съм успяла да изсипя още кускус в скута си, а той ми разказва защо е скъсал с предишната си приятелка. Очевидно има интереси към определени неща.

— Към какви?

— Към лайна.

— Моля?

— Добре ме чу. Съвместна дефекация.

— Пързаяш ме — зяпна Роуз.

— Няма такова нещо — изражението на Ейми беше ледено. — Седя си там обзета от ужас. Излишно е да отбелязвам, че не успявам да хапна нищо повече, да не говорим, че не смея да пръдна, за да не реши той, че му давам аванси...

Роуз избухна в смях.

— Хайде, отпусни се — подкани я Ейми и извади кърпичка, за да изтрие размазания туш от лицето на приятелката си. — Позабавлявай се.

Роуз отиде отново в кухнята и затопли гъст крем от артишок, напълни кошничката с кракери и поведе разговор с поредния кандидат за вниманието на Ейми. След време не си спомняше и дума от това,

което си казаха двамата. Тя копнееше единствено за Джим. Но съдейки по фактите, той изобщо не копнееше за нея.

[1] Неимоверно висок и мършав герой от класическата история на Уошингтън Ъруин „Легенда за спящата долина“, (Legend of the Sleepy Hollow). По тази история Уолт Дисней прави един от известните си анимационни филми. — Б.пр. ↑

Джим Данвърс отвори очи с мисълта, която го спохождаше всяка сутрин: днес ще бъда добър. И не въведи мен в изкушение, повтаряше си той, докато прокарваше бръснача по челюстта си, загледан в огледалото на банята. Но избави ме от лукавия, нареждаше той и вдигаше панталоните си.

Само че лукавият го дебнеше на всяка крачка. Изкушенията надничаха зад всеки ъгъл. Ето едно, подпряно на стената на сградата, чака автобус. Джим намали скоростта на своя лексус, за да се наслади на гледката — блондинка с прилепнали по тялото джинси. Как ли изглеждаше тялото ѝ под широкото зимно палто? Какви бяха движенията ѝ в леглото, ароматът ѝ, какви ли са звуците, които издава? Какво щеше да му коства да разбере?

„Престани!“, заповяда си той и натисна бутона на радиото в колата. Гласът на Хауърд Стърн изпълни купето.

„Тези истински ли са, скъпа?“ — питаше той изгряващата звезда, негов гост тази сутрин.

„Истински силикон“ — кискаше се момичето.

Джим преглътна мъчително и намери станция с класическа музика. Не беше честно. След онази нощ в скаутския лагер, когато дванайсетгодишен беше споходен от първия си мокър сън, сигурен знак, че навлиза в пубертета, той мечтаеше за жени с целенасочената ярост на мъж, останал сам на безлюден остров със стари броеве на „Бон апети“. Блондинки, брюнетки, червенокоси, тънки като върба момичета с малки гърди, ниски, енергични и добре оформени, чернокожи, с испански произход, азиатки, бели, млади, стари и на средна възраст и дори, Бог да му е на помощ, малкото момиче с патерици, което видя в едно от предаванията на Джери Луис за набиране на средства. Всички те населяваха фантазиите му. Джим Данвърс беше привърженик на идеята за равни възможности.

Никога нямаше да може да ги има. Тази идея бе особено далечна, когато беше дванайсетгодишен и страдаше от задух. Картината беше същата и на четиринайсет, когато бе все още доста нисък, наистина бе

загубил вече детската си закръгленост, но пък беше дебел, а лицето му беше покрито, по думите на доктор Губерман, с най-острата форма на акне, която човек може да срещне. На шестнайсет беше пораснал с нови двайсет сантиметра, но злото вече беше сторено и прякорът Дундьо вървеше с него. Неясно как успя да проникне дори в колежа. Последва класическият вариант на омагьосан кръг: беше нещастен, защото беше дебел, и за да се утеши, поглъщаше още повече храна: пица, бира, каквото му попадне. Колкото повече дебелееше, толкова по-далеч бягаха от него жените. Загуби девствеността си в последните години в колежа с помощта на проститутка, която го огледа от горе до долу, пукна няколко пъти с дъвката си замислено и накрая поиска тя да е отгоре.

„Не че искам да те обсъждам, миличък, но става въпрос за технически спънки.“

Очакваше в правния факултет нещата да се променят, размишляваше той под успокоителните звуци на Бах. Издължи се още повече и след срама, който изпита с проститутката, се зае с джогинг. Избра улиците на Филадельфия, по които бе тичал Роки (макар да беше сигурен, че Роки дори в началото е можел да измине три пресечки, без да се налага да спира, за да си поеме въздух). Килограмите се топяха. Кожата му се изчисти, остана само мрежа от белези, които му придадоха по-мъжествен вид. Отиде да му оправят дори зъбите. Не можеше да се раздели обаче с парализиращата плахост и нерешителността, както и с липсата на каквото и да е самочувствие. До трийсетгодишната си възраст — времето, когато растеше в йерархията на „Луис, Домел и Феник“, чуеше ли женски смях, решаваше, че е насочен към него.

И някак неусетно всичко се обърна. Вечерта, след като го направиха съдружник, отиде в известна ирландска кръчма на Уолнът Стрийт заедно с трима от наскоро издигналите се свои колеги. „Това е вечерта на бавачките“, беше казал единият от тях и беше намигнал многозначително на Джим. Скоро разбра за какво става дума. В помещението беше пълно с ирландки, синеоки шведки, финландки със сплетени на тила плитки. Поне половин дузина различни акценти се носеха във въздуха над покрития с махагон бар. Джим беше онемял и парализиран. Стоеше в единия ъгъл и редуваше шампанското с тъмна и светла бира дълго след като колегите му вече се бяха прибрали по

домовете си, и зяпаше безпомощно жените, които се кискаха и се оплакваха от големите сметки. По пътя към мъжката тоалетна се блъсна в червенокосо момиче с обсипано с лунички лице и искрящи сини очи.

„Дръж се здраво!“ — посъветва го тя през смях, докато той смутено започна да се извинява. Момичето се казваше Мев, както стана ясно по-късно, докато го отвеждаше към масата си. — „Водя ви един съдружник!“ — гукаше тя на компанията си. Всички изразиха възхищение. Не помнеше как стана така, че вечерта им завърши в нейното легло — прекара шест часа в опитване на вкуса на луничките, а пръстите му не излизаха от огнените ѝ коси.

От този момент той се превърна в разпасана уличница. Нямаше друго определение. Не беше Дон Жуан или Ромео, не беше и жребец или обикновен чукач. Осъществяваше на практика всичките си потискани доскоро фантазии в един град, който се оказа пренаселен с добри момичета на около двайсет години, готови на необвързващи срещи, също като него. Озова се в магически ъгъл, където всичко онова, което той беше или беше постигнал, сякаш бе резултат от предишния му външен вид. Нямаше обяснение за този невероятен обрат — вероятно се дължеше на промяната във външния му вид, а може би за жените думата „съдружник“ беше знак да свалят бельото си. Факт — изведнъж бавачки и студентки, секретарки, барманки и сервитьорки винаги бяха готови да тръгнат с него. Дори в службата имаше една стажантка, която с удоволствие оставаше след работно време, за да може и един момент да влезе в кабинета му, да заключи вратата и да остане само по сутиен с люляков цвят и много изрязани обувки, чиито връзки стигаха почти до пресеца.

Джим, трябва да престанеш, повтаряше си той. Неприлично е. Вече прекаляваш. Време беше да сложи край на този разгул. Беше на тридесет и пет години, при това съдружник. Насладил се беше до дъно през тази година и половина на плътските си мечти и трябваше да си сложи някаква спирачка. Помисли за рисковете, напомняше си той. Болести! Инфаркт! Разярени бащи и приятели! Тримата колеги, с които едновременно станаха съдружници, вече бяха женени и двама от тях дори имаха по едно дете. Никой не го изразяваше на глас, но беше очевидно, че са избрали начин на живот, който се толерира от високостоящите във фирмата. Домашно огнище с евентуални кратки

отклонения, това беше пътят, а не тези диви прекарвания с момичета, чиито фамилии дори не си правеше труда да чуе. Усещаше, че възхищението на колегите му, което доскоро витаеше в офиса, постепенно прерастваше в най-обикновено любопитство. Естествено щеше да последва отвращение.

А и тази история с Роуз. Нещо в него се размекваше, когато се сетеше за нея. Тя съвсем не беше най-красивото или най-сексапилното момиче, с което беше спал. Обличаше се като малтретирана библиотекарка, а представата ѝ за секси бельо стигаше дотам памучните пликчета да съвпадат по цвят с памучния ѝ сутиен. И въпреки всичко в нея имаше нещо трогателно — нещо, от което органите под панталона му се раздвижваха. Как го гледаше само! Все едно беше един от онези мъже, които стояха на кориците на любовните романи до главата ѝ, сякаш беше оставил белия си жребец на паркинга пред дома ѝ и се бе втурнал през гъсталака, за да я спаси. Беше искрено изненадан, че никой в офиса не знае още за връзката им, въпреки строгите правила, които забраняваха съдружник да се забърква със служител от фирмата. Дали пък за пореден път не си беше затворил очите за очевидни неща? Може би всички вече бяха наясно с отношенията им. А той все така се изкушаваше поне сто пъти на ден да разбие сърцето ѝ.

Милата Роуз. Заслужаваше нещо по-добро от него, мислеше си той, докато насочваше колата към служебния гараж. Ще се постарее да е по-добър с нея. Вече беше сменил секретарката си с жена някъде към шейсетте, която миришеше на лимонови бонбони против кашлица, и не беше влизал в бар от цели три седмици. Роуз беше подходяща за него, повтаряше си той, докато влизаше в асансьора, който щеше да го отведе на неговия етаж. Беше умна, интелигентна и с добро сърце. От онези момичета, с които можеш да остарееш и да прекараш остатък от живота си. Заради нея си заслужава да влезе в правия път, зарече се той, докато оглеждаше трите бърбиви секретарки, нахлули току-що в асансьора, обвити в облак от нежен аромат. Преглътна мъчително и извърна поглед.

— Защо трябва да участваме отново в това? — попита Маги и се стовари тежко на мястото до шофьора. Всяка година, когато тръгваха за традиционния футболен мач, тя задаваше този въпрос. Близо двайсет години все един и същ въпрос, мислеше си Роуз. Нейният отговор също не се променяше през това време.

— Защото нашият баща е много ограничен човек — въздъхна тя и подкара колата. — Достатъчно топло ли си облечена? Не отиваме на гости, а да стоим навън.

Маги беше с черен гащеризон, черни високи обувки с широки токове и кожено яке с изкуствена яка. Роуз пък беше облякла джинси и пуловер, носеше шапка, шал и ръкавици и доста широко за ръста си жълто палто.

— Приличаш на матрак, върху който някой се е изпикал — отбеляза по-малката сестра.

— Благодаря за откровението. Закопчай колана.

— Няма проблем — отговори Маги и измъкна от вътрешния си джоб плоска бутилка. Отпи една глътка и я подаде на сестра си. — Кайсиево бренди.

— Шофирам — отбеляза Роуз и стисна устни.

— Аз да не би да пия? — изкиска се Маги.

Смехът ѝ напомни на Роуз годината, когато баща ѝ в пристъп на малко объркана родителска загриженост за първи път купи билети за откриването на футболния сезон.

„Ние не харесваме футбол“ — го беше информирала Маги, искрено и убедено, като всяко десетгодишно хлапе, сигурно, че е право във всичко. Лицето на Майкъл Фелър бе станало снежнобяло.

„Не е вярно!“ — обади се тогава Роуз и оципа сестра си по ръката. „Ох, бе!“

„Наистина ли?“ — попитал бе баща ѝ.

„Не обичаме много да го гледаме по телевизията — опита се да замаже положението по-голямата сестра и за всеки случай отново оципа Маги, да не вземе да се обади — но ни харесва да гледаме

истинската игра“. Така се почна. Всяка година тримата, а после с появата на Сидел, и четиримата отиваха да гледат мачовете на „Ийгълс“, когато играеха на свой терен. Маги подготвяше облеклото си дни преди това, ръкавици с гарнитура от изкуствена кожа, шапки с пухкави помпони. Роуз мажеше сандвичи с фъстъчено масло и плодово желе, които нареждаше в специална кутия, пълнеше термос с горещ шоколад. В студените дни носеха одеяло и се сгушваха заедно, докато облизваха полепналото по пръстите масло. От време на време баща им скачаше и започваше да ругае. Усетил се, поглеждаше момичетата.

„Извинете ме за лошия френски“ — обичаше да казва в такива моменти.

— Извинете ме за лошия френски — промърмори шепнешком Роуз.

Маги я изгледа с любопитство, след което отпи отново от шишето и се излегна в седалката.

Баща им и Сидел ги чакаха пред касите. Майкъл Фелър беше с джинси, памучна блуза с емблемата на „Ийгълс“ и дълго яке в цветовете на отбора — зелено и сребристо. Лицето на Сидел изразяваше обичайното неудоволствие, но иначе, както винаги, беше покрито с дебел слой грим. Тя носеше дълго до глезените визонено палто.

— Маги! Роуз! — приветства ги баща им и им връчи билетите.

— Момичета! — едва-едва отрони Сидел и целуна въздуха до бузите им, след което извади червилото си, за да оправи нанесените щети. Роуз последва мащехата си към местата. Докато слушаше чаткането на токовете на Сидел по бетона на пътеката, тя си мислеше, и то не за първи път, защо, по дяволите, тази жена се беше омъжила за баща им? Развела се малко след четирийсетте, след като съпругът ѝ, борсов агент, имал нахалството да я напусне заради секретарката си. Тривиално наистина, но Сидел бе успяла да се свърже — вероятно благодарение и на щедрата издръжка, която той бързо се беше съгласил да плаща (Роуз си представяше, че съпругът е бил готов да дава и по един милион месечно в замяна на щастието да живее без Сидел). Майкъл Фелър беше с осем години по-млад, средна ръка мениджър в средна ръка банка. Винаги беше печелил достатъчно, без да е богат. Но той влизаше в този брак с утежнения: починала съпруга и две дъщери.

Какво ли беше привлякло Сидел? През годините на своето юношество Роуз беше отделила дълги часове да търси отговор на този въпрос, след като Майкъл Фелър и Сидел Ливайн се бяха срещнали във фойето на Бет Шалом (Сидел се била запътила за благотворително мероприятие — Порция-пет-долара, а Майкъл си тръгвал от семинар на тема „Родители без партньори“).

„Секс!“ — кудкудякаше Маги в такива случаи.

Обективно погледнато, баща им беше хубав мъж. Но Роуз нещо не беше убедена, че това е единствената причина. Според нея Сидел бе видяла в него не само хубав мъж или добра плячка, но и втори шанс да преживее нова любов. Роуз никога не се беше съмнявала, че Сидел обичаше Майкъл — поне в началото. Докато можеше да се обзаложи, че в повторния си брак баща ѝ търсеше единствено спътник... естествено и заместител на майка за Маги и Роуз, особено като се има предвид успехът на Сидел с Моятта Марша. Майкъл Фелър беше срещнал вече истинската си любов и беше успял да я погребее в Кънектикът. С всяка следваща седмица от съвместния им път Сидел осъзнаваше истината и естествено разочарованието ѝ растеше, а оттам растеше и враждебността ѝ към дъщерите на Майкъл.

Тъжно е, мислеше си Роуз, вече настанена на стадиона с нахлупена до ушите шапка и увит около врата дебел шал. Тъжно и малко вероятно бе нещо да се промени. Сидел и баща ѝ вече бяха се впрегнали в една каруца.

— Искаш ли малко?

Роуз подскочи стреснато и извърна лице към сестра си, която ѝ подаваше плоското си шише с кайсиево бренди.

— Не, благодаря. Как си, татко — попита тя баща си.

— Нали знаеш? Работата ме спасява от излишни мисли. Пенсионният ми фонд има проблеми. Но не губя надежда.

Роуз се наведе през скута на сестра си, за да поговори със Сидел.

— Какво ново при теб? — Открай време се опитваше да се държи прилично с мащехата си.

Сидел поразроши с ръка кожата на палтото си.

— Моятта Марша сменя обзавеждането си.

— Чудесно! — Роуз положи доста усилия, за да насити думите си с подходящо вълнение.

— Планираме да заминем на почивка за няколко дни — продължаваше Сидел — през февруари. Сигурно си спомняш, че когато се омъжи, Моята Марша си купи...

„... и се оказа фалшиво“, довърши наум Роуз, но сестра ѝ го изрече гласно.

— Не разбирам защо се чувстваш длъжна да се държиш толкова грубо — присви очи Сидел.

Маги се направи, че не чува, и се пресегна да вземе бинокъла на баща си, за да разгледа мажоретките, които излизаха на терена в този момент.

— Тлъсти, тлъсти, както винаги — повтаряше тя, докато оглеждаше всяко от момичетата. — Лошо са те боядисали, миличка.

Майкъл Фелър помахна на продавача на бира. Сидел мигом грабна ръката му и я свали долу.

— Орниш — процеди тя.

— Какво каза? — не разбра Роуз.

— Орниш. Започнали сме диетата на Дийн Орниш. Вегетарианска. — Хвърли поглед на закръглените бедра на Роуз и продължи: — Не е лошо и ти да опиташ.

„Какво правя тук? — отчаяно си мислеше Роуз. — Противна игра на «Ийгълс», ледени седалки, неизменно губещ отбор и компанията на откаченото ми семейство.“

Баща ѝ я потупа по рамото, след което извади портфейла си.

— Ще има ли и за мен някоя банкнота? — попита Маги, която беше легнала върху коленете на сестра си, за да е по-близо до баща им. — Кой е това? — Тя вече надничаше в съдържанието на портфейла.

— Нищо специално. — Баща им видимо се смути. — Една статия, която си изрязах. Смятах да я дам на Роуз...

— Татко, това е Лу Добс — отбеляза Роуз.

— Така е — съгласи се Майкъл.

— Защо носиш негова снимка в портфейла си?

— Не е снимка, а статия. За подготовката за пенсионирането. Добра е.

— Тук има ли и наши снимки? — Маги грабна портфейла. — Или държиш само тази на Лу Не-знам-кой си?

Тя прерови отделението за снимки. Роуз също надникна. Имаше тяхна снимка от основното училище, друга от сватбата на Майкъл и

Каролайн — неочаквана, но весела снимка, на която майка им бе издала напред долната си устна, за да издуха воала от лицето си, а Майкъл я съзерцаваше. Направи ѝ впечатление, че не видя снимка на Сидел и баща им. Дали Сидел беше забелязала? Съдейки по свитите до размера на цепки студени очи, които в момента жената бе отправила право напред, Роуз предполагаше, че отговорът е положителен.

— Хайде, птици! Размърдайте се — викаше някакъв мъж зад тях. В края на призива си той взе, че се оригна.

Роуз стана и се отправи към опашката пред будка за сандвичи. Купи си чаша силно разреден топъл шоколад и хотдог с недопечена франзела, който погълна на четири огромни хапки. След това се облегна на перилата и докато обираше с език трохите, нападали по шала ѝ, мислено се пренесе в по-късен час — осем, когато щеше да отиде на среща с Джим за вечеря. Какво правя? — стресна се тя. Купи още три чаши шоколад и ги занесе до местата на близките си.

— Госпожо Лефковиц? — Ела чукаше упорито по алуминиевата врата, крепейки в другата си ръка поднос с обяд. — Там ли сте?

— Върви на майната си! — долетя неочаквано от вътрешността на апартамента.

— Нося ви обяд — продължаваше да настоява Ела с най-ведрия възможен глас.

— Изчезвай! — крещеше госпожа Лефковиц. Жената беше получила удар и началото на възстановяването ѝ беше съвпаднало със седмицата, в която в „Голдън Ейкърс“ можеха да гледат НВО безплатно. Точно тази седмица няколко пъти повториха артистичния портрет на Маргарет Чо^[1]. От тогава госпожа Лефковиц наричаше Ела „Господарка на задниците“. Всеки път, когато се обръщаше към нея по този начин, тя избухваше в буен смях.

— Нося ви супа — продължи да настоява Ела.

— Да не е гъбена крем супа? — долетя изпълненият с надежда глас на възрастната жена.

— Грахова е — призна Ела.

Поредно мълчание, след което вратата се отвори и на прага застана високата метър и петдесет госпожа Лефковиц. Бялата ѝ коса беше разрошена. С розова памучна блуза и панталони в същия цвят, тя беше обула плетени терлици в розово и бяло. Подобни цветове човек очаква да види на новородено, помисли си Ела и се опита да сдържи усмивката си, докато последната за деня нейна клиентка в програмата „Храна на колела“ я гледаше гневно.

— Граховата супа е отвратителна — отсече госпожа Лефковиц. От левия ъгъл на устата ѝ висеше слюнка, а лявата ѝ ръка бе залепена за тялото под необичаен ъгъл. — Може би ще можете да ми пригответе гъбена крем супа.

— Имате ли? — попита Ела.

— Имам. — Жената затътри крака към кухнята, носейки се като малко розово облаче. Ела я последва и остави подноса на масата. — Извинявайте, че ви се разкрещях, но мислех, че е някой друг.

„Кой?“, искаше да попита Ела. Доколкото знаеше, никой, освен лекарите и жените от социалната служба, които идваха три пъти в седмицата, не посещаваше старицата.

— Синът ми — уточни госпожа Лефковиц. Тя се обърна, а в ръката си вече държеше консерва с мечтаната супа.

— На вашия син ли казвате да върви на... — Ела не можеше да се насили да изрече ругатнята.

— Това са младите в наши дни — самодоволно заключи госпожа Лефковиц.

— Добре е, че ви посещава — отбеляза Ела, докато изсипваше желираната сивкава маса в дълбокия съд.

— Казах му да не идва. А той: „Мамо, ти си на границата на смъртта“. Пък аз му викам: „На осемдесет и седем съм, на каква друга граница да съм?“.

— Все пак мило е от негова страна, че идва.

— Глупости. Иска само да излезе на слънце. Убедена съм в това. — Увисналата ѝ устна затрепери. — Къде мислите, че е сега? На плажа. Сигурно зяпа момичетата по бикини и пие бира. Няма търпение да се измъкне оттук.

— Не е лошо да си на плажа. — Ела бъркаше сместа да не загори.

Госпожа Лефковиц дръпна един стол встрани от масата и предпазливо седна. Чакаше Ела да я приближи след малко към масата.

— Предполагам. — Щом Ела постави купата пред нея, тя топна лъжицата и я насочи към устата си. Ръката ѝ трепереше и половината от съдържанието на лъжицата се изплиска върху блузата. — По дяволите! — изруга старицата с тънък треперлив гласец.

— Какво ще вечеряте? — попита Ела, докато с едната си ръка подаваше салфетка на госпожа Лефковиц, а с другата попиваше капките. След това изсипа съдържанието на купата във висока чаша за чай.

— Казах му, че ще сготвя нещо. Пуйка. Той обича пуешко.

— Мога да ви помогна — предложи Ела. — Или да направим сандвичи с деликатеси. По-лесно се сервираат. — Тя се изправи и затърси с поглед нещо за писане, за да направи списък. — Може да купим гърди, пуешко и осолено говеждо... Картофена и зелева салата, стига той да обича, разбира се.

Госпожа Лефковиц се усмихна малко накриво.

— Едно време купувах от онази разновидност с кимион и когато вдигах чинията му, намирах цяла купчинка зрънца до ръба. Успяваше да ги отдели, но никога не се оплака.

— Моята дъщеря правеше същото със стафидите. Вадеше ги от всичко. — Последните думи на Ела едва се чуха.

Нейната подопечна я изгледа остро и отново се зае с лъжицата, правейки се, че не забелязва мълчанието на Ела.

— Значи ще ходим на пазар, така ли? — попита по едно време тя.

— Разбира се — отвърна Ела и се наведе да сложи чиниите в умивалника. Луис щеше да дойде тази вечер, за да я вземе и да излязат. Щяха да ходят на кино. Кога ли щеше да ѝ зададе онези въпроси? Имате ли деца? А внуци? Къде са сега? Какво стана? Не ги виждате, така ли? И защо? — Ще пазаруваме.

[1] Известна комедийна актриса. — Б.пр. ↑

— Прибра ли се? — провикна се Маги.

Роуз влезе в апартамента с уморени стъпки. Денят беше минал ужасно. Беше работила тринадесет часа, а вратата към кабинета на Джим през цялото това време бе останала затворена, така че нямаше никакво настроение за глупостите на сестра си.

В малката дневна всички осветителни тела бяха включени. От кухнята се носеше мирис на изгоряло. Облечена в червена хавлиена пижама — къси панталонки и фланелка със сребърен надпис „Секс коте“ — Маги беше свила крака на канапето и сменяше каналите. Купа с прегорели пуканки беше оставена в центъра на масичката до размразена царевича, две стръкчета целина и буркан с фъстъчено масло. Това по стандартите на Маги минаваше за балансирана храна.

— Как върви търсенето на работа? — попита Роуз, докато закачаше палтото си. След това се запъти към спалнята, където за свое изумление видя цялото съдържание на гардероба си изсипано на земята. — Какво е това? Случило ли се е нещо?

Миг по-късно Маги вече беше в стаята и се друсна върху купчината.

— Реших да направя чистка на дрехите ти.

Роуз гледаше невярващо камарата от блузи, сака и панталони, които удивително напомняха бъркотията, която цареше в дневната, където се беше разположила сестра ѝ.

— Не разбирам, защо го правиш? — попита тя изумено. — Мразя да пипаш нещата ми!

— Роуз, опитвам се да ти помогна. — Маги беше обидена. — Мислех си, че това е най-малкото, което мога да направя, след като ти си толкова щедра към мен. Много съжалявам, че така те разстроих. — Тя заби очи в пода. — Имах най-добри намерения.

Роуз отвори уста, след което я затвори. Познаваше добре номерата на Маги — тъкмо когато си готов да я убиеш, да я изхвърлиш на улицата, да поискаш да ти върне парите, които си ѝ дал, да остави

дрехите и обувките ти, тя изтърсва нещо, с което те стисва за сърцето и те обезоръжава напълно.

— Добре де, разбрах — въздъхна тя. — Но искам да прибереш всичко на мястото му.

— Нормално е да правиш преглед на дрехите си всеки шест месеца — обади се Маги. — Прочетох го във „Воуг“. Очевидно си поизостанала с проверката. Открих например джинси, избелени с киселина. — Тя цялата потрепери от възмущение. — Но ти не се тревожи, изхвърлих ги.

— Трябваше да ги занесеш в пункта „Добро сърце“.

— Това че някой е беден — категорична беше Маги, — не означава, че е сляп за модните дрехи. — След това протегна купата с размразена царевица. — Хапни си.

Роуз грабна една лъжица и започна да яде.

— Откъде знаеш какво нося и какво ми е необходимо?

— Някои неща са очевидни. Например онези панталони дванадесети размер на Ан Тейлър.

Роуз много добре знаеше за кои панталони става дума. Беше ги купила на разпродажба и беше успяла да се натъпче в тях само веднъж преди четири години, и то след едноседмична диета на кафе и Слимфаст. Оттогава висяха в гардероба ѝ като мълчаливо обвинение. Напомняха ѝ какво би могла да носи, ако престане да нагъва пържени картофи и пица... всичко онова, което обичаше и от което не се отказваше.

— Вземи ги.

— Огромни са за мен. Но може да ги стесня — отвърна Маги и отново насочи вниманието си към телевизионния екран.

— Кога ще прибереш нещата обратно? — попита сестра ѝ, която вече си представяше, че ще се наложи да си легне сред огромната купчина.

— Шшшт! — вдигна пръст Маги, след което го насочи към телевизора, където дребен търкалящ се предмет, боядисан в червено, се движеше заплашително към друг, син обект, от чийто център стърчеше дълго острие.

— Какво е това?

— Телевизор — отвърна Маги, докато протягаше единия си крак напред и въртеше стъпалото си така, че да огледа добре глезена си. —

Кутия с мърдащи се картинки, които разказват интересни истории.

Роуз си помисли дали да не извади от портфейла си чек и да го покаже на сестра си с думите, че това е чек за заплата, който получаваш, когато ходиш на работа. В това време сестра ѝ вече надигаше бутилката с шампанско, която стоеше до нея. Тъкмо щеше да попита откъде е взела това шампанско, когато си спомни, че това е бутилката, която отдавна стоеше на шкафа за напитки, донесена незнайно от кого.

— Как е шампанското? — попита тя.

Сестра ѝ наля малко от течността в гърлото си.

— Вълшебно е — отговори тя. — А сега внимавай. Гледай и се учи. В това предаване „Бетълботс“ има няколко души, които изработват работи...

— Хубаво хоби — отбеляза Роуз, която при всеки случай окуражаваше Маги да насочва вниманието си към положителни мъже.

— Истински фокусници са — махна с ръка Маги. — Строят тези работи, които да се избиват помежду си, като победителят взима... Взима нещо. Не съм сигурна какво точно. Ето виж, този ми е любимият. — Тя посочи с пръст миниатюрно подобие на камион, от чийто център стърчеше спица. — Името му е Филиминатор — поясни тя.

— Така ли?

— Човекът, който го е конструирал, се казва Фил и затова роботът е Филиминатор — и наистина, на екрана показаха бледото лице на някакъв хилав младеж, на чиято шапка се виждаше надпис „Филиминатор“. — Вече три рунда никой не може да го победи — обясняваше Маги, когато в кадър се появи още един робот. Той беше лъскав, зелен и приличаше на говореща прахосмукачка. Грендел, обяви дикторският глас.

— Значи ти залагаш на Грендел — каза Маги.

— Че защо? — опита се да възрази Роуз, но мачът вече беше започнал. Двата робота се гледаха втренчено, след което започнаха да се стрелкат в кръг и удивително приличаха на две малки обезумели кученца.

— Давай, Филиминатор! — викаше Маги, размахала развълнувано бутилката с шампанско. В следващия миг погледна към сестра си.

— Хайде, Грендел! — подкани Роуз своя играч. Роботът на Маги се стрелна напред. Спицата от средата на гърба му се издигаше все по-високо, докато в един миг се стрелна надолу като нож на гилотина и прониза Грендел през средата.

Маги пляскаше и викаше възторжено.

— Ухуу! Размина се на косъм!

Роботите се стрелнаха встрани, за да се срещнат отново лице в лице.

— Хайде, Филиминатор, разбий го! — крещеше Маги.

Сестра ѝ изпадна във възторг, когато от центъра на Грендел се появи колело с режещи перки.

— Охоо! Я гледай само! Атака!

Грендел потегли към противника си. Филиминатор вдигна острието си и го заби във врага.

— Йеее! — виеше Маги.

Роботите се бяха заклезили един в друг. Грендел се въртеше ту насам, ту натам, за да се измъкне.

— Давай... Давай... — мърмореше под нос Роуз. Колелото на Грендел се въртеше, но заострените му перки биеха в пода. В този момент Филиминатор вдигна острието си за последен съкрушителен удар, но пък Грендел се изскубна и избяга.

— Бягай, Грендел! — окуражително подвикна Роуз и скочи на крака. — Да! Да!

Маги се нацупи, щом кадрите показаха как Грендел се спуска към опонента си, пъхва нос под далеч по-високия Филиминатор и успява да го преобърне по гръб.

— Неее! — изхленчи тя при следващата атака на робота на Роуз. Само след още няколко удара нейният любимец беше разпарчетосан на пода.

— Да! Хип-хип-ура! — викаше Роуз и юмрукът ѝ се стрелкаше високо във въздуха. — Ето за това говоря! — повтаряше тя думите, които беше чула мъжете да крещят на стадиона по време на мачовете на „Ийгълс“ след някой особено успешен тъчдаун. Обърна се към сестра си, очаквайки тя да ѝ се изсмее за нелепата проява на чувства. Но Маги не само нямаше намерение да ѝ се подиграва, но я гледаше с щастлива усмивка и пламнали бузи. Едната ѝ длан беше протегнатата за поздрав, а другата подаваше започнатата бутилка шампанско.

— Да поръчаме пица — предложи Роуз. Тя вече виждаше как ще премине останалата част от вечерта — пица по пижами и нова порция прясно приготвени пуканки, а те двете на канапето под одеялото ще гледат телевизия.

Сега вече на лицето на Маги се изписа известна ирония, но едва забележима. Тонът обаче беше съвсем добронамерен.

— Видя ли, не си загубила способността си да чувстваш. Трябва да излизаш по-често.

— Достатъчно излизам — възрази сестра й. — Ти си тази, която трябва да си стои повече вкъщи.

— Напротив. Стоя вкъщи твърде много — и тя зашляпа с боси крака към спалнята. Върна се облечена с прилепнали джинси и червен блузон, чиято кройка оставяше едното й рамо напълно оголено. Беше обула кожените каубойски ботуши на сестра си с бродериите отстрани, купени по време на едноседмичния престой на Роуз в Ню Мексико, където беше отишла на семинар по застрахователно право.

— Надявам се, нямаш нищо против, че ги взех за тази вечер? — попита Маги, докато търсеше чантата и ключовете си. — Намерих ги в гардероба ти. Видяха ми се много самотни.

— Добре де — промълви Роуз. Докато наблюдаваше сестра си, тя се питаше как ли се чувства човек, когато е толкова тънък и толкова хубав и в погледите на мъжете чете единствено безусловно възхищение и неприкрито желание. — Забавлявай се.

— Не ме мисли — подхвърли Маги, докато се носеше към вратата, оставяйки сестра си с пуканките, изветрялото шампанско и купчините дрехи наоколо.

Роуз намали звука на телевизора и се залови да пооправи малко бъркотията в къщата.

— Мога ли да ви помогна? — попита Ела.

Този следобед беше дежурна в магазина за дрехи втора употреба, където обикновено прекарваше по няколко много приятни часа на спокойствие. Подреждаше и преподдреждаше торби с дрехи и домакински пособия, на които поставяше етикети. Млада жена с яркооранжев клин и лекъосана фланелка вървеше някак плахо по пътеката между рафтовете, украсени за пред стоящите празници с изкуствени борови клонки и гирлянди в сребристо и златно.

— Търся чаршафи — отговори жената, хапейки нервно устни. На скулата на лицето ѝ се виждаше избледняваща синина.

— Имате късмет — отговори Ела. — Съвсем скоро получихме пратка от един цех за спално бельо с нестандартни чаршафи. Честно да ви кажа, не разбрах защо са извън стандарта, с изключение на цвета, който е някак... Е, сама ще ги видите.

Тя тръгна по пътеката между рафтовете. Беше облякла черните си панталони и пусната свободно бяла блуза. Отпред беше закачен етикет с името ѝ.

— Ето ги тук. — Тя посочи десетина пакета чаршафи с различни размери. Бяха ушити от тюркоазно и яркорозово хасе, но пък бяха съвсем нови. — Струват по пет долара. Колко ще ви трябват?

— Два двойни. — Жената вдигна два пакета и ги огледа. — Калъфките за възглавници влизат ли в комплекта?

— Да, разбира се.

Младата жена изпита видимо облекчение и се запъти към касата. Извади няколко смачкани банкноти и шепа монети, които нареди внимателно на щанда. Но така и не можеше да събере точната сума. Ела пъкна пакетите в найлонова торбичка.

— Това е достатъчно — заяви тя.

Жената вдигна изненадано очи.

— Сигурна ли сте?

— Да. Достатъчно са — повтори Ела. — Пазете се и пак елате. Непрекъснато пристига нова стока.

Младата жена се усмихна, много възпитано по преценка на Ела, и излезе. Чехлите ѝ шляпаха по пътеката навън. Ела стоеше загледана след нея и си мислеше, че щеше да е чудесно, ако беше успяла да пъхне и няколко хавлиени кърпи в пакета при чаршафите. Натъжи се. Винаги така ставаше и в отношенията ѝ с Каролайн — Ела искаше да направи повече, да замести дъщеря си, да тича след нея, да ѝ се обажда, да ѝ пише, да ѝ дава пари, изтръгваше обещания за празниците и пътуванията. Опитвала беше какви ли не начини да предложи помощта си. Срещаше неизменен отпор. Да приеме помощ от майка си щеше да означава за Каролайн, че не може да се справи сама. И ето какво стана.

Вратата се отвори отново и в магазина влезе Луис с купчина вестници под мишница.

— Направо от машината! — обяви той тържествено.

Ела се опита да изкриви лице в нещо като усмивка и погледна стихотворението: „Все още чувствам своето тяло“, гласеше заглавието. Може и да чувства тялото си, но е прокълната от съдбата.

Луис следеше внимателно реакциите ѝ.

— Остава ли уговорката ни за обяд? — попита той.

Когато тя кимна и затвори чекмеджето на касата, той ѝ предложи ръката си. Ела пристъпи навън и тръгна редом с мъжа. Мислите ѝ обаче бяха все още с младата жена. Защо не я заговори? Не я попита има ли нужда от помощ? Все нещо щеше да измисли, за да ѝ бъде полезна. Щеше ѝ се Луис никога да не разбере истината за нея. Не беше отгледала много деца, а и той не я питаше за сега... Всеки момент и това щеше да стане и тогава... Какво щеше да му отговори? Че някога е била майка, но вече не е? И че грешката не е в нея? Той щеше да я гледа, без да разбира какво му говори. А това беше буцата, която не можеше да преглътне, реката, която не знаеше как да прекоси. Грешката си беше изцяло нейна. Колкото и да се мъчеше да прави малки добрини, за да поправи злото и да се откупи от съдбата, този товар щеше да я съпътства до края на дните ѝ.

— Имаш посетител — съобщи секретарката на Роуз.

Тя вдигна очи от компютъра и видя как в кабинета ѝ с почти танцова стъпка пристъпва разкошно облечената ѝ сестра: черни кожени панталони седем осми, късо джинсово яке и червени каубойски ботушки.

— Имам добри новини! — грееше лицето на Маги.

Нека са свързани с работа, мислено се помоли Роуз.

— И какви са те?

— Бях на интервю за работа! В страхотния нов бар!

— Чудесно! — Роуз положи доста усилия да изрази чувства, които са поне отчасти в унисон с тези на сестра ѝ. — И кога смяташ, че ще ти съобщят решението си?

— Не знам точно. — Маги вдигаше и оставяше книги и папки в шкафа до стената. — Може би след празниците.

— Нали празниците са най-натовареният им сезон?

— Господи, Роуз, откъде да знам? — Тя държеше статуетка на принцеса Ксена, подарък от Ейми за един от рождените ѝ дни, която, след като повъртя в ръка, остави на рафта с главата надолу. — Защо не можеш поне веднъж да се зарадваш за мен?

— Радвам се, естествено. Докъде стигна с прибирането на дрехите от гардероба ми? — последните няколко ноци бе спала в тяхна компания и част от тях вече бяха на пода, но нямаше никакви признаци, че ще потеглят към закачалките.

— Вече започнах. — Маги се настани на стола срещу бюрото на сестра си. — Нищо работа, ще имам грижа.

— Ти за какво ли изобщо имаш грижа?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че живееш на мой гръб и дори не си правиш труда да си потърсиш работа.

— Казах ти, че съм била на интервю!

— Не мисля, че се стараеш достатъчно.

— Напротив! — Маги вече подвикваше. — Какво знаеш ти за старанията ми?

— По-тихо!

Маги стана и затвори вратата със замах.

— Знам, че намирането на работа не е просто нещо — продължи Роуз, — но на всяка витрина в този град виждам съобщения, че търсят работници. Всеки магазин, всеки ресторант...

— Не искам да работя повече в магазин. Не искам да бъда и сервитьорка.

— А какво изобщо искаш? — Роуз вече кипеше. — Да седиш като принцеса и да чакаш да ти се обадят от MTV?

Лицето на Маги стана огненочервено, сякаш някой ѝ беше зашлевил шамар.

— Как може да си толкова лоша?

Роуз прехапа устни. Бяха играли това представление вече, по-скоро беше го наблюдавала между баща си и Маги. Тогава ставаше дума за някой приятел, за учител или началник, който случайно се беше загрижил за нея. Само единият от актьорите беше различен, иначе ролите бяха същите. Маги много точно предсещаше кога сестра ѝ ще ѝ се извини.

— Опитвам се — продължи Маги, докато избърсваше бликналите сълзи. — Правя усилия, но ми е много трудно, Роуз. Не всеки се справя с живота с лекотата, с която ти го правиш.

— Знам — въздъхна Роуз примирено. — Знам, че се опитваш.

— Така е. Всеки божи ден. Не съм използвачка. И не седя по цял ден, без нищо да правя, освен да се самосъжалявам. Излизам... Всеки ден си търся работа. Знам също така, че никога няма да стана адвокат като теб или нещо подобно...

Роуз махна нетърпеливо с ръка.

— Това не значи, че не полагам усилия — извиси отново глас Маги. — Знаеш ли колко се старая наистина, Роуууз? — Сълзи се стичаха отново по лицето ѝ.

По-голямата сестра прекоси стаята и понечи да прегърне разплаканото момиче. Маги се дръпна.

— Добре. Добре — отдръпна се Роуз. — Не се тревожи. Ще си намериш работа.

— Винаги успявам да си намеря. — Маги умееше плавно да премине от ролята на разплакана Рене Зелауегър към изправена срещу негодите Сали Фийлд. Изтри сълзите, издуха носа си и като изпъна гръб, погледна сестра си.

— Извинявай. Наистина съжалявам — рече Роуз. Още докато произнасяше думите, се запита за какво всъщност иска извинение. Маги не даваше никакви признаци, че смята да се изнесе. Дрехите и тоалетните ѝ принадлежности, кутиите от компактдискете, запалките бяха разпилени из цялата къща, която с всеки изминал ден изглеждаше все по-малка. Да не говорим за случки като онази, в която Роуз, решила, че Маги иска да приготви карамелен сос, беше топнала пръст във вряла кола маска. — Яла ли си? — попита тя по-малката си сестра. — Може да хапнем навън и да отидем на кино.

— Най-добре да излезем някъде — предложи Маги, която избърса за пореден път сълзите си. — Имам предвид на клуб или нещо такова.

— Не знам. Пред такива места винаги има опашки. Вътре е толкова шумно и задимено.

— Хайде, нека го направим поне веднъж. Ще ти помогна да си избереш дрехи...

— Е, добре! — неохотно се предаде Роуз. — Тук се мотаеше покана от някаква адвокатска фирма за коктейл на Деллауер Авеню по случай тяхна годишнина.

— Какво се прави на такива събирания?

— Нищо особено. Хапки, ядки, напитки, свободни занимания. Ако искаш, може да отидем там.

— Добро начало! — Маги вече беше на вратата. — Да тръгваме.

Щом се прибраха в жилището на Роуз, Маги измъкна от купа с дрехи до леглото на сестра си син пуловер и черна пола.

— Влез да си вземеш душ — разпореди се тя. — И не забравяй да се намажеш с лосион за тяло.

Когато Роуз излезе, кутията с гримове на Маги вече беше отворена и на тоалетката бяха наредени всевъзможни туби и бурканчета. Два вида фондъотен, три различни коректора, поне десетина вида сенки, ружове, четки за мигли, за скули, за устни...

Роуз се настани на столчето пред огледалото, доста притеснена от това, което я очакваше.

— Откъде купи всичко това? — не се сдържа и попита тя.

— От най-различни места. — Маги съсредоточено остроше сивия молив за сенки.

— И колко пари си дала за тях? — упорстваше Роуз.

— Откъде да знам. — С бързи отработени движения Маги нанасяше лосион върху страните на сестра си. — Ще видиш, че си е струвало. Само почакай.

Роуз седеше неподвижна като манекен, докато сестра ѝ в продължение на цели петнайсет минути се занимава само с клепачите ѝ. Започна да се мърда неспокойно на мястото си, когато Маги започна да смесва на опакоето на ръката си различни нюанси фондъотен. Нанесе избрания и се отдалечи, за да огледа преценяващо резултата. След това мина към пудрата и ружа. Съвсем се изнерви, когато Маги взе уреда за извиване на мигли и молива за устни. Когато всичко приключи, трябваше да признае, че ефектът беше стъписващ.

— Това аз ли съм? — попита тя, без да може да откъсне очи от отражението си, от хлътналите страни под скулите и от загадъчния поглед на очите, резултат от златистите и кремави сенки, които Маги беше сложила.

— Нали е страхотно? Всеки ден ще ти слагам грим — зарече се Маги. — Налага се да подложиш лицето си на сериозна обработка. На първо място — ексфолиация. Трябва да се свалят натрупаните мъртви клетки. — В едната си ръка държеше черната пола и синята блуза, а в другата — чифт сини много изрязани обувки на високи токове. — Ето опитай това.

Роуз успя да се натика в полата и в блузата с огромно по нейните стандарти деколте. И двете бяха далеч по-тесни от дрехите, които обикновено носеше.

— Не знам... — започна да мънка тя, съсредоточена по-скоро към вида на фигурата си, отколкото на лицето. — Не мислиш ли, че съм някак... — Едва се сдържа да не изтърси „евтина“. Трябваше да признае, че краката ѝ изглеждаха много дълги на високите токове, а деколтето ѝ беше същински Гранд каньон.

— Страхотна си! — одобри я Маги. Тя дори пръсна сестра си с одеколон от скъпоценното си шише „Коко Шанел“.

След още двайсет минути, с вдигната нагоре коса и обици на ушите, Роуз вече заключваше вратата.

— Отвратително парти — отбеляза Маги, докато сръбваше от мартинито си.

Роуз подръпваше блузата си и оглеждаше тълпата с присвити очи. Почти нищо не виждаше без очила, но Маги беше категорична, че трябва да ги остави у дома.

— Мъжете не закачат момичета с очила! — След което дълго разпитва сестра си, защо не е опитала да си направи операция с лазер, нещо обичайно за супермоделите и актрисите.

Бяха пристигнали на партито на фирмата „Дейв и Бъстър“, организирано в сградата, където се помещаваха офисите — на далеч не най-живописния бряг на река Деллауер. Два пъти в годината фирмата организираше такива събирания за младите си сътрудници. Картончето с името на Роуз бе закачено до изненадващото деколте на блузата ѝ и на него пишеше: „Аз съм Роуз Фелър“. Под надписа тя добави в скоби „съдебен спор“. Под името си Маги написа на своето картонче „Аз пия“. Когато го видя, сестра ѝ я накара да го свали. Сега на него пишеше „Аз съм Моник“. Роуз завъртя безпомощно очи, но реши, че не си заслужава да спори.

Помещенията бяха претъпкани с млади юристи, които обменяха информация, докато отпиваха от специалните марки бира, които организаторите бяха доставили. Повечето се бяха скупчили около Дан Домел и неговото дългосо протеже, които показваха номерата си със скейтборд на рампата. До една от стените бяха наредени масите с храна и напитки. Отдалеч Роуз успя да различи подноси с нарязани сурови зеленчуци и сосове, метални табли с панирани хапки или нещо подобно и се насочи натам, но Маги я спря навреме и нареди:

— Говори с хората.

След малко я бутна в ребрата и попита кой е високият мъж с русата коса.

Колкото и да се взираше и да присвиваше очи, късогледата ѝ сестра не можеше да различи нищо друго, освен силует и руса коса.

— Не мога да ти кажа.

Маги, която естествено беше ослепително красива, тръсна коса. Беше се облякла с черни кожени панталони, които Роуз знаеше със сигурност, че струват двеста долара, защото беше видяла касовата

бележка, захвърлена на плата в собствената си кухня, горницето на този костюм бе късо и сребристо, двете презрамки се връзваха на тила, така че гърбът беше изцяло гол, на краката ѝ имаше чифт розови изрязани обувки. Близо цял час беше изправяла косата си със сешоара, тънките ѝ ръце бяха обсипани със сребърни гривни. Устните ѝ бяха бледорозови, миглите — натежали от туш, а очите — очертани от сребристи сенки. Приличаше на гост от бъдещето или поне от телевизионно шоу.

— Отивам да го заговоря — обяви тя. Прокара пръсти през косата си, напълно излишен жест, защото тя потрепваше и блестеше съвършена и права. Попита сестра си има ли червило по зъбите и се смеси с тълпата. Роуз подръпна за кой ли път ръбовете на блузата, за да поприкрие деколтето си. Краката я боляха, но Маги не даде и дума да се издума относно избора на обувки.

— Не може да си красива без малко страдание поне. — Отстъпи две-три крачки назад, огледа сестра си внимателно, преди да я попита дали няма подръка някой по-стегнат чорапогащник, който да я попристегне от кръста надолу.

Роуз се взираше с надеждата да зърне дали сестра ѝ е успяла с полюляващата се коса и дрънкането на гривните да омагьоса нищо неподозиращия адвокат. След това с плавни стъпки се насочи към масата с храната. Хвърли един виновен поглед назад и си напълни малка чиния със сос, кракери, малки морковчета, кубчета сирене и от панираните хапки. Зърна една празна маса в ъгъла, седна на стола до нея и с облекчение събу обувките. След това насочи цялото си внимание към храната.

Към нея се приближи мъж, но този беше нисък и блед, с къдрава тъмноруса коса.

— Роуз Фелър? — попита той.

Тя преглътна хапката си и кимна, взирайки се в картончето на ревера му, без особен резултат.

— Саймън Стайн — помогна ѝ човекът. — Седяхме един до друг на събирането във фирмата.

— А, да — махна тя с ръка, надявайки се да е била достатъчно убедителна, че го е познала.

— Дадох ви от кафето си — продължаваше той.

— Да, наистина! — Сега вече наистина си спомни. — Тогава ми спасихте живота. Благодаря ви!

Саймън кимна скромно.

— Разбрах, че ще пътуваме заедно.

Роуз го гледаше с широко отворени очи. Единственото пътуване, което се планираше, беше за набиране на кадри до Университета в Чикаго в понеделник. Но щяха да бъдат само тя и Джим.

— Ще замествам Джим Данвърс — поясни Саймън.

Сърцето на Роуз се сви.

— Тъхъ — успя да промълви тя.

— Бил зает и ме попитаха дали искам да отида.

— Тъхъ — повтори тя.

— Разбрах, че живеете в Сентър Сити. Мога да мина да ви взема за летището.

— Тъхъ — за трети път се отрони от устата ѝ и за да не изглежда прекалено глупаво, тя добави. — Разбира се.

— Искам да ви попитам, дали случайно не играете софтбоул? — Той се беше навел доверително.

Роуз поклати отрицателно глава. Единственият път, когато бе участвала в тази игра, бе в първия клас на гимназията, но преживяването бе катастрофално. Когато се отказа, всички въздъхнаха с облекчение.

— Събираме отбор — упорстваше Саймън, сякаш не беше видял отрицателния жест на главата ѝ. — Само че нямаше достатъчно жени. Не наберем ли необходимата бройка, ще се наложи да се откажем.

— Жалко. — Този път Роуз прояви фантазия и смени думата.

— Лесно е. — Тя реши, че специалността на Саймън са съдебните спорове. Хората, които се занимаваха със спорове, се отличаваха със своята упоритост. — Раздвижваш се, чист въздух...

— Да не би да ви приличам на човек, който има нужда от движение и чист въздух? — Погледна се за кратък миг и додаде: — Не ми отговаряйте.

— Пък е и забавно. Срецаш се с различни хора.

— Не ви трябва човек като мен — поклати тя глава. — Аз съм безнадежден случай.

Някаква жена се приближи зад гърба на Саймън и увисна на ръката му.

— Скъпи, ела да поиграем бiliarд — гукаше тя.

Роуз примигна. На това момиче Роуз тайно му викаше Деветдесет и пета по годината, в която беше се дипломирало в Харвард — факт, който момичето не пропускаше да изтъкне при всеки техен разговор, все едно на каква тема беше.

— Роуз, запознай се с Филис Русо — представи ги Саймън.

— Познаваме се — отбеляза Роуз.

Филис протегна ръка, за да приглади къдриците на Саймън, което по мнението на Роуз беше безнадеждно, колкото и да се стараш. Точно в този момент към тях се приближи Маги, страните ѝ пламтяха, в ръката ѝ димеше цигара.

— Ама тук наистина е изключително тъпо. — Тя огледа групата. — Няма ли да ме представиш?

— Маги, запознай се със Саймън и Филис. Работим заедно.

— Ъхъ — Маги дръпна от цигарата, — чудесно.

— Много красива гривна. — Филис посочи с пръст една от дрънкулките по ръцете на Маги. — Автентична ли е?

— Ами — презрително изсумтя Маги. — Купих я на Саут Стрийт.

— Разбирам — кимна Филис. — В Бостън имаше един малък бутик, от който си купих няколко неща още докато бях в колежа.

Ето, започна се, помисли си Роуз.

— Веднъж съм била в Бостън — каза Маги. — Имах един приятел на Нортийстърн...

Три... две... едно.

— Така ли? — зарадва се Филис. — Коя година? Учих в Харвард...

Роуз се ухили доволно. Така ѝ се стори или и Саймън се ухили?

— По-добре да седнем някъде — предложи той. Преместиха една коктейл на масичка и се настаниха около нея. Филис не спираше да скимти нещо за Кеймбридж през зимата. Сам се наливаше с мартини, а Роуз мечтаеше да се върне към масата с храна.

— Нали ще си помислите за отбора по софтбоул? — попита Саймън.

— Ами... може.

— Много е забавно — увери я той.

— Нали? — намеси се Филис. — В колежа играех скуош на стена. Не във всички колежи има такива стени, естествено, но за щастие в Харвард няма празно.

Този път не си въобразяваше — Саймън Стайн завъртя очи от досада.

— И ние сме преживели приятни моменти — обади се той.

— Така ли? — опита се да е любезна Роуз. — Къде?

Докато Саймън изброяваше баровете, които беше посещавал, Маги и Филис намериха общи теми за телевизионни предавания.

— Обожавам „Семейство Симпсън“. Гледали сте го, нали? — Филис дори се наведе напред, за да сподели някои ценни тайни. — Спомняте ли си епизода, в който майката на Омир караше с фалшива шофьорска книжка?

— Не — отвърна Саймън.

— Не — отрече и Роуз.

— Не си падам много по анимация — обади се и Маги.

Филис се направи, че не чува, и продължи:

— Адресът на книжката беше Боу Стрийт 44, което всъщност е адресът на Нарвард Лампун.

Маги гледа Филис известно време втренчено, след което се наведе напред и прошепна шумно на сестра си.

— Знаеш ли, мисля, че Филис е учила в Харвард.

Саймън започна да кашля, сетне отпи голяма глътка от бирата си.

— Извинете ни за малко — промърмори Маги и след бърз ритник поведе сестра си към вратата.

— Това беше грозно — отсече Роуз.

— Я стига, моля те — отегчено отговори Маги. — Толкова е досадна.

— Не е досадна, а е направо кошмарна — поправи я Роуз.

Маги се засмя звучно и помъкна сестра си към изхода.

— Да си вървим от това кошмарно място.

— У дома ли? — с надежда попита Роуз.

— На друго място, но много по-добро.

Много, много по-късно двете сестри седяха една срещу друга в сепаре в Интернешънъл Хаус ъф Пенкейкс.

Преди това бяха посетили един клуб. След това — друг клуб с по-дълго работно време. После бяха и на някакво парти. А после, ако Роуз не грешеше много и не халюцинираше в резултат на изпитата водка, бяха и в караоке бар. Тя тръсна глава, за да проясни мислите си, но споменът не остана: тя стоеше на сцена, боса, публиката скандираше името ѝ, докато тя доста фалшиво пееше „Среднощния влак за Джорджия“, а Маги подскачаше лудешки.

Роуз подпря чело на масата. Вярно беше. Никаква водка повече, зарече се тя и прехапа устни. Спомни си и каква беше причината да се напие така безпаметно. Джим беше се отказал от пътуването си с нея до Чикаго и бе помолил Саймън да го замести. Мисля, че ти си много по-вътре в тази история от него, бе казала Ейми и по всичко личеше, че тя е права. Къде беше сбъркала? Какво да направи, за да си го върне?

— Дамите готови ли са? — попита отегчената до смърт сервитьорка, застанала с готов молив и бележник до тях.

Роуз прокара пръсти по наименованията в менюто, сякаш бяха напечатани с брайлово писмо.

— Палачинки — изрече тя най-накрая.

— Какви да бъдат?

— За нея с обезмаслена сметана — обади се първа Маги и изтегли менюто от ръцете на Роуз. — За мен също. Освен това два големи портокалови сока и кана с кафе, ако обичате.

Келнерката се отдалечи.

— Не знаех, че пееш! — отбеляза Маги и Роуз започна да хълца.

— Не мога да пея — възрази сестра ѝ. — Умея да водя съдебни спорове.

Маги изсипа четири пакетчета подсладител в кафето си, което келнерката остави пред нея.

— Забавно беше, нали?

— Забавно беше? — повтори сестра ѝ между две хълцания. Очната линия и тушът, които Маги така старателно беше положила предишната вечер, се бяха разтекли и размазали по лицето ѝ. Сега тя приличаше на енот. — Какво смяташ да правиш?

— С кое?

— С живота си.

Маги сбърчи чело.

— Сега си спомням защо никога не излизаме заедно. Изпиваш половин бутилка вино и веднага ми излизаш с план за развитието ми от поне десет точки.

— Искам само да ти помогна — каза Роуз. — Трябва да имаш някаква цел.

Сервитьорката приближи тяхната маса и почти хвърли двете чинии с палачинки и каничка с горещ кленов сироп.

— Момент, моля — спря я Роуз. — Търсите ли работници?

— Мисля, че да — отговори жената. — Ще ви донеса формуляр, като дойда за сметката.

— Не мислиш ли, че образованието ти е в повече за такава работа? — попита Маги. — Искам да кажа, че си завършила колеж, право... Наистина ли имаш желание да носиш палачинки?

— Не става дума за мен, а за теб — уточни Роуз.

— Искаш да разнасям палачинки? — изненада се по-малката сестра.

— Трябва да се заемеш с нещо. — Роуз размаха ръце с пиянско великодушие. — Искам да си плащаш сметката за телефон, а и да внасяш някакви пари за пазар.

— Почти нищо не ям. — Това не беше съвсем вярно. Тя се хранеше малко наистина — парче кейк, малко мляко с овесени ядки. Разходът не беше голям. А и Роуз имаше пари за това. Маги беше видяла състоянието на банковата ѝ сметка. Откри извлеченията в един голям кафяв плик с надпис „Банкови извлечения“. Представяше си как Роуз се разхожда из кухнята с бележник от жълти листа и си записва. Една порция пиле по ориенталски от фирмата за диетични храни „Лийн Кюизин“! Половин чаша портокалов сок! Два пакета пуканки за микровълнова печка! Три чаени лъжички сол!

Маги усети, че лицето ѝ пламва.

— Ще ти дам пари. — Тя отчетливо произнасяше всяка сричка.

— Ти нямаш пари — отбеляза Роуз.

— Ще намеря.

— Кога? Ще настъпи ли някога този миг блажен?

— Нали ходих на интервю?

— Това е прекрасно, но не означава, че имаш работа.

— Майната ти. Тръгвам си. — Маги хвърли салфетката на масата.

— Я сядай — отегчено въздъхна Роуз. — Изяж си закуската. Отивам в тоалетната.

Тя стана и се отдалечи от масата. Маги се върна на мястото си и заби вилица в храната пред себе си, но не хапна нищо.

Келнерката дойде след малко и донесе формуляра за работа. Маги се пресегна към чантата на сестра си, измъкна химикалка и една двайсетдоларова банкнота от портфейла, попълни на бърза ръка празните полета с името на Роуз, сложи отметка пред полето „Кога може да сте на разположение?“ и добави „Готова съм да върша всякаква работа“ в кутийката за „Забележки“. Върна формуляра на келнерката, изля половината каничка кленов сироп в чинията на Роуз, знаейки чудесно, че тя не може да търпи цветни плодови сиропи, и напусна заведението.

Роуз се върна на масата и заби изненадан поглед в съсипаната си закуска.

— Приятелката ви си отиде — съобщи келнерката.

— Не ми е приятелка — поклати глава Роуз. — Тя ми е сестра. — Плати сметката, взе си сакото, огледа тъжно разранените си крака и закуцука към изхода.

— Достатъчно! — Ела сложи ръка над чашата си с вино.

За пръв път вечеряха навън заедно. Първата официална вечеря, на която тя се съгласи, след като Луис настоява седмици наред. Тя склони да изпият заедно едно шише вино и това беше грешка. От години, а може би и от десетилетия не беше пила вино и както се очакваше, главата ѝ се замая.

Луис остави бутилката и избърса устни.

— Мразя празниците — рече той нехайно, сякаш ѝ казваше, че никога не е обичал артишок.

— Какво? — попита тя.

— Празниците — продължи той. — Не ги понасям. От години не ги понасям.

— Защо?

Луис си наля още половин чаша вино.

— Защото синът ми не идва да ме види — отговори той. — Чувствам се като всички останали.

— Изобщо ли не идва? — попита Ела колебливо. — Да не си...? Да няма...?

— Прекарва празниците с родителите на жена си — поясни Луис и от неувереността в гласа му Ела разбра, че това е болезнена за него тема. — Идват през февруари, когато децата са във ваканция.

— Е, сигурно е приятно — рече Ела.

— Много — съгласи се Луис. — Глезя ги. И ги очаквам с нетърпение, но празниците не са толкова приятни. — Той вдигна рамене, сякаш искаше да каже, че това не е най-лошото нещо на земята, но Ела знаеше, че е трудно човек да е сам.

— А ти? — попита Луис. Тя очакваше този въпрос. Като се има предвид колко приятен беше той и как двамата се разбираха, тя не можеше вечно да отбягва въпроса. — Разкажи ми за семейството си.

Ела се опита да се отпусне, напомняйки си, че не бива да стяга рамене и да свива ръце в юмруци. Очакваше го. Беше съвсем естествено.

— Ами — започна тя, — съпругът ми Айра, беше преподавател в колеж. Специалността му бе история на икономиката. Живеехме в Мичиган. Умря преди петнадесет години от удар. — Това бе допустимата информация за мъртвия съпруг: име, пост, откога не е жив и от какво е умрял, с най-общи пояснения (например, дамите не биха се поколебали да прошепнат „рак“, но за нищо на света не биха изrekli „простата“).

— Бракът ви добър ли беше? — попита Луис. — Знам, че не ми влиза в работата... — Той млъкна и погледна Ела с надежда.

— Беше... — започна тя, докато си играеше с ножа за масло. — Беше брак, типичен за времето тогава. Той работеше, а аз се грижех за къщата. Готвех, чистех, отговарях за забавленията...

— Какъв беше Айра? Какво обичаше да прави?

Смешното беше, че Ела не можеше да си спомни. В главата ѝ изплува само една дума, „достатъчно“. Айра беше достатъчно добър, достатъчно умен, изкарваше достатъчно пари, грижеше се за нея и Каролайн достатъчно. Беше малко стиснат (той би казал пестелив) и повече от суетен (Ела се свиваше при спомена за пригладената му прическа, която той поддържаше в степен, превишаваща благовидността), но като цяло беше... достатъчен.

— Той беше приемлив — каза тя, осъзнавайки, че оценката ѝ съдържаше хладно одобрение. — Успяваше да ни издържа — добави тя, усещайки колко старомодно звучат думите ѝ. — Беше добър баща — заключи Ела, въпреки че не беше съвсем така. Айра, с икономическите си учебници и миризмата на тебешир, беше предимно озадачен от красивата, крехка, странна и бясна Каролайн, която от първия си ден в детската градина настоя да носи поличката си на балерина, а на осемгодишна възраст заяви, че не признава никакво друго обръщение, освен „Принцеса Мейпъл Магнолия“. Айра я водеше на риболов и игри с топка и вероятно тайничко си мечтаеше единственото им дете да беше момче или поне едно по-нормално момиче.

— Значи имаш деца? — попита Луис.

Ела си пое дълбоко дъх.

— Имах дъщеря, Каролайн. Тя почина. — Тук тя наруши протокола. Спомена име и факта, че някой бе умрял, но нищо повече,

като например какво представляваше Каролайн, кога беше умряла и от какво.

Луис нежно хвана ръката ѝ.

— Съжалявам — рече той. — Не мога да си представя какво ти е струвало това.

Ела мълчеше, защото нямаше как да обясни. Да почине собственото ти дете беше по-лошо от всичко, което тривиалните коментари съдържаха. Беше възможно най-лошото нещо. Толкова беше лошо, че тя си спомняше смъртта на Каролайн откъслечно, като епизоди и кадри от филм, кой от кой по-болезнен. Спомняше си тесния махагонов ковчег, който под дланта ѝ беше хладен и солиден. Виждаше лицата на дъщерите на Каролайн в тъмносини рокли, а тъмнокестенявите им коси бяха вързани на еднакви опашки на тила. По-голямата държеше ръката на по-малката, докато пристъпваха към ковчега. По-малката плачеше, за разлика от по-голямата. „Кажки сбогом на мама“, бе казало по-голямото момиче дрезгаво на по-малкото, което поклати глава и заплака. Спомни си, че се чувстваше съвсем празна отвътре, сякаш някаква огромна ръка бе изтръгнала всичките ѝ вътрешности, сърцето ѝ. На външен вид си беше същата, но всъщност не беше. Спомни си как Айра я водеше, сложил ръка на лакътя ѝ, все едно беше инвалид или слепец. Помогна ѝ да влезе в колата, да излезе от колата, да изкачи стъпалата на траурната зала, да мине край Маги и Роуз. Те си останаха без майка, помисли си тя, и мисълта отекна като гръм в главата ѝ. Беше изгубила дъщеря си и това беше ужасно, истинска трагедия, но тези момичета бяха изгубили майка си. Нещо, което със сигурност беше още по-лошо.

„Трябва да се махнем оттук — беше казала на Айра онази нощ, след като той я настани на стола в хотелската им стая. — Ще продадем къщата и ще наемем апартамент...“

Той стоеше до леглото и бършеше очилата си с края на вратовръзката, вперил в нея изпълнен със съжаление поглед.

„Не е ли това все едно да заключиш вратата на хамбара, след като конят вече е избягал?“

„Хамбара! — изкрещя тя. — Коня! Айра, дъщеря ни е мъртва! Внуците ни нямат майка! Трябва да им помогнем! Трябва да сме тук!“

Той се вторачи в нея... Сетне за първи път през трийсетте години от техния брак прояви далновидност. „Може би Майкъл не иска да сме

тук“.

— Ела? — повика я Луис.

Тя преглътна с усилие, като си спомни поройния дъжд в нощта, когато ѝ се обадиха и как няколко дни след това разглоби телефона: отвинти микрофона на слушалката, откъсна спираловидния кабел, който я свързваше със самия телефон, изкърти шайбата, отвинти дъното и измъкна телефонните жици и счупи телефона, който ѝ донесе ужасната новина. После се вторачи в него, като дишаше тежко. Мислите ѝ блуждаеха без всякаква връзка. „Сега не можеш да ме нараниш. Не можеш.“ По този начин успя да се успокои за около пет минути, след което се озова до прашната маса на Айра в сутерена, грабна чука и разби всички части на хиляди малки парченца. Искеше ѝ се да удря с чука и собствените си ръце за наказание, че беше повярвала на това, което искаше да вярва, че Каролайн ѝ казва истината, че си взема лекарствата и че всичко е наред.

Луис я наблюдаваше.

— Добре ли си?

Ела си пое дълбоко дъх.

— Добре съм — тихо рече тя. — Да.

Луис я погледна, изправи се и ѝ помогна да стане. С топла ръка я хвана за лакътя и я поведе към вратата.

— Да се поразходим — предложи той.

Маги Фелър прекара неделния следобед в бялата крепост на Сидел в събиране на информация.

Пронизителното дрънчане на телефона беше успяло да пробие замаяността на махмурлука.

— Роуз, телефонът! — простена тя, тъй като Роуз не вдигаше.

Ужасната Сидел продължи да звъни, докато най-накрая Маги вдигна и се съгласи да отиде да махне нещата си от спалнята им.

— Имаме нужда от място — обясни Сидел.

Ей че проклета жена, помисли си Маги. Имаше достатъчно място в къщата им.

— Къде предлагаш да сложа всички тези неща? — попита тя.

Сидел въздъхна. Маги си представяше доведената си майка съвсем ясно — тънките ѝ устни сигурно бяха стиснати и приличаха на тънка линия, ноздрите ѝ зееха, а кичури прясно боядисана руса коса се люшкаха, докато тя клатеше глава.

— Можеш да отнесеш нещата си в мазето — каза Сидел с тон, който означаваше съгласие, едва ли не позволяваше на доведената си дъщеря да остави скоростни колички в предния двор.

— Много си щедра — саркастично отбеляза Маги. — Ще дойда следобед.

— Ще имаме занимание — каза Сидел. — Макробиотично готварство.

Сякаш Маги се интересуваше. Тя си взе горещ душ, после се качи на колата на Роуз и отиде в Ню Джърси. Къщата беше празна, с изключение на ненормалното куче Шанел (наречено от Роуз Бутльо), което, както обикновено, изръмжа, сякаш тя беше крадец, после се опита да се хвърли към крака ѝ. Маги го избута навън и в продължение на половин час влачи кутиите със свои вещи до сутерена. Остана ѝ цял час за любимото занимание — събиране на информация.

Започна с бюрото на Сидел, но не намери нищо интересно — сметки, канцеларски материали, джобни снимки на Моята Марша в сватбена рокля, снимка в рамка на близнаците на Моята Марша,

Джейсън и Александър. Затова премина към по-благогатната зона за търсене — дрешника на господарската спалня, откъдето преди се беше появила една от най-ценните ѝ находки — кутия за бижута с дърворезба. В кутията нямаше нищо, освен чифт златни кръгли обици и златна гривна. На майка ѝ ли беше? Може би, помисли си Маги. Едва ли беше на Сидел, тъй като тя знаеше къде държеше нещата си мащеха ѝ. Поколеба се дали да не прибере гривната, но се отказа. Може би баща ѝ поглеждаше от време на време бижутата и щеше да забележи, ако изчезнеха, а на Маги не ѝ се искаше, когато той вдигне капака, да не намери нищо вътре.

Започна проверката от първия рафт. Купчина стари данъчни документи с обратна разписка, завързани с ластик. Тя ги взе, разгледа ги и ги сложи обратно. Победните трофеи на Моята Марша, пуловерите на Сидел. Маги се надигна на пръсти и опипа летните ризи на баща си, като претърсваше на най-горния рафт. Накрая напипа нещо, което приличаше на кутия за обувки.

Свали го долу. Беше розова, стара и смачкана по ръбовете кутия. Избърса праха от капака, извади я от дрешника и седна на леглото. Не беше на Сидел, тъй като тя обикновено слагаше надпис на кутиите за обувки, упоменаващ какво съдържат (повечето ѝ обувки бяха много скъпи с болезнено остри върхове). Освен това Сидел носеше шести размер, а според надписа тази кутия трябваше да съдържа балетни розови палци четвърти размер. Тоест детски обувки. Маги отвори кутията.

Вътре беше пълно с пликосе с писма, поне две дузини. Всъщност, картички в цветни пликосе. Първият, който извади, бе адресиран до нея, госпожица Маги Фелър, на стария им адрес, в къщата с две спални, където живяха, преди баща им да настоя да се преместят в дома на Сидел. Пощенската марка беше от четвърти август 1980 година. Била е пратена някъде около осмия ѝ рожден ден (който, ако не я лъжеше паметта, беше прочуто събитие в местната зала за боулинг, с почерпка от пица и сладолед след това). На горния ляв ъгъл бе залепен адресът на подателя. Картичката беше от жена на име Ела Хирш.

Хирш, помисли си Маги и се развълнува от предполагаемата тайнственост. Хирш беше моминското име на майка им.

Тя отвори плика. След около два̀сет години лепилото вече беше изсъхнало и пликът се отвори леко. Извади отвътре картичка за рожден ден на малко дете, с торта с розова глазура и жълти свещички отпред.

„Честит рожден ден!“, гласеше надписът. Отвътре под печатния надпис „С пожелание за много щастлив ден!“, тя прочете:

„Скъпа Маги, надявам се, че си добре. Много ми липсваш. Бих искала да получа вести от теб.“

Имаше телефонен номер и подпис „баба“, а отдолу в скоби пишеше „Ела Хирш“. Банкнота от десет долара беше пъхната вътре и Маги бързо я мушна в джоба си.

Интересно, помисли си тя, изправи се и се приближи до прозореца в спалнята, като се огледа дали отнякъде не се е появила колата на Сидел. Маги знаеше, че има баба. Смътно си спомняше как седи в скута ѝ, усеща парфюма ѝ с мирис на цветя и чувства гладката ѝ буза до своята, докато мама им прави снимка. Смътно си спомняше същата жена, тяхната баба, и на погребението на майка им. Не беше тайна какво се случи със снимката. След като се преместиха при Сидел, всички явни доказателства, които напомняха за майка ѝ, изчезнаха. Но какво се беше случило с баба ѝ? Спомни си, че преди години, на първия си рожден ден в Ню Джърси попита баща си: „Къде е баба? Тя изпрати ли ми нещо?“.

По лицето на баща ѝ премина сянка.

„Съжалявам — отвърна той или поне Маги си мислеше, че каза това. — Тя не може да дойде — на следващата година зададе същия въпрос, но получи различен отговор. — Баба Ела е в дом“.

„И ние сме в дом“ — отбеляза Маги, без да схване разликата.

Но Роуз знаеше.

„Не такъв дом — обясни тя и погледна баща си, който ѝ кимна. — Тя е в дом за стари хора“.

И това беше краят. Независимо дали беше в дом или не, баба им изпращаше картички. Но защо Маги и Роуз никога не ги получаваха?

Зачуди се дали картичките са еднакви. Избра друг плик от купа, този път от 1982 година, адресиран до госпожица Роуз Фелър. Имаше

пожелание към Роуз за празника Ханука и беше подписано по същия начин.

„Обичам те, липсваш ми, надявам се, че си добре.“
С любов, баба (Ела).

Имаше и банкнота, този път от двадесет долара. Маги светкавично я сложи при другата от десет долара.

Баба Ела, помисли си тя. Какво се беше случило? Майка ѝ беше умряла и имаше погребение. Със сигурност баба им е била там. После, месец след смъртта на майка им, те се преместиха от Кънектикът в Ню Джърси. Колкото и да напрягаше паметта си, Маги не си спомняше да я е виждала оттогава.

Очите ѝ бяха все още затворени, когато чу звънеца на вратата на гаража, след което се отвори вратата на кола. Тя сложи картичката на Роуз при парите в джоба си и се изправи.

— Маги? — извика Сидел. Токчетата ѝ тракаха по кухненския под.

— Почти свърших — изкрещя в отговор младата жена. Сложи кутията обратно на рафта, където имаше стръкове и семена.

— Остани за вечеря — предложи баща ѝ и я целуна, докато тя навличаше палтото си. — Ще сготвим... — Той замълча и намигна към едната чанта.

— Кавоа — подсказа му Сидел, произнасяйки думата с испански акцент.

— Не, благодаря — каза Маги и бавно се зае да се закопчава, докато наблюдаваше как баща ѝ отнася продуктите в кухнята. Не беше за вярване, но някога той беше красив. Беше виждала негови снимки като по-млад, преди да оплешивее и лицето му да се сгърчи в бръчки и примирение. Понякога, когато го гледаше отзад или когато той се движеше по един особен начин, в стойката на раменете му и овала на лицето му тя виждаше красавец, достоен да се влюби в жена, красива колкото майка ѝ. Искаше да попита баща си за картичките, но не пред Сидел — знаеше, че тя ще смени посоката на разговора от тайнствената баба към въпроса какво е търсила Маги в дрешника им.

— Татко — започна тя. Сидел мина зад нея и отнесе към килера консерви от същата природосъобразна, безсолна и безвкусна супа, която тя беше намерила в кухнята на Роуз. — Искаш ли да обядваме някой ден следващата седмица?

— Разбира се — отвърна баща ѝ в момента, в който Сидел попита:

— Как върви търсенето на работа, Маги?

— Чудесно! — с настроение рече тя и си помисли: „Кучка“.

Сидел разтегна кораловите си устни в насилствена усмивка.

— Радвам се да го чуя.

После обърна гръб на Маги и се върна в килера.

— Ние ти мислим доброто, Маги. Загрижени сме за...

Маги грабна чантичката си.

— Време е да вървя — разбърза се тя. — Трябва да ходя на много места и да се срещам с много хора!

— Обади ми се! — каза баща ѝ. Маги помахна разсеяно и влезе в колата на Роуз, където извади картичката и парите и ги огледа, за да се увери, че са там, че не ги е измислила, че в тях пише точно това, което си беше помислила, че е видяла. Баба. Роуз знае какво да направи. Но когато Маги се прибра у дома, Роуз подреждаше багаж за пътуване.

— Отивам в офиса да довърша нещо. Ще се прибера късно, а утре заминавам рано. В командировка — уточни тя със заповеднически и важен глас, докато оправяше костюмите и лаптопа си. Е, когато Роуз се прибере, двете щяха да разгадаят тайната на липсващата баба.

В понеделник сутрин Саймън Стайн стоеше във фоайето на сградата, където се намираше апартаментът на Роуз, обут в мокасини, с камуфлажни панталони и поло „Луис, Домел и Феник“, с бейзболна шапка „Луис, Домел и Феник“ на главата. Роуз излезе бързешком от асансьора и мина покрай него.

— Здравей! — каза Саймън и помахна с ръка.

— О — отвърна Роуз и прокара ръце през мокрите си коси. — Здравей — утрото започваше зле. Когато бръкна в шкафа под мивката в банята за тампоните си, намери кутията празна. Вътре имаше само найлонови опаковки.

„Маги! — извика тя. Маги спеше, но претърси сънено чантичката си и за утеха подхвърли на Роуз един «Слендър Регюлър». — Къде са всичките «Супер»?“ — попита тя. Маги вдигна рамене. Налагаше се Роуз да купи тампони на летището, като предполагаше, че ще успее да се отърве от Саймън Стайн за достатъчно дълго време, и...

— ... с нетърпение — каза Саймън и се качи на магистралата.

— Моля?

— Казах, че го очаквам с нетърпение — повтори той. — А ти?

— О, да — отвърна Роуз.

Всъщност изобщо не го очакваше с нетърпение. Седмици наред бе мечтала да остане насаме с Джим в град, където никой не ги познаваше, далеч от всички във фирмата. Щяха да излязат на романтична вечеря някъде... или просто щяха да си поръчат нещо от рум сървиса. Нямахше да излизат, щяха да се опознаят. А сега тя се оказа в компанията на Саймън Стайн, Момчето чудо.

— Смяташ ли, че ни избраха, защото сме пример за добри сътрудници, или защото искат да се отърват от нас? — попита тя.

— О — рече Саймън, докато паркираше колата на паркинга, — мен ме избраха, защото съм добър пример. А от теб просто се опитват да се отърват.

— Какво?

— Шегувам се — отвърна той и й се усмихна глупаво.

Май протестира, помисли си Роуз. Възрастните мъже не трябва да изглеждат глупаво.

Трябваше да влязат в залата за заминаващи, преди да започне качването в самолета. Идеално, помисли си Роуз и пушна багажа си на един стол.

— Виж, ще изтичам до щанда за вестници — каза тя и въздъхна от облекчение, когато Саймън кимна и разгърна някакъв брой на списание „ЕСЕН“.

Тя си помисли, че е нелепо, но просто не беше от жените, които ще сложат тампоните „Кортекс Супер Плюс“ върху марулята и пуйката в магазина за хранителни стоки, докато някой тийнейджър разглежда покупките им. Трябваше да купи тампоните от същото място и тя се помота край щандовете, докато беше сигурна, че няма опашка и касиерката е жена. Знаеше, че не е голяма работа (Ейми и Маги ѝ го бяха казвали), но по неизвестна причина винаги се чувстваше неловко, когато ги купуваше. Може би защото, когато за пръв път ѝ дойде менструацията, баща ѝ напълно се побърка и я остави да кърви в банята, като попива кръвта с тоалетна хартия в продължение на три часа, докато не се върна Сидел от заниманията си в кръжока по джаз и не донесе кутия дамски превръзки. Помнеше, че Маги търпеливо я чакаше от другата страна на вратата и разпитваше Роуз какво е положението.

„Какво става тук?“ — беше попитала тя.

„Станах жена — отвърна Роуз, клекнала върху ръба на ваната. — Аз самата.“

„О — отвърна Маги. — Ами, поздравления.“ Роуз си спомни, че Маги се опита да мушне под вратата списания „Пийпъл“ и ѝ изпече кекс с шоколадова глазура с надпис „Пуздравления, Роуз“. Баща им беше прекалено съсипан и не хапна нито хапка. Сидел изкоментира нещо за калориите и грешния правопис, но кексът беше вкусен.

В самолета тя мушна чантата си в багажника над главите на пътниците, затегна колана и се вторачи в прозореца, като от време на време хапваше ядки, за да залъже глада си, и си мислеше, че ако не беше се старала да направи отчета си възможно най-впечатляващ за Джим и не се мотаеше насам-натам да търси какво е взела Маги и какво не, щеше да има време да си купи сандвич. Междувременно

Саймън извади изпод седалката си малка найлонова кесия във формата на кутия и я отвори с усмивка.

— Ето — рече ѝ той.

Роуз погледна наляво и видя, че в ръцете си той държи хлебче, посипано със семе.

— Пълнозърнест, девет процента — обясни той. — От „Ле Бу“. Имам и едно пълнозърнесто, единадесет процента.

— В случай че деветте не са достатъчни? — попита Роуз. Тя го изгледа с любопитство, после взе хлебчето, което все още беше топло и при създадите се обстоятелства — вкусно. След минута той я потупа по ръката и ѝ предложи бучка сирене.

— Какво е това? — попита най-после тя. — Майка ти да не ти е приготвила обяд?

Саймън поклати глава.

— Майка ми не може да прави такива обеда. Тя не е от ранобудните. Сутрин се влачи по стълбите...

— Как така се влачи? — попита Роуз, готова да прояви необходимото съчувствие, в случай че Саймън започнеше същата отвратителна история за проблема на майка му с пиенето.

— В най-добрия случай движенията ѝ не са лицеприятни, особено когато още не се е разсънила... Клатушкаше се надолу по стълбите, грабваше бял хляб „Уондър“, икономичен размер, някакво месо за обяд и кутията с маргарина. — Роуз вече си представяше майка му в опърпана нощница, боса пред кухненския плот. — После намазваше маргарина или поне се опитваше, тъй като биваше студент, трудно се разнасяше и хлябът се накъсваше. Получаваха се сандвичи с буци от маргарин. После тя плясваше парче месо — Саймън показва движението, — слагаше отгоре другата филия хляб и мушкаше сандвича в пликче, после в кафява кесия с няколко наранени плода и шепа ядки. Това представляваше обядът — заключи той, извади от чантата си черно хлебче и предложи на Роуз половината. — И това обяснява всичко за мен.

— Как за теб?

— Когато израснеш в къща, където никой не го е грижа за храната, ти или ставаш същият, или ставаш прекалено придирчив. — Той грижовно потупа коремчето си. — Познай от кой тип съм. Ти какво ядеше в училище едно време?

— Зависи — отвърна Роуз.

— От какво?

Тя прехапа устна. Обедите в училище за нея се делиха на три категории. Обедите, които майка ѝ приготвяше, бяха красиви — сандвичи с правилно изрязани препечени филийки, с обелени моркови, нарязани на еднакви парчета, с измита ябълка и със салфетка, сгъната на дъното на кесията. Понякога с петдесет цента за сладолед и бележка „Почерпи се от мен“. Следваха отвратителните обеди. Морковите не бяха обелени, веднъж майка ѝ беше сложила цял морков в кесията със зеленината по него. Забравяше да остави салфетки, забравяше меда, понякога забравяше самия сандвич. Веднъж Роуз си спомни, че откри Маги до шкафчето ѝ да гледа изумено в кесията си.

„Виж!“ — каза тя и показа на Роуз сандвича си, в който нямаше нищо, освен по неизвестни причини чековата книжка на майка им. Роуз погледна в своята чанта и намери смачкана кожена ръкавица.

— Предимно имахме топъл обяд — каза тя на Саймън. Което си беше самата истина. В продължение на две години тя получаваше обяд от майка си, добър или лош. Следваше третата категория — десет години пица и мистериозно месо, предложенията на Сидел от здравословната кухня с нарязана салата, които обикновено Роуз не приемаше.

Саймън въздъхна.

— Бих убил за топъл обяд. Както и да е — рече той и лицето му светна, — смяташ ли, че ще е интересно?

— Спомняш ли си, когато беше студент първа година?

Саймън се замисли.

— Непоносимо беше — отвърна той.

— Точно така. И за мен също. Следователно, смятам, че трябва да приемем, че повечето деца ще са също толкова противни, колкото сме били ние навремето.

Саймън бръкна в куфарчето си и извади куп списания.

— Нещо за четене?

Роуз си избра илюстрирано издание на „Кулинарство“ и някакво списание „Зелената чанта“.

— Какво е това?

— Официално списание за развлечения — рече Саймън.

— Ами — отвърна Роуз и се обърна към прозореца. Затвори очи с надеждата, че Саймън ще я остави на мира, а когато това се случи, тя почувства облекчение.

Първата кандидатка премигна към Роуз и Саймън и повтори последния въпрос на Саймън.

— Моите цели ли? — попита тя. Беше противно млада, със свежо лице, облечена в черен костюм. Гледаше Роуз и Саймън с поглед, който би трябвало да е настоятелен, но вместо това създаваше впечатление, че е късогледа. — Искам след пет години да седя на вашето място.

Само при положение, че защитата на жените е по-добра, помисли си Роуз. През последните десет минути имаше ясното усещане, че тампонът от летището нещо не беше наред.

— Кажете ни защо се интересувате от „Луис, Домел и Феник“ — подсказа Саймън.

— Ами — започна тя уверено, — впечатлена съм от отдадеността на фирмата към работата в полза на обществото.

Саймън погледна Роуз и записа нещо на листа, където си водеха бележки.

— И уважавам разбирането на партньорите, че трябва да има равновесие между работата и задълженията към семейството.

Саймън записа още нещо.

— И според мен — заключи младата жена — Бостън е чудесно място за работа.

Роуз и Саймън се спогледаха. Бостън? Кандидатката ги погледна несигурно.

— Толкова много неща могат да се правят там! Има толкова много история!

— Вярно е — отвърна Саймън, — но ние всъщност се намираме във Филадельфия.

— О! — ахна младата жена.

— Толкова много неща могат да се правят и във Филадельфия — каза Роуз и си помисли, че нещо, което би направила като студентка по право, бе да назначи толкова много интервюта, че всички фирми да работят като едно голямо, самоотвержено цяло на семейни начала.

— Разкажете ни за себе си — подсказа Роуз на червенокосия мъж, който седеше срещу нея.

Той въздъхна.

— Ами, ожених се миналата година.

— Чудесно — каза Саймън.

— Да — горчиво рече мъжът, — но снощи тя ми каза, че ме напуска заради преподавателя по наказателно право.

— О, боже! — измърмори Роуз.

— „Той ме консултира за курсовата ми работа“ — ми обясни тя. Е, добре, не се усъмних. А вие бихте ли се усъмнили? — попита той и погледна с пламнал поглед Саймън и Роуз.

— Хм — рече Саймън, — ами, аз не съм женен.

Студентът по право се сви в костюма си.

— Вижте, имате резюмето ми. Ако проявявате интерес, знаете къде да ме намерите.

— Да — прошепна Саймън, когато мъжът излезе от стаята и влезе следващият кандидат, — в храстите пред апартамента на професора с очила за нощно виждане и бурканче от майонеза вместо тоалетна.

— Започнах кариерата си на адвокат с отвращение — рече брюнетката с тънки устни. — Спомняте ли си случая с горещите „Макнагетс“?

— Не — отвърна Роуз.

— Не съвсем — рече Саймън.

Студентката по право поклати глава и ги погледна присмехулно.

— Някаква жена пристига с колата си в „Макдоналдс“, поръчва „Макнагетс“. Те пристигат горещи от фритюрника. Жената отхапва една хапка, попарва устните си, осъжда „Макдоналдс“ за това, че не са я предупредили, че „Макнагетс“ може да са опасно горещи, и спечелва стотици хиляди долари. Бях отвратена. — Тя ги гледаше с пламнал поглед, за да подчертае възмущението си. — Подобно възмездие поражда язвата на спорните казуси, които разяждат Америка.

— Знаете ли, чичо ми имаше — тъжно отбеляза Саймън, — лудост на тема спорни казуси. Нищо не може да се направи.

Жената го погледна яростно.

— Аз ви говоря сериозно! — рече тя. — Фриволните процеси са ужасен проблем за професията на юриста. — Саймън кимна загрижено, а Роуз сподави прозявката си, докато жената в продължение

на петнайсет минути им даваше уместни примери, разказваше за случаи, решения и забележки, докато накрая стана и оправи полата си.

— Приятен ден — рече тя и излезе.

Роуз и Саймън се спогледаха и изведнъж избухнаха в смях.

— О, боже! — рече Роуз.

— Според мен имаме победител — каза Саймън. — Горещите „Макнагетс“. Така ще я наричаме. Съгласна ли си?

— Не знам — рече Роуз. — Какво ще кажеш за онзи, който плюеше, докато говореше? Или за госпожица Бостън?

— Едва се сдържах да не ѝ кажа, че няма да хареса Бостън, защото не е истински колежански град, но тя нямаше вид на човек, който би харесал „Спайнъл Тап“ — рече той. — Сега като че ли малко съжалявам, че не ги питахме какво е отношението им към алтернативните спортове. — Той поклати глава с присмех и отчаяние. — Мисля, че не можем да се върнем във Филадельфия.

— Онзи с бившата съпруга имаше вид на човек, който държи в гаража си сноуборд.

— Да — рече Саймън, — точно до арбалета си. А онази блондинка?

Роуз прехапа устна. „Онази блондинка“ беше предпоследна в класирането на кандидатите. Имаше посредствени оценки, никакъв опит, но беше страхотна.

— Мисля, че някои от партньорите биха я одобрили — сухо коментира Саймън.

Роуз замижа. Да не би да говореше за Джим?

— Както и да е — каза Саймън и събра листовите си в задължителната папка „Луис, Домел и Феник“. — Искаш ли да обядваме?

— Рум сървис? — каза Роуз и се изправи.

Саймън се изненада.

— О, не, не, трябва да излезем и да обядваме някъде навън! В Чикаго има страхотни ресторанти!

Роуз го удостои с любезен поглед.

— Наистина съм уморена — обясни тя, което си беше самата истина. Освен това коремът я свиваше. Искаше да си е в стаята заради Джим, който ѝ беше предложил телефонно обаждане за утеха вместо присъствието си. Тя се зачуди дали е трудно да се прави секс по

телефон. Можеше ли да го направи, без да звучи като в онези долнопробни реклами по кабелната посред нощ или като в материалите за разкритието на връзката между Клинтън и Люински?

— Ти губиш — каза Саймън. Вдигна ръка за поздрав, мушна папката в раницата с надпис „Луис, Домел и Феник“ (Роуз си помисли, че възрастните мъже не бива да носят раници) и излезе.

Тя се втурна към хотелската стая, към телефона и към Джим.

Маги реши да се обзаложи сама със себе си, че ще успее да си намери работа, преди Роуз да се върне от Чикаго. В мислите ѝ наличието на работа щеше да зарадва сестра ѝ и да я подтикне да се заеме със СИБ — случая с изчезналата баба. Ето защо тя се отказа от барманството и тръгна да изпълни мисията си с топче листа със своята напечатана автобиография. На следващия ден вече имаше работа в „Красиви лапички“, пошло натруфен салон за домашни любимци в близост до апартамента на Роуз, на една оживена улица с две френски бистра, бар, в който се предлагаха цигари и пури, дамски бутик и магазинче за козметика с име „Целувка и грим“.

— Обичаш ли кучета? — попита управителката Беа през дима на цигара „Марлборо“ без филтър, която висеше в ъгъла на устата ѝ. Беше облечена в анцуг, а ръцете ѝ бяха заети със сешоара, издухващ бухналата прическа на малък шицу.

— Умирам си за кучета! — заяви Маги.

— Виждам, че държиш на външния вид — отбеляза Беа, като фиксира с поглед тесните джинси и още по-тясното пуловерче. — Ще се справиш. Къпеш кучетата, режеш им ноктите и бакенбардите, оформяш козината, после я подсушаваш със сешоара. Осем долара на час — добави тя, като вдигна кучето за опашката и каишката и го остави в специалната пластмасова кошница.

— Чудесно — отвърна Маги.

Беа ѝ подаде престилка, шише бебешки шампоан „Джонсънс“ и посочи с глава малък мърляв пудел.

— За аналните жлези знаеш, нали?

Маги я зяпна с надеждата, че нещо не е чула правилно.

— Моля?

— Аналните жлези — повтори Беа с усмивка. — Чакай да ти покажа.

Маги с отвращение я изгледа как вдига опашката на кучето.

— Виждаш ли тук? — посочи тя съответното място. — Изстискваш.

Последва бърза демонстрация, придружена с отвратителна воня. Маги за малко да повърне. Дори кучето май я погледна засрамено.

— На всяко куче ли се прави? — попита Маги.

— Само ако се налага — отвърна Беа.

Няма що, голяма утеха.

— А как да позная на кое се налага?

— Проверяваш дали са подути — отново се засмя Беа.

Маги потръпна погнусено, но преглътна събралата се в устата ѝ слюнка и плахо приближи към своя първи клиент, който очакваше процедурата с не по-малко опасение от нея самата.

Осем часа по-късно Маги бе измила шестнайсет кучета, а по пуловера ѝ бяха полепнали косми от всичките шестнайсет пухкави кожухчета.

— Добра работа — похвали я Беа, докато връзваше раирано фишу около каишката на едно шелти. — Другия път ела с по-подходящи обувки. Ниски някакви или маратонки. Имаш ли?

Тя точно нямаше, но сестра ѝ сигурно притежаваше и такива в колекцията си. С натезжали крака Маги излезе на улицата, пъхна ръце в джобовете си, доволна, че поне има къде да преспи тази нощ. Щеше да си направи пуканки, да си налее питие, а сестра ѝ нямаше да ѝ натяква, че пуска музиката твърде силно или че си слага прекалено много парфюм, нито щеше да ѝ досажда с въпроси къде е била и какво е правила.

Маги примижа и погледна към мястото, където същия този ден бе стояла колата на Роуз... В момента там имаше замръзнала локва с няколко мъртви листа.

Добре де, може и да не е точно това място, помисли си Маги, за да се успокои, макар че сърцето ѝ вече блъскаше в гърдите. Пайн Стрийт. В това поне нямаше грешка. Тя приближи табелата на спирката пред едно от бистрата, пресече и измина обратно цялата улица покрай бара за пушачи и „Целувка и грим“, които бяха затворени. Притичваше от една лампа до следващата, забързваше в тъмните участъци, докато отново попадне в светъл кръг, но от колата нямаше и следа.

Стигна до ъгъла, пак се върна под златните гирлянди на коледните венци, украсили лампите, а студът вече щипеше шията ѝ. Пайн Стрийт, поне за улицата нямаше съмнение, освен ако... Ами ако

се беше объркала? Това ще прелее чашата, осъзна Маги, като си представи как сестра ѝ се връща от Чикаго и научава, че колата ѝ е изчезнала. Щеше да изгони Маги, да я прати обратно при Сидел, и то без да я остави да обясни дори. Нима можеше да очаква нещо по-различно от съдбата? Цял живот така я караше. Една крачка напред, две назад. Успешно прослушване в MTV, а после онова идиотско ауто кю. Намери си нова работа, а ето че някой бе откраднал колата. Пъхаш крак в процепа на вратата и някой тутакси ти премазва пръстите.

По дяволите, изруга тя и се завъртя в кръг. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— И теб ли са спипали? — извика някакъв мъж с кожено яке и тръгна към нея. Вдигна палец да ѝ посочи табелата, която Маги изобщо не бе забелязала. — Прочистване на улиците — обясни човекът и поклати глава. — Омръзна им да оставят талони за глоба, които бездруго никой не плаща, та миналата седмица почнаха да вдигат колите.

— И къде ги карат?

— На паркинга за нарушители — отвърна мъжът, като сви рамене. — Бих те закарал, но... — и той така скръбно погледна към мястото, където бе оставил колата си, че Маги се разсмя. — Ела с мен.

Този път тя се опита да разгледа чертите на лицето му, но ѝ попречи мракът, а и нахлупената качулка на якето му.

— Ще глътна една бърза бира, докато дойде приятелят ми, който ще ни закара и двамата. Носиш ли си чековата книжка?

— Ами аз... С кредитна карта няма ли да може?

— На място ще разберем — сви рамене непознатият.

Мъжът се казваше Грант, очакваният приятел — Тим. Бързата бира се умножи по три, а към поръчката се добави и ирландско кафе, което Маги отпиваше бавно, докато поклащаше рамене в такт с музиката и се стараше да не гледа часовника, хем и да се държи, както се очаква. Кръстосай крака, навлажни устните, усучи кичур коса около пръста си. Прави се на очарована, но и някак загадъчна. Припърхай с мигли, все едно по-интересен мъж не си срещала, все едно за пръв път чуваш да се говорят тъй удивителни премъдрости. Издуй устнички като онова момиче от рекламата на чорапогащи или пък другото, от вълшебните сутиени. Поиграй си с бъркалката. Престори се, че неволно си го зяпнала в топките, после свенливо сведи очи. Маги

владееше номера до съвършенство. А мъжете идея си нямаха. Ама никаква.

— Ей, Моник, искаш ли да те водим на парти, като приберем колите?

Тя кимна механично, сви рамене и прекръстоса крака. Грант сложи ръка на коляното ѝ, плъзна я нагоре по бедрото.

— Толкова си нежна — промърмори той.

Тя се наклони към него за секунда, после се отдръпна. Накланяне, отдръпване.

— Първо да приберем колите. После ще видим — каза тя с пълното съзнание, че вземе ли си колата, веднага ще се прибере. Чувстваше се изморена, искаше си само колата, един бърз душ, след което да се мушне в леглото на сестра си.

Минаваше десет, когато най-сетне станаха, за да намъкнат палтата си. Грант протегна ръка с галантен жест. Маги тихичко въздъхна от облекчение, усмихна му се, позволи му да я свали от високото столче и да я настани в колата на Тим. Излязоха на магистралата, отклониха се по някакво шосе, после пак на магистралата. Трябва да сме някъде в Южна Филадельфия, каза си Маги. В далечината ѝ се привидяха проблясващите води на Делауер. Най-сетне Тим сви по някакъв криволичещ път без знаци и табели. Ледена тръпка прободде Маги, когато мъжете запяха заедно с радиото и почнаха да си прехвърлят бутилката над главата ѝ. Тая работа не е на хубаво, каза си тя. Къде се намираха всъщност?

Кои бяха тия двамата? Как можа да се хване на тъпия им номер?

Тъкмо съчиняваше план за действие, когато Тим направи рязък завой надясно и ето че се озоваха пред пълен паркинг, надлежно опасан с ограда.

— Пристигнахме — обяви шофьорът.

Маги напрегнато се взря в тъмното. Виждаха се безброй коли, самите редици нямаха чет. Таратайки и чисто нови лъскави модели... А, ето я и малката сребриста хонда на Роуз. В далечния край обаче се очертаха силуетите на кучетата пазачи — немски овчарки, каза си Маги — които бавно обикаляха край оградата.

Тим отвори вратата, която прихруска като цяла шепа кръц-кръц, която си налапал набързо.

— Ей там е офисът. — Тим посочи панелната къщичка със светец прозорец. — Идвате ли?

Маги отново огледа обстановката. Вратата бе отворена. Можеше просто да прекрачи вътре, да се качи в колата и да я изкара по същия път. Тя се приплъзна от седалката на джипа и стъпи на земята.

— Ще си взема колата — заяви решително.

— Как иначе. Нали затова те докарахме — отвърна Тим.

Маги прехапа устна. В интерес на истината книжката ѝ бе изтекла преди половин година и оттогава тя все се канеше да я поднови и после забравяше. Естествено, колата бе регистрирана на името на Роуз. Дори да приемеха да плати с кредитната карта, като нищо можеха да откажат да ѝ дадат колата. Налагаше се да измисли нещо друго.

Тя люшна бедра, все едно да се разтърче. От студа я боляха бузите, носа си усещаше като висулка, цялото ѝ тяло бе настръхнало. Накрая се реши и тръгна, все едно вървеше по горещи въглени. Нито много бавно, нито много бързо.

— Ей! — подвикна Грант.

Тя не се обърна, но усети движението, а намеренията му ѝ просветнаха, все едно пред очите ѝ прожектираха филм. Качват се в колите, връщат се в бара, поръчват по едно питие, после второ и трето, докато престанат да ги броят. После загрижено я уговарят, че в това състояние не може да шофира, защо да не се отбие у тях колкото да се съвземе, да изпие едно кафе? В апартамента мирише на мръсно пране и пот, навред се въргалият кутии от пица, умивалникът е пълен с мръсни чинии. Да ѝ пуснат ли някой филм? — ще попитат те и ще се окаже някое порно с голотии, ще се появи бутилка, някой от двамата ще я погледне лъстиво. Ей, сладурче, ще ѝ прошепне ухилен, с премрежени очи. Ей, сладурче, я се отпусни, ела да седнеш при мен.

В този момент Маги побягна.

— Ей! — повторно извика Грант, този път ядосан не на шега.

Тя чуваше как пухти зад нея, чуваше и собствените си стъпки като забързано стакато по замръзналата земя. И ето че си спомни историята за амазонката Аталанта, която отказвала да се омъжи, Аталанта, която по волята на боговете се спуснала към поредната златна ябълка, бързата като сърна Аталанта, която можела да надбяга

всички мъже, но била измамена с хитрост. Е, тя, Маги, нямаше да се хване на тоя номер.

А-та-лан-та, А-та-лан-та, отмерваха стъпките ѝ, а дъхът ѝ излизаше на сребърни облачета. Още малко, още малко, имаше чувството, че ако протегне ръка, ще отвори вратата и... В този момент Грант я хвана през кръста и я вдигна във въздуха.

— Къде си хукнала? — изпръхтя той в ухото ѝ, обгръщайки я с киселия си дъх. — Какво толкова си се разбързала? — и ето че пъхна ръка под пуловера ѝ.

— Аууу! — писна тя и взе да ритва във въздуха, а мъжът се ухили и я вдигна още по-високо. В далечината се разнесе кучешки вой.

— Пусни я бе, човек! — изрече дотичалият Тим.

— Пускай ме! — писна отново Маги.

— Още не! — заяви Грант, а ръката му не спираше да я опипва. — Не искаш ли да се позабавляваме, преди да си тръгнеш?

Господи, помисли си Маги. Този път няма да стане. Помнеше една отдавнашна подобна вечер, беше още в гимназията, на купон в нечий заден двор. Беше пийнала бира, беше пушила трева, а после някой тикна под носа ѝ чаша лепкав тъмен ликьор, тя го изпи на един дъх и мъглата започна да се сгъстява. Без да усети, беше се усамотила с някакъв и ето че лежаха на тревата зад някакво дърво, той с разкопчан панталон, тя с пуловер, набран под брадичката ѝ, а когато отвори очи, двама ги зяпаха и надигаха кутийки бира. От ясно по-ясно, чакаха си реда. В онзи момент Маги бе осъзнала колко хлъзгаво нещо е собствената ѝ сила, колко бързо може да ѝ се изплъзне, като насапунисан нож, който пада в мивката, а острието хлътва надълбоко. Макар и с усилие, беше се изправила, беше се престорила, че се кани да повърне. „Гади ми се“ — беше успяла да изрече, преди да побегне към къщата с ръка на устата. Беше се скрила в банята и стоя там чак до сутринта, когато другите бяха се разотишли или спяха в наркотичен унес. Какво да предприеме сега обаче? Тук нямаше баня, в която да се скрие, нямаше и тълпа, с която да се смеси, и надали някой щеше да се втурне да я спасява.

Маги ритна с все сила, усети как токът на обувката ѝ влиза в досег с отпуснатия мускул някъде в бедрото на Грант. Той изохка от изненада и болка и тя се отскубна от хватката.

— Какво искаш бе, скапаняк?! — викна тя в опуленото лице на Грант. — Гаден скапаняк! — повтори, зърнала, че Тим гледа в земята.

— Лигавиш се, а не пускаш, а? — окопити се Грант.

— Скапаняк! — настояваше на своето Маги. Ръцете ѝ трепереха толкова неудържимо, че на два пъти изпусна ключовете, преди найсетне да успее да отключи колата.

— Ще трябва да платиш — рече Тим, като пристъпи към нея с разперени длани. — Записали са ти номера... Ще ти пратят квитанцията по пощата, куп глоби ще ти тръснат...

— Майната ти! — изсъска Маги. — Не смей да ме доближаваш. Сестра ми е адвокат. Като нищо ще те осъди за нападение.

— Виж сега... Съжалявам. Той много изпи.

— Майната ти! — не отстъпваше Маги. После запали колата и пусна дългите светлини.

Грант вдигна ръце към очите си. Маги форсира двигателя, за миг си представи с каква наслада би натиснала газта и би го премазала като катеричка. Не допусна да се поддаде на примамливата гледка, пое дълбоко дъх, стисна здраво волана, за да успокои треперенето на ръцете си, и се насочи към портата.

Ако Маги бе обикновена съквартирантка, сметката за телефона щеше да отбележи началото и бързия край, камъчето, преобърнало колата. Маги обаче не беше съквартирантка, напомняше си Роуз. Маги бе нейна сестра. Само че когато се прибра след двудневния престой в Чикаго (след закъснението на полета, изгубения междуременно багаж, задущаващата горещина на летището и блъсканицата сред многолюдната тълпа любители на пътуването по Коледа) и завари сметката за телефона, тя с изумление установи, че възлиза на повече от триста долара, много повече от обичайните четирийсет, които плащаше. Причината: разговор с Мексико на стойност двеста и седем долара.

Роуз се закле, че няма да подхваща сестра си от вратата. Ще изчака Маги да закачи палтото си, да събуе обувките си и едва тогава ще подхвърли, че е пристигнала сметката за телефона, и ще попита да не би да се е сприятелила с някого от Албъкърки. За беда, когато влезе в спалнята да си прибере нещата, установи, че съдържанието на гардероба ѝ е струпано на пода, чаршафите и възглавниците увенчаваха този своеобразен Монблан на модата. Което означаваше, че Маги е спала в леглото ѝ. Носила е и обувките ми, отбеляза Роуз. Като нищо би се хранила от паничката ѝ, стига да бе открила коя точно е любимата ѝ.

Роуз се отпусна на канапето и си остана там. Когато малко след полунощ Маги се прибра, тя все така кипеше от гняв. Маги вонеше на кръчма, а под палтото ѝ нещо живо се гърчеше в напън да излезе на свобода.

— О, ти си тук! — възкликна тя.

— Да — отвърна Роуз. — Същото се отнася и за телефонната сметка — добави, когато Маги изрита обувките си в ъгъла и хвърли чантата на канапето.

— Имам изненада за теб! — обяви Маги. Страните ѝ пламтяха, зениците ѝ бяха неимоверно разширени, дъхът ѝ миришеше на уиски. — Две всъщност! — Тя вдигна палец и показалец и със замах разтвори

палтото си. — Хъни Бън Втори! — обяви тя и ето че на пода тупна кафяво кученце с формата на козунак. Имаше влажни кафяви очи и кафява кожена каишка, а муцунката му сякаш бе деформирана от удар с тиган.

— Маги? — изграчи Роуз. — Какво е това?

— Хъни Бън Втори — отвърна Маги и тръгна към кухнята. — Моят подарък за теб.

— Не мога да пусна куче тук! — викна Роуз.

Междувременно кафявата топка бе успяла да направи един бърз тур из апартамента и сега седеше пред малката масичка, същинска овдовяла аристократка, недоволна от предоставената ѝ стая в хотела.

— Ще трябва да го върнеш — каза Роуз.

— Добре де — въздъхна Маги на връщане в дневната. — Без друго я доведох само на гости.

— Откъде я водиш на гости?

— От новата ми работа, „Красиви лапички“, което е салон за кучета — високомерно заяви Маги. — Имам работа. Днес беше вторият ми ден. Доволна ли си?

— Трябва да поговорим за телефонната сметка — заяви Роуз, напълно забравила намерението да запази спокойствие. — Да си звъняла в Ню Мексико?

— Май не — поклати глава Маги и зяпна протегнатия лист на сметката. — О, да.

— Как да разбирам това „о, да“?

— Гледаха ми на таро. Някакъв си половин час, за бога! Не предполагам, че ще струва толкова скъпо.

— Гледали са ти на таро — повтори Роуз.

— Точно преди прослушването — смотолеви Маги. — Трябваше да разбере дали денят е подходящ за нови начинания.

— Не е за вярване — въздъхна Роуз и вдигна очи нагоре.

— Точно сега ли трябва да го обсъждаме? Страшно съм изморена. Имах тежка вечер.

— Сигурно — заяде се Роуз. — Работила си цели два дни, няма как да не си изтощена.

— Няма да ти се връзвам — заяви Маги. — Освен това ще ти върна тия пари.

Кучето я погледна още веднъж, изсумтя решително и скочи на канапето, където погна възглавницата с лапите си.

— Спри! — кресна Роуз.

Кучето дори не трепна, продължи да мачка възглавницата и когато най-сетне остана доволно от резултата, се сви на топка и мигновено заспа.

— Маги! — викна Роуз. Отговор не последва. Иззад затворената врата на банята се чуваше пликането на водата от душа, кучето до нея похъркваше блажено. — Каква беше втората изненада? — отново никакъв отговор. Тя застана пред вратата на банята със сметката в ръка, после се извърна с отвращение. Утре сутрин, обеща си тя.

Само дето сутринта започна по обичайния напоследък начин — обаждане за дължими плащания.

„Здравейте, мога ли да говоря с Маги Фелър?“ — гласеше обичайното въведение. Лиса от „Лорд енд Тейлър“, Карън от „Мейсис“, Илейн от „Виктория Сикрет“... Днес беше Бил от „Гап“. Всяка вечер Роуз заварваше куп съобщения, записани на секретаря: от „Стробридж“, „Блумингдейл“, „Сити банк“, „Америкън Експрес“.

— Маги! — провикна се Роуз. Сестра ѝ се бе свила на канапето, а кучето — в същата поза — на вече олигавената възглавница на пода. — На телефона!

Маги нито се обърна, нито отвори очи, просто протегна ръка към слушалката, която Роуз тикна в ръката ѝ, преди да се отправи към банята и да затвори плътно вратата с намерението да заглуши разбуждащия се гневен глас на сестра си, който вече крещеше все едни и същи думи: „да“, „не“, „вече ви пратих чек“. Когато излезе от банята, Маги още говореше по телефона, а кучето дъвчеше един от червените ѝ каубойски ботуши.

— Господи! — изсъска тя и блъсна вратата с трясък.

Роуз слезе с асансьора във фойето, пресече улицата с надеждата да открие колата си поне близо до мястото, където я бе оставила, преди да замине за Чикаго. Ето я! Почти на същото място. Благодаря ти, Господи, за дребните радости, помисли си тя. Още се наместваше на седалката, когато някакъв старец почука на стъклото, с което така я стресна, че тя без малко да се разкрещи.

— На ваше място не бих опитвал.

— Моля? — недоумяваше Роуз.

— Сложили са ви скоби — обясни непознатият. — Погледнете.

Роуз излезе от колата и обиколи откъм мястото до шофьора. Яржожълта метална обувка бе прикрепена към предното колело, не липсваше и оранжев надпис. „Кретен“ — прочете Роуз и тутакси си помисли: „Маги! Нейна е вината“. Погледна си часовника, прецени, че има достатъчно време да се върне и да поиска обяснение. Втурна се обратно през фоайето („Забравихте ли нещо?“ — извика портиерът, когато го подмина на бегом), натисна копчето за своя етаж и тичешком стигна до вратата на апартамента си.

— Маги! — извика. Никакъв отговор. Само плискане на вода. — Маги! — извика отново и заблъска вратата на банята. Отново никакъв отговор. Роуз завъртя топката и нахълта с намерението да разкъса завесата пред душа, дори сестра ѝ да е гола, но да получи някакво обяснение. Направи крачка през мъглата от пара и спря. Виждаше очертанията на силуета през найлоновата завеса. Маги беше с гръб към вратата, челото ѝ бе опряно на плочките. Нещо повече — а и лошо — Маги повтаряше една и съща дума отново и отново.

— Тъпачка... тъпачка... тъпачка... тъпачка...

Роуз замръзна на място. Сцената ѝ напомни един гълъб. Тръгнала бе към „Уауа“ на ъгъла и за малко да стъпи върху птицата, но вместо да се уплаши, гълъбът се вторачи в нея с мънички, изпълнени с омраза очи. Роуз за малко да падне, но когато се окопоти, откри какъв е проблемът. Едно от крачетата на птицата бе премазано и тя подскочаше на здравето, присвила раненото плътно до тялото си.

За кратък миг Роуз бе помислила, че може да се опита да помогне.

„О!“ — тихо бе възкликнала тя и бе протегнала ръка с мисълта... каква мисъл? Че ще вдигне мърлявото перушинесто тяло и ще изтича при ветеринаря? Птицата я бе изгледала още веднъж, преди да продължи да се отдалечава с тромави подскоци, но запазила ужасяващо патетичното си наранено достойнство.

Същата е и Маги, каза си Роуз. И тя бе наранена, но човек не можеше да ѝ го натяква, не можеше да помогне, не можеше дори да намекне доколко е наясно, че Маги е наранена, засегната или направо увредена, че има неща, които не е в състояние да проумее или да поправи сама.

Роуз тихо се измъкна и затвори вратата. Изпита познатата смесица от съжаление и гняв, които разкъсваха сърцето ѝ. Отново измина коридора до асансьора, прекоси фойето, излезе на слънчевия тротоар и си хвана такси. Колата, каза си тя. Сметката за телефона. Кредиторите. Кучето. Дрехите на пода, козметиката, пръсната навсякъде, пликовете „Последно предупреждение“, препълнили пощенската кутия. Роуз затвори очи. На това трябваше да се сложи край. Но как?

Ела имаше пясък в обувките си. Тя се събу, отри ходила в постелката на колата, за да махне пясъчинките, преди отново да нахлузи обувките.

Луис извърна поглед към нея, когато спряха на червения светофар.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна Ела и се усмихна, за да е по-убедителна. Бяха ходили на късна вечеря („късна“ в смисъл, че се състоя след седем часа), после отидоха на концерт — и то не в клуба на дома, а в едно чудесно заведение в Маями, а Луис шофираше бавно голямата кола в сладостната влажна вечер.

Сега, когато влязоха през портите на „Голдън Ейкърс“, Ела се запита какво ще последва. Ако беше по-млада, навярно щеше да преброи колко пъти я е канил на среща (шест до момента), да пресметне от колко време се виждат и да стигне до заключението, че Луис навярно иска Нещо. Преди шейсет години щеше да се стегне в очакване на половинчасовото опипване и боричкане, преди вечерният час да сложи край на забавлението. Ами сега, на тази възраст? След всичко, което бе преживяла? Мислеше си, че сърцето ѝ е мъртво, закърнял ствол, неспособен нито да изпитва чувства, нито да разцъфне отново. Така си мислеше през годините след смъртта на Каролайн. Но сега.

Луис спря колата на паркинга пред своята сграда.

— Искаш ли да се качиш? Да прием кафе?

— О, няма да мога да заспя цяла нощ — отвърна тя и се изкиска като глупава ученичка.

Качиха се в асансьора, без да продумат. Ела имаше чувството, че нещо не е разбрала както трябва. Може би човекът просто щеше да ѝ предложи чай и да я тормози със снимките на внуците си. А по-голяма бе вероятността просто да търси приятелство, благоразположен слушател, готов да чуе спомените за мъртвата съпруга. Сексът бе немислим. Сигурно и той взимаше някакви лекарства както повечето ѝ

познати. Ами ако имаше виагра? Ела прехапа долната си устна. Ама че глупава фантазия. Та тя беше на седемдесет и осем. Кой би пожелал да я вкара в леглото си, с тая отпусната набръчкана кожа и старческите бенки?

— Сякаш си на милиони километри оттук — каза Луис, когато отключи вратата.

— О, аз...

Ела нямаше представа какво точно иска да каже. Последва го навътре, отбеляза си наум, че апартаментът му е по-голям от нейния и не гледа към паркинга и оживената магистрала отвъд, а има чудесна гледка към океана.

— Заповядай, седни — покани я Луис.

Ела се отпусна на канапето и почувства някаква тръпка, тръпка... на какво? Уплаха? Вълнение. Той не беше запалил лампите.

Луис се върна и седна до нея, сложи чаша горещ чай в ръцете ѝ. После отново стана и вдигна щорите. Разкри се водна шир, блеснала под лунната светлина. Виждаха се вълните, къдреци се по бледия пясък. А прозорците бяха толкова големи, сякаш бяха досами водата, все едно...

— Все едно съм на кораб! — възкликна Ела. Което бе самата истина. Макар да не се бе качвала на кораб от години, усещането бе точно такова. Тя едва ли не чувстваше поклащането, пляска на вълните, които я отнасят навътре, далеч от всичко познато, далеч от самата нея. И когато Луис хвана ръката ѝ, я споходи някакво познато чувство, че всичко е както трябва, естествено и привично като прилива на вълните към пясъчния бряг.

— Трябва да се махне от къщата ми! — заяви Роуз.

Двете с Ейми седяха на масичка в дъното на любимото си кафене и отпиваха чай с лед в очакване да им донесат обяда. Роуз беше дошла на работа с такси и почти цяла сутрин се бе разправяла по телефона с управата на паркингите във Филадельфия в опит да разбере какво се е случило и колко ще ѝ струва последният номер на Маги. В един миг бе погледнала часовника, беше си дала сметка, че още не е свършила никаква работа, и бе набрала номера на апартамента си. Маги не вдигна. Роуз остави кратко гневно съобщение: „Маги, обади ми се в службата“. До един часа още не бе получила отговор на обаждането, затова излезе с Ейми — да хапнат салата и да подготвят стратегия.

— Помниш ли, когато остана при мен три седмици? Беше истински ад! Помниш ли как се заклев никога повече да не го допусна?

— Помня — поклати глава Ейми в знак на съчувствие.

Роуз трепна. Тогава Ейми се бе отбила да гледат някакъв филм, а два дни по-късно бе открила, че от чантата ѝ липсват две червила и четирийсет долара.

— Виж — продължи Ейми, — ти добре се отнасяше към нея. Прояви невероятно търпение. Тя намери ли си работа?

— Така казва.

— „Така казва“ — повтори Ейми. — А дава ли ти пари за наема? За покупки? За каквото и да било?

Роуз поклати глава. Високата чернокожа сервитьорка с божествено тяло се приближи, остави чиниите на масата и се понесе обратно, без да забележи, че чашата за вода на Роуз е празна.

— Защо продължаваме да идваме тук? — попита Роуз, като взе вилицата си. — Обслужването е ужасно.

— Обичам парите ми да остават в общността — заяви Ейми.

— Нека ти напомня — кротко отбеляза Роуз, — че ти нямаш нищо общо с тая общност. — Тя разбърка салатата, хапна малко и бутна чинията си. — Какво да правя с Маги?

— Изхвърли я на улицата — предложи Ейми с пълна със спанак уста. — Кажи ѝ, че трябва да се вземе в ръце.

— И къде ще отиде?

— Проблемът не е твой. Може да прозвучи жестоко, но Маги няма да умре от глад на улицата. Освен това не носиш отговорност за нея. Ти си нейна сестра, а не майка.

Роуз прехапа долната си устна.

— Извинявай — въздъхна Ейми. — Мъчно ми е, че Маги затъва все повече. Жалко, че Сидел е толкова непоносима. Съжалявам и за майка ти. И все пак съм длъжна да ти кажа, онова, което се опитваш да направиш... просто няма да се получи. Не можеш да бъдеш нейна майка.

— Така е — тихо каза Роуз. — Просто не знам как да постъпя. Тоест знам какво се очаква да направя, но не и как.

— Повтаряй след мен: „Маги, трябва да си отидеш...“. Сериозно ти говоря. Тя ще се приюти при баща ти и Сидел и ако съжителството с тях не я убеди да си събере ума и да спазва правилата, докато събере достатъчно пари да се отдели, нищо няма да се получи. Можеш дори да ѝ дадеш пари, забележи, че не казвам „назаем“, просто ѝ ги даваш, без да очакваш да ги върне. Мога и аз да помогна, ако искаш.

— Благодаря ти — рече Роуз и се изправи. — Трябва да вървя.

— Маги също — отбеляза Ейми. — Налага се да помислиш и за себе си. — Роуз прие съвета с унило поклащане на глава. — Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — вече по-бодро настоя Ейми. — Каквото и да е. Дръж ме в течение.

Роуз обеща да ѝ позвъни и се върна в службата си. Проверката на съобщенията установи, че няма обаждания от Маги, но пък Сидел се бе записала на секретаря:

„Роуз, моля те, обади ни се. Час по-скоро.“

Може би сестра ѝ бе вече там. Роуз изпълни гърдите си с въздух и набра номера.

— Аз съм, Роуз — изрече в слушалката.

— Трябва да направиш нещо за сестра си — започна Сидел, без каквото и да е предисловие, а после я засипа със списък на последните

и най-възмутителни провинения на Маги. — Имаш ли представа, че кредиторите ѝ звънят в осем сутринта у дома?

— И на мен звънят — прекъсна я Роуз.

— Не можеш ли да направиш нещо? — поиска да знае Сидел. — Ти си адвокат в края на краищата, не можеш ли да им кажеш, че е незаконно да звънят тук? Мила, това се отразява зле на баща ти...

Роуз се готвеше да отвърне, че и на нея не ѝ се отразява добре, че приумиците на Маги облагодетелстват единствено нея... Предпочете да премълчи и обеща да се опита да предприеме нещо. Така сложи край на разговора и отново позвъни в апартамента си. Никой не вдигна. Сега вече започна да се тревожи. Може пък Маги да бе отишла на работа. Как пък не! А нищо чудно журито скоро да се отбие, за да ѝ връчи короната „Мис Америка“. Роуз включи компютъра и влезе в пощата си. Един от партньорите доста остро поставяше въпроса кога най-сетне ще е готова с черновата на някакво изложение. Циркулярен имейл от Саймън Стайн, озаглавен „Мач по софтбоул преди началото на сезона“, който Роуз изтри, без да отваря.

Тя се изправи и започна да крачи напред-назад из стаята. Трябва да се видя с Джим, реши накрая. Още сега. Независимо дали и той иска да я види, или не. Погледна краката си и забеляза, че е обула две напълно различни черни мокасини — неизбежно следствие от навика на Маги да струпва всичките ѝ обувки на едно място. „Маги!“ — надигна се в главата ѝ гневен безмълвен вик, който я подтикна да изтича по коридора, да мине край секретарката на Джим („Ей! Той говори по телефона, Роуз!“) и да нахълта в кабинета му.

— Роуз? Какво става? — попита той, след като затвори телефона, а и вратата.

Роуз погледна обувките си. Отговорът би трябвало да гласи, че апартаментът ѝ е в пълен безпорядък, че животът ѝ се разпада, че дължи на управление „Паркинги“ двеста долара, че в дневната ѝ се е настанило неканено куче и на всичкото отгоре тя дори не е в състояние да се облече прилично. Изпитваше нужда той да я прегърне, да обгърне лицето ѝ с ръце, да ѝ каже, че връзката им едва сега започва, бурно начало наистина заради постоянното натрапчиво присъствие на Маги, но скоро отново ще бъдат заедно.

— Ей — повтори Джим и я поведе към кожения фотьойл пред бюрото си, предназначен за клиенти, който коварно накланя тялото

назад и по този начин го отдалечава от бюрото, подсигурявайки неизменно ръстово предимство за обитателя на кабинета, настанил се зад бюрото.

Роуз успя да остане права и дълбоко пое дъх. „Изрази се кратко“, напомни си тя.

— Липсваш ми — промълви тя.

Лицето на Джим се изкриви в гримаса на съчувствие.

— Съжалявам, Роуз — каза той. — Тук настана пълна лудница.

Роуз се почувства като във влакче на ужасите, изкачило се на някакво възвишение, а долу в ниското целият ѝ живот се разпадаше. Нима той не виждаше колко отчаяно се нуждае от него?

Той обгърна раменете ѝ с ръце, но не скъси дистанцията.

— Как мога да ти помогна? — попита. — Какво да направя?

— Ела довчера — промълви тя и притисна устни в трапчинката под брадата му с пълното съзнание, че върши тъкмо онова, което никоя жена при никакви обстоятелства не бива да прави, а именно, да се моли. — Имам нужда да те видя насаме. Моля те!

— Може да стане късно... Някъде към десет.

— Няма значение. Ще те чакам — „ще те чакам ако ще и цяла вечност“, добави мислено и излезе от кабинета.

Секретарката зяпна подире ѝ.

— Не можеш да влизаш току-така — скара ѝ се тя. — Трябва да изчакваш да ти дам знак.

— Съжалявам — отвърна Роуз и си даде сметка, че цял ден прави едно и също — извинява се наляво-надясно. — Наистина съжалявам.

Телефонът в апартамента на Роуз отново звънеше. Маги не вдигна. Тя захвърли хавлията на пода в дневната и влезе под душа. За трети път тази сутрин. Безброй пъти бе вземала душ в дните след злополучната среща със зловещото дуо Грант и Тим. По десет, двацет, дори по трийсет минути се търкаше с гъбата, миеше косата си, докато започне да скърца. И ето че отново се чувстваше мръсна. Толкова седмици спеше на канапето у Роуз, а с какво можеше да се похвали? Нямаше пари. Нямаше гадже. Нямаше и набеязани цели. Нищо, нищо, нищо. Само гадняри, които ѝ налитаха по паркингите, все едно бе кръгла нула. Все едно не съществуваше.

Чу гласа на сестра си, който се записваше на секретаря. „Маги, там ли си? Вдигни телефона, трябва на всяка цена да говоря с теб. Маги...“

Без да обръща внимание на записаното обаждане, тя се уви в хавлията, избърса огледалото от парата и погледна отражението си. Неизменното оръжие номер едно бе нейното тяло, а то бе в отлична форма, по-смъртоносно и от нож. Зарече се да открие онези двамата. Щеше да претърси целия град и да ги намери — в някой бар или автобус. Все някъде.

Щеше да се приближи с високо вдигната глава, с изпънати назад раменете, с усмивка на уста. Усмивката най-трудно би постигнала, но все някак щеше да се справи. Та тя бе актриса. Звезда. Ослепителна усмивка, после слага ръка на гърба на Тим, между плешките, и го пита как е. Щеше да отпие от чашата си, оставяйки целувка от червило по ръба, едва забележимо ще отърка коляно в крака му. Ще доближи лицето му, ще прошепне колко хубаво си е изкарала онази вечер, как съжалява, че е избягала, дали пък да не опитат пак? Свободни ли са тази вечер? Щеше да последва покана да я заведат в апартамента. И тогава оръжие номер две щеше да влезе в действие. Може би нож. Дори пистолет, стига да успее да си го набави. Нещо, което щеше да им остави траен спомен, да им покаже, че с момиче като нея не бива да се будалкат.

Телефонът отново зазвъня.

„Маги, знам, че си там. Моля те, вдигни. Току-що говорих с управата на паркинга, оттам твърдят, че колата е незаконно иззета от паркинга за нарушители, куп глоби има да се плащат...“

Маги обърна гръб на апарата и наду стереоуредбата. Аксел Роуз протяжно виеше: „Добре дошла в джунглата, знаеш ли къде си?“ — пееше Аксел с дрезгав фалцет. Маги пъхна стъпала в най-новата придобивка на Роуз — чифт черни кожени ботуши до коляното, които нежно гушнаха глезените ѝ. Двеста шейсет и осем долара, които сестра ѝ можеше да похарчи, без да се замисли, защото на нея нищо не ѝ се опираше. О, не, Роуз нямаше да запелтечи пред аутокюто, тя никога не би паркирала в погрешното платно, нея нямаше да я опипват в тъмното, тя определено не би приела мизерно платена работа, която изисква да се рови в дупето на кучетата. Роуз имаше всичко, а Маги — нищо. Съвсем нищичко, само малко кученце, изоставено в салона в продължение на месеци, преди Маги да го спаси и да го отведе у дома.

Чисто гола, само по ботуши, тя тръгна да крачи от спалнята към дневната до кухнята и обратно, заслушана в скърцането на подметките по паркета, вдъхваща миризмата на кожа, сапун и потта на тялото ѝ, а пред очите ѝ се спусна червена пелена. Виждаше ножа. Мярваше отражението си в огледалото, минавайки край банята, то проблясваше в приятна мокрота — хитра дегизировка, цвете с бледокремави цветове върху източените стъбла на краката. Който и да я погледнеше, не би се досетил каква е всъщност.

Избръмча звънецът на интеркома. Кучето заскимтя. „Не се тревожи“ — напомни си Маги и навлече някаква тениска. Поколеба се дали да не сложи и бикини, после си каза: „За какво са ти?“. Беше осем часът — твърде рано, за да успее Роуз да се прибере и да тръгне да ѝ чете конско. Сигурно звънеша съседът досадник, за да ѝ се скара да намали музиката.

Маги загаси лампите и със замах отвори вратата. Очите ѝ хвърляха искри в готовност да сложат всеки натрапник на мястото му. Насреща ѝ стоеше гаджето на Роуз.

— Роуз? — попита мъжът, примижал заради тъмнината в жилището.

Маги прихна да се смее — отначало нервен кикот, ала после смехът забълбука в гърлото ѝ, все едно бе отрова, която трябваше да погълне. Та тя не беше Роуз. И никога не би могла да бъде. Не притежаваше способностите на сестра си, умението да постига бързи успехи. Никога нямаше да се озове в ролята на съветник, който ръчка и рови, гълчи и поставя условия, предлага съчувствие, гарнирано с едва сдържан яд. Роуз. Ха-ха! Маги отметна глава и даде воля на смеха.

— Съмнявам се — изрече.

Мъжът я огледа от глава до пети, спря поглед на ботушите, на голите бедра, на гърдите под тениската.

— Роуз тук ли е? — попита той.

Маги поклати глава, погали го с бавна, прелъстителна усмивка. В главата ѝ се зараждаше план. Отмъщение, помисли си тя и ето че кръвта затуптя в слепоочията ѝ. Отмъщение!

— Искате ли да влезете да я почакате? — попита.

Джим нямаше сили да се откъсне, очите му опипваха всеки сантиметър от тялото ѝ, а Маги сякаш четеше всяка негова мисъл. Той я виждаше като Роуз, но в едно подобро издание, с подходящите акценти на важните места, просто съвършена. Да, Роуз, но хиляди пъти по-привлекателна.

Мъжът поклати глава. Маги сладно изви тяло и се подпря на вратата.

— Ще се опитам да позная — изрече тя с плътен сладен глас. — След тлъстата кълка ви се иска да опитате филето.

Джим отново поклати глава, но без да откъсва поглед.

— А може би — продължи Маги — искате и двете ни. Така ли е? Тройка с две сестри?

Джим се опита да изрази възмущение, но по беглата сянка, преминала през лицето му, тя се досети колко примамлива му се струва идеята.

— Е, ще трябва да почакате — заяви Маги. — Засега съм съвсем самичка.

Тя отпусна ръка, хвана ръба на тениската и се изви така, че гърдите ѝ леко бръснаха неговите. Мъжът изстена. Маги направи крачка, скъсявайки дистанцията помежду им. Ръцете му впиха пръсти

в гърдите ѝ, а тя долепи горещи жадни устни в пулсиращата вена на врата му.

— Не — прошепна той, макар че ръцете му вече я обгръщаха.

— Не — повтори тя като ехо и се притисна в тялото му. — Какво не?

Тялото ѝ се отдели от пода, краката ѝ го обгърнаха като гъвкави змии, той я повдигна и я внесе вътре.

— Не ми казвай „не“.

Когато най-сетне Роуз се добра до сградата, в която бе апартаментът ѝ, приближаваше девет и асансьорът бе препълнен. Тя зае последното свободно местенце, опита се да не обръща внимание на задушавания парфюм на жената до нея, която обяви на висок глас:

— Или аз полудявам, или в тази сграда действително има куче.

Роуз сведе очи.

— Нямам представа кой би проявил нахалството да държи животно в апартамента си — не млъкваше жената. — Някои хора страдат от куп алергии.

Роуз отчаяно погледна обозначението с номерата на етажите. Трети. Оставаха още тринайсет.

— Човек не знае какво може да очаква — все така нареждаше онази. — Просто не ги е грижа! Изреждаш им правилата, а те ти заявяват в лицето: „Но те важат за други хора. Не се отнасят до мен. Защото аз съм нещо специално...“.

Най-сетне напарфюмираната досадница излезе от кабината, вратата се затвори и скоро Роуз слезе на своя етаж. Закрачи по коридора с надеждата да завари сестра си в апартамента и се зае да репетира речта си. „Трябва да обсъдим някои неща, Маги. Трябва да махнеш кучето оттук. Обажданията да престанат. Настоявам този апартамент отново да стане мой. Искам да си ми върнеш обувките. Искам отново да живея както преди.“

Тя завъртя ключа, отвори вратата и пристъпи в пълния мрак. Дочу гласове, кикот, скимтене.

— Маги? — извика.

На канапето бе захвърлена вратовръзка. Чудесно, каза си Роуз. Ето че вече води и мъже у дома. Един Бог знае какво прави с тях в

моето легло.

— Маги! — извика отново и влезе в спалнята.

Маги се бе излегла чисто гола, само по ботушките „Виа Спига“, а отгоре ѝ — също чисто гол — се бе изтегнал Джим Данвърс.

— О, не — прошепна Роуз. Примига, опита се да осмисли сцената пред очите си. — Не...

Маги се изтърколи изпод тялото на Джим и се протегна морно, сякаш за да може сестра ѝ да огледа изящната линия на гърба ѝ, съвършено оформеното дупе и гладките дълги крака, които сякаш се източваха от черните кожени ботушки. После бавно се наведе и вдигна тениската на Джим от пода, нахлузи я през главата си и се изниза от стаята, все едно бе на модно дефиле, все едно я гледаше многохилядна публика, проблясваха прожектори, отмятаха се листа на бележници в очакване на нейната поява. Джим засрамено изгледа Роуз и дръпна завивките.

Роуз затисна устата си с ръка, извърна се и хукна към банята, където повърна в мивката. Пусна водата и дълго чака, докато и последният остатък от обяда ѝ потъна в канала. После наплиска лицето си, приглади косата си с мокри треперещи ръце и се върна в спалнята. Вече по боксерки, Джим се бореше с останалата част от облеклото си. Роуз забеляза шината му за зъби, която проблясваше на нощното шкафче.

— Махай се — каза тя.

— Роуз — изрече той и посегна да хване ръцете ѝ.

— Напусни и я вземи със себе си. Не искам да ви виждам повече, нито теб, нито нея.

— Роуз — опита той отново.

— Вън! Вън! Вън! — Тя чуваше как собственият ѝ глас се превръща в крясък. Посегна да го замери с нещо — лампа, свещ, книга. Ръката ѝ напипа шише олио за масаж с аромат на сандалово дърво. Отворено. Без капачка. Без съмнение използвано наскоро, купено с кредитната карта на Маги, поредната сметка, която сестра ѝ нямаше да плати. Роуз метна шишето с все сила. Съжали, че не е стъклено, че няма да се строши и да го пореже. Шишето отскочи от рамото му и се търколи на пода, оставяйки мазна следа, водеща под леглото.

— Съжалявам — измънка Джим, без да успее да срещне очите ѝ.

— Съжалявам? — повтори Роуз. — Съжаляваш, тъй ли? И смяташ, че това оправя нещата? Как можа? Как можа?

Тя претича през дневната, където Маги седеше на канапето и превърташе каналите, спря се чак в кухнята. Измъкна отнякъде плик за боклук и започна да тъпче вътре всичко, което принадлежеше на някой от двамата. Грабна запалката и цигарите на Маги от масичката и ги хвърли вътре. Последва куфарчето на Джим, което удари в стената и с удоволствие чу как нещо вътре изхруска на счупено. Втурна се в банята, където събра чорапите и сутиените на Маги, ефирни триъгълничета от черен и кремав сатен, окачени на релсата за завесата, които също натика в торбата. Върна се в спалнята, където Джим все още се обличаше, и грабна справочника на Маги „Петдесет идеи как да напишем автобиографията си“, нейния лак за нокти, лакочистителя, тубичките и кутийките с руж и фондъотен, спиралите, пяната за коса, миниатюрните ѝ потници и възтесни джинси.

— Вън, вън, вън — продължаваше да мърмори под нос, като не спираше да влачи торбата.

— Сама ли си говориш, Роузи Поузи? — извика Маги. Думите бяха изречени с леден тон, ала треперещ глас. — Не бива да правиш така. Някой ще помисли, че си смахната.

Роуз вдигна една маратонка и замери сестра си. Маги навреме залегна и обувката отскочи от стената.

— Махай се от къщата ми — каза Роуз. — Не си желана тук.

— Не съм желана ли? — проточи Маги. — Не е хубаво да говориш така.

И тя се затвори в банята. Задъхана, плувнала в пот, Роуз завлече торбата в спалнята. Джим бе успял да се облече, но още беше бос.

— Предполагам, излишно е да казвам, че съжалявам — каза той. Първоначалният шок по лицето му бе изместен от глупашко недоумение.

— Спести си думите за някой, който би те слушал — сръза го Роуз.

— Все пак ще го кажа. — Той се прокашля. — Съжалявам, Роуз. Ти заслужаваш нещо повече.

— Глупак — отсече тя с отмалял глас, който я изненада, уплаши я, припомни ѝ един друг човек отпреди много, много години. Имаше

чувството, че всичко това се случва някъде надалеч, със съвсем друг човек. — Със сестра ми — промълви тя. — Със собствената ми сестра.

— Съжалявам — за пореден път изрече Джим.

Маги бе застанала наред антрето, облечена в промазани джинси и потниче с тънки презрамки, и мълчеше.

— Знаеш ли кое е най-жалкото? — сякаш на себе си каза Роуз. — Аз можех да те обичам. А Маги дори няма да запомни името ти. — Усети в гърлото ѝ да се надигат думи, грозни, забранени думи, които никога преди не бе изричала. Нещо ѝ подсказа, че трябва може би да ги спре, но после си каза, защо пък? Нима тези двамата бяха се опитали да спрат? — Маги е много сладка, но не е много умна. — Тя се извърна бавно, прибра косата зад ушите си. — Всъщност, Джим, ако си падах по басовете, бих се обзаложила, че и по букви не може да го каже. А то е само от четири букви — и тя разсече въздуха с четири вдигнати пръста. — Просто няма да може. Искаш ли да я попитаме? А? Ей, Маги, искаш ли да опиташ?

Някъде зад гърба си чу как Маги рязко си пое въздух.

— Ти си глупак — продължи Роуз с овладян глас, като отново се обърна към Джим и се втренчи в лицето му. — А ти — обърна се към сестра си. Лицето на Маги бе бледо като платно, с огромни окръглени очи. — Винаги съм знаела, че нямаш капка мозък. Сега вече знам, че нямаш и сърце.

— Дебело прасе — изтърси Маги.

Роуз избухна в смях. Пусна торбата, сякаш ѝ отмаля. Заклати се напред-назад и продължи да се смее, докато сълзи се събраха в ъгълчетата на очите ѝ.

— Тя е луда — високо произнесе Маги.

— Дебело прасе... — Роуз ахна и поклати глава. — Господи — промълви тя и насочи пръст към Джим. — Ти си измамник, а ти... — Тя посочи Маги, търсейки подходящата дума. — Ти си моя сестра — каза накрая. — Моя сестра. И най-лошото, което можеш да измислиш, е „дебело прасе“? — Тя вдигна торбата, завъртя я, върза възел и я метна към вратата. — Махайте се. Никога повече не искам да ви виждам.

По-голямата част от нощта Роуз прекара на колене, търкаше и бършеше, решена да заличи всяка следа от Маги и Джим. Свали чаршафите, калъфите на възглавниците и завивките, отнесе ги в

мокрото помещение и сипа двойна доза прах в пералнята. Изми пода в кухнята и банята с препарат и гореща вода. Избърса пода в дневната, спалнята и антрето. Изтърка ваната с лизол, после и плочките около душа с антибактериален спрей за мухъл. Кученцето я следваше от една стая в друга, сякаш тя бе домашната помощница, а то — недоверчивата господарка на дома, после внезапно се прозя и задряма на канапето. В четири сутринта мислите все още препускаха в главата на Роуз, а затвореше ли очи, единственият ясен образ бе тялото на сестра ѝ, обула собствените и ботуши, което се плъзга под тялото на Джим, а той лежи с отнесен, изпълнен с блаженство поглед.

Роуз облече чиста нощница, легна в леглото, дръпна чистите чаршафи до брадичката си с яден жест. После затвори очи, ала продължаваше да диша тежко. Беше си въобразила, че е успяла да се изтощи докрай. И смяташе, че ще успее да поспи.

Наместо това, щом затвори очи, се втурна в спомена, който знаеше, че не се е стопил, просто се притайваше и я чакаше. Споменът за най-ужасяващата нощ в живота ѝ, когато Маги прекрачи в пропастта.

Беше един ден в края на май, с по-малко часове заради редовния учителски семинар, и към дванайсет и нещо учениците бяха свободни. Роуз събра учебниците си от шкафчето и изчака Маги пред стаята на първокласниците, за да се увери, че сестра ѝ няма да забрави раницата си. Маги стискаше обичайното розово листче в ръката си.

— Пак ли? — попита Роуз и протегна ръка да вземе бележката от учителката на Маги.

Зачете се, а Маги тръгна напред, към алеята зад училището, която щеше да ги отведе у дома.

— Маги, не можеш да хапеш хората — извика Роуз.

— Тя започна — сърдито отсече по-малката сестра.

— Няма значение — махна с ръка Роуз. — Не помниш ли какво ти каза мама? Трябва да се научиш да си служиш с думи.

Тя побърза да настигне сестра си, колкото и да ѝ убиваше тежката раница.

— Потече ли кръв?

— Ако госпожица Бърдик не гледаше, можех да отхапя цялото парче — похвали се Маги.

— Как ти дойде на ума да й захапеш носа?

Маги стисна устни още по-здраво.

— Тя ме вбеси.

— Маги, Маги, Маги — поклати глава Роуз, имитирайки тона на майка им. — Какво ще правим с теб?

Маги завъртя очи, после погледна сестра си.

— Ще ме накажат ли?

— Не знам.

— Утре у Меган Съливан има парти с преспиване.

Как тъй ще забрави за празненството, та Маги от цяла седмица държеше в готовност розовото куфарче „Барби“.

— Взе ли книги от библиотеката? — попита Роуз и в отговор Маги извади „Лека нощ, Луна“ от раницата си. — Но това е детска книжка.

Маги се озъби на сестра си. Чудесно знаеше, че книжката е за най-малките, но пет пари не даваше.

— Лека нощ, ръкавички, малки мои сестрички. Лека нощ, луна, и на хората по цялата земя — прошепна тя и припна по пътеката.

Пътеката свършваше зад къщата на Макилхейни. Двете обиколиха край басейна, минаха през предния им двор, после пресякоха улицата към тяхната къща — същата като на Макилхейни и останалите по улицата. Двуетажна, с три спални, фасада от червени тухли, черни капаци на прозорците и четвъртити морави отпред, все едно взети от детска книжка за оцветяване.

— Изчакай — извика Роуз, макар че Маги дори не се обърна, пресече и се спусна по чакълената алея към вратата. — Не бива да пресичаш сама! Трябваше да изчакаш да те хвана за ръка!

Маги не й обърна внимание, бързаше напред и се правеше, че не чува.

— Мамо! — извика тя, като остави ключа си на плота и се опита да подуши какво има за обяд. — Ей, мамо! Прибрахме се!

Роуз влезе след нея и пусна раницата. Къщата бе притихнала, тъй че тя и сама се сети, че майка им я няма.

— Колата й не е тук! — задъхано докладва Маги. — Погледнах и под магнитната ябълка, няма бележка.

— Може да е забравила, че ще се приберем толкова рано.

Само че същата сутрин Роуз сама бе направила на майка си. Беше се прокраднала в затъмнената спалня. „Мамо? Чуваш ли ме, мамо?“ — беше прошепнала. Тогава ѝ бе казала, че ще се приберат по-рано, но майка ѝ само кимна, без да отвори очи. „Бъди добро момиче, Роуз, грижи се за малката си сестричка“. Думи, които ѝ казваше всяка сутрин — когато изобщо проговаряше.

— Не се тревожи — каза Роуз на сестра си. — До три часа ще се върне. — После взе ръката ѝ, защото Маги изглеждаше разтревожена. — Ела, ще ти направя нещо за обяд.

Роуз приготви яйца, което беше хубаво, макар че не биваше, защото не им бе позволено да включват печката.

— Не се тревожи — каза Роуз на Маги. — После ще провериш дали съм я изключила.

Стана един и половина. Маги поиска да прекоси двора и да иде да си играе с Натали в тяхната къща, но Роуз реши, че по-добре ще е да останат да изчакат майка им да се прибере. Затова седнаха пред телевизора и половин час гледаха анимационни филмчета (по избор на Маги), после серия от образователната програма „Улица Сезам“ (по избор на Роуз).

В три часа майка им още не се беше прибрала.

— Сигурно е забравила — каза Роуз, макар че и тя започваше да се безпокои. Предишния ден бе подслушала разговор на майка си по телефона. „Да! — крещеше тя на някого. — Да! — Роуз се бе доближила до затворената врата на спалнята и бе прилепила ухо. От месеци не бе чувала майка си да говори, тя само бърбеше нещо в сънлив унес. Сега обаче майка ѝ крещеше, всяка дума изговаряше ясно и отчетливо: — Да. Вземам го. Лекарството. За бога, престани! Остави ме на мира! Добре съм! Добре!“

Роуз затвори очи. Майка ѝ не беше добре. Тя го знаеше, знаеше го и баща ѝ, а вероятно и човекът отсреща, на когото майка ѝ крещеше.

— Всичко е наред — за пореден път повтори тя на сестра си. — Можеш ли да потърсиш червеното бележничко на мама? Трябва да се обадим на татко.

— Защо?

— Просто го намери, ще можеш ли?

Маги тичешком се върна с бележничето. Роуз откри служебния номер на баща си и внимателно го набра.

— Мога ли да говоря с господин Фелър, ако обичате? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча поне с една октава по-високо от обичайния ѝ дрезгав изговор. — Обажда се дъщеря му, Роуз Фелър. — Изчака с долепена до ухото слушалка, малката ѝ сестричка не се отделяше от нея. — Разбирам. Добре. Не, просто му кажете, че ще се видим покъсно. Благодаря ви. Дочуване — после остави слушалката.

— Какво? — поиска да узнае Маги. — Какво стана?

— Няма го. Жената каза, че не знае кога ще се върне.

— Но ще се прибере за вечеря, нали? — Гласчето на Маги изтъня до скимтене. Лицето ѝ бе преbledняло, очите огромни, сякаш ако и двамата ѝ родители не се приберат за вечеря, не би могла да го понесе. — Нали? — настоя тя.

— Разбира се — каза Роуз и в този момент направи нещо, което наведе Маги на мисълта, че надвисналата опасност е съвсем истинска — тя сложи дистанционното в ръката ѝ и излезе от стаята.

Маги я последва.

— Остави ме — махна с ръка Роуз. — Трябва да помисля.

— И аз мога да мисля — заяви Маги. — Мога да ти помогна да мислиш.

Роуз свали очилата си и избърса стъклата с крайчето на блузката си.

— Ще трябва да проверим дали не липсва нещо.

— Куфар ли?

— Нещо такова — кимна Роуз.

Момичетата се качиха на горния етаж, влязоха в спалнята на родителите си и се огледаха. Роуз се бе подготвила за обичайния безпорядък — усукани чаршафи, възглавници по пода, полупразни чаши и недоядени препечени филийки на нощното шкафче. Леглото обаче беше оправено. Нито едно чекмедже не зееше отворено. На нощното шкафче Роуз откри чифт обици, гривна, часовник и гладка златна халка. Тя потръпна, после побърза да скрие халката в джоба си, преди Маги да я види и да почне да пита защо майка им е разтребила стаята и е свалила халката си.

— Куфарът е тук! — възкликна Маги, като излезе от дрешника с грейнало лице.

— Добре — отсече Роуз. Налагаше се отново да се опита да се свърже с баща си и да му каже какво са открили, стига да успееше да залъже сестра си да се занимава с нещо друго.

— Ела — каза тя и поведе Маги надолу по стълбите.

Маги търкаляше точилката по пликчето с чипс. Роуз погледна часовника за трети път през последната минута. Шест часът. Роуз полагаше усилия да се преструва, че всичко е наред, макар че нищо не беше наред. Не беше успяла да се свърже с баща си, а майка им още я нямаше. Дори да бе забравила, че ще се приберат по-рано, до три и половина трябваше да си е у дома.

„Мисли!“ — заповяда си Роуз, заслушана как сестра ѝ натрошава чипса, после го стрива на пясък. Вече бе приела мисълта, че майка им пак е заминала *някъде*. Тя и Маги не биваше да знаят къде е това *някъде*, нито защо трябва да ходи там. Роуз обаче знаеше. Миналото лято, когато майка им се върна от *някъде*, Маги ѝ бе показала намачканата брошура.

— Какво пише? — бе попитала тя.

Роуз внимателно прочете написаното на корицата.

— „Временен приют“ — каза тя, зяпнала рисунката — свита длан, уловила лицата на мъж, жена и дете.

— Какво значи?

— Не знам — отвърна Роуз. — Къде я намери?

— В куфара на мама.

Роуз дори не попита как тъй Маги е ровила в куфара на майка им — дори на шест години Маги проявяваше невероятно любопитство. Няколко седмици по-късно — от колата на семейство Шен на връщане от излет с еврейското училище — когато подминаха няколко скупчени сгради с табела отпред, тя забеляза същата рисунка като на брошурата — същите лица, същата свита длан.

„Какво има тук?“ — попита тя с нарочно небрежен тон, защото прекалено бързо бяха прелетели, за да може да огледа по-добре и сама да си състави мнение.

„Лудница“ — с насмешка бе отвърнал Стивън Шен, а майка ѝ се бе обърнала тъй рязко, че косата ѝ бръсна бузите на Роуз и тя вдъхна аромата на „Аква Нет“.

„Стивън! — с укор бе възкликнала тя, после се обърна към Роуз и обясни с мек глас, както се говори на малко дете. — Мястото се

нарича «Временен приют». Това е болница за хора, които имат нужда да излекуват чувствата си“.

Тъй значи. Това беше *някъде*. Роуз не се изненада, защото за всеки бе ясно, че майка им има нужда от помощ. Но къде ли беше сега? Да не би пак да е отишла там?

Роуз отново погледна часовника. Шест и пет. Позвъни в службата на баща си, но чу единствено сигнала „свободно“. Остави слушалката и влезе в дневната. Маги седеше на канапето и гледаше през прозореца. Роуз седна до нея.

— Аз ли съм виновна? — прошепна Маги.

— Какво?

— Аз ли съм виновна, че е заминала? Ядосала се е, защото не слушам в училище?

— Не, не — отвърна Роуз. — Не си виновна ти. Не е заминала. Сигурно се е объркала, може и да е катастрофирала с колата. Всякакви неща се случват! — Макар да не искаше да тревожи Маги, тя пъкна ръка в джоба си, където напипа хладния метал на халката. — Не се безпокой.

— Страх ме е — прошепна Маги.

— Знам. И мен ме е страх.

Двете останаха на канапето в очакване, докато слънцето залезе.

Майкъл Фелър спря пред къщата в седем и една-две минути и двете деца се втурнаха да го посрещнат.

— Тати! Тати! — викна Маги и се втурна към него. — Мама я няма! Няма я! Не се прибра!

Майкъл се обърна към по-голямата си дъщеря.

— Роуз? Какво става тук?

— Прибрахме се по-рано от училище... учителите имат семинар. Миналата седмица ви донесох съобщението...

— Тя не е ли оставила бележка? — попита бащата и с бързи крачки влезе в кухнята.

— Не — отвърна Роуз.

— Къде е тя? — поиска да узнае Маги. — Ти знаеш ли?

Баща им поклати глава, посегна едновременно към червеното бележниче и телефона.

— Не се тревожете. Сигурен съм, че няма защо да се безпокоите.

Полунощ. Роуз бе сварила за Маги оризови спагети с рибен бульон, постара се да накара и баща си да хапне, но той махна с ръка и остана до телефона, набираше номер след номер. В десет бе забелязал, че децата са още будни, нареди им да си облекат нощниците и да си лягат, но забрави да провери дали са си измили зъбите.

— Хайде, заспивайте — подкани ги той.

Цели два часа децата лежах заедно в леглото на Роуз, на тъмно, но с широко отворени очи. Роуз бе разказала приказки на Маги — „Пепеляшка“ и „Червената шапчица“, приказката за принцесата и вълшебните пантофки, с които танцувала до забрава.

На външната врата се позвъни. Роуз и Маги тутакси се надигнаха.

— Трябва да отворим — рече Маги.

— Може да е тя — предположи Роуз.

Хванати за ръце, двете изтичаха боси по стълбите към долния етаж. Баща им бе вече на вратата и макар да не чуваше нито дума, Роуз разбра, че се е случило нещо ужасно, майка им никак не беше добре, нищо вече нямаше да бъде както преди.

На прага стоеше висок мъж в зелена униформа и кафява шапка с широка периферия.

— Господин Фелър? — бе попитал той. — Тук ли живее Каролайн Фелър?

Баща ѝ преглътна мъчително и кимна. От шапката на непознатия по пода капеше дъждовна вода.

— Боя се, че ви нося лоши новини, сър.

— Намерихте ли мама? — попита Маги с тъничко напрегнато гласче.

Полицаят ги погледна с тъжни очи. Коженият колан изскърца, когато той вдигна ръка и я сложи на рамото на баща им. Водата закапа по босите крака на Маги и Роуз. Мъжът отмести очи към тях, после отново към баща им.

— По-добре ще е да поговорим насаме, сър.

И Майкъл Фелър — с приведени рамене, със съкрушено лице — го поведе навътре.

А после...

После лицето на баща им заприлича на каменните обелиски от Стоунхендж. После чуха да се споменава „катастрофа с колата“,

стегнаха си багажа и напуснаха къщата в Кънектикът, напуснаха училището, приятелите си, познатата улица. Баща им събра вещите на майка им в кашони, за да бъдат изпратени в „Милосърдно сърце“, тримата се качиха в пикапа и заминаха за Ню Джърси.

„Започваме отначало“ — бе казал баща им. Сякаш това изобщо бе възможно. Сякаш миналото бе нещо, което могат да захвърлят като опаковка от вафла или чифт обувки, които са ти умалели.

В апартамента във Филадельфия Роуз се изправи в леглото с ясното съзнание, че тази нощ няма да успее да заспи. Спомни си погребението. Спомни си, че облече морскосинята рокличка, купена за първия учебен ден преди девет месеца. Беше ѝ окъсяла, а ластикът на бухналите ръкави остави тъмни резки по ръцете ѝ. Спомни си лицето на баща ѝ край гроба, отнесено и тъжно, и това на възрастната жена с червеникава коса, седнала в дъното на помещението, която тихичко плачеше в кърпичката си. Баба ѝ. Къде ли бе отишла тя? Роуз нямаше представа. След погребението рядко говореха за баба си и майка си. Живееха далеч от полицая с шапката с широка периферия, пълна с вода, далеч от алеята, където бе оставил джипа си с включени сини светлини, които проблясваха в тъмното, далеч от пътя, който го бе довел в техния дом. Пътят бе мокър и хлъзгав, с опасни завои, същинска черна панделка като лъжлив език. Бяха заминали далеч от този път, от къщата и гробището, където бе погребана майка им, под покривало от размекната тъмна пръст и камък с нейното име, годините на раждането и смъртта и изсечените думи „съпруга и обична майка“.

Роуз никога повече не се върна там.

ВТОРА ЧАСТ
ОБРАЗОВАНИЕТО ПРОДЪЛЖАВА

Нужен ми е план, мислеше си Маги.

Седеше на пейка в сградата на гарата на Тринайсета улица, в подобно на пещера помещение, пълно със захвърлени по пода стари вестници и опаковки от сандвичи, пропито с миризма на гранясало, на пот и набити с мъгла зимни палта. Наближаваше полунощ. Изнервени уплашени майки влачеха децата си за ръка. Бездомници хъркаха по издрасканите дървени пейки. И аз можех да съм на тяхно място, помисли си Маги и усети в стомаха ѝ да се надига паника.

Мисли, заповяда си тя. Разполагаше с торба за боклук, пълна с нейните вещи, с чантичката си и раницата плюс двеста долара, две новички шумящи банкноти от по сто долара, които Джим ѝ даде, преди да я остави тук.

„Мога ли да ти помогна?“ — бе попитал той с нелишен от любезност тон и тя бе протегнала ръка, без да го поглежда в очите.

„Искам двеста долара — беше му казала. — Такава е цената в момента.“

Той бе извадил парите от портфейла си, без да възрази.

„Съжалявам“ — беше ѝ казал. Но за какво всъщност съжаляваше? И на кого всъщност се извиняваше? Не и на мен, отбеляза Маги. А сега тя трябваше да измисли къде да се приюти... И да си потърси работа.

Роуз бе немислима възможност. Баща ѝ също. Маги потръпна, като си представи как влачи торбата по моравата, онова гадно куче почва да вие, а Сидел отваря вратата, поглежда я с престорено съчувствие, с едва прикрито отвращение, а очите ѝ сякаш казват: „Това и очаквахме“, макар че устните изговарят нещо съвсем друго. Сидел щеше да настоява да чуе подробностите, да научи точно какво е станало с Роуз в службата ѝ. Щеше да изригне канонада от въпроси, а баща ѝ щеше да си седи и да мълчи, с пораженческа кротост в очите.

И какво друго ѝ оставаше? Не си представяше да иде в приют за бездомници. Там щеше да е пълно с жени, с истории за провал и поражение. Тя нямаше нищо общо с тях. Не беше се провалила.

Съвсем не. Та тя беше звезда, стига само човек да откриеше признаците!

Не си никаква звезда, шепнесе някакъв глас, който звучеше като гласа на Роуз, само че Роуз никога не говореше с такава злоба. Не си звезда, ти си мръсница, тъпа мръсница. Дори с касата не успя да се справиш! Чековата ти книжка е винаги на червено! Изгониха те на улицата! Нямах дом! И не забравяй, че преспа с гаджето ми!

Мисли, яростно си заповяда Маги, за да заглуши гласа. С какво разполагаше всъщност? С тялото си. И толкова. Джим й бе дал двеста долара, без изобщо да се противи. Имаше мъже, които биха платили, ако преспи с тях, ако им потанцува гола. Това последното поне беше забавно, един вид истинско изпълнение пред публика. Да не говорим, че много изгряващи звезди бяха прибегвали до тази последна възможност, спасителната сламка за удавниците.

Добре де, въздъхна Маги и стисна здраво боклукчийската торба, стресната от стоновете на спящия бездомник през два реда пейки. Стриптийз. Чудесно. Все пак не беше настъпил краят на света. Само че не решаваше въпроса къде ще се приюти за през нощта. Беше януари, най-свирепият зимен студ. Първоначално смяташе да вземе влак до Трентън, а оттам друг до Ню Йорк. Щеше да пристигне в два сутринта и какво щеше да прави тогава? Къде щеше да отиде?

Маги се изправи, стиснала здраво раницата в едната ръка и торбата в другата. Вторачи се в таблото с транзитните влакове, в имената на градовете, където би попаднала: Рауей.

Уестфийлд. Матауан. Метичън. Ред Банк. Литъл Силвър. Този хубаво звучеше, ами ако не беше хубаво? Нюарк. Твърде голям. Елизабет. В Джърси все го взимаха на подбив. Брик. Не. Принстън.

Няколко пъти беше ходила на гости на Роуз в Принстън, когато бе шестнайсет-седемнайсет годишна. Затвореше ли очи, можеше да си го представи — сгради от сив дялан камък, покрити с бръшлян, със смешни статуи, стърчащи под стрехите. Помнеше спалните помещения с камини, дървените пейки под прозореца, всъщност ракли за одеялата и зимните палта, прозорците с дебели стъкла, насечени от безброй дървени рамки. Помнеше огромните класни стаи, подовете под наклон, дървените столове с остри ръбове, прикрепени към бюрата... Някакво парти в мазето с буренце бира в единия ъгъл, немислимо голямата библиотека — три етажа нагоре, три надолу, всеки колкото футболно

игрище. Мириса на горящо дърво и сухи листа, взет назаем червен вълнен шал, който стопля шията ѝ, насланата със сиви плочи пътека, която ще ги отведе на партито, но която не би намерила сама, за да се върне, защото такива пътеки имаше навсякъде, а всички сгради си приличаха до една. „Много лесно може да се загуби човек — бе я успокоила Роуз, за да не се притеснява. — Първата година непрекъснато се губех“.

Може пък сега нарочно да се загуби там. Щеше да вземе влака до Трентън, после директната линия до Принстън, ще остане няколко дни, колкото да събере мислите си. Открай време чуваше, че изглежда по-малка от годините си, освен това имаше и раница, отличителен белег на студентите във всеки университет.

— Принстън — произнесе тя на глас и се насочи към гишето, където срещу седем долара си купи еднопосочен билет. Бездруго все си обещавам да се върна в колежа, каза си тя и тръгна към рампата, извеждаща при влаковете. Нима това не бе най-естественият начин да осъществи намерението си? В края на краищата кога тя, Маги Фелър, бе вършила нещо по обичайния начин?

В два сутринта Маги се озова в студентското градче. Мускулите на гърба ѝ бяха се схванали от тежката раница, ръцете си чувстваше изтръпнали от влаченето на торбата с дрехите, но се стараеше да върви с бърза крачка, когато се вля в тълпата студенти по тротоара, изпънала рамене назад, вирнала глава, сякаш знаеше точно накъде се е запътила.

Беше слязла от влака насред огромен паркинг, осветен от студения блясък на безброй неонов лампи. Паниката я накара да се озърне и ето че видя студентите — или поне на такива приличаха — те без колебание пресичаха перона, спускаха се към тунела. Последва ги в подлеза под релсите, после нагоре от другата страна, където бе спрял друг, по-малък влак. Купи си билет от кондуктора и след две минути пристигна в студентското градче.

По стръмния път нагоре по хълма Маги внимателно разгледа доскорошните си спътници — връщат се от коледната ваканция, прецени тя по дочутите разговори и количеството багаж. Очевидно момичетата не държаха особено на прическата, но пък дрехите на всички сякаш бяха купени от „Абъркромби и Фич“. Най-тежкият грим се свеждаше до блясък за устни, преобладаваха професионално изтърканите джинси в комплект с пуловер или ватирана блуза, връхни

дрехи в цвят „Сахара“, над които се виждаха безброй пластове шапки, шалове, ръкавици и зимни ботуши. Е, повече няма да се чудя на Роуз, каза си Маги и се зае мислено да прегледа гардероба си. Пуловерче над пъпа, май не. Кожени панталони, пак не. Комплект пуловерче и жилетка от кашмир? Определено да, стига да имах нещо такова, рече си тя и потръпна от студения вятър, облъхнал голата ѝ шия. Нужен ѝ бе шал. Освен това се нуждаеше и от цигара, макар че от тия момичета май нито едно не пушеше. Може би заради студа, а може би просто не пушеха. Може би защото нито едно от момичетата, снимани в рекламите на „Абъркромби и Фич“, не пушеше. Маги въздъхна и се присламчи до една оживена групичка с желанието да се сдобие с повече информация.

— Не знам — изкиска се едно от момичетата тъкмо когато отминаха дъските за съобщения, покрити с всевъзможни обяви — от филми и концерти до китари на старо. — Реших, че ме харесва, и му дадох телефона си, досега не се е обадил.

Ами значи не те харесва, глупачке — мислено ѝ отвърна Маги. Който те харесва, ти се обажда. От просто по-просто. Нима това бяха тъй наречените умни момичета?

— Защо ти не му се обадиш? — предложи една от приятелките.

Да бе, не се стърпя Маги, която не бе звъняла на мъж, откакто на тринайсетгодишна възраст се отказа от номерата по телефона. А може и знаме да развееш пред стаята му, в случай че не е схванал намека.

Групата спря пред четириетажна сграда с тежка дървена врата. Едно от момичетата свали ръкавиците си и набра кода. Вратата се отвори и Маги се вмъкна заедно с останалите.

Озова се в нещо като общо помещение. Тук имаше пет-шест канапета, покрити с крайно държелива синя материя, няколко маси, с нахвърляни отгоре вестници и списания, телевизор, по който вървеше „Животът е прекрасен“ — пълна лъжа според скорошния опит на Маги. В отсрещния край се виждаше стълбище, което вероятно водеше към индивидуалните стаи... а шумът подсказваше, че тук-там се вихри по някое парти. Маги пусна багажа си на земята и усети иглички да се забиват в пръстите ѝ заради притока на кръв. Успях да вляза, каза си тя победоносно, но и с известна тревога от необходимостта да измисли каква да е следващата крачка.

Момичетата затропаха по стълбите нагоре, тромави като стадо слончета с тия тежки ботуши. Маги ги последва до банята.

— И като му се обадя, какво да му кажа? — с умолителен тон питаше непотърсеното момиче.

Маги изчака да излязат, след което пусна топлата вода и изми от лицето си остатъците от грим. Върза косата си на опашчица, както правеше навремето Роуз (предпочитаната прическа в Принстън според досегашните ѝ наблюдения), сложи си дезодорант, пръсна си малко парфюм и изплакна устата си с вода. За да изпълни следващата част от плана, трябваше да изглежда възможно най-добре, с оглед на наскоро преживяното, разбира се.

После се върна в общото помещение и се огледа внимателно. Ако оставеше торбите зад канапето, имаше ли опасност някой да ги открадне? Не. Всички тук разполагаха с достатъчно дрехи, прецени Маги и се настани на фотьойла в ъгъла, прегърна коленете си с ръце, ококори очи и зачака.

Не се наложи да чака дълго. Четири-пет момчета — по ватирани блузи и панталони в цвят каки, лъхаци на бира и очевидно възбудени от изпитото — се втурнаха през вратата, покрай Маги и се запътиха към стълбите. Маги неусетно се присламчи към тях.

— Ей — извика едно от момчетата, присвило очи, сякаш я гледаше през телескоп — къде си тръгнала?

Маги се усмихна.

— На партито — отвърна тя, сякаш бе повече от очевидно.

Момчето ѝ се усмихна в отговор, подпря се на стената, за да запази равновесие, и отсече, че това може би е най-щастливият му ден.

Празненство наистина имаше — макар „Принстън“ да спадаше към Айви Лийг, все пак си беше колеж, което означаваше, че все някъде имаше повод за празник. Това специално се вихреше на четвъртия етаж, в нещо като апартамент според преценката на Маги. Имаше дневна с канапе и стереоуредба, две спални с по две легла едно над друго във всяка, а по средата — вана, пълна с лед и върху него неизбежното буренце.

— Да ти донеса ли питие? — предложи едно от момчетата, може би тъкмо онова, което бе решило, че днес е щастливият му ден, а може

би някой от приятелите му. Поради приглушеното осветление, гръмкия шум и притискащите отвсякъде тела тя не бе съвсем сигурна, но кимна, наклони тяло към момчето, едва-едва докосна с устни ухото му и промълви:

— Благодаря.

— Как се казваш? — бе следващият въпрос. Момчето бе нисичко, имаше фини кости, руси букли — които повече биха подходжали на някоя шестгодишна победителка в конкурс за невръстни красавици, отколкото на колежанин — и живо хитровато лице.

— Ем — отвърна Маги, подготвена за въпроса. Още във влака бе решила, че никога повече няма да бъде Маги. С това име се бе провалила, то не ѝ бе донесло нито слава, нито богатство. От днес нататък щеше да бъде само Ем.

— Ем? — присви очи момчето. — Като леля Ем^[1]?

Маги сбърчи чело. Аз имам ли леля Ем? Ами той?

— Просто Ем — отсече тя.

— Няма значение — сви рамене момчето. — Май за пръв път те виждам. Кой е основният ти предмет?

— Невидимо присъствие — отвърна Маги.

Момчето кимна, сякаш ѝ повярва. Е, каза си Маги, може пък и да изучават подобен предмет тук. Отбеляза си, че трябва да провери.

— Аз съм общ профил — каза момчето и неволно се оригна. — Извинявай.

— Няма проблем — откликна Маги, като че ли за нея газовете в червата бяха най-омайващото нещо на света. — Как се казваш?

— Джош.

— Джош — повтори тя, все едно името му я очарова допълнително.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Джош.

Маги отпи малка глътчица бира като истинска дама и му подаде чашата, която той услужливо пресуши. Застанаха един срещу друг и затанцуваха... Джош по-скоро се клатеше напред-назад, сякаш слаб ток разтърсваше тялото му, а Маги бавно полюшваше бедра, оперени в неговите.

— Ехааа! — възкликна той в знак на одобрение. После плъзна ръце от талията ѝ надолу и я притисна към издутината в панталона си.

— Страхотно танцуваш.

Маги само дето не се изсмя. Дванайсет години уроци, балет, джаз и степ, а ето за какво получаваше възторжени похвали. Тъпанар. Но вместо да му го каже на глас, тя вдигна глава, отново насочи устните и топлия си дъх към ухото му, докосна кожата на врата му.

— Няма ли някое по-тихо местенце? — попита тя.

Цяла минута изтече, докато Джош проумее какво му се говори, и ето че очите му светнаха.

— Естествено! Имам си самостоятелна стая.

Бинго, отека в главата на Маги.

— Ще прием ли първо още по едно? — попита тя с тъничко гласче. Момчето се върна с две чаши, изпи своята, а после и каквото бе останало от Магината, накрая обви ръка около кръста ѝ, метна раницата ѝ на гърба си и я поведе към стълбите и очакваното блаженство в самостоятелната му стая в сградата с име „Блеър“. Блеър, повтори си Маги, докато вървеше напред. Трябваше да си направи списък — с имената на разни места, на разни мъже. Трябваше да внимава. И да бъде умна. По-умна от Роуз дори. Да оцелееш на подобно място, като тъй и тъй си дошла да учиш, е едно, но да оцелееш, когато никой тук не те очаква, бе равностойно на предизвикателство, поставящо на изпитание цялата ѝ хитрост и изобретателност, всичките ѝ умения, които преди толкова години госпожа Фрайд бе я уверявала, че притежава, каквото и да показваха тестовете.

Джош блъсна вратата, все едно бе император, който се канеше да се похвали със стени от кедрово дърво и под, настлан със злато, и Маги осъзна, че сега идваше трудната част. Трябваше да е готова да приеме да прави секс с това момче. Двама за една вечер, каза си мрачно. Не че беше си наумила да гони някакво постижение.

Тъй наречената самостоятелна стая представляваше малък четириъгълник с нахвърляни по пода книги, маратонки и омотани на топка мръсни дрехи. Да не говорим, че миришеше на непрани чорапи и мухлясала пица.

— Скромната ми обител — обяви Джош, като я изгледа преценяващо, но и одобрително, и се хвърли на леглото, избутвайки на

земята учебник по химия, бутилка от минерална вода и петкилограмова на вид буца, вкаменен двоен сандвич, предположи Маги. Джош разтвори ръце и се подсмихна гадничко като всички онези момченца, които получаваха всяка играчка, на която спрат поглед, а и бързат да я счупят от чиста злоба. — Ела при татко.

Маги от своя страна го изгледа морно и прелъстително, но остана на мястото си. Прекара пръстче по линията на деколтето си.

— Да ти се намира нещо за пиене? — прошепна тя.

— На бюрото — посочи Джош.

Маги напипа плоско кафяво шише. Прасковен шнапс. Тя отпи глътка, постара се да не прави гримаса, когато лепкавият вкус на праскови изпълни устата ѝ, отметна глава и хвърли на момчето предизвикателен поглед. В следващия миг той се изправи и допря хладни, неприятно меки устни до нейните. Тя стрелна език в устата му в ритъма на „Момичетата просто искат да се забавляват“ на Синди Лопър, която звучеше в главата ѝ, и остави гъстата течност да се излее от нейната в неговата уста.

„Когато работният ден свърши“ припяваше Синди в главата ѝ, а Джош я изгледа с пиянски възторг, очевидно убеден, че вече е умрял и се е пренесъл в рая или поне в порно секцията на мислената му видеотека.

Маги постави малката си ръка на гърдите му и леко го бутна. Момчето падна на леглото като дърво. Тя отпи още глътка шнапс и го яхна, потри слабини в неговите и отново се усмихна. Кураж, каза си тя. Изпъна гръб и вдигна потничето си. Джош широко отвори очи при вида на гърдите ѝ на меката светлина на лампите отвън, която се процеждаше през прозореца. Маги се опита да се постави на негово място, представяше си онова, което вижда той — гъвкаво полуголо момиче, с коса, разпиляна по раменете, с бяла кожа и плоско коремче, над което греят твърдите зърна на гърдите ѝ.

Той посегна да я сграбчи. Сега, каза си Маги и наклони шишето, тъй че течността потече по гърдите ѝ, лепкава диря, която се целеше в колана на джинсите ѝ.

— О, господи! — изстена Джош. — Невероятна си!

Сред пъшкане и сумтене той бърбеше нещо неразбираемо, ближеше шнапса по кожата ѝ, ръцете му безуспешно се бореха с колана на джинсите ѝ. На това разчиташе тя — че ще е толкова пиян,

че и собствените си панталони няма да успее да разкопчае — и очакванията ѝ се оправдаха.

— Почакай — прошепна Маги, като се надигна и се излегна до него. — Остави на мен.

— Невероятна си — въздъхна той и застина със затворени очи.

Маги се прилепи до него и го целуна по врата. Момчето изпъшка. Тя продължи с леки бързи целувки от ухото към ключицата, като забавяше всяка следваща целувка. Момчето отново изпъшка и посегна към боксерките си. Маги се насочи към гърдите му. Не бързай, напомняше си тя, отмервайки всяко близване и целувка с ударите на сърцето си. Бавно...

Всяка следваща целувка бе по-въздушна от предишната. Всяка следваща се отдалечаваше във времето. Тя се отдръпваше, сдържаше дъха си, докато най-сетне чу как дишането му се забави, премина в равномерен ритъм и ето че се раздаде първото прохъркване. Маги надигна глава и го погледна, за да се увери. Очите му бяха затворени, устата — отворена, между устните се процеждаше слюнка. Джош бе заспал.

Заспал или мъртвешки пиян. Не беше сигурна, а и нямаше значение. Дотук планът ѝ работеше. Тя плъзна ръка в джоба му и извади прозрачно калъфче с карта. Студентска карта. Идеално. Изпълзя от леглото, намери потничето си и го облече. На пода се въргаляше хавлия — с миризма на кисело, но тук нямаше смисъл да търси чисти кърпи, затова просто грабна пластмасовата кофичка със сапуна и шампоана.

Портфейлът бе на бюрото. Маги го погледна, поколеба се за миг, после го отвори. Вътре откри пет-шест кредитни карти и солидна пачка банкноти. После ще го разгледам по-подробно, реши тя и го пъкна в джоба си, преди да се насочи към гардероба. Стискаше ли ѝ? Пристъпи тихо и откряна вратата. Джош очевидно притежаваше не едно, а две кожени якета плюс всякакви ризи, пуловери и панталони таки, маратонки и спортни обувки, джинси и ризи с висока яка, якета, зимни палта и дори смокинг в опаковка от химическо чистене. Маги взе два пуловера, после погледна в ъгъла. Бонус! Спален чувал с истински пух, спретнато прибран в чантичка, и до него — голям фенер за къмпинг. Няма и да разбере, че липсват, а дори да открие, че са

изчезнали, който му е купил всичко това, без съмнение ще прати чек да си купи нови.

Джош прохърка гърлено и се обърна на една страна, а ръката му се стовари върху възглавницата, където допреди малко бе лежала главата на Маги. Маги имаше чувството, че сърцето ѝ спря да бие. Тя се насили да преброи до сто, преди да помръдне, после събра трофеите, натъпка спалния чувал и фенера в раницата си. Отвори вратата и излезе в коридора. Беше четири след полунощ. Уредбите все още гърмяха, чуваха се пиянски кръсъци от безброй партита.

Баните бяха в края на коридора, вратите се отваряха с код, но за щастие вратата на женската баня бе запречена от тялото на пияна особа, неуспяла да се добере до мивката. Маги я прескочи, грижливо окачи дрехите си на куката, отгоре метна хавлията.

Пристъпи под горещата струя и затвори очи. Дотук добре, каза си тя. Много добре дори. Оставаше да намери храна и място, където да събере мислите си. Библиотеката ѝ се стори подходящо място, нали във всеки колеж, който бе посещавала или просто гостувала, охраната много-много не се вторачваше в студентските карти. Ако не се отличаваш от останалите, просто махат с ръка и влизаш. Значи първо трябваше да вземе торбата с дрехите, пъхната зад канапето в първото общежитие, после ще използва картата на Джош да се промъкне в трапезарията, ще хапне и после...

Маги сведе очи и погледът ѝ попадна върху бяла пластмасова шнола, оставена в сапуниерата. Точно такава противна шнола използваше и Роуз, когато косата ѝ пречеше... И ето че я заля вълна от угризения, толкова мощна, че буца заседна в гърлото ѝ. Роуз, помисли си Маги, съжалявам. И в този миг, чисто гола и съвсем сама, Маги се почувства най-окаяното същество на земята.

[1] Алюзия с леля Ем — лелята на Дороти от „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

Може би това усещат хората, когато полудяват, каза си Роуз, обърна се и отново потъна в съня.

Беше се изгубила в една пещера, а тя все повече се смляваше, таванът се спускаше все по-ниско, докато в един момент усети, че сталактитите — или сталагмитите, винаги ги бъркаше — опират в мокрото ѝ лице.

Събуди се. Кучето, довлечено от Маги, бе кацнало на възглавницата до нея и ближеше бузите ѝ.

Роуз изпъшка, зарови лице във възглавницата, обърна се на другата страна. Цяла минута измина, преди да я връхлети споменът. И после я заля с ужасяваща сила — Джим и Маги. В леглото. Един върху друг.

— О, господи! — простена тя. Кучето сложи лапичка на челото ѝ, сякаш дай премери температурата, и нададе изпълнено с любопитство скимтене. — Махни се — каза Роуз. Наместо да я послуша, кучето се завъртя три пъти, сви кафявото си телце като прегорял кроасан и захърка. Роуз затвори очи и също заспа.

Когато отново се събуди, минаваше единайсет сутринта. Тя тръгна опипом към банята, едва не падна, подхлъзвайки се в малката топла локвичка току пред вратата. Погледна в краката си, после отново към кучето, което не беше мръднало от мястото си.

— Ти ли направи това? — поиска да знае Роуз. Кучето ѝ отвърна с широко отворени очи. Роуз въздъхна, после извади съответния препарат и руло домакински кърпи и почисти. Нямахше какво да се сърди на кучето. От вчера не беше излизало, горкото.

Роуз успя да се завлече до кухнята, сложи кафето, в купичка изсипа сушени кълнове, разбърка ги. И установи, че не ѝ се ядат кълнове. Нищо не ѝ се ядеше. Не можеше да си представи, че някога отново ще изпита глад.

Вторащи се в телефона. Какъв ли ден беше? Събота. Което означаваше, че разполага с уикенда, за да се стегне. А може би трябваше още сега да се обади, да каже, че е болна, да остави

съобщение, че цяла седмица няма да ходи на работа. И на кого точно да се обади? Ако Маги бе тук, тя щеше да измисли нещо на мига. Маги бе кралицата на невинните лъжи, на полуистините, на увертюрата преди краткия отпуск за възстановяване на душевното здраве, който смяташе, че ѝ се полага по право. Маги.

— О, господи! — отново простена Роуз. Маги сигурно бе отишла при баща им. А може би се спотайваше в храстите или на някоя пейка отвън, убедена, че дойде ли утрото, Роуз ще промени решението си. Ще имаш да вземаш, мислено се закани тя, отказа се от опитите да закуси и остави купичката до мивката.

Кучето очевидно не се поддаваше на мрачното ѝ настроение, нито на липсата на апетит. Ето че изникна в краката ѝ, зяпнало купичката с влажни гладни очи. Роуз осъзна, че няма представа с какво го е хранила Маги. Не беше забелязала опаковка с кучешка храна в къщата си. Не че изобщо бе забелязала нещо конкретно, откакто се прибра. Като изключим Джим, разбира се. Или по-скоро отсъствието му. Тя внимателно остави купичката на пода. Кучето я подуши, приведе муцунка, близна от млякото, после изсумтя в знак на категоричен отказ и отново зяпна Роуз.

— Не става ли? — попита Роуз и взе да рови в шкафовете. Грахова супа. Май не. Черен боб... и това не. Риба тон! Дали пък не бе по-скоро подходяща за котки? Реши да опита, забърка я с майонеза и я постави пред кучето заедно с друга купичка, в която наля вода. Гладното животинче сякаш бе готово да погълне всичко наведнъж, придружавайки всяка хапка с доволно ръмжене, следвайки неотлъчно купичката, която се пързеляше по пода на кухнята, и не се отказа, докато не облиза и последната молекула майонеза и рибно филе.

— Добре де — примири се Роуз.

Часовникът едва-едва се бе придвижил до един следобед. Благодарение на среднощното чистене апартаментът бе изблизан. Тя влезе в банята и дълго разглежда отражението си.

Обикновено момиче с обикновена коса и обикновени кафяви очи. Устните, скулите и веждите си бяха на съответните места, но в тях нямаше нищо забележително.

— Какво не ми е наред? — попита тя отражението в огледалото.

Кучето бе спряло пред вратата на банята и я наблюдаваше. Роуз си изми зъбите и лицето, оправи леглото, едва-едва местейки

натезалите си като олово крака. Да излезе ли? Да си остане ли вкъщи? Да си легне ли отново да поспи?

Кучето вече драскаше по входната врата.

— Престани де!

Роуз се огледа, зачудена къде ли Маги е оставила каишката, после измъкна някакво шалче, което си бе купила един злополучен следобед, когато за кратко бе изпаднала в заблудата, че този тип аксесоар ще стане неизменна част от облеклото ѝ — като на онези жени, за които това е допълнение към тоалета, а не просто парче плат, което неизменно остава заклещено в затворената врата на колата или въпреки всичкото старание се топва в супата.

Тя коленичи и прекара шалчето през каишката на вратлето на кучето. Безпомощното животинче придоби нещастно изражение, все едно искаха да го направят за посмешище. Какво, да не би да се чувстваше унижено от факта, че материята е полиестер, а не истинска коприна?

— Хиляди извинения — саркастично промърмори Роуз. После решително взе ключовете си, слънчевите очила, двайсетдоларова банкнота, предназначена за кучешка храна, която пъкна в джоба си. На път към асансьора мушна кучето под палтото си, подмина портиера и излезе навън. Ако правилно си спомняше, на ъгъла трябваше да има миниатюрна тревна площ. Там кучето можеше да си свърши работата, тя щеше да пресече до „Уауа“, да го върже за някой брояч на паркинга, както бе виждала, че постъпват други собственици на кучета, да му купи храна и поничка за себе си. С желе. Може и две понички, също и кафе със сметана и три пакетчета захар. Което означаваше скорошно напълняване, но какво пък? Отсега нататък кой ли щеше да я гледа гола? Кой изобщо би се заинтересувал как изглежда? Можеше да си дебелее колкото си иска, можеше да остави краката си небръснати, докато космите пораснат дотолкова, че да ги сплита на дълги плитки, че и да ги подвива като френски кокчета. Можеше да си носи всичките лишени от дантели ластични бикини, които притежаваше. Защото вече нямаше никакво значение как ще се облича.

Щом излязоха от сградата, кучето стрелна Роуз с благодарен поглед, изприпка до решетката на канализацията, клекна и се изпишка.

— Извинявай, че те накарах да чакаш толкова дълго — рече Роуз.

Кучето ѝ отвърна с изсумтяване. Роуз се поколеба как да изтълкува реакцията. Може пък тази порода да сумтеше по-често от другите. А нищо чудно причината да бе в родословното дърво или възпитанието... След Хъни Бън Първи — тяхното куче за един ден — двете с Маги не бяха получавали домашен любимец, с изключение на някоя и друга златна рибка. Подобна отговорност твърде много тежеше на баща им, за когото бездруго двете момичета бяха достатъчно голямо бреме. А когато напуснаха къщата, Сидел си купи луксозно куче, куче с родословие и съответните документи, които да го потвърдят.

„Алергичен съм“ — плахо се бе обадил баща им.

„Я стига глупости!“ — бе отсякла Сидел.

И така се сложи край на спора. Шанел, безмозъчният голдън ретривър, си остана в къщата. Баща им тихомълком страдаше.

— Какъв сладък мопс! — възкликна тъмнокоса жена и коленичи да може кучето да подуши ръката ѝ. Мопс, каза си Роуз. Е, поне породата бе ясна. Все пак бе някакво начало.

— Ела — подкани го Роуз, като уви шалчето около китката си, и кучето кротко заподтичва, почти долепено до лявото ѝ стъпало на всяка крачка на път към магазина. — Стой тук — строго каза Роуз, когато го завърза за брояч на паркинга. Кучето — с наскоро разкритата порода мопс — вдигна муцунка, все едно очакваше обещаната вечеря. — Ей сега се връщам — обеща Роуз.

Цели десет минути тя разглежда недоумяващо рафтовете с храни за домашни любимци и накрая купи пликче суха храна на цветни пелети, предназначена за малки породи възрастни кучета. Взе и пластмасова купа, в която да поставя храната, две понички с желе, кафе, две опаковки сладолед и пликче чипс със сирене, привлечена от рекламата, която ѝ обещаваще ненадминат вкус. Младежът на касата вдигна вежди озадачено. Роуз често се отбиваше в магазина, но покупките ѝ се ограничаваха до вестници, черно кафе и от време на време кутийка чай за бързо отслабване.

— Във ваканция съм — обясни Роуз и се зачуди откъде се взе желанието да се оправдава пред някакъв си касиер.

Младежът обаче ѝ се усмихна мило и пусна пакетче дъвка в пликчето заедно с касовата бележка.

— Приятно изкарване — рече той, а Роуз се постара да се усмихне в отговор, после излезе навън, където кучето послушно я

очакваше, седнало край колоната на паркинга.

— Как ли се казваш? — зачуди се Роуз.

Кучето ѝ отвърна с ококорени кръгли очи.

— Аз съм Роуз. Адвокат съм. — Кучето кротко заприпка до нея. Нещо във вирнатата муцунка и наострените уши сякаш подсказваше, че я слуша внимателно. — На трийсет години съм — продължи Роуз. — Завърших с отличие „Принстън“, после Юридическия факултет в университета в Пенсилвания, където бях редактор на „Юридически преглед“ и...

Откъде ѝ щукна да рецитира автобиографията си пред кучето? Ама че глупост. Това куче не се готвеше да я наема на работа. А нищо чудно да загубеше и мястото си в службата. В кантората щеше да плъзне слух за отношенията ѝ с Джим. Нищо чудно вече да клюкарстват, каза си Роуз мрачно. Кой знае откога приказваха зад гърба ѝ, а тя тънеше в глупашко неведение, заслепена от чувствата си.

— Имах връзка — продължи Роуз, когато спря да изчака светофарът да светне зелено. Младо момиче със златна халка на устната я изгледа озадачено и побърза да я задмине. — С един мъж — пауза. — Е, винаги така става, нали? Той ми беше шеф, а всъщност се оказа... — Тя преглътна мъчително. — Лош. Много, много лош.

Кучето излая само веднъж — от отчаяние? Потвърждение? Роуз нямаше как да разбере. Прииска ѝ се да се обади на Ейми, но не смяташе, че ще успее да преглътне унижението да признае пред най-добрата си приятелка, че е излязла права, че Джим се е оказал гадняр, точно както беше предрекла... И че Маги, собствената ѝ сестра, която тя бе приела в дома си, на която се бе опитала да помогне, ѝ бе нанесла още по-тежък удар. Светофарът светна зелено. Кучето отново излая, после леко подръпна шалчето в ръката ѝ.

— Край — произнесе Роуз колкото да чуе гласа си, по някакъв начин да сложи край на историята. Нищо, че слушателят ѝ бе безмълвно животинче, което май дори не я слушаше. — Край — повтори тя и пресече улицата. Кучето я погледна още веднъж, после сведе главичка. — Момичето, което се грижеше за теб — продължи Роуз на път към дома си, — това беше Маги. Моята сестра. Ще трябва да те нахраним, да ти купим каишка и да разберем откъде се появи. Ще трябва да те върна откъдето си дошло — на ъгъла тя спря и се загледа в кучето — дребно, безобидно на вид телце с цвят на кафе. То я

погледна и изсумтя рязко и категорично. — Както искаш — отвърна Роуз, — не е нужно да ми благодариш — след което влезе в сградата.

Кой ли изричаше на глас истината за брака? На Ела не беше се случвало. Тя и приятелките ѝ говореха за съпрузите си, като да бяха деца или домашни любимци — някакъв странен животински вид, отговорен за нежеланите миризми и шумове, за мръсните повърхности, които трябваше да се почистват. Те бяха превърнали съпрузите си в крилати фрази. Говореха за тях с пароли, кодове, съставени от завъртане на очи и местоимения. Той. Него. Той не яде зеленчуци, та как да накарам децата да ги ядат? С удоволствие бих дошла на екскурзията, но, естествено, ще трябва него да питам.

Ела даваше своя принос към арсенала от анекдоти, вицове, в които Айра фигурираше като анимационен герой за най-малките, с изчистен, семпъл рисунък. На масата за бридж тя предизвикваше гърлен смях от страна на дамите с разкази за отказа му да направи пътуване, по-дълго от трийсетина километра, без подкрепата на буркан за майонеза, в случай че не му се понрави тоалетната в бензиностанцията, за комплекта „Направи си сам кисело мляко“ срещу осемдесет долара, който си подарил. Не сладолед, не и бира — повтаряше тя, докато дамите се превиваха от смях, а в очите им бликваха сълзи, не някое лакомство, да речеш, а чисто и просто кисело мляко. Айра, кралят на киселото мляко.

Такива истории разправяше, но никога не споделяше истината за брака си. Дамите никога не научиха какво е да живееш с някой, който постепенно се превръща повече в съквартирант, отколкото съпруг, как ти заприличва на човек, определен да споделя жизненото ти пространство за времето на кратко пътуване. Никога не им разказа за обидната учтивост, с която Айра ѝ благодареше, когато му наливаше кафе, как пред хора — на сватби или на служебното коледно празненство — хващаше ръката ѝ, повеждаше я от колата към тротоара, като да бе крехка стъклена фигурка. Все едно бе някоя непозната. Определено не бе споменавала и негласното им решение да спят в отделни легла, когато Каролайн тръгна на училище, как Айра се бе настанил в стаята за гости, когато дъщеря им замина в колежа. Ето

тези истини никога нямаше да бъдат изречени, та Ела би се затруднила дори само да подхване темата.

Шумен тропот я изтръгна от унеса. Госпожа Лефковиц се бе появила на вратата.

— Лакомнице? Тук ли си?

Ела побърза да ѝ отвори, преди някой от съседите да я чуе. Госпожа Лефковиц се намъкна в кухнята, бръкна в огромната си розова чанта, безформена като торба, извади буркан и го сложи на плота.

— Кисели краставички — обяви тя. Ела прикри усмивката си и изпразни опаковката датски бисквити в чинийка, докато гостенката ѝ надничаше и душеше по посока на дневната. — Още ли го няма?

— Няма го — подвикна Ела, като надникна във фурната. Така и не бе овладяла характерната за Флорида кулинария, ако изобщо съществуваше подобно понятие, и когато се налагаше да сготви за някой друг, тя се осланяше на малкия брой ястия от времето на брака ѝ. Днес се готвеше да поднесе печена плешка говеждо, картофени палачинки, задушени картофи и сливи, козуначен хляб от пекарната и киселите краставички на госпожа Лефковиц, два вида кейк и пай. Твърде много храна, каза си тя, твърде много за трима души, твърде тежка храна за горещите нощи във Флорида, но поне докато тичаше до магазина, и после, докато се суетеше в мъничката си кухня, бе твърде заета, за да мисли колко е притеснена.

„Бих искал да се запозная с приятелите ти“ — бе казал Луис.

Нима бе възможно Ела да му признае, че тук тя всъщност няма приятели? Щеше да си помисли, че е луда, най-малкото, че ѝ има нещо. Да не говорим колко настоятелна бе госпожа Лефковиц.

„Джентълмен на гости! — бе закудкудякала тя, когато Ела бе допуснала грешката да позволи на Луис да я закара на дежурството в «Храна на колела» и бе последвала Ела в кухнята, като тропаше по пода с бастуна си. — Хубав ли е? Има ли приличен доход? Вдовец или разведен? Перука носи ли? Пейсмейкър? Шофира ли? Шофира ли нощем?“

„Стига де!“ — беше се засмяла Ела, като размаха ръце в знак, че се предава.

„Значи е решено“ — заяви госпожа Лефковиц с лукава усмивка, същинска пародия на Чешърския котарак.

„Какво е решено?“ — стъписа се Ела.

„Ще ме поканиш на вечеря. Добре ще ми се отрази да се поразсея. Така твърди лекарят ми — госпожа Лефковиц вдигна от масичката тъй наречения джобен компютър. — В пет часа добре ли е?“

Това се случи преди три дни. Ела си погледна часовника. Пет и пет.

— Закъснява! — услужливо отбеляза госпожа Лефковиц от канапето в дневната.

В този момент на вратата почука Луис.

— Здравейте, дами. — Той носеше цял наръч лалета, бутилка вино и нещо в картонена кутия, стисната под мишница. — Ухае невероятно апетитно!

— Твърде много храна приготвих — някак извинително рече Ела.

— Значи ще остане и допълнително — отвърна Луис и протегна ръце на госпожа Лефковиц, която, отбеляза Ела, си бе сложила нов пласт розово червило.

— Здравейте, здравейте! — изкудкудяка тя и се постара да го огледа подробно, докато той ѝ помагаше да се изправи.

— Вие сигурно сте госпожа Лефковиц — каза Луис.

В кухнята Ела спря да диша с надеждата, че най-сетне ще чуе малкото име на своята позната. Натрапницата обаче кокетно се изкикоти и с помощта на Луис стигна до масата.

След вечерята, десерта и кафето, което пиха в дневната, госпожа Лефковиц въздъхна доволно и леко се оригна.

— Тролеят ми пристига — обяви тя и закуцука в тъмното навън.

Луис и Ела се усмигнаха заговорнически.

— Донесох ти нещо — каза Луис.

— О, не биваше — по навик се възпротиви Ела, наблюдавайки как Луис посяга към кутията. Сърцето ѝ се сви на ледена топка, когато видя какво се крие вътре. Фотоалбум.

— Разказах ти за семейството си и реших, че може би ще ти е любопитно да разгледаш снимките — рече Луис и най-невъзмутимо се настани на канапето. Все едно всеки бе способен на това — да отвори албума и да погледне миналото лице в лице. Лицето на Ела бе застинало, ала тя се усмигна насила и седна до него.

Луис разтвори албума. На първите страници имаше снимки на родителите му — в сковани пози и отдавна излезли от мода дрехи — на Луис и братята му. Тук беше и Шарла, облечена в оранжево, яркорозово или тюркоазно (тук-там и с трите цвята в невъзможно съчетание), и техният син. Имаше снимки на Луис и Шарла в къщата им в Утика, селска къща с насадени в саксии рози, ограждащи входната врата.

— Тук Джон завършва гимназията... или колежа... Тук сме в Големия каньон, без да ти кажа, едва ли ще познаеш... Това е официалната вечеря по случай пенсионирането ми.

Снимки от сватби, от еврейски празненства, по плажове и на излети в планината, снимки на бебета. Ела ги изтърпя до една, усмихваше се, кимаше, изричаше подходящите думи, докато най-сетне, слава богу, Луис затвори албума.

— Ами ти?

— Какво аз? — сепна се Ела.

— Може ли да разгледам твоите снимки?

— Нямам много снимки — поклати глава Ела.

Което бе самата истина. Когато двамата с Айра продадоха къщата в Мичиган и се преместиха тук, куп вещи оставиха на склад — мебели и зимни палта, безброй кашони с книги. А и всичките си снимки. Твърде болезнено бе да се върне към тях. И все пак може би...

— Чакай малко — каза Ела.

Тя се пъкна в дрешника в задната спалня, придърпа кашоните с дрехи и хавлиени кърпи и напипа старата чанта, в която имаше обикновен бял плик с няколко моментални снимки. Върна се в дневната и подаде на Луис първата — на нея тя и Айра стояха под пръските на Ниагарския водопад по време на медения си месец.

Луис внимателно разгледа снимката, като я накланяше ту на една, ту на друга страна под лампата на помощната масичка.

— Изглеждаш притеснена — рече накрая.

— Нищо чудно — отвърна Ела, като набързо преглеждаше останалите снимки. Спря се на снимката на Айра до табелата „Продадена“ пред къщата им в Мичиган, Айра зад волана на първата им нова кола. Последна бе снимката на Ела и Каролайн.

— Виж — каза тя и я подаде на Луис. Съседката ги бе снимала в деня, когато се прибраха от болницата. Ела бе в дъното, с малко

куфарче в ръка, Айра стоеше до вратата с Каролайн на три дни, увита в розово одеялце, с любопитно ококорени очи. — Дъщеря ми — каза тя и се стегна в очакване на коментара. — Каролайн.

— Била е красиво бебе — рече Луис.

— Роди се с черна коса. Дълга и гъста — спомни си Ела. — Имах чувството, че цяла година не спря да плаче.

Набързо прехвърли другите и се спря на последните две снимки. Каролайн и баща ѝ в лодка с гребла, с еднакви шапки, надянали надуваеми жилетки. И накрая Каролайн в деня на сватбата — Ела се е надвесила над нея и оправя дипломите на булото ѝ.

— Какво красиво момиче! — възкликна Луис.

Ела мълчеше. Тишината се проточи.

— Месеци минаха, преди да заговорят за Шарла — каза Луис. — Ако и на теб не ти се говори, напълно разбирам. И все пак понякога е приятно просто да си поговориш. Да си спомниш хубавите години.

Тя можеше ли да си спомни хубавите години с Каролайн? Като че ли помнеше единствено присвиването под лъжичката, безкрайните, изпълнени с тревога нощи, очакването, ослушването дали ще проскърца вратата (или прозорецът, ако Каролайн бе наказана). Спомни си как седи на тапицираното със златист плюш канапе под прозореца в дневната, малко като ковчег, но твърде тясно, за да легне вътре в очакване дъщеря ѝ да се прибере.

— Беше толкова... толкова красива — започна Ела. — Висока, с кестенява коса, с прекрасна кожа и толкова... жизнена. Смешна... — „Сбъркана“, прошепна глас в главата ѝ. — Имаше психическо разстройство — завърши тя. — Маниакална депресия. Биполярно разстройство, май така го наричат сега. Вече учеше в гимназията, когато го открихме. Изпадеше... в различни състояния. — Ела затвори очи, припомняйки си как Каролайн се бе барикадирала в стаята си в продължение на три дни, отказваше да се храни, зад затворената врата пицеше, че в косата ѝ пъплели мравки, усещала ги дори когато спи.

Луис промърмори нещо в знак на съчувствие. Ела продължи да говори, думите сякаш се надпреварваха да се излеят, все едно сдържани твърде дълго.

— Ходихме по лекари. Всякакви лекари. Даваха ѝ лекарства, някои като че ли ѝ помагаша, но в същото време я правеха някак мудна. Трудно ѝ било да мисли, така казваше — Ела ясно си спомняше, когато

предписаха на Каролайн литий, как лицето ѝ бе заприличало на блед кръг, как ръцете ѝ се бяха подули като ръкавици, как се прозяваше по цели дни. — Понякога ги взимаше, после ги спираше, без да ни каже. Отиде да учи в колеж, известно време добре се справяше, а после... — Ела пое дъх на пресекулки. — После се омъжи и като че ли се пооправи. Роди две дъщери. Умря на двайсет и девет.

— Какво се случи? — кротко попита Луис.

— Катастрофа с кола — отвърна Ела.

Което бе истина. Или поне вариант на истината. Каролайн била в кола. Колата се блъснала. Тя бе загинала. Но предхождащите този ден събития също бяха част от истината, а именно отказът на Ела да се намеси. Беше отстъпила пред непрестанните молби на дъщеря си да бъде оставена на мира, да живее своя си живот. Майката бе отстъпила с облекчение, но и с тъга, а също и с огромно гузно чувство, за което дори не можеше да говори — нито пред Айра, нито пред когото и да било друг. Беше продължила да се обажда на Каролайн всяка седмица, но я посещаваше само два пъти в годината за събота и неделя. Фактите бе подменила с измислици — измислица за Дъщерята в комплект с измислица за Съпруга. Показваше снимките като печеливша ръка на покер — Каролайн и съпруга ѝ, Каролайн и Роуз, Каролайн и Маги. Приятелките ѝ охкаха и ахкаха, но Ела не се заблуждаваше — хубави снимки, но в реалността животът на Каролайн бе нещо съвсем друго. Остри назъбени скали се криеха под красивата пяна на вълните, кора от невидим черен лед покриваше плочите на тротоара.

— Злополучна катастрофа — повтори тя, все едно Луис я бе попитал, защото „злополука с кола“ съдържаше достатъчна доза истина, сякаш нямаше нищо общо с писмото, пристигнало в деня след погребението, писмото, изпратено от Хартфорд в деня, когато Каролайн бе загинала, писмото от два реда с разкритен почерк върху лист от ученическа тетрадка.

„Не мога повече! Погрижи се за момичетата.“

— Ами внучките? — все така кротко попита Луис.

Ела притисна очите си с длани.

— Не ги познавам.

Луис галеше гърба ѝ с топлата си ръка.

— Не е нужно да говорим повече — каза той.

Той обаче нямаше откъде да знае истината, а тя не можеше да му обясни. Как би разбрал предсмъртното желание на Каролайн и как с течение на годините пропъждането на мисълта за него ставаше все по-лесно. „Остави ме на мира“ — така бе пожелала Каролайн и тя я бе оставила, а Майкъл Фелър бе заявил: „По-добре да не ни се бъркаш“, и Ела бе допуснала той да я отблъсне, изпълнена с тъга, примесена с тайничко гузно чувство на облекчение. А ето че тя никога нямаше да опознае внучките си. Беше си получила заслуженото.

Роуз се събуди в понеделник, после във вторник и отново в сряда, и четвъртък с мисълта, че това ще е денят — денят, в който ще си вземе душ, ще си измие зъбите, ще изведе кучето на бърза сутрешна разходка, после ще се прибере, ще облече костюм, ще обуе чорапогащник, ще извади куфарчето си от дрешника в антрето и ще отиде на работа като всеки нормален човек.

Всяка сутрин се събуждаше, изпълнена с добри намерения и заредена с енергия. Под душа се наставляваше как у китайците йероглифът, означаващ криза, е също като този, означаващ възможност. После разхождаше кучето до Ритенхаус Скуеър, поглеждаше на юг, където сградата с блестяща стъклена фасада, приютила кантората на „Домел, Луис и Феник“, се възправяше като гигантски, извисил се към небето упрек, и сърцето ѝ се свиваше. И не само сърцето, всичките ѝ органи, бъбреците и черният дроб и всичко останало, което се спотайваше в тялото ѝ, се усукваха болезнено и надаваха стон: „Не. Не мога. Не и днес“.

После се прибираше, обаждаше се на Лиса, секретарката си, и обясняваше, че още е болна.

„На грип ми прилича“ — бе изрекла прегракнало в понеделник.

„Без проблем“ — бе отвърнала Лиса, а тя никога не хабеше цели думи, когато и кратки срички бяха напълно достатъчни.

В края на седмицата проявеното от Лиса разбиране очевидно се бе изчерпало и тя прибегна до разточителството на цяло изречение:

„В понеделник ще дойдеш, нали?“

„Определено — бе отвърнала Роуз, като се постара гласът ѝ да прозвучи категорично, професионално, самоуверено. — Естествено — добави. — Разбира се.“

След което рухна на канапето и изгледа поредния епизод от „Сватбени истории“. През седмицата, в която не стъпи на работа, Роуз се бе пристрастила към предаването. То траеше половин час, беше построено като сонет или по-скоро доказателство на теорема по геометрия. Първа част: Запознанство с булката и младоженеца (във

вчерашния епизод булка беше Фърн, продавачка в дрогерия, а младоженецът Дейв — брадат шофьор на камион за дълги превози с двайсет години по-възрастен от избраницата си). Втора част: Запознанството. („Влязох да си купя пептобисмол — бе избоботил Дейв, — а на щанда стоеше тя. Красавица и половина, направо ми взе ума.“) Трета част: Планове за сватбата. (Фърн и Дейв бяха си избрали „Радисън“. Вечеря, после танци, двамата синове на Дейв от предишни бракове бяха определени за шафери.) Финал: Големият ден. (Фърн върви по килимената пътека, ефирно видение в бяло. Дейв се бе разплакал. Роуз също впрочем.)

Четири дни поред все същото. Роуз дъвчеше поредната поничка, плачеше при вида на всяка булка, всеки младоженец, всяка рокля, всяка майка и свекърва, всяка първа целувка и всеки първи танц. Разплакваха я неугледни социални работнички от Алабама, учителки от Ню Джърси, чиновнички от Сан Хосе с направо мъжки мустаци, неграмотни момичета с лоша кожа и нескопосано студено къдрене. Всеки друг може да го постигне, мислеше си тя, а кучето се настаняваше в скута ѝ и се заемаше да изближе сълзите. Всеки, но не и аз.

В събота сутринта телефонът започна да звъни. Роуз не вдигна, сложи на кучето каишката, която най-сетне бе успяла да купи, и побърза да излезе, преди да забележи, че все още е по пантофи. Рошавите пантофи със заешки муцуни. Какво пък. Някакъв бездомник я изгледа с възхищение.

— Чудесно изглеждаш, сладурче! — бе подвикнал той. Окуражаващо, отбеляза си Роуз. — Малко едричка за моя вкус, но определено изглеждаш чудесно! — долетя допълнението. Е, поправи се Роуз, дотук с окуражителните думи.

Цели двайсет минути остави кучето да души храстите, противопожарните кранове, броячите на паркинга и дупетата на всякакви четириноги побратими, но когато се прибра, телефонът продължаваше да звъни, все едно не е спирал. Продължи и когато тя се пъкна под душа с натезали като олово крака и пусна струята докрай, решена поне да събере сили да измие косата си. В пет часа Роуз най-сетне вдигна слушалката.

— Кажете!

— Къде беше, по дяволите? — поиска да знае Ейми. — В службата ти оставих четиринайсет съобщения на гласовата поща. Пратих ти шест имейла. Онази вечер минах край вас...

Роуз смътно си спомняше тропането на вратата, помнеше как се бе захлупила с възглавницата, докато тропането не престана.

— Секретарката ти казва, че си болна, а приятелката ми Карън те видяла да се скиташ безцелно около Ритънхаус Скуеър по пижама и пантофи.

— Не съм се скитала. И не бях по пижама — възнегодува Роуз, като за момента подмина уточнението за пантофите. — Това беше анцуг.

— Няма значение. Кажи ми какво става. Болна ли си?

Роуз погледна телевизора с копнеж, после се застави да извърне очи.

— Имам нужда да говоря с теб — рече накрая.

— Чакам те в „Ла Сигал“ след петнайсет минути. Не, половин час. Май ти е нужно време да си намериш нормални дрехи. Не вярвам да те пуснат по пижама.

— Не беше пижама! — повтори Роуз, но Ейми вече бе затворила. Тя остави телефона и тръгна да си търси обувки.

— И така — започна Ейми, която вече бе поръчала кафе и две рулца с размерите на ръкавица за бейзбол. — Какво направи той?

— А? — зяпна Роуз.

— Джим — нетърпеливо уточни Ейми. — Знам, че за всичко е виновен тоя гадняр. Кажи ми какво ти е направил и ще измислим начин да му отмъстим.

Роуз се усмихна тъжно. След поредица неподходящи приятели Ейми бе разработила своя философия за провалените връзки и какво да предприеме жената, когато краят настъпи.

Първа стъпка: Тъгувай месец (две седмици, ако връзката е включвала секс).

Втора стъпка: Ако те е изоставил или ти е изневерил, наслади се на скандално отмъщение (последният ѝ приятел, заклет вегетарианец,

с ужас бе установил, че е записан в клуба „Най-странното парче месо, което изядох този месец“).

Трета стъпка: Преживей го. Без съжаление, без подсмърчане, без среднощни посещения или обаждания по телефона на пияна глава. Мисли за следващото приключение.

— Та какво направи той?

— Изневери ми — отвърна Роуз.

— Знаех си — поклати глава Ейми и присви очи. — И как ще му отмъстим? Професионално унижение? Анонимно писмо до фирмата? Да подхвърлим някоя гадория в колата му?

— Какво например?

— Пастет от аншоа. Изстискаме половин тубичка в жабката и лексусът никога няма да е същият.

— Не беше само той виновен.

— Какво искаш да кажеш?

— И Маги участваше.

Ейми изплю хапката в чинията си.

— Какво?

— Маги — повтори Роуз. — Заварих ги. — Толкова пъти си бе повтаряла наум, на глас на кучето, че когато най-сетне го изрече пред истински слушател, имаше чувството, че рецитира стихотворение, което е наизустила преди години. — Заварих ги в леглото. Тя беше обула най-новите ми ботуши.

— „Виа Спига“? — Ужасът в гласа на Ейми нарастваше с всяка секунда. — О, Роуз, толкова ми е мъчно за теб.

Но не си изненадана, отбеляза си Роуз.

— Господи! — Ейми вече започваше да заеква. — Тая малко кучка!

Роуз поклати глава.

— Как е могла?

Роуз сви рамене.

— И то след като я приюти, сигурно и пари си й дала, опита се да й помогнеш... — Ейми извъртя очи към тавана. — Какво ще правим?

— Не искам да я виждам никога повече.

— Да де — откликна Ейми. — Представям си колко ще е конфузно в Деня на благодарността. И къде е госпожица Сладострастна?

— Нямам представа — безизразно отвърна Роуз. — При баща ми и Сидел, предполагам.

— Тя поне вече страда — отсече Ейми. — Ами ти?

— О, и аз страдам. — Роуз въздъхна и побутна рулото в чинията си.

— Какво мога да направя? — попита Ейми.

— Само времето ще ме излекува.

— И терапията „бърз тур по магазините“ — заяви Ейми, скочи и задърпа Роуз. — Търговският център ни зове. Що се разведриш. Хайде.

Цял следобед двете обикаляха комплекса „Кралят на Прусия“. В крайна сметка Роуз се сдоби с три големи плика, пълни с непотребни вещи. Накупи едва ли не всичко, което успяваше да спре погледа ѝ, а и да ѝ вдъхне, макар и мимолетна надежда, че животът ѝ — а и тя самата — ще се оправи. Купи си ексфолиращи телове и подхранващи кремове, свещи с аромат на лавандула, самозалепващи чашки за сутиен, изкуствен кокал и извезана с мъниста официална чантичка за двеста долара. Също и червила и блясък за устни, моливи за устни, три чифта обувки и червена кашмирена пола до глезените, която не вярваше, че някога ще облече. Последната спирка бе книжарницата.

— Самопомощ? — попита Ейми. — „По-добър секс чрез йога“? „Десет хитри стъпки да сразим господин Единствен и неповторим“?

Роуз се позасмя, поклати глава и се насочи към отдела „Наскоро излезли романи“. За десет минути успя да натрупа купчина от десет лъскави романа за жени, които бяха открили любовта, бяха я загубили и открили отново.

— Да си знаеш за всеки случай — подхвърли Ейми на път към паркинга, — пастата ще ми е подръка, в случай че размислиш. А и ако решиш, че е наложително безпристрастен страничен човек да си поговори с госпожица Маги.

— Ти не си безпристрастна.

— Е, да, но в телевизията играя на безпристрастна — Ейми си погледна часовника. — Искаш ли да дойда при теб? Или ти да дойдеш у нас? Отивам у мама на вечеря...

— Добре съм — поклати глава Роуз, като си представи какво означава цяла вечер с майката на Ейми — вечеря с неизменните

спагети, последвана от няколко часа за хобито на домакинята — рекламните лица на веригата Кю Ви Си и техните любими аксесоари.

— Обади ми се — настоя Ейми. — Сериозно ти говоря.

Роуз обеща да се обади. Като първа стъпка от възобновеното си нормално съществуване тя подхвърли на кучето изкуствения кокал и се застави да изслуша всичките четирийсет и три съобщения в гласовата си поща. Шестнайсет от Ейми, десетина от службата, три от баща ѝ, няколко рекламни предложения, пет-шестима от гневни кредитори, едно необяснимо обаждане от управителя на Международната фирма за палачинки, който я канеше на интервю в удобно за нея време. На баща си отговори със съобщение, че е жива и здрава, изтри останалите, после си легна и спа непробудно осемнайсет часа. В неделя сутринта — най-най-последния ден за униние според окончателното ѝ решение — тя се обади на Ейми да ѝ каже, че все още е жива, макар и не съвсем наред. Сложи си червило, облече червената кашмирена пола, пъкна един роман в джоба си, сложи каишката на кучето и тръгна към любимата си пейка в парка. Време беше да вземе решение.

— „За“ — прошепна си тя. — Аз съм дипломиран юрист с хубава работа. „Против“ — продължи, а кучето подозрително взе да души обувките ѝ. — Призлява ми дори от мисълта да се върна там.

Роуз отвори книгата, извади писалка от джоба си и взе да пише в полетата около крилатите цитати, красящи първите няколко страници от всички книги, купени при последния набег по магазините. „За“ — ако се върна на работа, ще имам пари. „Против“... — кучето в краката ѝ излая. Роуз вдигна поглед и забеляза друго куче от непозната за нея порода на петна. С дребно като на котка телце, то бе скочило на пейката и сега седеше до нея и я гледаше с безстрашни черни очи.

— Здравсти — рече Роуз и остави кучето да подуши ръкавицата ѝ. — Как се казваш? — Тя присви очи, за да разчете надписа на каишката, и се зачуди що за име е Нифкин. Чуждестранно най-вероятно. — Върви си у дома — подкани тя непознатото куче, чиито бакенбарди се разтреперваха при всяко вдишване. — Върви да намериш господарите си. — Кучето продължи да я зяпа, сякаш нямаше никакво намерение да си тръгне. Роуз реши да не му обръща внимание.

„Против“ — продължи тя. Затвори очи и отново усети, че ѝ се повдига при мисълта как ще влезе във фоайето, ще се качи в асансьора

и ще се озове на етаж, където се бе влюбила в Джим, а и си бе въобразила, че и той я обича.

— „Против“ — повтори на глас и отвори очи. Нифкин не беше мръднал от мястото си, а пред пейката стоеше малко момиче в червено палто. Детето имаше червени ръкавици и червени гумени ботушки, коса с цвят на кленов сироп, вързана на тънка като морков опашка. Господи, помисли си Роуз, аз да не съм някоя Снежанка?

— Куче! — обяви детето и размаха червена ръкавичка.

— Да — потвърди Роуз, а мопсът развълнувано изпръхтя. Момичето се приведе и погали мопса по главата, който се разкърши от удоволствие. Междувременно Нифкин треперушката бе скочил на земята и бе застанал до детето, тъй че сега два чифта очи бяха вторачени в Роуз.

— Аз съм Джой — заяви детето.

— Здравсти — отвърна Роуз с бодър глас. — Това е... — О, господи, още не знаеше името на кучето. — Това е кучето, което разхождам!

Детето закима, все едно бе получило напълно разумно обяснение, после дръпна каишката на Нифкин и тръгна през парка. Междувременно белокоса жена с тъмни очила се бе загледала към пейката на Роуз.

— Петуния? — извика тя. — Това Петуния ли е?

Петуния, каза си Роуз. Мопсът я фиксира с поглед. Роуз долови известно смущение да свива провисналата кожа на муцунката.

— Здравей, Петуния! — рече жената и кучето изсумтя с достойнство.

— Нима Шърли вече се е върнала от Европа? — попита жената.

— Е... — Роуз не беше очаквала да се натъкне на познатите на Петуния.

— Мислех, че ще остане в приюта до другия месец — продължаваше да бърбри жената.

Роуз съзря спасителната сламка и се хвана за нея с всички сили.

— Точно така. Това всъщност е нова услуга... всекидневна разходка. Нали разбирате, кучетата да глътнат въздух, да обиколят познатия квартал, да се видят с приятели...

— Прекрасна идея! — възкликна жената, като се огледа.

Две други кучета се бяха появили — едното голямо, с козина като шоколад и широка гъвкава опашка, другото скоклив черен пудел с виснал червен език.

— Значи работите за приюта?

— Всъщност аз съм... на свободна практика — отвърна Роуз. Спомни си приказката за омагьосаната принцеса, която, щом отворела уста, изскачали жаби. Роуз реши, че я е сполетяла същата участ, само че наместо пълчиви земноводни от нейната уста изскачаха лъжи. — Разхождам кучетата от приюта, но и питомци на други клиенти...

— Имате ли визитка? — попита възрастният мъж, опънал каишката на пудела.

Роуз се престори, че рови в джобовете си, но накрая разпери празни ръце.

— Съжалявам — каза тя. — Не съм си взела...

Мъжът извади писалка и листче от джоба си, Роуз надраска телефонния си номер, после добави: „Роуз Фелър, Почасова грижа за кучета“. Неусетно се бе озовала в центъра на плетеница от каишки, размахани опашки и бърбиви собственици, нуждаещи се от грижовен помощник за своите питомци.

Да, отвръщаше Роуз, можела да се грижи и за котки. Не, не се наемала с обучение, но с удоволствие щяла да ги води навреме за уроците.

— Гледачка на домашни любимци! — извика някаква жена с увиснал зелен пуловер. Нейното куче бе е къси крака като на Петуния, но два пъти по-голямо, с набръчкана кожа по цялата муцуна и лига, провиснала от морните челюсти. — Свободна ли сте в събота и неделя след Деня на падналите във войните?

— Ще бъда тук — отвърна Роуз.

Петуния и другото сбръчкано куче размениха замислено сумтене, все едно членуваха в един и същи клуб и си разменяха тайното опознавателно ръкостискане.

— Имате ли разрешително? — попита жената, изстрелвайки думите в отривисто стакато, същински бивш сержант от пехотата. — Лиценз? Застраховка? Здравна книжка?

— Всъщност... — Тълпата затаи дъх и Роуз изтърси: — Тъкмо привършвам с формалностите. Другата седмица ще имам всичко

необходимо. — Мислено си отбеляза да провери какво е нужно на лицензирания разводач на кучета.

— А тарифата?

Тарифа, повтори си Роуз наум.

— Ами... десет долара на разходка, двайсет и пет за целодневни грижи. — По израженията на собствениците заключи, че е предложила изгодна оферта. — Това е специалната тарифа за нови клиенти — добави тя. — Разбира се, ако предпочитате кучето ви да остане в приюта, мога да го вземам оттам и да го разхождам всеки ден. Така ще е най-добре за всички. Просто ми звънете! — Тя помахаша за довиждане и побърза да напусне парка. — Коя е Шърли? — Въпросът бе отправен към мопса, който не я удостои с отговор. — Наистина ли се казваш Петуния? — кучето пак не отговори и Роуз се насочи към „Красиви лапички“. Звънчетата издрънчаха, когато отвори вратата, и жената зад щанда скочи на крака.

— Петуния! — извика тя и побърза да угаси цигарата си. Петуния изляя веднъж и така яростно замаха с опашка, че дупето ѝ заподскача. — Слава богу! Всички тук се изправихме на нокти!

— Здравейте — рече Роуз, а жената заобиколи, клекна на пода потърка телцето на кучето от муцуната до опашката.

— Къде я намерихте? Господи, колко се изплашихме! Собственичката ѝ ще отсъства още три седмици, но не смеехме да ѝ се обадим... Ама представяте ли си? Оставя си жената кучето в приют, отлита за Европа и да вземат да ѝ се обадят, че кучето ѝ се е загубило? — Жената се изправи, приглади памучната си престилка и се втренчи в Роуз през гъсти сиви къдрици. — Та къде я намерихте? — попита повторно.

— В парка — отвърна Роуз, решила, че си е изразходила лъжите за цял месец напред, дори за година, в този единствен ден. — Не приличаше на изгубено куче, но аз я познавам... тъй де, виждала съм я в парка, реших, че може би я познавате...

— Слава богу — въздъхна жената и грабна Петуния. — Страшно се бяхме притеснили. Мопсът е нежна порода, нали знаете, често-често настиват, прихващат дихателни инфекции, всякакви вируси... Идея нямам кой се е грижил за нея тия няколко седмици, но като гледам, добре се е справил. — Тя отново погледна Роуз. — Има награда, разбира се...

— Не, не — възпротиви се Роуз. — Радвам се, че ще я приберете...

— Настоявам — повтори жената, мина зад щанда и дръпна чекмеджето на касата. — И как се казвате? Наблизо ли живеете?

— Всъщност, да. Живея в Дорчестър, сътрудник съм в „Луис, Домел и Феник“. Ето как стоят нещата. Аз започвам самостоятелен бизнес. Фирма за разхождане на кучета.

— А, в града вече има немалко такива фирми — отбеляза жената и хвърли на Петуния бисквитка, която тя улови във въздуха и захрупа звучно.

— Знам — рече Роуз. — Моето начинание е нещо различно. Разхождам кучета, които са оставени за временно гледане. За да излизат на въздух и да потичат.

Сега вече жената изглеждаше заинтригувана.

— Колко?

— Ще взимам по десет долара на разходка. — Тъкмо преди жената да се намръщи, тя добави: — Които ще делея с вас. Така ще е по-добре за новите клиенти.

— Ще ви плащат десет долара на разходка, а вие ще ми давате пет?

— Точно така. За целия първи месец. После ще видим какво се получава. — Тя вече изчисляваше наум — колко разходки по пет долара, десет кучета от приюта примерно плюс още три-четири за по десет долара. — Изпълнявам и дребни поръчки за собствениците — добави Роуз, изреждайки в ума си всички онези неща, за които не й стигаше времето, докато работеше във фирмата. — Химическо чистене, покупки, уговорка на час при лекар или зъболекар, поръчани подаръци... Ако държите на изпитателен срок, ще разхождам Петуния безплатно.

— Ето какво — отсече жената. — Готова съм да опитаме, стига друг да не научи за малкото приключение на Петуния.

— Договорихме се — усмихна се Роуз и жената отново заобиколи, за да си стиснат ръцете.

— Аз съм Беа Мадокс.

— Роуз Фелър.

Жената присви очи.

— Да сте роднина на Маги?

Роуз усети, че усмивката застива на лицето ѝ.

— Маги е моя сестра. Но аз не съм като нея — добави, усетила изучаващия поглед на Беа. Роуз се поизправи, опъна рамене назад, постара се да си придаде вид на отговорен, зрял човек, на когото може да се разчита, с две думи, противоположност на Маги.

— Ключовете ми още са у нея, ще знаете.

— Не знам къде е в момента — каза Роуз. — Ще ви ги платя.

Жената зяпна, после сви рамене.

— Струва ми се, че наистина можем да опитаме. Не виждам какво ще загубя. Пък и вие намерихте тая сладурана. — Тя даде на Роуз своя визитка и ѝ посочи книжарницата с копирна машина на ъгъла, където да си размножи обява с името, цените и услугите, които предлага.

Роуз се вслуша в съвета, остави една от чисто новите обяви в „Красиви лапички“, после побърза да се прибере в апартамента и записа нов поздрав на секретаря си: „Свързахте се с Роуз Фелър от «Грижа за домашни любимци». Моля, оставете съобщение с името си, името на вашия, любимец и датите, на които ви е нужна помощ, и ще ви се обадя при първа възможност“.

Нужен ми е отдих, каза си тя и прослуша записа с чувството, че животът ѝ е заприличал на филм, а някаква непозната се е превъплътила в нея. Нужен ми е отдих, повтори строго. Никога не бе почивала за повече от седмица. Веднага след колежа бе постъпила в юридическия факултет, без да губи нито ден дори за да подреди дрехите си. Полага ми се почивка, реши тя.

Следваща спирка, фирмата. Рано-рано в понеделник сутрин. Роуз седна на канапето, пое дълбоко дъх и набра номера, но не на Лиса, а на Дон Домел. Неговата секретарка веднага я свърза. Роуз не можа да реши дали това е добър или лош знак. Тя се стегна, готова да посрещне потока от съвети: Пий житна вода! Упражнявай се с медицинската топка! Сериозно се заеми с планинско колоездене!

— Роуз! — сърдечно възкликна Дон. — Как се чувстваш?

— Много по-добре — отвърна тя. Избута настрани списанията за кучета, осъзнала колко празен изглежда апартаментът без Петуния. — Вижте... В момента имам трудности от личен характер...

— Искаш ли да си вземеш отпуск? — попита Дон с невероятна бързина и Роуз заключи, че мисли в тази насока още от първия ден,

когато Джим се бе явил на работа, за разлика от нея. — Фирмата поддържа много гъвкава политика... неплатен отпуск, разбира се, но ще запазиш всички преимущества и ще можеш да се върнеш, когато поискаш. Когато се почувстваш готова, разбира се. А пък ако не се получи... — Гласът му заглъхна. Роуз обаче имаше чувството, че така дори чува по-добре какво си мисли. Бягай, все едно казваше Дон Домел. За нас ти си проблем, потенциален скандал, повод за клюки, противно петно от жълтък върху вратовръзката на фирмата. Върви си и не се връщай повече.

— Шест месеца? — попита тя, представяйки си, че до шест месеца ще подреди бъркотията в главата си и ще бъде готова да продължи.

— Чудесно! — откликна Дон. — Ако са ти нужни препоръки, разбира се, винаги можеш да разчиташ...

— Разбира се — в същия тон отвърна Роуз. Сама се учуди колко лесно се получи, колко лесно бе да направи крачката, след като решението бе взето. Работата, която бе превърнала в своя страст, сигурно щеше да бъде прехвърлена на някой друг стръвен млад сътрудник. Възмутителна несправедливост. Джим бе не по-малко виновен от нея. В това не се съмняваше. Джим обаче щеше да остане. Щеше да очаква предложенията да си купи акции от фирмата, повишенията, добавките към годишния отпуск, ъгловия кабинет с изглед към сградата на общината. А тя щеше да получи неплатен отпуск и проформа препоръки. Каквото ще да става, каза си тя. Така да бъде. Тя ще се справи. Все някак ще го преживее.

— ... случва се — говореше Дон, който очевидно не бе свършил.

— Моля?

— Случва се — повтори Дон. И ето че най-сетне се отказа от перченето и преструвките и в гласа му се прокрадна истинска доброта. — Не всяка фирма се оказва подходящата.

— Съвсем точно казано — мрачно отбеляза Роуз.

— Обаждай се — рече Дон.

Роуз му обеща, че ще държи връзка, и затвори. После се облегна назад и се замисли. Край на правото, каза си тя.

— Поне засега — произнесе на глас и осъзна, че тези думи никак не помрачиха настроението ѝ. — Домашни любимци — бе следващото, което изрече, и се засмя, защото ѝ се стори странно да се види в такава

светлина — Роуз Фелър, изтъкана от амбиция, Роуз Фелър, тъй дълго крайно целеустремена, изоставя скоростната лента, за да стане кучешка бавачка. — Просто си взимам отпуск — каза си тя. После сложи чайника на котлона, пак се върна на канапето, затвори очи и се зачуди какво, за бога, бе надробила.

Маги си спомняше как чу веднъж сестра си, когато се бе върнала от колежа за Деня на благодарността, да заявява драматично по телефона: „Аз живея в библиотеката“. Ето сега Роуз трябваше да види сестричката си.

През първата си седмица в Принстън Маги спа на разни места — дремваше за малко на канапето в дневната на общежитието, на пейка в пералното помещение в сутерена, като внимателно оглеждаше долните етажи на библиотека „Файърстоун“ в търсене на по-постоянно обиталище. Откри го на трето подземно ниво, в югоизточното крило — място, което Маги кръсти „Стаята на болните книги“. Имаше екземпляри с откъснати страници, с пречупени корици, с отлепени гърбове, купчина списания „Нашънъл Джиографик“ в единия ъгъл, книги, написани на някаква къдрава азбука, каквато Маги не бе виждала преди, и три учебника по химия, в чиито таблици липсваха трите по-скоро открити елемента. Цял един следобед Маги държи вратата под наблюдение. Очевидно никоя книга не напускаше Стаята на болните книги, нито пък постъпваха нови. Нещо още по-добро, в близост имаше почти непосещавана дамска тоалетна, която можеше да се похвали не само с умивалници и тоалетни чинии, но и с душ. Мраморните плочки бяха прашасали, но когато Маги пусна крановете, от тях потече чиста вода.

И тъй, на седмия си ден в студентското градче Маги установи своя базов лагер в стая без прозорци, пълна със забравени книги. Криеше се в кабинката за инвалиди в тоалетната, докато и последният студент не биваше изкъшкан от библиотеката и вратата не биваше заключена след него. Тогава пропълзваше в помещението, разполагаше спалния си чувал помежду два високи шкафа с прашни стари книги, включваше настолния фенер и лягаше върху чувала. Ето така. Уютно. А и съвсем безопасно при заключената врата, докато вещите ѝ бяха надлежно скътани под един от стелажите. Случайно минаващите не биха забелязали, че там има някой, ако не знаеха къде точно и за какво да се оглеждат. Тъкмо такъв ефект търсеше Маги в

живота си. Да бъде там, но не съвсем, да присъства, но в същото време да е невидима.

Тя бръкна в джоба на джинсите, които носеше още от пристигането си. Там бяха пачката банкноти, студентските документи, с които се бе сдобила по времето на набезите си в библиотеката, кредитните карти на Джош, както и една на Роуз, ключ, който бе намерила и задържала, макар че едва ли някога щеше да узнае коя врата отключва той. Също и стара поздравителна картичка за рожден ден. В нея се четяха пожелания за много щастлив ден и тя я постави на рафт, откъдето да може да я вижда.

Скръсти ръце на гърдите си и задиша равно в тъмното. Беше тихо тук, на три нива под земята, под тежестта на хиляди книги, тъй тихо, както тя си представяше, че е в гроб. Чуваше цъкането от допира на езика до зъбите си, шумоленето на спалния чувал при всяко свое движение.

Е, помисли си, поне щеше да поспи. Но още не бе уморена. Порови в раницата си, докато намери книжката с меки корици, която бе задигнала от стол, където някой я бе оставил разтворена. „Очите им гледаха Бог“, пишеше в нея, но рисунката на корицата не отговаряше на религиозна книга. На нея чернокожа жена (всъщност изглеждаше възморава, но Маги реши, че трябва да е чернокожа) лежеше по гръб под зелено дърво с доволно, зареяно изражение. Не е добро четиво като „Пийпъл“, каза си тя, но пък по-добро от юридическите списания, които трупаше Роуз, както и от овехтелите учебници по медицина на най-близкия стелаж до спалния ѝ чувал. Маги отвори книгата и се зачете.

— Ела, добре ли си? — попита Луис.

— Да — отвърна тя и кимна утвърдително.

— Много си мълчалива — отбеляза той.

— Добре съм — увери го тя и му се усмихна. Седяха един до друг на остъклената веранда на Ела и слушаха свиренето на щурците и крякането на жабите, както и коментара на Мейвис Голд на снощния епизод на „Всички обичат Реймънд“.

— Я ми кажи — подхвана Луис — за какво съжеляваш?

— Ама че странен въпрос — каза Ела.

— Това не е отговор — заяви Луис.

Ела се замисли. Откъде можеше да започне? Реши, че не от истинските поводи за съжаление.

— Знаеш за какво съжелявам. Никога не съм плувала в океана.

— Сериозно? Никога?

— Не и откакто се преместих тук. Не съм го правила от дете. Влязох един ден, носех си кърпа, бях с плувна шапка, но просто ми се видя твърде... — Отнело ѝ бе половин час да намери място за паркиране, а плажът бе изпълнен от момичета с шокиращо миниатюрни бикини и момчета в ярки гащета. Десетина различни песни гърмяха от десетина различни радиа и въздухът трептеше от високи младежки гласове, слънцето блестеше някак прекалено силно, океанът изглеждаше твърде голям и тя се върна в колата си, преди още да стъпила на пясъка. — Струва ми се, че съм твърде стара — заключи.

Той се изправи и поклати глава.

— Няма такова нещо. Да вървим.

— Луис! Сега ли? Много е късно!

— Плажът едва ли има работно време — възрази той.

Тя се втренчи в него и в главата ѝ изникнаха милион причини да не отива. Беше късно, имаше среща рано на другата сутрин, тъмно беше и кой знае кого щяха да заварят там. Среднощното отскачане до плажа бе за тийнейджъри и младоженци, не за старчоци с артрит и слухови апарати.

— Хайде — дръпна я той за ръцете. — Ще ти хареса.

— Не ми се вярва — измърмори тя. — Може би друг път. — Но кой знае как вече бе изправена и излизаше през вратата, после двамата минаха на пръсти покрай тихия апартамент на Мейвис Голд като заговорници или деца, тръгнаха да вършат лудория.

Плажът бе на десет минути път. Луис спря колата точно до пясъчната ивица, задържа вратата ѝ и ѝ помогна да слезе.

— Остави си обувките — нареди той.

И ето я водата, която бе виждала стотици пъти от колата си, от прозорците, по пощенските картички и лъскавите брошури, които я бяха примамили в „Голдън Ейкърс“. Беше там, в непрестанно движение, с издигащи се пенести вълни, които се разливаха по пясъка и гъделичкаха босите ѝ крака.

— О! — възкликна тя и леко подскочи. — Студена е!

Луис се приведе, нави ръкавите си, после нави и нейните. Хвана я за ръка и нагазиха до над глезен, почти до коляно във водата. Ела застана неподвижно, като усещаше как водата я блъска и придърпва, докато пренареждаше пясъка по брега. Чуваше тътена на вълните, долавяше мириса от рибарски огън някъде далеч по брега. Пусна ръката на Луис.

— Ела? — погледна я въпросително той.

Тя влезе две крачки по-навътре, после три, водата вече бе над коленете ѝ, над бедрата ѝ. Широка ѝ памучна риза се вееше около нея и се надуваше при всяка прииждаща вълна. Водата бе режешко студена, по-студена от тази в езерата през момичешките ѝ години и зъбите ѝ затракаха, докато тялото ѝ се приспособи към температурата.

— Хей, внимавай! — извика той.

— Добре — викна тя в отговор. Внезапно изпита страх. Помнеше ли изобщо как се плува? Беше ли то от нещата, които не се забравят? Може би трябваше да изчака да е по-светло или поне да си бе донесла хавлия...

Край вече, помисли си. Край. Бояла се бе двайсет години — дори по-дълго, ако се брояха ужасните ноци, когато Каролайн я нямаше и тя не знаеше къде е — но тук нямаше защо да се бои. Не и сега. Плуването ѝ бе любимо на младини. Чувствала се бе неуязвима във водата и свободна, с усещането, че може да направи всичко, че може вечно да плува, чак до Китай. Край вече, повтори си и се отгласна с

крака напред. Една вълна я удари в лицето. Тя изплю солената вода и премина през нея с ръце, протегнати в тъмната вода, и крака, пляскащи неуверено, преди да намерят ритъма си. И ето че той се появи. Водата я държеше, тя отново плуваше.

— Хей! — извика Луис. Ела почти очакваше да види сестричката си Емили, щом се обърне, застанала на брега, бледа и настръхнала от студа, да подвиква: „Ела! Много навътре си! Връщай се, Ела!“.

Обърна се и едва не се засмя, като видя как Луис плува след нея със стиснати зъби и високо вдигната глава (за да запази слуховия си апарат, досети се тя). Ела се понесе по гръб с развявана от вълните коса, докато той я настигна. Тогава се протегна да помилва леко ръката му и стъпи на пясъка.

— Ако знаех, че ще плуваме, щях да си взема банския — изпъхтя той.

— И аз не знаех! — възкликна тя. — Дойде ми отвътре!

— Е, стига ли ти вече?

Тя вдигна крака, сви колене към гърдите си и се остави водата да я държи. Чувстваше се като яйце в канче с гореща вода — издигана към повърхността и обгърната отвсякъде.

— Да — отвърна най-сетне, започна да гребе с ръце и редом с Луис заплува към брега.

По-късно, седнала върху сгъваема масичка за пикник, увита в одеяло, което Луис бе изровил от багажника си, тя каза:

— Попита ме преди малко за какво съжалявам.

— Това беше, преди да се топнем — уточни той, сякаш солената вода бе заличила паметта му.

— Да — потвърди Ела. — Преди. Но сега искам да ти кажа истината. — Пое си дълбоко въздух, върнала си усещането за водата, която я държеше и ѝ вдъхваше смелост. Спомни си как като момиче плуваше по-навътре от всички други деца, по-навътре и от възрастните, тъй далеч, та Емили после се кълнеше, че се виждала само като точица във водата. — Съжалявам, че внучките ми са изгубени за мен.

— Изгубени за теб? — повтори Луис. — Защо?

— Когато Каролайн почина, баща им ги отведе. Преместиха се в Ню Джърси и той не искаше да общувам с тях. Беше много сърдит — на мен, на Айра, на всички. Сърдит бе и на Каролайн, но нея я нямаше,

за да ѝ излее яда си, а ние бяхме там. Аз бях там. — Тя се уви поплътно в одеялото. — Не го обвинявам за това. — Сведе поглед към ръцете си. — Донякъде бях... — Тя отново пое въздух. — Облекчена, може да се каже. Каролайн бе толкова мъчна, а Майкъл тъй гневен, та бе по-спокойно да не се разправам повече с тях. Затова избрах лесния начин. Спрях да се опитвам. Сега те са изгубени.

— Може би трябва да опиташ отново — промълви Луис. — Може пък да се зарадват да получат вести от теб. На колко години са?

Ела замълча, макар да знаеше отговора. Маги трябваше да е на двайсет и осем, а Роуз — на трийсет. Нищо чудно и двете да бяха омъжени, със съпрузи и деца, с променени фамилии и да не им бе нужно някаква си непозната старица да разравя тъжните спомени с името на покойната им майка на уста.

— Може би — глухо отвърна тя.

Луис кимна усмихнат и тя разбра, че няма да е нужно да отговаря на повече въпроси тази вечер.

Принстън нямаше да е проблем. Но парите — да. Маги добре знаеше, че математическите ѝ умения не са блестящи, ала двеста долара минус двайсетте долара, похарчени за храна във „Вава“ в дните, когато не бе успявала да се промъкне в столова или да се добере до безплатна пица и сладолед в почивка между лекции, плюс крадените кредитни карти, които тя се боеше да използва, не даваха сума, достатъчна да финансира нов живот. Нямаше да стигне дори за самолетен билет до Калифорния, какво оставаше за депозитна вноска за жилище и козметика.

Трябва да има още пари, шепнесе си Маги. Бе изречение от разказ, прочетен в друга изоставена книга, за момченце, яздецо кон тренажор, на което се явяват победителите в истинските конни състезания. И колкото по-усилено язди, толкова повече се усилюва шепотът в главата му. Трябва да има още пари.

Тя обмисли вариантите си, докато седеше в студентския център, обхванала чашата с чай за деветдесет цента. Трябваше ѝ работа, за която да получава пари в брой и единствената налична възможност беше изписана на листовка, която бе откъснала от стената в библиотеката. Остави настрана чашата с чай и внимателно разгърна жълтия лист.

„Търси се домашна помощничка — пишеше там. —
Леко почистване и поръчки, веднъж седмично“.

Следваше телефонен номер с начални цифри 609.

Маги извади клетъчния си телефон — баща ѝ го беше купил и сметките за него постъпваха директно в службата му — и набра номера. Да, информира я глас на възрастна жена, мястото все още било свободно. Веднъж седмично, лека работа, но ако Маги проявявала интерес, трябвало сама да си осигури транспорта.

— Може да вземете автобуса от Насау Стрийт — поясни жената.

— Имате ли нещо против да ми плащате в брой? — попита Маги. — Още не съм си открила сметка тук. Имам у дома... — и небрежно остави фразата недовършена.

— В брой ме устройва — последва отривист отговор. — Стига да се справите с работата.

И тъй, в четвъртък сутринта Маги стана много рано, прекоси библиотеката тиха като мишка, преди да е включено осветлението, като преди това скри грижливо вещите си. Самата тя се спотаи в банята на първия етаж, заслушана как охраната отключва главния вход. Десет минути след началото на работното време тя излезе от библиотеката и пое към Насау Стрийт.

— Здравейте — провикна се жената на верандата. Беше ниска и слаба, с бяла коса, спускаща се под раменете. Носеше бяла спортна мъжка риза, клин и тъмни очила, макар времето да бе облачно. — Вие сигурно сте Маги — каза тя, като кимна към нея. С една ръка хвана парапета за равновесие, а другата протегна към Маги. Сляпа е, даде си сметка Маги и внимателно пое ръката на жената. — Аз съм Корин, заповядайте вътре — покани я стопанката и я поведе в голямата викторианска къща, която вече изглеждаше безукорно чиста и подредена. В антрето имаше дървена пейка с шкаф над нея, във всяко от многобройните отделения на които беше поставен чифт обувки. На закачалката редом висяха шлифер и зимно палто, а на лавицата над тях лежаха спретнато подредени чадър, шапка и ръкавици. До закачалката бе подпрян бял бастун.

— Не вярвам работата да ви затрудни — каза Корин, като внимателно и на малки глътки отпиваше кафе от лимоненожълта чаша. — Подовете трябва да се метат и мият — подхвана тя, като отмяташе задачите на пръсти. — Много държа да отделяте стъклените и хартиените отпадъци за рециклиране. Ще сортирате прането, ще изпразвате миялнята и...

Маги я изчака да продължи.

— Да? — накрая попита тя.

— Цветя — изрече Корин и предизвикателно вирна брадичка. — Искам да купувате цветя.

— Добре — съгласи се Маги.

— Сигурно се питате защо са ми — подхвърли Корин. Маги не се бе запитала и нищо не отговори. — Нали не ги виждам — поясни Корин, — но пък знам как изглеждат цветята и мога да усещам аромата им.

— О — промълви Маги и тъй като „О“ ѝ се видя недостатъчно, добави: — Аха.

— Предишната помощничка казваше, че носи цветя — каза Корин и нацупи устни. — Но не бяха истински — устните ѝ се свиха. — Пластмасови. Смяташе, че няма значение.

— Ще ви намирам истински цветя — обеща Маги.

— Много ще съм ви благодарна — кимна Корин.

На Маги ѝ отне по-малко от четири часа да свърши всичко, поискано от Корин. Не беше опитна в къщната работа, тъй като Сидел нямаше доверие на момичетата, че ще свършат нещо както трябва и бе наела армия от прислужнички, които да поддържат в изряден вид стаите ѝ, изпълнени с метал и стъкло. Ала Маги се справи добре — обра всяка пращинка от подовете, сгъна прането и прибра чиниите и приборите по шкафове и чекмеджета.

— Наследих тази къща от родителите си — обясни Корин, докато Маги работеше. — В нея съм израсла.

— Много е хубава — каза Маги, което беше истина. Но беше също така и тъжна. Шест спални, три бани, широко извито стълбище в центъра, а единствената обитателка бе сляпа жена, която спеше на тясно единично легло само с една ниска възглавница и която не би могла да оцени цялото просторно пространство, нито как слънчевата светлина нахлуваше през големите прозорци и заливаше дървените подове.

— Готова ли си да идеш на пазар? — попита Корин.

Маги кимна, после си припомни, че кимането не върши работа.

— Напълно — отвърна тя.

С връхчетата на пръстите си Корин извади банкнота от портмонето си.

— Това двайсет долара ли са?

Маги погледна банкнотата и потвърди, че е двайсетачка.

— Банкоматът пуска само такива — поясни Корин. „Защо ме питаш тогава?“, рече си наум Маги. После осъзна, че може би я

подлагат на изпит. Веднъж и тя да успее да го изкара от пръв път. — Иди до супермаркета на Дейвидсън. Малко по-нагоре на същата улица.

— Цветя с аромат ли искате? — попита Маги. — Например люляк или нещо такова?

— Не е нужно да са със силен аромат — поклати глава Корин. — Избери ги по свой вкус.

— Имате ли нужда от друго, като ще пазарувам?

Корин помисли над въпроса.

— Да, изненадай ме с нещо — каза тя.

Маги отиде пеша до супермаркета, като си мислеше какво да купи. Спря се на маргаритки като начало и за късмет точно отпред видя цял наръч от тях в зелена пластмасова кофа. Заразхожда се по пътеките и последователно отхвърли сливи, кошничка ягоди, връзка ухаещ на зелено спанак, половин галон мляко в тежка стъклена бутилка. Какво би харесала Корин? Нещо с аромат щеше да крие подтекст, особено след като тъй бързо отхвърли ухаещите цветя, но на Маги ѝ се искаше нещо... Затърси думата в ума си и се усмихна широко, щом я откри — чувствено. Нещо отчетливо осезателно и с тежест като стъклената бутилка с мляко или сатенената повърхност на маргаритките. Внезапно то изникна пред нея — пак стъклен буркан, но искрящо кехлибарен. Мед. „Сорт Портокалов цвят, местно производство“, гласеше етикетът.

И макар дори най-малкото бурканче да струваше шест долара и деветдесет и девет цента, Маги го сложи в пазарската кошница, заедно с пълнозърнесто хлебче. По-късно в голямата чиста къща, когато Корин седеше срещу Маги на кухненската маса, задъвкала бавно филийка препечен хляб, дебело намазана с мед и обявила го за перфектен, Маги разбра, че не ѝ правеше нищо незначещ комплимент. Бе изкарала втория си изпит за деня, като бе открила точното нещо.

— Тревожа се за сестра ти — без увод заяви Майкъл Фелър.

Роуз въздъхна и се втренчи в чашата си с кафе, сякаш отвътре щеше да изникне лицето на Маги. Пак старата история.

— Минаха осем седмици — продължи баща ѝ, сякаш Роуз бе изгубила представа за времето. Лицето му изглеждаше бледо и уязвимо като обелено твърдо сварено яйце с високото и широко чело и тъжните малки очички на фона на стандартния сив банкерски костюм и убито кафява вратовръзка. — Не се обажда на нас. Не се обажда на теб — добави той, като в края на изреченията гласът му се издигаше и им придаваше въпросителна интонация.

— Не, татко, не ми се е обаждала — потвърди Роуз.

Баща ѝ въздъхна — типичната за Майкъл Фелър въздишка — и взе да рови в купичката си с разтапящ се сладолед.

— Какво смяташ, че трябва да предприемем?

С други думи, какво аз трябва да предприема, помисли си Роуз.

— Потърси ли я при всички бивши гаджета? Това би трябвало да ти е отнело седмица-две — каза тя. Баща ѝ замълча, но Роуз усети неизречения му упрек. — Звъня ли на клетъчния ѝ телефон?

— Разбира се — отвърна Майкъл. — Включен е на гласова поща. Оставям съобщения, но тя не ми се обажда.

Роуз се облещи драматично. Баща ѝ се престори, че не забелязва.

— Сериозно съм разтревожен — продължи Майкъл. — Твърде дълго време е да не знаем нищо за нея. Питам се... — Той млъкна.

— Дали не е мъртва? — довърши Роуз. — Надали имаме този късмет.

— Роуз!

— Пардон — побърза да каже тя не много искрено. Не я интересуваше дали Маги е мъртва или не. Роуз измъкна от прибора няколко салфетки. Не беше вярно. Тя не искаше ужасната ѝ по-малка сестра да е мъртва, но щеше да е много доволна никога вече да не я чуе и види.

— Роуз, тревожа се и за теб също.

— Няма причина за тревога — отговори Роуз и взе да сгъва една салфетка на плисирано ветрило. — Всичко си е наред.

Баща ѝ вдигна прошарените си вежди и в гласа му прозвуча съмнение.

— Сигурна ли си? Добре ли си? Нямах ли...

— Какво да имам?

Баща ѝ замълча и Роуз изчака.

— Какво да имам? — пак попита тя.

— Някакъв проблем. Не искаш ли... да поговориш с някого например?

— Не съм луда — отсеке Роуз. — Излишно се тревожиш.

Баща ѝ вдигна безпомощно ръце, изглеждаше разстроен.

— Роуз, нямах предвид това...

Само че точно това имаше предвид, рече си Роуз. Баща им никога не го казваше гласно, но тя си знаеше, че мисълта му е в ума, като наблюдаваше дъщерите си — особено Маги — да се превръщат в млади жени. Дали не откачат, дали не губят здравия си разум, дали не проговаря тежка наследствена обремененост, дали не се впускат с главоломна скорост по хлъзгав и опасен път?

— Добре съм — заяви Роуз. — Просто точно тази адвокатска фирма не ми допаднаше, затова ми е нужно време да реша какво искам да правя занапред. Много хора го правят. Разпространено явление е.

— Е, щом си сигурна — измърмори баща ѝ и насочи цялото си внимание към сладоледа, рядко лакомство за него, както Роуз добре знаеше, защото Сидел не допускаше в дома им нищо по-калорично от плодово мляко и солети още от началото на деветдесетте години.

— Добре съм — повтори Роуз. — Няма защо да се тревожиш за мен. — Наблегна силно на „мен“, за да стане ясно за кого трябваше да се тревожи баща ѝ.

— Би ли ѝ се обадила? — помоли Майкъл.

— И какво да ѝ кажа?

— Тя няма да говори с мен — тъжно въздъхна той. — С теб може пък да склони да приказва.

— Аз нямам какво да ѝ кажа.

— Роуз. Моля те.

— Добре — троснато заключи тя. Същата вечер нагласи будилника си за един часа през нощта и когато той иззвъня, опипом се

добра до слушалката в тъмното и набра номера на клетъчния телефон на Маги.

Едно позвъняване. Второ. А после гласът на сестра ѝ, сияен и весел:

— Ало?

Господи! Роуз изсумтя с отвращение. На фона се чуваха шумове от забава, други гласове.

— Аалоо! — изчурулика Маги. — Кой се обажда?

Роуз затвори. Помисли си, че сестра ѝ е като клатушкаца се играчка. Лута се, прави гафове, задига ти обувките, парите и гаджето, но абсолютно никога не пада.

На сутринта след първия тур кучешка разходка се обади на баща си в службата му.

— Жива е — докладва тя.

— О, слава богу! — с нелепо облекчение възкликна баща ѝ. — Къде е тя? Какво каза?

— Не говорих с нея — отвърна Роуз. — Само чух гласа ѝ. Блудната дъщеря е жива и здрава, отдадена на забавления.

Баща ѝ помълча, после каза:

— Трябва да се опитаме да я открием.

— Моля, опитай се — съгласи се Роуз. — И като успееш, поздрави я от мен. — После затвори телефона.

Нека баща ѝ си търси въртоглавата дъщеря. Майкъл и Сидел да се помъчат да я върнат у дома. Веднъж Маги Фелър да е проблем на някой друг.

Излезе и се гмурна в света, който бе открила едва след като напусна редовната си служба и започна да прекарва дните си в кръстосване на градските улици, често с букети от кучешки каишки в ръце. Градът между девет и седемнайсет часа съвсем не бе оня призрачен свят, който си бе представяла. Изпълнен бе със съвсем различно население — таен град на майки и бебета, работещи на смени, студенти и доставчици, пенсионери и безработни, изпълнили улици и ъгли, за които тя не бе подозирала при всичките си години в института по право и в юридическата фирма. Откъде една неомъжена и бездетна адвокатка ще е чувала за Парка на трите мечки, малко кътче за игра помежду Спрус и Пайн Стрийт? Нима жена, която пътуваше по един и същи маршрут за работа, би могла да знае, че на всяка от

петстотинте сгради по Деланси се развяваше различен флаг? Как би ѝ хрумнало, че магазините и бакалиите ще са тъй оживени по обед, пълни с хора по джинси и пуловери, вместо с делови костюми и куфарчета? Кой да знае, че лесно ще запълва часове със занимания, които преди сместваше в няколкото минути свободно време?

Дните ѝ започваха с кучета. Имаше личен ключ за „Красиви лапички“ и всяка сутрин, по време, когато обикновено си купуваше двойно черно кафе и се отправяше към службата, сега отключваше кучкарника, слагаше нашийници на две, три или четири кучета, напълваше джобовете си с бисквити и полиетиленови пликчета за нечистотиите и поемаше към Ритънхаус Скуеър. Прекарваше четирийсет и пет минути в парка, заобиколен от магазини за дрехи, книжарници, изискани ресторанти и високи жилищни сгради, като оставяше подопечните си дадушат тревата, храстите и другите кучета. До обяд изпълняваше разни задачи. Оставяше рецепти в аптеката, прибираше дрехи от химическо чистене, сновеше по тротоари и странични улици с натезали от ключове джобове, отваряше врати на декоратори, озеленители, екстерминатори, лични готвачи и дори коминочистачи.

Следобед подхващаше поредния тур разходки и се отправяше обратно към Ритънхаус Скуеър за срещата си с момиченцето, петнистото куче и жената, която ги придружаваше.

През осемте си седмици като разводачка на кучета тя бе развила жив интерес към момиченцето Джой, кучето Нифкин и жената, която вероятно бе майка на детето. Те идваха в парка всеки следобед между четири и четири и половина. В продължение на час Роуз подхвърля топки за тенис на следобедните си кучета и разсъждаваше над въображаемия живот на жената, момичето и кучето. Представяше си съпруг, умерено красив и представителен. Настани ги в голяма къща с камини и ярки тъкани килимчета, дървен шкаф, претъпкан с всевъзможни играчки и плюшени животни за момиченцето. Пращаше ги на семейни излети до крайбрежието, екскурзии в планината. Виждаше ги как слизат от самолет: бащата тегли голям куфар на колелца, майката — среден, а момиченцето — съответно малка пътна чанта. Татко Мечо, мама Меца и малкото Мече, а зад тях безгрижно припка кученцето. В съзнанието си им отреждаше спокоен и щастлив живот — добри служби, достатъчно пари, вечери у дома в делничните

дни в тесен семеен кръг, като родителите подканят дъщеричката си да си изпие млякото, а тя тайничко пуска зеленчуците си на кученцето на име Нифкин.

От кимане за поздрав бе минала към махане за поздрав, а вече и към „Здрасти“, изречено гласно. Роуз се надяваше, че с времето отношенията можеха да прогресират до разговор. Тя седеше и гледаше как момиченцето гони петнистото куче към фонтана, а майката — висока, с широки рамене и масивен ханш — говореше по клетъчния си телефон.

— Не, не обичам лебервурст — казваше жената. — Бъркаш ме с Луси, другата ти дъщеря. — Тя направи гримаса към Роуз и само с устни изрече „Майка ми“. Роуз се постара да внуши с кимането си, че я разбира, и леко ѝ помахаше. — Не, Джой също не обича лебервурст, мамо. — Тя замълча, слуша известно време и после поклати глава. — Питър не обича лебервурст. Изобщо не познавам човек, който да обича лебервурст и нямам представа защо го произвеждат още. — Роуз се засмя. Жената ѝ се усмихна, още заслушана. — Нифкин обича лебервурст — съобщи тя. — Може да го дадем на него. — Последва нова пауза. — Ами не знам какво да го правиш. Само едно предложение ми хрумва. Намажи го върху бисквити и кажи в читателския си клуб, че е гъши пастет. Да. Добре. Ще се видим тогава. Дочуване.

Затвори телефона и го пъкна в джоба си.

— Майка ми смята, че съм безработна — подхвана тя.

— О — промълви Роуз и прокле закърнелите си умения за разговор.

— А аз не съм — поясни жената. — Просто работя у дома, което за майка ми означава, че въобще не работя, та може да ми звъни, когато си поиска, и да ме разпитва за лебервурст.

Роуз се разсмя.

— Казвам се Роуз Фелър — представи се тя.

Жената протегна ръка.

— Аз съм Кандис Шапиро. Кани.

— Мамо! — малката внезапно се появи пред тях, хванала каишката на Нифкин.

Кани се засмя.

— Пардон — каза тя. — Аз съм Кандис Шапиро, бъдеща Крушелевански — направи смешна гримаса. — Опитайте се да поберете това на визитка.

— Значи сте омъжена? — попита Роуз. Мигом трепна и си затвори устата в почуда какво се бе случило с нея. Два месеца, откакто бе напуснала работа, през които общуваше основно с кучета и доставчици, и ето че бе отвикнала да разговаря с хора.

Но в реакцията на Кани не личеше да е забелязала нещо странно.

— Сгодена — уточни тя. — Събитието ще е през юни.

Какво пък, рече си Роуз, след като холивудските звезди могат да раждат деца, преди да се омъжат, защо да не го правят и обикновените жителки на Филадельфия?

— Голяма ли ще е сватбата?

— Не, малка — поклати глава Кани. — В дневната ни. Равинът, семейството, няколко приятели, майка ми, партньорът ѝ в живота и отборът им по софтбоул. Нифкин ще е почетното куче, а Джой ще е шаферка.

— О — отрони Роуз. — Аха... — Не приличаше на нито една от церемониите, които бе гледала по телевизията. — Как... — подхвана тя неуверено и млъкна, преди да зададе най-баналния от дежурните въпроси. — Как се запознахте с бъдещия си съпруг?

Кани се разсмя и отметна косата си зад раменете.

— Това е дълга и сложна история — отвърна тя. — Започна с диета.

Роуз стрелна поглед към Кани и прецени, че надали ще е била особено успешна диета.

— Запознах се с Питър, когато бях бременна с Джой, обаче още не знаех, че съм бременна. Ръководеше курс по отслабване, а аз си мислех, че ако отслабна, мъжът, с когото бях скъсала, ще ме пожелае отново. — Тя се усмихна на Роуз. — Само че знаете как става. До последно гониш неподходящия и чак тогава разбираш, че подходящият през цялото време е чакал теб. Неведоми са любовните пътища. Или пък бяха божиите? Все не мога да запомня.

— Мисля, че божиите — вметна Роуз.

— Сигурно, щом казвате — съгласи се Кани. — Ами вие? Омъжена ли сте?

— Не! — натъртено произнесе Роуз. — Тоест, не — с по-овладян тон изрече тя. — Аз... Току-що прекратих една връзка. Всъщност, не точно аз я прекратих. Сестра ми... както и да е. Дълга история. — Тя впери очи в ръцете си, после в Петуния, сгушена в краката ѝ, премести поглед към Джой и Нифкин, които играеха на „Лови“ с червена ръкавица, след това към половин дузината кучета, застанали по средата на триъгълната тревна площ. — В общи линии, опитвам се да измисля как да продължа нататък.

— Харесва ли ви онова, което вършите сега? — попита Кани.

Роуз погледна Петуния и другите кучета в парка, после сивкавата топка за тенис в ръката си и купчето полиетиленови пликчета до себе си.

— Да — отвърна тя. И беше истина. Харесваше всичките си кучета — намусената пръхтяща Петуния; голдън ретривъра, който тъй се радваше на появата ѝ, че се впускаше в радостни кръгчета, щом чуеше ключа да се превърта в ключалката; сериозните булдози; хаотичните шнауцери; склонният към нарколепсия кокер шпаньол на име Спорт, който понякога заспиваше на червен светофар.

— Какво още харесвате? — подсказа Кани.

Роуз поклати глава с невесела усмивка. Знаеше кое прави сестра ѝ щастлива — абсурдно тесни кожени панталони, френски овлажняващ крем за шейсет долара, мъже, които ѝ говорят колко е красива. И за баща си знаеше какво обича — чекове за дивиденди, чисто нов екземпляр на „Уолстрийт Джърнъл“, редките случаи, когато Маги се задържаше на работа. Знаеше кое радва Ейми — плочи на Джил Скот, панталони „Шон Джийн“ и филма „Страх от черна шапка“. Наясно бе какво обича Сидел — Моята Марша, органични зърнени храни, козметични инжекции и да дава на четиринайсетгодишната Роуз диетичен желатинов крем за десерт, когато всички останали ядяха сладолед. От време на време схващаше дори кое радва майка ѝ — чисти чаршафи, яркочервено червило, декоративните игли за костюми, които двете с Маги ѝ подаряваха за рожден ден. Но какво обичаше самата Роуз, освен обувки, Джим и вредни за нея храни?

Кани се усмихна на Роуз и се изправи.

— Все ще го измислите — весело рече тя. Подсвирна на Нифкин и кучето веднага дотича, следвано от Джой с порозовели бузки и коси, изплъзнали се от конската опашка. — Ще ви видим ли утре?

— Непременно — обеща Роуз. Прибра в джоба си топката за тенис и започна да събира питомците си, като събра в една ръка пет каишки, а в дясната — само една, на сивата хрътка. Разведе кучетата едно по едно, докато остана само с Петуния. Мъничето припикаше на няколко крачки пред нея като издут кроасан на крачета. Петуния я правеше щастлива, макар да трябваше да я предава на собственичката ѝ Шърли, строга седемдесет и две годишна жена, която живееше в централната част и за щастие на Роуз се съгласи тя да разхожда кученцето всеки ден. Какво още? В никой случай не дрехи. Не и пари, защото използваше зашеметяващата си шестцифрена заплата само за да си плаща наема и студентските заеми, отклоняваше разумна сума за пенсионен фонд и оставяше останалото да трупа лихва в депозитна сметка, открита според изричните инструкции на Майкъл Фелър. Какво тогава?

— Хей! — извика куриер на велосипед.

Роуз грабна Петуния и отскочи настрани, а велосипедът профуча край тях. Колоездачът бе праметнал чанта през рамо, а уоки-токито на колана му пращеше от статично електричество. Роуз го гледаше как върти педалите и си припомни, че и тя имаше велосипед като момиче. Син „Шуин“ със седалка в синьо и бяло и бяла кошница, с бяло-розова пластмасова плетеница на дръжките. Зад дома на родителите ѝ в Кънектикът имаше алея за велосипеди, която водеше до игрищата за голф и футбол. Минаваше също тъй през ябълкова градина и през есента Роуз обичаше да кара колелото си там през нападалите ябълки и шумолящите червени и златисти листа. Понякога майка ѝ я придружаваше на своя велосипед, който бе същият като на Роуз, но за възрастни — трискоростен, с бебешка седалка над задното колело, на която някога се бяха возили Роуз и Маги.

Какво ли бе станало с колелото ѝ? Роуз се опитваше да си спомни. Когато се преместиха в Ню Джърси, заживяха в апартамент под наем в жилищен блок край магистралата, което означаваше паркинги и пътища без тротоари. Вероятно бе вече надраснала велосипеда по времето, когато живееха там, а после се преместиха у Сидел и вече никога не ѝ купиха друг. Вместо това се сдоби с шофьорско свидетелство три дни след като навърши шестнайсет и отначало бе въодушевена от перспективите за свобода, докато осъзна,

че шофирането ѝ ще се ограничава до откарване на сестра ѝ на купони, прибирането ѝ от уроци по танци и пазаруване за вкъщи.

Тя остави Петуния в апартамента на Шърли и реши, че през уикенда ще си купи велосипед — като начало на старо, за да види ще ѝ хареса ли. Ще си купи един, може би ще постави кошничка с размера на Петуния на дръжките и ще го подкара... нанякъде. Чувала бе, че има алеи за велосипеди във Феърмонт Парк, друга от художествения музей по Вали Фордж. Ще си купи велосипед, каза си, вече усмихната, и продължи с по-бодра походка. Ще си купи велосипед, ще си набави карта, ще си приготви закуска за пикник с хляб, сирене, грозде и курабийки и консерва луксозна храна за Петуния. Ще си организира приключение.

Госпожа Лефковиц не бе искала да дойде на седмичната им разходка.

— Мога да се раздвижвам и тук — заяви тя на Ела, като размахваше бастуна към ъглите на тясната си дневна, в която бе натъпкала диван, две двойни канапета, масивен фотьойл с декорации по подръчниците и огромен телевизор с широк екран.

— Не по начина, който ти е нужен — търпеливо възрази Ела.

— Дават „Гледката“ — посочи тя към екрана на телевизора, където четири жени си крещяха една на друга. — Не харесваш ли „Гледката“?

— За океана ли говориш? — невинно попита Ела. — Харесвам гледката на океана. Да излезем отвън и да ѝ се полюбуваме.

— Имам предложение за теб — хвърли последния си коз госпожа Лефковиц. — Мислех си за теб и ориста ти.

— После — отсече Ела.

— О, предавам се — изпъшка госпожа Лефковиц. Сложи си гигантски слънчеви очила с квадратни стъкла, намаза си носа с цинков крем и завърза връзките на маратонките си. — Тръгвай, Брус Дженър. Да се свърши с това.

Тръгнаха по алеята към тенис кортовете, където миналия месец някой бе включил на преден ход, вместо на заден, минал бе през оградата и през мрежата и бе блъснал нещастна жена на име Фрида Мандел, която участваше в игра по двойки, а намери края си върху капака на кадилак, все още стиснала ракетата си в ръка. Това, както мрачно обяви госпожа Лефковиц, бе красноречиво доказателство, че гимнастиката и спортът — по-специално тенисът — могат да те убият, ако не внимаваш.

Ала лекарят ѝ настояваше тя да ходи пеша, тъй че всеки вторник в десет часа Ела и подопечната ѝ вървяха бавно към клуба, обядваха там и се връщаха с тролей. В един момент Ела дори започна да изпитва удоволствие от общуването с по-възрастната жена.

В походката на госпожа Лефковиц имаше ритъм. Забиване на бастуна, въздишка, крачка напред с десния крак и потътряне на левия след него. Забиване, въздишка, тупване, тътрене. На Ела ѝ действаше успокояващо.

— Е, какво ново? — поинтересува се госпожа Лефковиц. — Още ли се виждаш с онзи?

— Луис — уточни Ела.

— Не е лош — кимна госпожа Лефковиц. — Напомня ми първия ми съпруг.

— Първия? — озадачи се Ела. — Двама ли си имала?

Забиване, въздишка, тупване, тътрене.

— А, не, просто наричам Ленард моя пръв съпруг. Така изглеждам по-светска жена.

Ела с труд удържа смеха си и леко подхвана госпожа Лефковиц за лакътя, когато тя се поколеба пред цепнатина в тротоара.

— Луис има ли добри доходи?

— Много прилични, струва ми се — отвърна Ела.

— Струва ти се? Струва ти се? — възмути се госпожа Лефковиц. — Няма какво да ти се струва, научи! Можеш да останеш с празни ръце! Като Чарлс Куралт.

Ела беше объркана.

— Той с празни ръце ли остана?

— Не, не, не. Къде ти? Но имаше една приятелка и тя остана с празни ръце.

— Дори без мъничка таратайка?

— Да бе, смей се — мрачно рече госпожа Лефковиц. — Няма да ти е смешно, като останеш на сирене от държавни помощи.

— Продължавай да вървиш — подкани я Ела.

— Ами децата му? — не млъкваше госпожа Лефковиц. — Те знаят ли за теб?

— Мисля, че да — отвърна Ела.

— Провери го — настоя госпожа Лефковиц. — Знаеш за Флорънс Гудстайн, нали?

Ела поклати глава.

— Ами ето на — подхвана госпожа Лефковиц, — тя и Ейб Мелцър си правеха компания. Ходеха на кино и на вечеря, Фло взеше Ейб по доктори. Един ден децата му ѝ се обадили да се осведомят как

е баща им и Фло споменала, че е уморен. Като чули „уморен“, си помислили, че тя не иска да го гледа повече. И още на следващия ден... — Госпожа Лефковиц направи драматична пауза преди кулминацията на историята — долетяха със самолета, събраха му багажа и го отведоха в старчески дом в Ню Йорк.

— Боже мой! — измърмори Ела.

— Фло бе извън себе си от гняв — додаде госпожа Лефковиц. — Бе като въздушното нападение над Ентебе.

— Съжالياвам за нея. Не спирай — каза Ела.

Госпожа Лефковиц повдигна слънчевите си очила и се взря в Ела.

— Готова ли си да чуеш предложението ми?

— Добре — съгласи се Ела. — За какво става дума?

— За внучките ти — обяви госпожа Лефковиц и възобнови тътренето си.

Ела изстена вътрешно. Не вярваше, че е могла да разкаже на госпожа Лефковиц за изгубените си внучки. Но пък преди година не би повярвала, че е способна да разкаже историята на когото и да било. А сега май просто не можеше да си затвори устата.

— Те имат ли Емил? — попита госпожа Лефковиц.

— Емил? — повтори Ела.

— Емил, Емил — нетърпеливо настоя госпожа Лефковиц. — На компютъра.

— О, имейл — сети се Ела.

— Че аз какво казах? — рече госпожа Лефковиц с многострадална въздишка.

— Не знам.

— Можем да ги открием по интернет. Всякакви неща може да узнаем за тях.

Сърцето на Ела замря.

— Имаш ли компютър? — попита тя, несмееща да се надява.

Госпожа Лефковиц махна пренебрежително със здравата си ръка.

— То се знае, кой няма? Получих го като подарък от сина си. Портокалов. От чувство за вина — поясни тя, очевидно в отговор на неизречените от Ела въпроси „Какъв цвят е?“ и „Защо?“. — Не ме посещава често, та затова ми купи компютъра, да ми праща по имейл

снимки на внучетата. Искаш ли да се върнем и да издирим внучките ти? — с надежда попита тя.

Ела прехапа устна. Чуваше вик в душата си „Издири ги!“ в спор с много по-познатия настоятелен глас „Забрави това“. Изпитваше вълнение и крехка надежда, примесени с неподправен ужас.

— Ще си помисля — каза тя накрая.

— Не мисли — нареди госпожа Лефковиц, като се възправи в целия си ръст от метър и петдесет сантиметра и заби бастуна си на косъм от крака на Ела. — Ти не мисли, само прави.

— Какво?

— Йода — обясни госпожа Лефковиц и поде мъчния процес на обръщане в обратна посока. — Да вървим.

— Излезе от вратата като призрак в мъглата — изрече младеж в смачкана бяла ленена риза, когато Маги излезе от библиотека „Файърстоун“ в десет часа едно утро, в което нямаше помен от мъгла.

Маги го погледна, когато той тръгна редом с нея, също нарамил раница — небрежно, но с известен стил. Имаше издължено бледо лице, кестенява коса, която се къдреше покрай ушите, а облеклото му — ленената риза и изгладени ленени панталони с цвят екрю — беше съществено отклонение от неофициалната униформа за студентското градче — джинси и тениска.

— Няма мъгла — отбеляза тя. — И това не беше ли от песен?

— Съвършено никаква пречка — заяви той. Посочи книгата „Моята Антония“, която Маги носеше под мишница. — Жените в литературата?

Маги сви рамене, което можеше да бъде и да, и не, като прецени, че колкото по-малко каже, ще е по-добре. През седмиците ѝ в студентското градче, ако не се броеше първата вечер на купона, не бе казвала повече от „Благодаря“ и „Извинете“ на другите студенти. Кое то напълно устройваше Маги. Имаше си Корин, с която да разговаря. Имаше си книгите. Имаше удобен стол, разположен в слънчевата читалня на библиотеката, любима масичка в Студентския център, когато ѝ се приискаше смяна на обстановката. Прочела бе „Зора Нийл Хърстън“, „Големите надежди“, сега се бореше с „Приказка за два града“, препрочиташе „Моята Антония“ и се потеше над „Ромео и Жулиета“, която се оказа много по-мъчна, отколкото предполагаше филмът на Баз Лърман. Разговорите със студентите обикновено водеха до въпроси, а въпросите можеха да доведат единствено до неприятности.

— Ще ви изпратя — каза младежът.

— Няма нужда — увери го Маги и се опита да се отдалечи.

— Не е проблем — весело рече младежът. — В Макош е, нали?

Маги нямаше представа къде се събират „Жените в литературата“, нито къде се намира Макош, но отново кимна и ускори

крачка. Младежът с лекота прие темпото ѝ. Дълги крака, каза си Маги смутена.

— Аз съм Чарлс — представи се младежът.

— Аз съм заета — накрая отвърна тя. — Не проявявам интерес.

Чарлс спря и ѝ се усмихна. Приличаше малко на лорд Байрон от снимка, която Маги бе видяла в една от присвоените книги — дълъг и тънък нос, спотаена усмивка в устните. Не изглеждаше надарен и атлетичен. Не беше неин тип.

— Дори не сте ми чули болката още — каза той.

— И болка ли имате? — унило промълви Маги.

— И още как — потвърди Чарлс. — Аз... Неудобно ми е да го кажа, но така се случи, че имам нужда от жена.

— Да бе, като всички други — рече Маги и дотолкова забави ход, че чак коленете ѝ се подгънаха. Реши, че щом не може да избяга от него, ще го принуди да побърза напред, за да не изпусне семинара си.

— Не, не в този смисъл — усмихна се той и отново влезе в темпото ѝ. — В класа по драматургия съм, трябва да покажем сцени и ми е нужна жена, тип наивка, за да представи скеча ми.

Маги го погледна.

— За актьорска игра ли говорите? — Тя спря и се втренчи в него. Отбеляза си, че е висок. Имаше и хубави сиви очи.

Чарлс кимна.

— Именно — каза той и двамата с Маги продължиха към Макош Хол. — Надявам се да поставя едноактна пиеса в театър „Интим“ през пролетта. — Той използва френското произношение и в първия миг Маги не го разбра. Сто пъти бе минавала покрай тази сграда и все си мислеше, че се произнася, както се пише. Това я уплаши — за колко ли неща още бе в грешка, та макар и да бъркаше само наум? — Ако сцената се получи добре, ще е успешна първа стъпка. И тъй — заключи той, — ще помогнете ли на своя събрат?

— Не сте ми никакъв брат — отсече Маги. — И въобще не знаете мога ли да играя.

— Но вие можете, нали? — не се предаваше Чарлс. — Нещо във вида ви ми го подсказва.

— И какъв е видът ми?

— Драматичен — без колебание отговори той. — Но аз прекалено избързвам. Дори не знам името ви.

— Маги — отвърна тя, забравила за миг желанието си да бъде известна като Ем.

— Аз съм Чарлс Вилинч. И съм прав, нали? — попита младежът. — Вие сте актриса, познах ли?

Маги само кимна, с надежда той да не разпитва за подробности, тъй като не смяташе, че изявите ѝ като беквокал на „Уискърд Бискиит“ или пък появата на бедрото ѝ в клипа на Уил Смит биха го впечатлили особено.

— Бих искала да ви помогна, но... едва ли ще мога — каза Маги с искрено съжаление, защото идеята да изпълнява главната роля в пиеса, пък била тя и несръчното едноактно творение на студент, извънредно много я привличаше. Това можеше да е стартът ѝ, помисли си тя. Принстън не бе толкова далеч от Ню Йорк. Може би в града щеше да се чуе за пиесата и звездата в нея. Може би някой агент или режисьор щеше да вземе влака, за да я види. Може би...

— Защо не си помислите днес върху това? — предложи Чарлс. — Ще ви се обадя довечера.

— Не — отвърна Маги, като обмисляше бързо. — Не... телефонът ми не работи.

— Тогава да се видим на кафе — не се смути той.

— Не мога...

— На билков чай тогава — упорстваше Чарлс. — В девет часа в Студентския център. Ще ви чакам там — и той тръгна, като остави Маги пред входа на лекционната зала, където студенти — главно момичета, някои от които държаха също като нея „Моята Антония“ — се изливаха вътре като поток.

За момент Маги спря, като си мислеше „Защо не“, докато множеството се движеше покрай нея. По-трудно щеше да се обърне в обратна посока, отколкото просто да последва тълпата вътре. Реши, че като седне най-отзад, никой няма и да забележи. Освен това бе любопитна какво щеше да каже преподавателят за книгата. Може би дори щеше да научи нещо.

— Добре ли върви животът ти? — отправи въпрос Ейми към Роуз една сутрин, докато закусваха палачинки с боровинково сладко във „Ведро утро“.

Ейми, в прилепнали черни панталони и тъмносиня блуза, бе на път за летището — отиваше в командировка в провинциалните райони на Джорджия и Кентъки, където щеше да изнася лекции върху съоръженията за пречистване на отпадни води. („А те миришат — казала бе тя на Роуз — точно както можеш да си представиш“.) Роуз, в обичайното си вече облекло от широки панталони в цвят каки от армейския резерв, бе тръгнала да замени в антикварната книжарница десет наскоро прочетени любовни романчета с още толкова нови, а после да разходи кучето Скип, порода шиперк.

Роуз дъвчеше и мислеше над въпроса.

— Добре съм — бавно отвърна тя, докато Ейми грабна с тънките си пръсти парче бекон от чинията ѝ.

— Не ти ли липсва работата?

— Липсва ми Маги — избъбри Роуз с пълна уста.

Вярно беше. „Ведро утро“ се намираще в стария квартал на Маги, съвсем близо до жилищната сграда, откъдето Маги бе изхвърлена, преди да се нанесе да живее при Роуз. Докато Роуз бе в колежа, а после учеше право, Маги прекарваше уикенда при нея веднъж или два пъти в семестъра, а после, когато Роуз постъпи на работа, навестяваше сестра си в Южна Филадельфия за ранен обяд, за по някое питие или за да я заведе на покупки в търговския център „Прусски крал“. Роуз пазеше мили спомени от многобройните апартаменти на Маги. Без значение къде живееше, накрая стените винаги се оказваха боядисани в розово, Маги курдисваше античния си сешоар на стойка в ъгъла, пригаждаше някъде бар с напитки, където шейкърът за мартини винаги бе в готовност и под ръка.

— Разбра ли се къде е тя? — попита Ейми, като избърса ножа си за масло със салфетка и го използва да провери състоянието на червилото си.

Роуз поклати глава, усетила познатата смесица от чувства, които Маги предизвикваше у нея — гняв, раздразнителност и съчувствие — да се надига в гърлото ѝ.

— Не знам — отвърна тя. — И не съм сигурна искам ли да знам.

— Доколкото познавам Маги, ще се появи рано или късно — каза Ейми. — Ще ѝ потрябват пари или кола, или кола, пълна с пари. Телефонът ти ще иззвъни и ето ти я нея.

— Знам — въздъхна Роуз.

Липсваше ѝ сестра ѝ... само дето „липса“ не бе точната дума. Естествено, липсваше ѝ нейната компания за закуска, педикюр или походи по магазините. Установи дори, че ѝ липсва шумотевицата на Маги, тропането ѝ, това как включваше термостата на трийсет и пет градуса, от което жилището ѝ заприличваше на тропиците, и как в устата на Маги дори най-баналната история се превръщаше в приключенска драма. Спомни си как Маги се опитваше да прекара през тоалетната чиния на Роуз куп изцапани с грим салфетки, като крещеше срещу отвора: „Налапай ги всичките, кучко!“; Маги, която разигра луда сцена пред щанда за шампоани и сапуни, защото свършили нейната марка балсам за боядисана коса; типичното за нея небрежно щракане с пръсти, с което караше Роуз да се помръдне и да ѝ направи място на канапето; песента, която сестра ѝ пееше под душа: „Това трябваше да съм аз... трябваше да съм аз...“.

Ейми нетърпеливо почука с ножа по ръба на чинията си.

— Земя вика Роуз.

— Ето ме — промълви Роуз и вяло помахна.

По-късно същата сутрин тя спря велосипеда си пред обществен телефон, извади шепа монети от джоба си и отново набра клетъчния телефон на сестра си. Едно позвъняване, второ.

— Ало? — прозвуча гласът на Маги, рязък и командаджийски. — Ало, кой се обажда?

Роуз затвори, като се запита дали Маги ще забележи кода на града 215, дали няма да се почуди тя ли е била, дали изобщо я интересуваше.

Ако Маги Фелър бе научила нещо от четиринайсетте си години общуване с противоположния пол, то беше следното: лошите връзки винаги се връщат да те преследват. Може да не си виждала преди в живота си даден мъж, но за да си гарантираш, че ще го срещаш навсякъде, достатъчно бе да прекараш няколко наситени минутки на задната седалка на кола, в спалня или в заключена баня. И тогава той цъфва ту в кафето, ту по коридорите, ту зад щанда на закусвалнята, където току-що си започнали работа, или пък държи момиче за ръка на някоя петъчна забава. Беше законът на Мърфи за връзките — точно онзи, когото не желаяш да зърнеш вече, все ти се навира в очите. През първата ѝ вечер в студентското градче Джош, уви, не беше изключение.

Тя дори не бе сигурна, че той я позна — беше много пиян, часът бе късен, а тя току-що беше слязла от влака и не бе усъвършенствала още принстънския си камуфлаж. Ала Джош се появяваше навсякъде с вид, като че всеки миг щеше да я свърже с изчезналите си пари, спален чувал, фенер за къмпинг и дрехи.

Тя вдигаше очи от книгата си в библиотеката и зърваше фланелката и част от лицето му в профил. Отиваше да напълни отново чашата си с кафе в стола и той се оказваше зад щанда със салатите, вперил изучаващ поглед в нея. Заговори я тъкмо в онази съботна вечер, когато тя замъкна в пералното помещение крадената калъфка, пълна с дрехи за пране, водена от погрешно предположение, че никой няма да пере в събота вечер.

— Здравей — подхвърли той небрежно, като зяпаше гащичките и сутиена, които тя натикваше в пералнята.

— Здравей — отвърна тя, без да вдига глава.

— Как е? — попита той.

Маги отвърна с леко свиване на рамене, докато изсипваше прах за пране от картонените кутии, които бе купила от автомата.

— Искаш ли омекотител? — Той разклати опаковката срещу нея и се усмихна. Ала в очите му нямаше смях. Те внимателно обхождаха

лицето ѝ, косата ѝ, тялото ѝ и ги сравняваха със спомена от онази единствена нощ в леглото.

— Не, благодаря, няма нужда — измърмори тя, после пъкна монетите си в процепата и тъкмо тогава клетъчният ѝ телефон иззвъня. Сигурно баща ѝ, помисли си — бе звънял преди и тя никога не му отговаряше, ала сега грабна телефона, сякаш бе спасителен пояс, а тя се давеше. — Ало? — изрече весело, като извърна лице и тяло настрани от настойчивия взор на Джош. Не се чу отговор, само дишане. — Ало? — повтори Маги, като бързешком мина нагоре по стълбите покрай група студенти, които си подаваха бутилка шампанско и пееха някаква бойна футболна песен. — Кой се обажда? — никакъв отговор. Само щракване и после тишина. Тя сви рамене и пъкна телефона в джоба си, после излезе навън на хладния вечерен въздух.

Лампи осветяваха алеята на равни интервали, по протежението ѝ и покрай сградите имаше резбовани дървени пейки. Маги избра пейка далеч от светлината и се сгуши в ъгъла ѝ. Време е за тръгване оттук, мислеше си тя. Студентското градче не е голямо, а навсякъде виждаш този тип и е само въпрос на време той да се сети коя си и какво си направила, ако вече не се е сетил. Време е да осребриш чиповете си, да свалиш картите и да хванеш първия автобус нанякъде.

Ала странното бе, че тя не искаше да си тръгне. Тук ѝ беше... какво? Маги сви колена към гърдите си и се загледа в клоните на дърветата, натежали от плътни зелени пъпки, и към осеяното със звезди небе. Забавно. Е, не точно забавно, не като на купон например, не и като да се издокараш, да изглеждаш страхотно и да усещаш завистливите погледи.

Беше предизвикателство, и то каквото никога не бе срещала в поредицата безперспективни служби срещу минимално заплащане. Все едно бе звездата на собственото си детективно шоу.

Въпросът не опираше само до това кой да не забележи. Това бяха умните хлапаци, отличниците, спечелилите национални отличия, елитът на младежта, върхът на сладоледа. Щом Маги можеше да се движи незабелязана между тях, не доказваше ли това постоянните твърдения на госпожа Фрайд? Щом оцеляваше в Принстън и можеше да седи на задната банка на дузина различни семинари и да следи активно преподаването, не значеше ли това, че и тя също е умна?

Маги избърса капките роса от дъното на джинсите си и се изправи. Плюс всичко в картинката фигурираше пиесата на Чарлс, режисьорският му дебют, едноактна творба в стил Бекет в театър „Интим“. А тя бе звездата. Срещаше се всеки ден с него за репетиции, упражняваше репликите си в Студентския център или в празна класна стая в сградата за изкуства на Насау Стрийт.

— Живея в Локхарт — каза ѝ той при последната им среща, докато я изпращаше от Насау Стрийт 185. — Стоя до късно. Имам двама съквартиранти — добави, преди Маги да успее да повдигне вежда. — Гарантирам, че добродетелта ти ще бъде опазена.

Е, сега беше късно. Тя се запита дали той е буден. Почуди се, като обгърна раменете си, дали би ѝ услужил с пуловер. Забърза през студентското градче. Локхарт, ако си спомняше добре, се намираше до университетския магазин. Стаята на Чарлс бе на първия етаж и когато Маги почука на прозореца, той дръпна щората, усмихна ѝ се и побърза дай отвори.

Стаята на Чарлс въобще не бе каквато си я представяше. Беше като да се озовеш в чужбина. Всеки сантиметър от стените и тавана бе покрит с индийски гоблени и огледала в сребърни рамки. Подът бе застлан с ориенталски килим в алено, златно и синьо, а вместо масичка в средата бе поставен грамаден ожулен куфар — ракла със съкровища, каза си Маги. Той и съквартирантите му бяха разположили бюрата си край стените и бяха заобиколили куфара с купчини възглавнички — червени със златни ресни, тъмнозелени, избродирани със златисто или обсипани с мъниста.

— Сядай — посочи Чарлс към възглавничките. — Искаш ли нещо за пиене?

В ъгъла имаше хладилник с кафе машина.

— Охо — възкликна Маги. — Да не държиш харем тук?

Чарлс се засмя и поклати глава.

— Не. Просто обичаме да се забавляваме. Миналия семестър Джаспър ходи в Африка и обстановката бе на тема сафари, само че животинските глави по стените ме стряскаха. Така е по-добре.

— Много е хубаво — потвърди Маги, като бавно обикаляше стаята и я разглеждаше. Имаше малка симпатична уредба с компактдискове, подредени по жанр — джаз, рок, класическа музика, а те на свой ред бяха строени в азбучен ред. В друг ъгъл върху малка

висока масичка бяха струпани пътеводители — за Тибет, Сенегал, Мачу Пикчу. Тя вдиша дълбоко и долови смесен аромат на тамян, одеколон и цигари. Малкият хладилник съдържаше минерална вода, лимони, ябълки и кайсиев мармалад. Нито една бутилка бира или някакъв, силен алкохол.

Гей, реши Маги, като затвори хладилника. Гей, заключи категорично с известна доза облекчение. Без съмнение гей. Тя взе снимка в рамка от бюрото на Чарлс. На нея той бе прегърнал през раменете засмяно момиче.

— Сестра ти ли е? — попита тя.

— Бивша приятелка — отвърна той.

Ха, рече си Маги.

— Не съм гей — уточни Чарлс и се засмя с нотка на извинение. — Просто всеки, който влезе тук, си мисли това. После цели три месеца ми се налага да демонстрирам натрапчиво хетеросексуално поведение.

— Какво, почесваш се на пет минути, вместо на десет? Не е толкова трудно — подхвърли Маги, като се настани върху възглавничките и запрелиства книга за Мексико. Варосани къщи, открояващи се на фона на яркосиньо небе, плачещи мадони в дворчета, настлани с теракота, пенести вълни, къдрещи се върху златист пясък. Беше разочарована. В живота си бе познавала само три типа мъже: гейове, възрастни и третата категория, стократно по-многобройна от първите две — такива, които я желяеха. Щом Чарлс не беше гей, а стар в никой случай не беше, тогава вероятно я желяеше. А това пораждаше у Маги тъга и смътно чувство, че е измамена. Никога преди не бе общувала с мъж като с приятел, а бе прекарала достатъчно време с Чарлс, за да разбере, че той я харесва заради ума ѝ, бързите ѝ реакции и находчивост, а не заради единственото, с което привличаше всички останали мъже.

— Е, радвам се, че изяснихме това. И се радвам, че си тук. Имам стихотворение за теб.

— За мен? Ти ли си го написал?

— Не. Обсъждахме го миналата седмица на семинар по история на поезията — той разтвори антология „Нортън“ и зачете:

*„Маргарет, нима тъгуваш
и за Голдънгроув ти се вълнуваш?
Като листа са мислите човешки.
На младини са свежи и лудешки.
Но щом сърцето остарее,
умът ти вече леденее.
Въздишка няма да отрониш от уста
за мъртвите повехнали листа,
ала ще жалиш ти за вечността.
Сезонът тук е без значение,
и пролетта дори ще е мъчение.
Ни с думи, нито в мисли е изречено
онова, което от съдбата е предречено.
Единствено сърцето го долавя с жал —
за Маргарет е всъщност твоята печал.“*

Той затвори книгата. Маги пое дълбоко дъх. Кожата по голите ѝ ръце бе настръхнала.

— У, мрачно — промълви тя. — Но аз не съм Маргарет.

— Не си ли?

— Не. Само Маги. По-точно Маги Мей — засмя се притеснено тя: — Като у бележития поет Род Стюарт. Майка ми харесвала песента.

— Какво представлява майка ти? — попита Чарлс.

Маги го погледна, после отклони очи. Обикновено в този момент от общуването си със съответния мъж Маги поднасяше свой собствен трагичен вариант на майчината си смърт и я полагаше в скута му като пакетче в ярка опаковка. Понякога майка ѝ умираше от рак на гърдата, друг път ставаше жертва на автомобилна катастрофа, но неизменно историята биваше украсена с подробности и драматизъм. Химиотерапията! Полицаят на вратата! Погребението и двете момиченца, плачещи над ковчега! Ала на Чарлс не ѝ се искаше да предлага тази версия. Склонна бе да му разкаже нещо близко до истината, което я разтревожи, защото, ако му кажеше истината за това, какво ли още щеше да се изкуши да изтърси?

— Няма много за разправяне — отвърнах престорено безгрижие.

— О, сигурен съм, че не е вярно — възпротиви се той.

Усещаше погледа му върху себе си. Ясно ѝ бе какво предстои. Защо не се приближиш? Или: да ти наля ли питие? А миг по-късно щеше да усети устните му на шията си или ръката му през раменете си, която да се прокрадва към гърдите ѝ. Твърде много пъти беше танцувала този танц.

Само че така и не чу думите, нито устните му я допряха. Чарлс си остана на мястото.

— Добре тогава, не споделяй с мен — каза с усмивка той, приятелска усмивка, както тя установи с облекчение.

Маги погледна към античния на вид часовник на бюрото му. Минаваше един.

— Трябва да вървя да си прибера прането — съобщи тя.

— Ще те изпратя — предложи Чарлс.

— Не, няма нужда.

Но той поклати глава и взе раницата си.

— Не е безопасно да се движиш сама.

Маги едва не прихна. Не беше виждала по-безопасно място от „Принстън“. По-сигурно бе от детско басейнче, от бебешка седалка за кола. Най-тежкият инцидент тук бе някой да си изпусне подноса в стола.

— Настоявам. Освен това съм гладен. Била ли си в „Пи Джей“?

Маги поклати глава. Чарлс изобрази престорен ужас на лицето си.

— Традиционно заведение за Принстън. Превъзходни палачинки с шоколад. Хайде — подкани я той и задържа вратата пред нея, — аз черпя.

Роуз Фелър бе очаквала настъпването на този ден.

След като три месеца разхожда кучета, прибира дрехи от химическо чистене, препуска до аптеката, бакалията и видеотеката, цяло чудо беше, че не срещна някое познато лице от далеч не изпълнените ѝ с блаженство дни в „Луис, Домел и Феник“. И тъй, един слънчев и топъл априлски ден Шърли, стопанката на Петуния, ѝ връчи плик, надписан с познатия адрес, и най-небрежно подхвърли: „Би ли го оставила в кантората на адвокатите ми?“. Роуз преглътна мъчително, пхна плика в чантата си, праметна я през рамо, яхна велосипеда и пое към Арч Стрийт и високата лъскава сграда, където някога работеше.

Възможно бе, мислеше си по пътя, никой да не я разпознае. През целия си престой в „Луис, Домел и Феник“ бе с костюми с панталони и обувки с високи токове (и влюбена, настойчиво напомни клеветническият глас в съзнанието ѝ). Днес бе по шорти, къси чорапи, чийто десен изобразяваше тигани, яйца на очи и чашки за кафе (част от оскъдното наследство от Маги), и обувки с дебела подметка, удобни за каране на велосипед. Косата ѝ, израсла до под раменете, бе сплетена на две плитки — по мъчния начин Роуз бе установила, че това бе едва ли не единствената прическа, подходяща за под каска. И макар да не бе отслабнала, откакто без време напусна света на правораздаването, фигурата ѝ изглеждаше различна. От карането на велосипеда и ходенето пеша по краката и ръцете ѝ се бяха оформили мускули, а бледият ѝ офис тен бе заместен от загар. Бузите ѝ руменееха, сплетената коса блестеше. Това поне бе в плюс за нея. Давай да се свършва, каза си тя, като излезе от асансьора и тръгна към бюрото на рецепцията с набиващите се на очи тук загорели боси крака и обувки, чаткащи по настлания с плочки под. Да се свършва. Не е чак толкова трудно. Ще остави плика, ще вземе подпис и...

— Роуз?

Със секнал дъх и слаба надежда, че чулото е плод на въображението ѝ, а не иде от един офис отсреща през фойето, тя се обърна и видя Саймън Стайн, инициатор на учреденски игри по

софтбол с русоляво кестенява коса, твърде ярка на луминесцентното осветление, и вратовръзка в червено и златисто над загатнатото шкембенце.

— Роуз Фелър?

Е, рече си тя, като леко му се усмихна и помахна, можеше и по-лошо да е. Можеше да е Джим. Да можеше сега просто да метне плика и да изчезне оттук...

— Как си? — попита Саймън, който вече бе прекосил фоайето и стоеше точно до нея, като я измерваше с поглед, сякаш бе мутирала в някакъв незнаен досега вид. Може и така да е, каза си мрачно тя. Бивша адвокатка. Колко такива бе виждал Саймън Стайн в живота си?

— Добре съм — тихо отвърна тя и подаде плика на секретарката на рецепцията, която наблюдаваше Роуз с неприкрито любопитство и явно се опитваше да идентифицира загорялото момиче по шорти със строгата на вид млада жена в костюм.

— Казаха ни, че си в отпуск — отбеляза Саймън.

— Така е — кратко отговори тя, прибра разписката от секретарката и се насочи към вратата.

Саймън не спря да върви подире ѝ, дори след като Роуз го отпрати с жест.

— Хей, обядвала ли си? — осведоми се той.

— Тръгвам си, бързам — отвърна тя. В този миг вратите на един от асансьорите се отвориха и от него се изсипаха хора. Роуз ги огледа крадешком, като търсеше лицето на Джим, и не задиша отново, докато не се увери, че не е сред тях.

— Безплатен обяд — изкушаваше я Саймън с очарователна усмивка. — Хайде, тъй или иначе трябва да ядеш. Ще идем на някое луксозно място и ще се правим на важни клечки.

— Няма начин, след като съм в този вид — разсмя се Роуз.

— Никой нищо няма да каже — увери я Саймън и последва Роуз в асансьора, сякаш бе едно от кучетата, които тя развеждаше всеки ден. — Чудесно ще си прекараме.

Десет минути по-късно седяха в „Мидената къща“ на Сансъм Стрийт, където Роуз бе, както се беше опасявала, единствената жена, която не носеше чорапогащник и високи обувки.

— Два студени чая — поръча Саймън Стайн, като разхлаби вратовръзката и нави ръкавите си, разголвайки луничавите си ръце. —

Искаш ли мидена супа? Ядеш ли пържено?

— Да, искам и да, ям понякога — отговори Роуз, после разпусна плитките си и небрежно се опита да оправи косата си.

— Две порции мидена супа „Ню Ингленд“ и смесено плато морски дарове — каза той на сервитьорката, която кимна одобрително.

— Винаги ли поръчваш на непознати? — попита Роуз, като реши, че косата ѝ е изгубена кауза и сега се мъчеше да придърпа шортите си, та да покрият ожуленото ѝ дясно коляно.

— При всеки удобен случай — кимна Саймън Стайн, доволен от себе си. — Изпитваш ли завист за храна?

— Какво е това? — не разбра Роуз.

— Отиваш в ресторант и си поръчваш нещо, а после виждаш да сервират на друг ястие, което изглежда десет пъти по-вкусно от твоето.

— Разбира се — потвърди Роуз. — Случва се непрекъснато.

Саймън придоби още по-самодоволен вид.

— А на мен никога не ми се случва — заяви той.

Роуз го зяпна смаяна.

— Никога?

— Почти никога. Експерт съм в поръчването. Истински познавач на менюто.

— Познавач на менюто — повтори Роуз. — Ти си за по телевизията. Кабелната най-малко.

— Знам, че звучи налудничаво — рече Саймън, — но е истина. Питай всеки, с когото съм излизал. Никога не греша.

— Добре — прие Роуз предизвикателството и се замисли за най-добрия ресторант, който бе посетила напоследък, като „напоследък“ означаваше преди шест месеца, когато с Джим една вечер късно след работа отидоха на място, където бяха сигурни, че няма да срещнат негов познат. — „Лондон“.

— Градът или ресторантът?

Роуз устоя на желанието за гримаса.

— Ресторантът. Намира се близо до музея по изкуствата.

— Разбира се — каза Саймън. — Там хубави са сепията със сол и пипер, печената патица със сладък джинджирил и чийзкейк с бял шоколад за десерт.

— Удивително! — възкликна Роуз само наполовина присмехулно.

Саймън сви рамене и разпери малките си ръце.

— Крив ли съм, че ядеш само печени картофи и варена риба?

— Откъде знаеш? — смая се Роуз, спомнила си, че наистина си поръча варена съомга в „Лондон“.

— Налучках — отвърна Саймън. — Повечето жени все това ядат, което е жалко. Изпитай ме пак.

— Късна закуска в „Раирания костур“ — назова Роуз един от най-добрите ресторанти в града. Баща ѝ бе водил там нея и Маги по специални случаи. Роуз си поръча калкан, а Маги — три рома с кока-кола, последвани от телефонния номер на бармана.

Саймън Стайн притвори очи.

— Имат ли в менюто яйца по бенедиктински с бланширан омар?

— Не знам. Никога не съм била там на късна закуска.

— Трябва да отидем — отсече Саймън.

„Ние?“, отбеляза си наум Роуз.

— Защото това ще ядеш — продължи той. — Започваш със стриди, стига да ги обичаш... Обичаш стриди, нали?

— Разбира се — отвърна Роуз, която не бе вкусувала стриди.

— А после яйца по бенедиктински с бланширан омар. Много добро ястие. — Той ѝ се усмихна. — Давай нататък.

— „Пенанг“ — каза Роуз. Това бе нашумял нов малайзийски ресторант в Чайнатаун. Само бе чела за него, но Саймън Стайн не го знаеше.

— Ориз с кокос, пържени пилешки крилца, мариновано говеждо и пролетни рулца с пресни скариди.

— Иха! — възкликна Роуз. В този момент сервитьорката им поднесе супата. Тя загреба с лъжицата, вкуси, притвори очи и устата ѝ се изпълни с гладката смес от гъста сметана, беглия солена аромат на океан, божествени миди и картофи, които се топяха върху езика. — Изчерпах си мазнините за цяла седмица — рече тя, щом се свести от изживяването.

— Не се брой, ако те черпят — възрази Саймън Стайн и предложи на Роуз кракери със стриди. — Опитай това.

Роуз опразни купичката си до половина, преди да ѝ хрумне да заговори отново.

— Божествена е — възхити се тя.

Саймън кимна, сякаш не очакваше нищо друго, освен похвалата ѝ за супата.

— Я ми кажи нещо повече за този твой отпуск.

Роуз преглътна мъчително.

— Ами... въ...

Саймън Стайн я наблюдаваше с шеговито изражение.

— Да не си болна? — попита той. — Защото това е един от слуховете.

— Един от слуховете? — повтори Роуз.

Саймън кимна и отмести настрани опразнената си купичка.

— Слух номер едно е загадъчна болест. Слух номер две е, че искат да те вербуват „Пепър и Хамилтън“. Слух номер три...

Точно тогава отново се появи сервитьорката с плато от златистокафяви филенца. Саймън се зае да изстиска лимон върху тях и да соли допълнително пържените картофи.

— Та какъв е слух номер три? — напомни му Роуз.

Саймън налапа две препържени миди, изгледа я с невинно ококорени сини очи под светлите мигли и избърбори нещо нечленоразделно.

— Какво? — не разбра Роуз.

Саймън глътна и повтори:

— Мислят си, че имаш любовна връзка с един от съдружниците.

Ченето на Роуз увисна.

— Аз...

Саймън вдигна ръка.

— Не е нужно да казваш нищо. И въобще не биваше да ги споменавам.

— Всички ли мислят така? — попита тя, като се мъчеше да скрие стъписването си.

Саймън си сипа сос тартар и поклати глава.

— Не, повечето залагат на кожна туберкулоза или дископатия.

Роуз изяде няколко панирани миди, като се помъчи да изглежда безгрижна и да не чувства абсурда на положението си. Ала, естествено, то беше абсурдно. Напуснала бе работата си, приятелят ѝ бе напуснал нея, облечена бе като попрезряла ученичка, а сега мъж, който практически ѝ бе непознат, солеше картофките ѝ. И най-лошото

— всички знаеха за нея и Джим. А тя си въобразяваше, че е тайна. Колко тъп можеше да е човек?

— Фигурира ли името на конкретен съдружник в този слух? — попита тя, като се постара да прозвучи, сякаш ѝ бе все едно и топна скарида в соса тартар с безумната надежда поне част от тайната ѝ да е запазена.

Саймън Стайн сви рамене.

— Не съм се заслушвал — отвърна той. — Просто клюки и толкова. Знаеш ги адвокатите. Търсят отговор за всичко и когато някой изчезне, държат да намерят обяснение.

— Не съм изчезнала, а съм в отпуск, както знаеш — упорито настоя Роуз и сдъвка късче камбала, което, въпреки ситуацията, много ѝ се услади. Тя преглътна и прочисти гърлото си.

— Какво друго става във фирмата? Ти как си?

— Все така — сви рамене той. — Повериха ми самостоятелно дело. За беда, Глупавото Бентли.

Роуз му кимна съчувствено. В делото „Глупавото Бентли“ клиентът бе наследил милиони от баща си, но явно нищо от ума му. Купил си бе бентли на старо и две години по-късно се опитваше да си получи парите обратно от автокъщата. Аргументът му бе, че колата взела да изпуска облак мазен черен пушек още първия път, като я изкарал на магистрала. Убеждението на търговеца — за нещастие на клиента поддържано от вече бившата му съпруга — бе, че пушекът е причинен от обстоятелството, че клиентът е карал на ръчна спирачка. Докато Саймън споделяше подробности, Роуз долавяше как той се опитва да звучи като отегчен циник — възмутен, че клиентът е такъв тъпак, че фирмата е допуснала случаят да стигне тъй далеч в съдебната система — ала отегчението и цинизмът бяха неумела маскировка на очевидния му ентузиазъм към работата. Да, разбира се, беше от по-незначителните случаи и клиентът беше истинско магаре, с буйни жестове отричаше, че делото ще създаде правен прецедент, и все пак тя усещаше как той се забавлява, докато описва всички предприети стъпки, откриването и призоваването на полуграмотния механик на име Витале. Роуз въздъхна, докато го слушаше с желание и тя все още да се вълнува толкова от правните дела и се питаше вълнувала ли се е някога всъщност.

— Но стига за бентлито — заключи Саймън, като лапна предпоследната пържена скарида и подхвърли последната на Роуз. — Изглеждаш страхотно, между другото. Много отпочинала.

Роуз огледа себе си унило от леко запотената тениска до прасците, опръскани с кал от веригата на велосипеда.

— Много си любезен.

— Би ли вечеряла с мен в петък? — попита Саймън.

Роуз се ококори.

— Знам, че е малко неочаквано — рече Саймън. — Вероятно се дължи на това, че оценяваме труда си на час. Бързаш да го изтърсиш, че броячът се върти.

— Ти нямаше ли приятелка? — попита Роуз. — Тя нали щеше да ходи в Харвард?

— Замина — отвърна Саймън. — Не се получи.

— Защо?

Саймън отвърна след кратък размисъл:

— Липсваше ѝ чувство за хумор и цялата шумотевица около Харвард... Да кажем, че не си представях бъдещето си с жена, която наричаше цикъла си „аления прилив“.

Роуз изсумтя. Сервитьорката отнесе чиниите им и постави пред тях менюто с десерта. Той му хвърли бегъл поглед.

— Гореща ябълкова пита — отсече. — Да си я поделим ли?

Усмихна ѝ се и тя установи, че макар да бе възнисьък, донякъде с яйцевидна конструкция и тъй далеч от Джим, колкото бутик на Пето Авеню от магазин за конфекция, все пак бе забавен. И приятен също. Имаше нещо привлекателно у него. Не за нея, то се знае, побърза да си каже, но все пак...

Междувременно Саймън се бе втренчил в нея с очакване и тананикаше мелодия, която Роуз разпозна като „Влюбените адвокати“.

— Е, уговаряме ли се за вечеря?

— Защо не? — рече Роуз.

— Надявах се на по-ентусиазиран отговор — сухо рече Саймън Стайн.

Роуз му се усмихна.

— Да, тогава.

— Тя се усмихвала! — възкликна Саймън. И когато сервитьорката донесе плодовата пита, каза ѝ: — Да сложим сладолед

отгоре. Имаме повод да празнуваме.

Ела седна пред клавиатурата на компютъра в дома на госпожа Лефковиц, пое си дълбоко дъх и заби поглед в тъмния екран.

— Не мисля, че ще се справя — въздъхна тя.

— Какво каза? — провикна се госпожа Лефковиц. — Пак ли зацikli? Рестартирай го. Ще се оправи.

Ела поклати глава. Никак не беше убедена, че ще се оправи. Седеше в стаята за гости на госпожа Лефковиц, която служеше едновременно за кабинет и склад. Компютърът бе поставен върху бюро с лъвски лапи, непосредствено до тапицирано в червено кадифе канапе, чийто сламен пълнеж се подаваше на няколко места. На стената над него бе закачена препарирана глава на лос, а до бюрото бе изработената от мед и бамбук стойка за чадъри, приютила само бастунчето на госпожа Лефковиц.

— Не, няма да мога да го направя... — промълви за кой ли път Ела, но нямаше кой да я чуе. Луис и госпожа Лефковиц бяха в кухнята и режеха кейк и пресни плодове, а в дневната беше пуснат телевизорът. В момента течеше поредният епизод на „Дните на нашия живот“.

Тя написа „Роуз Фелър“, стисна очи и натисна клавиша „Ентър“, преди да се е отказала.

Когато отвори очи, до нея стояха Луис и госпожа Лефковиц.

— Гледай ти! — отрони Луис.

— Известно име — отбеляза госпожа Лефковиц.

— Как да разбера коя от всичките е тя? — попита Ела.

— Опитай някой адрес.

Ела отиде с мишката на един от подчертаните редове и натисна клавиша. Оказа се, че е попаднала на „Цветарници Фелър“ в Тусон, Аризона. Въздъхна и се върна на страницата с адреси, за да избере следващия. Този път беше отворила списъка с бракове на някоя си Роуз Фелър от Уелвил, Ню Йорк. Тя обаче беше родена през 1957 година. Това определено не беше нейната Роуз. Върна се отново и маркира следващия адрес. След минута лицето на внучка ѝ изпълни екрана —

естествено това беше снимка, правена двадесет и две години след последната им среща.

— Охо! — зяпна възрастната жена и се зачете. — Значи е станала адвокатка. — Гласът ѝ сякаш не беше нейният.

— Не бих казала, че е толкова лошо — изкиска се госпожа Лефковиц. — Поне не е в затвора!

Ела не можеше да откъсне очи от лицето на екрана. Нямахте грешка, това беше Роуз. Същите очи. Същото сериозно изражение, същите прави вежди, които Ела помнеше от времето, когато момиченцето беше съвсем малко. Ела се изправи и се строполи на канапето на госпожа Лефковиц.

Луис седна на мястото пред компютъра и се зае да прочете текста под снимката.

— Университета в Принстън... Факултет по право в Университета на Пенсилвания, специалност търговски спорове... Живее във Филадельфия...

— Беше такова умно дете — обади се Ела едва чуто.

— Можеш да ѝ напишеш имейл.

— Не мога — скри Ела лице в длани. — Не още. Не съм готова. А и какво да пиша?

— Ще започнеш например със „Здравей“. — Госпожа Лефковиц много се развесели от собственото си остроумие.

— Пише ли нещо за сестра ѝ? — промълви Ела. — Къде е Маги?

Луис я погледна и топлият му поглед ѝ подеждва, сякаш бе сложил приятелска ръка на рамото ѝ.

— Чета — отговори той. — Но нищо не намирам.

Ела знаеше, че рано или късно ще се разбере. Момичетата бяха някъде там, живееха свой собствен живот на възрастни хора. Сами щяха да решат дали да я пуснат в живота си. Можеше да им пише. Да им се обади. Но не знаеше какво да им каже.

Усети, че госпожа Лефковиц се отпуска тежко на канапето до нея.

— Ще го направиш! — рече старицата. — Хайде, Ела. Нищо няма да загубиш.

А можеше да загуби и всичко, помисли Ела.

— Не днес — тръсна тя глава. — Още не.

За своя огромна изненада Маги Фелър откри, че някак неусетно започва да се образова тук, в Принстън.

Не беше го планирала, мислеше си тя, докато прекосяваше кампуса на университета, натоварена с купчина книги. Истината бе, че още на първата лекция, на която се озова, се почувства зарибена. Чарлс също изигра известна роля, с книгите си за монолозите, с разговорите за неща, които мъжете рядко искаха да обсъждат с нея. Рамката на един образ, настроение, мотивация, книгите и истинският живот, по какво си приличат или се различават. Дори Джош, единственият отвличащ я фактор, злочест и внезапно оказал се вездесъщ съюз, беше по-скоро повод за отвличане на вниманието, отколкото истинска опасност. Харесваше ѝ да е студентка, мислеше си тя унило. Трябваше да положи повече усилия преди десет години.

Да вземем поезията. За Маги прочитането и на най-простото изречение изискваше усилията, необходими за сложно криминално разследване. Първо разплиташе и дешифрираше всяка отделна буква или дума. Щом успееше да ги различи, ги свързваше — глаголи, съществителни и джунджуриите на прилагателните, четеше и ги препрочиташе отново и отново, преди да извлече смисъла, подобно на парченце ядка, заклецило се в черупката на ореха.

Знаеше, че не с всеки човек е така. Роуз например с един поглед схващаше смисъла на даден параграф или страница, тя сякаш попиваше с кожата си информацията и познанието, нищо чудно, че поглъщаше така бързо любовните романи, докато Маги се ограничаваше само със списанията. При поезията обаче нещата стояха по-справедливо, защото нямаше значение дали си някой от умниците на „Принстън“ или едва кретащ в общински колеж, винаги се налага да минеш през тълкуване на думите, после на изреченията и на строфите, да разчлениш стихотворението и после отново да го събереш, докато най-накрая проумееш смисъла му.

През трите месеца и половина, прекарани в импровизирания бивак в района на кампуса, тя посещаваше часовете за изучаване на

творчеството на Модерните поети. Сядаше на последните редове, като внимаваше от двете ѝ страни да има поне по едно празно място. Повечето студенти се скупчваха на предните места и се мъчеха да погълнат всяка дума на професор Клафам. Когато тя задаваше въпрос и те искаха да отговорят, така отчаяно размахваха вдигнатите си ръце, че според Маги непременно някой щеше да си тръгне с изкълчен крайник. Маги се чувстваше още по-спокойна и в още по-голяма безопасност на своето място отзад. Тя преписваше от дъската стихотворението, определено за обсъждане, в тетрадката си. Шепнеше всяка дума, която записваше.

ЕДНО ИЗКУСТВО

*„Изкуството да губиш да се овладее не е трудно.
Толкова много неща изглеждат изпълнени с
намерението
да бъдат изгубени, че загубата им беда не е.*

*Губи по нещо всеки ден. Приеми тревогата
от изгубени ключове, от зле прекаран час.
Изкуството да губиш да се овладее не е трудно.*

*А после упражнявай се да губиш още и все по-бързо:
места и имена, и мястото, където да пътуваш
си възнамерявал. Нищо от това няма да донесе беда.*

*На мама часовника изгубих. И виж! Отиде си
последната ми
или предпоследната от три обичани от мене къщи.
Изкуството да губиш да се овладее не е трудно.*

*Изгубих два града, обичани града. А по-просторно е.
Притежавах няколко царства, две реки, континент.
Липсват ми, но туй беда не е.*

Дори когато губя теб (шеговития глас, жест,

който аз обичам), аз няма да съм излъгала.
Та ясно е, че изкуството да губиш да се овладее не е трудно,
макар че може да изглежда като (Напиши го!) беда.“

„На мама часовника изгубих — шепнесе Маги, докато записваше. — Изкуството да губиш“. Цяла книга можеше да напише по тази тема. Предметите, които намери в кутиите за загубени вещи, продължаваха да объркват мислите ѝ... и да поддържат вида ѝ в добра форма. Учебниците и пуловерите, шапките и ръкавиците от „Джей Крю“ и „Гап“ я приближаваха по външен вид до студентките от „Принстън“. Постепенно тя започна да се вживява в тази роля. Семестърът беше към края си и Маги чувстваше, че е почти студентка. Единствената ѝ тревога беше приближаването на лятото. Какво ли правеха студентите през лятото? Как какво? Отиваха си у дома. А тя нямаше да може. Поне засега.

„Изкуството да губиш да се овладее не е трудно“, пишеше тя, когато професор Клафам, руса, отдавна прехвърлила трийсетте жена, която очевидно всеки миг щеше да ражда, се заклатушка из стаята.

— Това се нарича виланел^[1] — обяви високо тя и остави книгите, които носеше, на катедрата, а самата тя се отпусна на стола си. В следващия миг светещото кръгче на лазерната ѝ показалка пробягна по текста на дъската. — Една от най-сложните и взискателни стихотворни схеми. Защо според вас Елизабет Бишъп^[2] е използвала тъкмо нея, за да предаде своите мисли? Защо се е оказала и толкова подходяща?

Тишина. Професор Клафам въздъхна тежко.

— Добре. Нека започнем от първия стих. Кой ще ми каже за какво се говори в стихотворението?

Няколко ръце се стрелнаха във въздуха.

— За загубата? — предположи мазно някакво русоляво момиче от първия ред.

Тъпачка, бе мисленият коментар на Маги.

— Така е наистина — за пореден път въздъхна професорката с тон, който изразяваше нещо средно между коментара на Маги и

любезната толерантност. — Загубата на кое по-точно?

— На любовта — обади се едно момче с голи космати крака, щръкнали изпод късите му панталони, и с памучна блуза на петна, от което личеше, че собственикът едва сега прохожда в изкуството да се грижи сам за себе си.

— Чия любов? — продължаваше професор Клафам. Тя опря длани отзад на кръста си и се протегна, сякаш искаше да облекчи някаква болка. Това можеше да е действителна болка в натежалото ѝ тяло или болка, причинена от невежеството на студентите. — Дали тази любов е вече загубена, или поетесата я извежда чисто теоретично на преден план? Дали не говори за възможност или вероятност любовта да бъде загубена?

Погледите се изпразниха и студентите наведоха глави.

— Вероятност — промърмори Маги, след което пламна от неудобство, сякаш беше пръднала на публично място.

— Защо? — окуражително я подкани професорката.

И ръцете, и краката на Маги трепереха неудържимо.

— Амии... — едва чуто започна тя и постепенно „и“-то съвсем заглъхна. Неочаквано в съзнанието ѝ изникна лицето на госпожа Фрайд, която имаше обичай да се навежда над нея, обесените на врата ѝ очила се полюшваха на обсипаната със ситни перли верижка, за да ѝ прошепне: „Ти само опитай, Маги. Какво, като сгрешиш. Просто се опитай“.

— В началото — подхвана отново Маги — поетесата говори за реални неща, такива, които всеки може да загуби — ключове, имена.

— А по-нататък? — окуражи я преподавателката.

Маги се хвана за идеята, която се оформяше в главата ѝ, точно както се държи хвърчило, понесло се към небето.

— Преминава от осезателното към въображаемото — промълви тя, изненадана от факта, че дългите и сложни думи се изтъркаляха без проблем от устата ѝ, сякаш цял живот ги беше произнасяла. — По-нататък поетесата преминава към по-... — Господи, имаше дума за това — ... мащабни понятия — успя. — Като това да се разделиш с къща, с близки хора, докато стига до раздялата с континент...

— Което можем да предположим, че не е нейна загуба — довърши сухо професор Клафам. — Значи имаме поредно преминаване към друго ниво.

— Точно така — съгласи се Маги. Думите изведнъж я връхлетяха. — Описва нещата така, сякаш те не са от особено значение за нея...

— Говорите за тона на Бишъп. Може ли да го наречем ироничен? Или по-скоро отчужден?

Маги се замисли, но в този момент ръцете на две от момичетата отпред се вдигнаха нагоре. Клафам не им обърна никакво внимание.

— Мисля... — провлече Маги, без да откъсва очи от листа пред себе си, — че е по-скоро отчуждена. Все едно, че тези неща не я засягат. Това личи и от думите, които използва. Като „раздразнен“ например. Или от това, че повтаря няколко пъти: „Изкуството да губиш да се овладее не е трудно“. Сякаш се опитва да се подиграе със себе си, като го нарича дори „изкуство“. — Истината бе, че тонът на стихотворението много напомняше на Маги за начина, по който сестра ѝ говореше за себе си. Преди време двете с Роуз гледаха състезанието за спечелване на титлата „Мис Америка“. Маги я беше попитала за какво според нея най-много я бива. След кратък размисъл Роуз най-сериозно беше заявила, че е най-добра в паркирането. — Ето защо се опитва да превърне всичко в шега. Едва към края...

— Да се върнем отново на стихосложението — обади се професорката и макар думите ида бяха насочени към аудиторията, очите ѝ не се отделяха от Маги. — А Б А, А Б А. Строфи от по три реда, докато стигнем до последното четиристишие. Какво наблюдаваме? — Тя кимна към Маги.

— Разликата е в броя на редовете — вече са четири, а не три. Имаме и едно прекъсване в ритъма, което отново показва, че иска да се разграничи, но продължава да мисли какво ще стане, когато губи...

— Какво? Или кого — продължаваше да я води преподавателката. — Как мислите, това стихотворение за любовник ли е написано? Кой е този, към когото поетесата се обръща?

Маги прехапа устни.

— Не мисля. Не мога да определя точно. По-скоро е стихотворение за загубата на... — на сестра или майка, мина ѝ през ума. — Може би на приятел — довърши тя гласно изречението.

— Много добре — похвали я преподавателката. Лицето на Маги поаленя отново, но този път от удоволствие, а не от срам. — Много добре — повтори професор Клафам и се върна към заниманията си с

аудиторията, с черната дъска, със стихотворната схема и формалните изисквания на виланел.

До съзнанието на Маги не стигна почти нищо от казаното през останалата част от часа. Лицето ѝ продължаваше да гори като зрял домати от Ню Джърси. Тя, която никога не се изчервяваше, не се изчерви дори когато трябваше да се облече в костюма на горила, за да бъде в продължение на три дни пееща разносвачка на телеграми.

Вечерта се сгуши в спалния си чувал и се замисли за сестра си. Дали Роуз беше посещавала часове по поезия, чела ли беше същото стихотворение, щеше ли да повярва, ако знаеше за изказването на Маги, че тя единствена от студентите разбра идеята на стихотворението. Размърда се неспокойно, преди всичко трябваше да измисли начин да накара Роуз да ѝ проговори. Какво ли трябваше да направи, за да омилостиви сестра си, за да ѝ прости?

На следващата сутрин се качи в автобуса, с който отиваше в дома на Корин и усети, че я обземат съмнения. Смисълът на пребиваването ѝ в Принстън беше да се опита да... Как беше онази дума? Да се впише. Тази дума беше научила от Роуз много преди да дойде в Принстън. Означаваше нещо, което се появява между други неща. Роуз ѝ беше дала пример с телевизионно предаване, по време на което се появяваха сведения за това как върви гласуването на зрителите. Роуз ѝ беше обяснила, че нещо се вписва, когато се случва редом с основното събитие, но което всъщност държи вниманието ти.

И ето я сега, влиза в часове и на висок глас обявява своите отговори. Какво си въобразяваше? Че някой ще я забележи? Че някой ще я запомни? Ще започне да се пита къде ли живее това момиче, от коя специалност е, коя година е в университета и какво всъщност прави тук?

Докато минаваше с парцала вече лъснатия под в дома на Корин, ѝ хрумна невероятната мисъл, че тя сигурно очаква да бъде забелязана, защото се е уморила да бъде незабележима. Заела се е с нещо, което... Е, не е от голямо значение, но за което се иска известна доза дързост, изобретателност и умения и тя търси признание за това. Искаше ѝ се да разкаже на Чарлс или на Роуз, или поне на някого какво беше измислила. За това как се беше научила да внимава, за да не попада в обичайните лесни за отгатване клишета. Намерила беше близо шест различни места, където да взима душ (гимнастическия салон „Дилън“,

банята на приземния етаж на библиотеката, в още четири общежития, където някой преди нея беше счупил ключалките), беше открила единствената пералня, където можеш да переш, без да пускаш монета, и единствения автомат за газирани напитки, откъдето си взимаше безплатна кутийка кока-кола, стига да го удареше с достатъчно сила на едно определено място.

Гореше от желание да разкаже как можеш да се промъкнеш в ранните часове на деня през задименото от пара миялно помещение на някоя закувалня, облечен подходящо: износени гуменки, памучна блуза и джинси, все едно си един от студентите, наети да раздават храна, който минава, за да сложи няколко хапки в устата си, преди да застане на работното си място. Овладяла бе умението да пъхва в раницата си сандвич с фъстъчено масло или нарязани плодове, увити в салфетка.

Искаше да им разкаже за обедите всеки четвъртък в международния студентски център, където за два долара можеше да получи гигантска порция ориз с пържени зеленчуци и пиле, залято с кокосово мляко с къри — най-вкусното нещо, което някога беше яла. Чаят, който сервираха там, беше с аромат на канела и тя го пиеше с препълнена лъжичка мед, само така можеше да прогони паренето в устата си след пикантното ястие. Никой не ти задава въпроси там, защото повечето от хората, които се хранят в този клуб, са пристигнали току-що в страната и не са много наясно с английския, така че си разменят по някоя и друга срамежлива усмивка, кимват и прибират рестото.

Използваше кърпи „Уиндекс“, за да бърше прахта, полепнала по стъклениците повърхности в дома на Корин. Представяше си как запознава Роуз с Чарлс и как сестра ѝ кимва одобрително.

„Добре съм — щеше да каже тя на Роуз. — Не бива да се тревожиш за мен“. После ще ѝ се извини за стореното, а после... Кой знае? Може Роуз да знаеше някакъв начин кредитите, който Маги бе натрупала от посещенията на някои часове, да ѝ се зачетат. Нищо чудно някой ден Маги да успее да вземе и диплома, стига да упорства, разбира се. Беше разбрала, че ако отдели достатъчно време, няма книга, все едно колко дебела, която да не може да пребори. А пък можеше и да получи главна роля в някоя от пиесите на Чарлс, тогава щеше да изпрати билети на сестра си за премиерата, както и дрехите,

които да облече за случая, защото Бог ѝ беше свидетел, но ако оставеше Роуз сама да ги избере, щеше да се появи с някоя дрипа като ония нейни пуловери с подплънки на раменете, в които изглеждаше като мечка и...

— Хей? — обади се Корин.

Маги така се стресна, че едва не се изтърси от столчето за крака, на което се беше покачила.

— Здравей — отговори тя. — Тук горе съм, но не те чух да приближаваш.

— Движа се като коте. Също като мъглата.

— Кар Сандбърг — позна Маги.

— Много добре! — похвали я Корин. Прокара върховете на пръстите си по повърхността на стъклата и се настани пред масата в трапезарията, която Маги беше обърсала преди малко. — Как върви училището?

— Добре — отвърна Маги и скочи от столчето, сгъна го и го закачи на куката му в килера. Тя каза истината, само дето не принадлежеше на училището по право. Мъчеше я и онова, което стори на сестра си, както и съзнанието, че всичко, което бе научила в колежа, едва ли щеше да ѝ помогне да поправи стореното зло.

[1] Вид френско стихосложение. — Б.пр. ↑

[2] Известна американска поетеса модернистка, починала през 1979 г., с тънък усет за природата и детайла в поезията. — Б.пр. ↑

През седмицата след разходката с госпожа Лефковиц Ела успя да научи доста неща за внучката си Роуз и почти нищо за Маги.

— Тази твоя Роуз — отбеляза веднъж госпожа Лефковиц — е навсякъде.

И наистина киберпространството бе осеяно с информация за Роуз. Като се започне със списъка на удостоените да бъдат включени в Нешънъл Онър Сосайъти до статия в „Дейли Принстън“ за посещението на представители на фирми, които набират кандидати за работа измежду студентите в престижния университет. Ела научи къде е ходила Роуз на училище, в каква област на правото е специализирала, дори успя да извади телефонния ѝ номер от една търсачка.

— Тя доста добре се е справила — коментира госпожа Лефковиц, когато минаваха покрай тенис кортовете.

— Казаха ми, че била в безсрочен отпуск. — Ела си спомни строгото лице на внучка си, което бе видяла на екрана на компютъра. — Това не ми се вижда много добре.

— Ами, сигурно си е взела отпуск.

В същото време почти нищо не беше открила за Маги. И госпожа Лефковиц, и Луис и Ела бяха опитвали всички възможни комбинации на Маги Фелър, Маги Мей Фелър и дори на Маргарет Фелър, макар да знаеха, че не това е името ѝ, но нищо.

— Имам чувството, че такъв човек няма — бе отбелязала Ела. — Да не би... — Гласът ѝ затихна. Не искаше дори да изрече ужасната мисъл, която мина през ума ѝ като светкавица.

— Ако беше умряла — спокойно отбеляза госпожа Лефковиц, — щеше да има поне некролог.

— Сигурна ли си? — попита с надежда Ела.

— Как мислиш, че поддържам връзка с моите приятели? — попита възрастната жена. Тя бръкна в задния джоб на розовите си домашни панталони и измъкна оранжев на цвят мобилен телефон. — Вземи да се обадиш на Роуз. И то преди да си загубила кураж.

Ела поклати глава. Лицето на внучката ѝ не излизаше от съзнанието ѝ.

— Не знам... Ще ми се да го направя, но... Трябва да си помисля. Не ми се ще да сбъркам нещо.

— Много мислиш — отбеляза госпожа Лефковиц. — Много отлагаш. Просто го направи! Никой от нас няма да живее вечно я.

Същата вечер Ела изобщо не успя да заспи. Лежеше върху завивката на леглото си и се вслушваше в крякането на жабите, в клаксоните на минаващите коли, докато на изток започна да се развиделява. Смъкна се от леглото и се зарече на глас:

— Днес — думата проехтя в празното жилище. — Ще се обадя днес.

Същата сутрин, по време на дежурството си в болницата, тя остави бебето, което ѝ дадох да приспива в малкото му легло, и се запъти към коридора. На стената срещу фойето пред операционната бяха наредени телефони. Тя застана колкото се може по-близо до апарата, който си избра. Набра телефона на офиса на Роуз. Телефонен секретар, молеше се тя, която не помнеше да се е молила от нощта, в която дъщеря ѝ изчезна. Моля те, Господи, нека бъде телефонен секретар.

Така и беше, но записът я изненада.

„Свързахте се с нефункциониращ телефон на фирмата «Луис, Домел и Феник» — разнесе се механичният глас. — Натиснете нула, за да се свържете с оператор“.

Ела натисна нула и след минута рецепционистката се обади:

— Днес е един кошмарен ден в „Луис, Домел и Феник“!

— Извинете? — попита Ела.

— Наредиха ни да изричаме тази фраза вместо поздрав — прошепна жената отсреща. — Мога ли да ви помогна?

— Опитвам се да се свържа с Роуз Фелър — обясни Ела.

— Ще ви свържа — пропя жената отсреща.

Сърцето на Ела подскочи. Жената, която вдигна обаче, не беше Роуз, а някаква отегчена служителка, която се представи като Лиза, бивша помощничка на Роуз.

— В отпуската е — отсеке Лиза.

— Зная, но дали не бих могла да ѝ оставя съобщение? Обажда се нейната баба. — Ела се изпълни едновременно със страх и гордост в

момента, в който изрече думата „баба“.

— Много съжалявам, но тя не се обажда за съобщения. Не е на работа от месеци.

— Така ли? Е, няма нищо. Имам домашния ѝ телефон и ще позвъня у тях.

— Най-добре.

— Благодаря ви — промълви Ела и затвори. Останала без сили, тя се отпусна на първия попаднал ѝ стол. Беше едновременно развълнувана и ужасена. Беше се пристрашила да направи първата стъпка, най-трудната. Както Айра, а и не само той, твърдеше, всяко дълго пътешествие започва с една-единствена крачка. Вярно е, че той обичаше да го казва, когато отваряше поредната опаковка кисело мляко, но все пак беше прав. И ето че тя беше направила тази първа стъпка. Не се беше скрила изплашена. Ето защо стана и посегна отново към телефона. Искаше да се обади на Луис, за да му съобщи смайващата новина. Беше скочила във водата. Беше сложила важното начало.

Роуз трябваше да признае, че Саймън беше преди всички упорит. Същия ден след като вечеряха заедно, в дома ѝ пристигнаха дузина червени рози с картичка:

„С нетърпение очаквах да те видя отново.
ПП. Не обядвай много стабилно“.

Тя само завъртя очи с надеждата, че той не я е разбрал погрешно, и отиде да натопи цветята — естествено вазата, която избра, не беше много подходяща; щом ги остави на плота, отбеляза — в тяхно присъствие всичките ѝ вещи придобиха овехтял и скучен вид. Саймън беше приятен, но съвсем не беше от мъжете, които я привличаха. Освен това, мислеше си тя, докато натискаше педалите на колелото си за сутрешната обиколка по Пайн Стрийт, беше приключила с тези игри на любов и щяха да се необходими не един ходещ пътеводител „Загат“^[1], за да я накарат да промени решението си.

— И да ти кажа честно — сподели тя с Петуния, докато се движеха по слънчевите тротоари по време на сутрешната разходка, — между мен и романтичните преживявания зее пропаст. — Роуз трябваше да признае, че харесваше всички кучета, за които се грижеше, но към това дребно чипоносо създание имаше особена слабост.

Петуния приклекна, изпишка се за кратко в канавката, изръмжа няколко пъти и продължи да души за уличните си деликатеси — коричка от пица, локвичка от бира, случайно изпаднало пилешко кокалче.

— Харесва ми идеята от време на време човек да прави почивка — продължаваше Роуз. — В момента точно това правя.

Същата вечер Роуз избърсна внимателно краката си, махна хавлиената кърпа, с която се беше увила, и се загледа в дрехите, които беше избрала и сега лежах на леглото. Нищо не изглеждаше както

трябва. Червената пола ѝ се видя възхитителна в магазина, но от нея стърчаха всичките ѝ меса. Зелената рокля без ръкави беше безнадеждно намачкана, на джинсовата пола ѝ липсваше копче, а с дългата черна пола имаше вид на току-що напуснала офиса или че е в траур, или че е в траур в офиса. Господи, къде беше Маги, точно сега имаше толкова голяма нужда от нея.

— По дяволите! — изруга тя. Беше започнала да се поти въпреки току-що сложения дезодорант. Само пет минути след като го беше намазала. — По дяволите, по дяволите! По дяволите! — Нахлузи червената пола, промуши бързо глава през бяла фланелка и посегна към чехлите от змийска кожа в дрешника. Дори облеклото ѝ да е катастрофа, поне обувките при нея винаги бяха както трябва.

Започна да търси опипом по рафтовете. Обувки, обувки, мокасини, с високи токове, розови чехли, черни чехли, прехваленият чифт „Тива“, който си купи в седмицата, когато беше решила, че ще бъде от онези розовобузи откачени момичета, които кръстосват Апалачите през пролетната ваканция... Къде можеха да са чехлите, които търсеше?

— Маги! — простена тя. Пръстите ѝ все още бяха заровени сред подметки, каишки и токи. — Маги, ако си взела обувките ми, кълна се, ще... — Тъкмо се чудеше какво точно да направи със сестра си, ако изобщо я види някога отново, пръстите ѝ докоснаха търсените чехли. Дръпна ги рязко, нахлузи ги бързо на бос крак, грабна чантата си и се отправи към вратата. Натисна бутона на асансьора и докато чакаше, се люшна няколко пъти, за да чуе звука на ключовете в чантата, като избягваше да поглежда към отражението си в гладката повърхност на вратата. Сигурна беше, че това, което ще види, няма да хареса много. Бивша юристка, помисли си тя, хвърляйки поглед към избръснатите си крака, чиято кожа въпреки всичко ѝ се видя грапава.

Саймън Стайн я чакаше пред входа на сградата с пусната над панталоните риза, панталони цвят каки и кафяви мокасини, по това време това бе обичайното облекло за служителите в „Луис, Домел и Феник“. За съжаление не беше успял да порасне с 20 сантиметра от последната им среща и не беше се превърнал в мечтания от нея висок широкоплещест Саймън. Затова пък като истински кавалер държеше вратата на таксито отворена и я чакаше.

— Здравей — поздрави той, оглеждайки я одобрително. — Хубава рокля.

— Това е пола — коригира го Роуз. — Къде отиваме?

— Изненада. — Той кимна само окуражително. Типично адвокатско добре отработено кимване, уверяващо отсрещния, че някой вече е помислил и се е погрижил за всичко. Преди време Роуз го владееше до съвършенство. — Не се плаши. Нямам намерение да те отвлека или нещо друго.

— Нещо друго — повтори като автомат Роуз, която още не се бе съвзела от кимването на Саймън.

Таксито спря покрай бордюра на подозрителна на вид пресечка на Саут Стрийт. Тежка верига придържаше истинска джунгла от избуяли треви и бурени. На отсрещната страна се виждаше сграда, която сякаш скоро беше горяла, а прозорците на съседната бяха заковани с талпи, на ъгъла до тях се издигаше ниска бетонна сграда, боядисана в зелено, а над нея грееше неонова реклама „Джърк Хът“.

— Сега разбирам откъде идват всичките ми гаджета — отбеляза Роуз.

Саймън Стайн, за негова чест, изсумтя леко нещо, напомнящо й Петуния, и задържа вратата на таксито, за да излезе тя. Сините му очи искряха весело, може би се радва на предстоящата храна, помисли си Роуз. Направи й впечатление, че под мишницата си носеше пакет, увит в кафява хартия. Вече навън, тя се огледа неспокойно. Група младежи си подритваха бутилка пред оградената сграда.

— Не се страхувай — успокои я Саймън, прихвана я за лакътя и я поведе към бетонната сграда... Отвори зелена дървена врата наред с пътеката, от двете страни на която се виждаха единствено треволяци. — Обичаш ли ямайска кухня?

— Имам ли избор? — попита Роуз и хвърли отчаян поглед през рамо към мъжете на тротоара и отдалечаващото се такси.

Ако не бяха типичните за големия град плочи, използвани за настилка, боклуците — празни бутилки, разкъсан и изгнил вестник и нещо, което напомняше употребяван презерватив, Роуз щеше да реши, че са някъде извън града. Тревата стигаше до коленете ѝ, а някъде отдалеч се носеха ритмичните звуци на барабани.

Завиха зад ъгъла и пред тях се разкри открит ресторант на няколко нива, с опъната над масите оранжева тента, по чиито краища

блестяха като звезди електрически крушки. В единия ъгъл свиреше оркестър от трима души. Носеше се миризма на карамфил и люти пиперки, над скарата с дървени въглища се виеше дим. Изненадващото беше, че над тази запусната част на Саут Стрийт небето беше обсипано със звезди.

Саймън поведе Роуз към една от дървените маси и държа стола ѝ, докато се настани.

— Не е ли страхотно това място? — Той видимо беше доволен от себе си. — Никога нямаше да предположиш, че зад стената има такова нещо.

— Как го откри? — попита Роуз, която не можеше да откъсни очи от звездите над тях.

— Имам нюх — гласеше отговорът. — Освен това прочетох във вестника. От кафявия плик, който носеше, Саймън измъкна стек с шест кутийки бира. После засипа Роуз с въпроси. Обича ли пикантна храна, алергична ли е към ядки и миди? Има ли философски или физиологични възражения срещу консумирането на козе месо. Разпитът му ѝ заприлича на изготвяне на медицински картон, свързан с храненето. Тя се усмихна и започна да отговаря изчерпателно: обича пикантна храна, не е алергична, вероятно няма да има проблем с козето месо.

— Добре. — Саймън видимо остана доволен и затвори менюто. Роуз изпита облекчение, все едно е била на изпит.

Това е смешно, помисли си тя. Кой е Саймън Стайн, та да я подлага на проверки и какво значение има дали ще го издържи, или не.

След обилно посипаното с чили козе месо, след скаридите и баничките с говежда кайма, пушените пилешки крилца и ориз с кокосово мляко, след като Роуз изпи безпрецедентните три бири и започна четвърта, Саймън я попита:

— Кажи ми нещо, което харесваш.

Тя изхълца.

— Човек или нещо? — Очакваше да чуе „човек“ и беше готова да отговори „теб“, след което вероятно той щеше да реши, че това е знак, че може да я целуне. Някъде след третата бира беше проиграла етюда как целува Саймън и бе решила, че няма да има нищо против. Имаше и далеч по-лоши неща от това да седиш под звездите в топла пролетна съботна вечер и да бъдеш целувана от мъж, пък дори и бил

той близо седем сантиметра по-нисък от теб, пристрастен към храната и играта на отбора по софтбоул във фирмата. Харесваше ѝ. Наистина ѝ харесваше. Ще го целуне.

Само че Саймън Стайн я изненада.

— Нещо — каза той. — Нещо, което харесваш.

Роуз се замисли какво да отговори. Твоята усмивка? Този ресторант? Бирата? Наместо това бръкна в чантата си и извади ключодържателя, който си беше купила от магазин „За един долар“ на Честнът Стрийт. Беше ѝ необходим, откакто беше започнала да взима ключове от домовете на хората.

— Ето това ми харесва. — Показа му закаченото на края на верижката фенерче с големината на тапа за вино. Няколко пъти пробва, докато успя да го включи, пръстите ѝ бяха се подули, от бирата вероятно. — Струва един долар.

— Истински удар — отбеляза Саймън.

Роуз сбърчи чело. Да не би да ѝ се подиграваше? Отпи от бирата и тръсна коси.

— Понякога си мисля да се кача на колелото и да направя обиколка на страната.

— Сама?

Тя кимна. Беше си го представила дори. Закача една кошница над задното колело или си намира едно от онези малки ремаркета, които бе виждала някои хора да влачат зад велосипедите си. Взима си палатка, спален чувал, настанява Петуния в ремаркетото и... Потеглят. Ще пътуват през деня, ще спрат за обяд в кафене или малък ресторант, после още няколко часа натискане на педалите и ще спрат за нощуване край някой поток, тя ще попише в дневника си (по това време ще е започнала и дневник — нещо, което никога до този момент не беше правила), ще почете от някой от любовните си романи и ще заспи под звездите.

Подобна мечта имаше и след смъртта на майка си. Мечтаеше си как ще си имат фургон с всички удобства вътре. Трябва да беше видяла някъде снимка на такъв фургон или беше влизала да го разгледа. Спомняше си ясно сгъваемите легла, които се закачаха за стените, мъничка печка, душ кабинка, в която човек едва влиза, телевизор, скрит на тавана. В мечтата си тя пътуваше с такъв фургон с баща си и Маги. Щяха да напуснат Ню Джърси и да отидат някъде, където е по-

топло, няма мокри пътища, сиви плочи, моторизирани полицаи пред вратата. Някъде във Финикс, Аризона; Сан Диего, Калифорния; Албъкърки, Ню Мексико. Там, където е слънчево и единственият сезон е лятото, където мирише на портокали.

Обичаше, докато лежи в леглото си, да произнася имената на тези места, представяйки си как пътуват с фургона. Маги ще спи свита на долното легло, а тя, понеже ще е посмела, ще е на горното. Баща ѝ естествено ще е на волана. Хубавото му лице грееше в мечтите ѝ щастливо, озарено от светлинното табло. Водеха със себе си и кученцето Хъни Бън, което ще спи на възглавница на мястото до шофьора. Баща ѝ няма да плаче повече. Ще карат напред и все напред, докато оставят спомена за майка им достатъчно далеч, там, където ще останат и децата, които я тормозят на игрището в училището, и учителите, които клатят заканително глави към Маги. Ще се установят някъде край океана. Двете с Маги ще са най-добри приятелки. Всеки ден — плуване в океана, приготвяне на храна на огън на открито, а вечер ще се сгушват в леглата си във фургона.

— Благодаря ти, Роуз — представяше си тя как казва баща ѝ. — Идеята ти беше наистина чудесна. Направо ни спаси. — Роуз щеше да почувства, истината в думите му така, както чувства топлината на слънчевите лъчи, както усеща собствените си кости. Убедена беше, че щеше да ги спаси и с тази мисъл заспиваше. Сънуваше фургона, съгваемите легла и океана, който така и не успя да види никога.

— Няма ли да ти е самотно? — прекъсна мислите ѝ Саймън.

— Самотно ли? — повтори Роуз. За част от секундата се поколеба за какво точно става дума. Съзнанието ѝ с мъка се изтръгна от мечтата за подвижния им дом, който с течение на времето тя беше доукрасила и доизмислила, макар да беше вече сигурна, че такова нещо никога няма да ѝ се случи. Един-единствен път, когато близо до дома им видя такъв фургон с надпис, че се продава, попита колебливо баща си какво мисли за такава една идея. Той присви леко очи, сякаш тя току-що беше проговорила на марсиански, и след миг колебание отговори:

— Не мисля, че идеята е много добра.

— Не ти ли се струва, че ще се чувстваш самотна? — попита Саймън.

Тя поклати отрицателно глава.

— Нямам нужда от... — Пое дълбоко дъх, но се спря, преди да отговори. Беше я обляла внезапна гореща вълна. Музиката ѝ се стори неочаквано силна, лицето ѝ пламна, а погълнатата пикантна храна сякаш се сви на стегната топка в стомаха ѝ. Роуз изгълта чаша вода и продължи: — Аз съм много независим човек. Обичам да съм сама.

— Какво има? Да не ти е зле? — попита загрижено Саймън. — Искаш ли малко напитка с джинджифил? Приготвят я тук на място. Много помага, ако стомахът ти се бърка.

Роуз махна с ръка да я остави на мира и скри лицето си в длани. Образът на фургона още беше пред очите ѝ. Тримата седяха около походната масичка под къса тента, закачена в единия край за стената на фургона и препичаха наденички на огъня, който бяха запалили на плажа. Бяха се увидели в спалните чували като пашкули, за да се топят. Пламенно беше желала тази мечта да се сбъдне, а наместо това се появи Сидел и им отне бащата, който след време се отдаде на борсови операции и единствената тема, която спокойно можеше да се обсъжда с него, бяха процентите и стабилността на пазара на акции. Очевидно само на борсата и на мачовете на „Ийгълс“ той успяваше да изпита някакво вълнение. А Маги...

— Ох... — простена Роуз. Даде си сметка, че може да е изплашила Саймън Стайн, но ѝ беше трудно да победи тревогата. Смяташе, че можеше да помогне на Маги. Виж как се обърнаха нещата. Дори не знаеше къде сестра ѝ, собствената ѝ сестра, живее в този момент.

— Ох! — въздъхна тя, този път много по-меко.

Саймън Стайн беше обвинил раменете ѝ с ръка.

— Какво има? Да не е хранително отравяне? — Гласът му беше така загрижен, че Роуз избухна в смях. — Защо не пийнеш малко вода? — Той посегна към джоба си. — Нося малко антиацид, алказелцер...

Роуз вдигна глава.

— Такива неща често ли ти се случват, когато излизаш на срещи? Саймън Стайн сви устни замислено.

— Не бих казал, че често — най-сетне промълви той. — Само от време на време. А ти как се чувстваш?

— Щом не съм се отровила с храна, съм добре.

— Какво има все пак?

— Просто... Мислех си за някой.

— За кого?

Роуз изтърси първото, което ѝ хрумна.

— За Петуния.

За чест на Саймън Стайн той не се изсмя, нито я изгледа, сякаш е напълно откачила. Спокойно се изправи, сгъна салфетката си, остави десетдоларова банкнота на масата и я подкани:

— Да вървим.

— Това е лудост — прошепна Роуз.

— Шшт — беше единственият коментар на Саймън.

— Ще си навлечем неприятности.

— Защо? Нали в уговорката ти влиза да разхождаш кучета и в събота? Днес е събота.

— Днес е петък през нощта.

— Права си. — Саймън погледна часовника си. — Но е пет минути след полунощ.

Роуз завъртя нагоре очи. Вече пътуваха в асансьора на дома, в който живееше Петуния. Вътре бяха само те двамата.

— Винаги ли си прав?

— За предпочитане е.

Неясно защо това предизвика у Роуз истеричен смях. Саймън затисна долната част на лицето ѝ с ръка.

— Шшт — прошепна той.

В това време Роуз търсеше ключа, на чието етикетче пишеше „Петуния“, и го подаде на Саймън.

— И така — започна той — да се разберем. Аз отключвам. Ти грабваш кучето. Къде може да е тя според теб?

Роуз се замисли. Съзнанието ѝ беше леко замъглено от изпития алкохол. След „Джърк Хът“ се отбиха в един бар, за да усъвършенстват „Операция Петуния“. Там стана дума за водка и действително пиха водка.

— Нямам представа — започна тя. — Когато идвам да я взема, тя обикновено е на канапето, но не зная къде спи, когато стопаните ѝ са си у дома.

— Остави тогава на мен. — Роуз нямаше нищо против. Не беше следила внимателно, но според нея той изпи далеч по-малко чаши водка от нея.

— Каишката? — попита Саймън и Роуз измъкна от джоба си две връзки за обувки, които бяха свалили от обувките на Саймън и бяха съединили още в бара. — Стръвта? — Тя подаде завита в омазнена салфетка баничка с говеждо. — Бележка? — Роуз подаде друга салфетка.

След няколко скъсани чернови се спряха на следния текст:

„Драга Шърли, минавах наблизно и си помислих, че няма да е зле да разходя Петуния.“

Стори им се най-правдоподобен.

— Готова ли си? — попита Саймън. Стисна раменете ѝ и се взря в очите ѝ усмихнат. Наведе се леко и докосна устните ѝ със своите. — Да го направим! — промълви той.

Роуз беше стъписана от страстта на целувката и стоя като парализирана, докато той отключваше. В следващия миг сирената на алармата зави като обезумяла.

— Роуз! — изсъска Саймън.

Тя се спусна навътре в апартамента и трескаво започна да натиска бутоните на алармата, в този момент Петуния излетя от спалнята с див лай. Спря внезапно на дървения под пред тях и замаха опашка.

Шърли следваше кучето, стиснала в ръка слушалката на безжичния си телефон.

— Я гледай — рече само тя. — Саймън, откога не чукаш, когато влизаш?

Роуз зяпна. Местеше поглед от Саймън към Шърли и после към Петуния, която подскачаше отчаяно пред него, за да я вземе на ръце.

Саймън се усмихна.

— Роуз, да ти представя баба си. Нана, познаваш Роуз, нали?

— Естествено, че я познавам. Петуния, престани! — Петуния остана седнала, но чуканчето на опашката ѝ продължаваше да потупва радостно на пода, розовото ѝ езиче висеше развълнувано навън.

Най-сетне Роуз излезе от вцепенението.

— Искаш да кажеш... Значи познаваш Петуния?

— Да, от ей толкова малка — кимна Саймън и протегна свита шепа.

— А ти пък познаваш Саймън, така ли? — попита на свой ред Шърли.

— Работехме заедно — промълви Роуз.

— Страхотно — въздъхна Шърли. — Сега, след като всеки познава всеки, мога да си легна отново.

Саймън отиде и целуна баба си по челото.

— Благодаря ти, Нана — нежно промълви той. — Извинявай, че те събудихме.

Възрастната жена кимна, прошепна нещо, което Роуз не успя да чуе, и ги остави сами в коридора. Петуния продължаваше да седи седнала, опашката ѝ продължаваше да тупка по пода, а очите ѝ се въртяха ту към лицето на Саймън, ту към това на Роуз.

— Какво ти каза? — попита Роуз.

— Нещо от сорта на „Доста време ти трябваше“ — усмихна се той.

— Защо... От къде накъде...

Саймън измъкна каишката на Петуния от чекмеджето, където Шърли я оставяше обикновено.

— Да вървим на разходка — подкани я Саймън.

Хванал каишката в едната си ръка, а ръката на Роуз в другата, ги поведе навън към своя апартамент, където Петуния се сви в единия край на леглото, а Саймън и Роуз — в другия. Те се смееха и се целуваха върху синята покривка. От време на време се кискаха толкова силно, че стреснато, кучето се будеше и изръмжаваше. Така ги завариха първите лъчи на слънцето.

[1] Много популярен издател на пътеводители в САЩ. — Б.пр. ↑

Маги излезе изпод душа, попи надве-натри водата по себе си и навлече дрехите си колкото се може по-бързо. Стегна косата си в опашка, хвърли последен поглед в огледалото и бързо излезе в коридора, сякаш се боеше да не се откаже. Отиваше при Чарлс, за да му разкаже истината за себе си. Беше решила да я предаде като сюжет на пиеса, която смята да напише. Имало едно време едно момиче, което избягало в колеж... Ще го следи как реагира на всяка нейна дума и ако усети, че е настроен толерантно, ще му признае, че това е нейната история. Бутна входната врата и в същия миг се озова лице в лице с някакъв мъж. Джош. Мъжът, на когото беше налетяла първата нощ в Принстън. Той стоеше в сянката и не откъсваше очи от нея. Раницата му се поклащаше в едната ръка.

Дъхът ѝ заседна в гърлото и тя политна назад към стената. Джош не ѝ се видя нито пиян, нито дори замаян, нито склонен към флирт или лигавене. От изражението му личеше, че има желание по-скоро да я пречука. Вероятно би се задоволил и само с това да я напердаши. Неразумните закачки с неподходящи типове винаги ти се връщат тъпкано, помисли си Маги и започна да отстъпва с мънички стъпки. Не спираше да се пита какво ли иска той, как е успял да влезе тук, след като библиотеката беше затворена. Трябва да я е чакал, което означаваше, че са сами в приземния етаж на сградата.

Господи, вледени се от ужас тя и заотстъпва по-енергично, копнеейки да се размаже на стената. Наистина беше загазила.

— Здравей — някак меко подхвана той и прокара пръст по татуировката ѝ, онази, под която беше изписано „мама“. Той вероятно я беше запомнил от нощта, която прекара в неговото легло. — Малката Ем. Мисля, че нещо ми дължиш.

— Ще ти върна парите — прошепна Маги, докато той пристъпваше напред към нея. Вече беше толкова близо, че почти докосна носа ѝ със своя. — В чантата ми са. Не съм ги харчила изобщо. Веднага ще ти ги дам. — Тя потрепери, защото той вече я беше хванал. Катастрофа, помисли си тя. Също като в

стихотворението. Опита се да се измъкне от хватката му, но той стискаше здраво, като междувременно шепнеше в ухото ѝ всякакви ужасии.

— Какво правиш в Принстън? — попита той след малко. — Не ти е тук мястото. Изобщо не си за тук. Каква е историята?

— Ще ти върна парите, само ме пусни — промълви Маги и отново се опита да се измъкне, но той здраво я бе притиснал и тя усещаше как твърдите ръбове на гранитната стена се забиват в гърба ѝ.

Джош продължаваше да шепне в лицето ѝ, докато тя се извиваше. Гласът му беше равен и само от време на време тонът се променяше — от обвинителен и заядлив до мазен и лигав.

— Може би няма да е лошо някой ден да те накарам да си платиш — промърмори той и погледът му обходи тялото ѝ, от което тя се почувства така, сякаш някой я беше залял с киселина. — Не си спомням какво точно се случи в онази нощ, но не съм убеден, че завършихме започнатото. А сега сме тук сами. Можем да го довършим.

Маги простена и се заогъва отчаяно.

— Пусни ме!

— Защо да те пусна? — попита Джош. Иначе бледото му лице пламтеше, русите кичури висяха над челото, а от устата му хвърчаха капки слюнка, докато говореше. — Загази, момиче! Много загази. Прерових раницата ти. Три лични карти. Няма лошо. Моите кредитни карти, както се очакваше, и много пари в брой. Как ги спечели? От други мъже? И тук долу ли живееш? Сецаш ли се какво те чака, ако съобщя на охраната на колежа? Или на ченгетата например?

Маги наведе лице и сълзи потекоха по лицето ѝ. Не можеше да ги спре. По някакъв начин думите, които той изричаше, начинът, по който стискаше китките ѝ, извикаха в съзнанието ѝ спомена от кошмарната нощ с онези мъже и страхът, който изпита тогава, я завладя със същата сила. Това не беше честно. Какво толкова беше направила? Какво толкова беше взела? Малко храна, след като тук имаше толкова много. Няколко книги, чиито притежатели бяха достатъчно глупави или мързеливи да забравят на различни места. Малко дрехи от кошове за загубени и забравени предмети и беше слушала лекции в зали и кабинети, където професорите така или иначе говореха. Най-неочаквано тя вдигна лице и очите ѝ се отвориха широко.

— Е, добре — каза тя. — Стига толкова. — Насили се да изкриви лице в усмивка, успя да се пресегне и да освободи косата си от опашката и я разтърси така, че да се посипе по раменете. — Хвана ме — промърмори тя. — Точно както си го планирал. — Постара се да мобилизира всички свои сили, за да го очарова, извика на помощ и целия сексапил, на който беше способна и който беше прикривала през изминалия семестър, и удостои Джош с усмивка — нежна и приканваща, като капка карамел на върха на топка ванилов сладолед. Искаш ли да провериш? — попита тя. Усещаше как гласът ѝ потрепва едва-едва и само се молеше той да не го е забелязал, разчитайки, че тялото ѝ го е разсеяло поне за кратко.

Джош прокара ръце по джинсите си. Точно на това начало се надяваше Маги. Тя докопа с ръка презрамката на раницата си и я метна по него, удряйки лицето му. Джош отстъпи неволно. Тя вдигна светкавично коляно и го заби в чатала му с всичка сила. Мъжът зяпна и се преви от болка. Маги побягна в същия миг. Изтича нагоре по трите поредици от стъпала, блъсна тежката стъклена врата и се спусна през двора. Алармата виеше зад гърба ѝ. С пръстите на едната си ръка стискаше презрамката на раницата си, която се беше скъсала, докато Джош я дърпаше, но не спираше да тича със свършено празна глава. Единствената ѝ мисъл беше да движи колкото се може по-бързо краката си. Кръвта ѝ кипеше от излетия се адреналин. Вън я посрещна вълшебна пролетна вечер. Студенти по къси панталони и само по фланелки се разхождаха по алеите, поспираха под плачещите върби, подвикваха си през отворените прозорци. Маги имаше чувството, че тича свършено гола, а на нея е закачен надпис: „Не ѝ е мястото тук“. Тичаше все по-бързо, в гръдния ѝ кош вече се бе събрала буца, но тя се беше устремила към автобусната спирка на Насау Стрийт, отвъд границите на кампуса. „Моля те, господи, моля те!“, молеше се тя горещо и сякаш в отговор на молбата ѝ иззад ъгъла се подаде муцуната на автобус. Тя се метна на стъпалото, пхна в процепа на касата монетите от джоба си и се стовари на първата седалка. Ръцете ѝ обгърнаха раницата. Сърцето ѝ биеше в гърдите до пръсване.

Трябва да отида у Корин. Ще отида до тях и все нещо ще измисля, за да ме пусне, успокояваше се тя. Абсурдно е да се появя посред нощ и да поискам да прекарам нощта при нея. Облегна се назад и стисна очи. Представи си, че е в затворено помещение и трябва да

измисли път навън, така както беше правила и преди. Измъкна мобилния си телефон от джоба, преглътна, за да прогони събралата се буца в гърлото, и набра номера на сестра си. Беше късно. Роуз трябваше да е у дома. Тя щеше да зае какво да се направи.

Само че Роуз не си беше у дома.

„Здравейте, свързахте се с телефона на Роуз Фелър и «Фелър — Грижа за домашни любимци» — съобщи телефонният секретар. Какво беше това? — Моля оставете вашето име, номера на телефона, както и името на вашия любимец. Ще ви се обадя при първа възможност.“

Сигурно е набрала погрешен номер. Опита отново, но получи същия отговор. Този път обаче след звуковия сигнал успя да промълви едно дрезгаво:

— Роуз... Аз съм... Такова... — Едва се сдържа да не изтърси обичайните: „Имам проблем“. „Ела да ме отървеш.“ Маги стисна отново очи. Трябваше сама да се оправя.

— Маги? — възкликна Корин. Тя стоеше някак нестабилно на прага на дома си. — Кое време е? Какво правиш тук?

— Късно е, знам — отговори Маги. — Случи се... Имам... — Тя пое дълбоко дъх. — Дали не би могла да ме приютиш за няколко дни? Ще ти плащам наем или ще чистя безплатно.

Корин задържа вратата със задните си части.

— Какво се е случило?

Маги се замисли за възможните отговори. Дали можеше да обясни на Корин, че се е скарала със съквартирантката си? Само дето не помнеше какво ѝ беше казала. Има ли съквартирантка изобщо? Или пък, че някой я е гонил в тъмното? Щом онзи знаеше, че спи в библиотеката, нищо чудно да е разбрал и че работи тук.

— Маги? — Челото на Корин се беше сбърчило. Не беше си сложила тъмните очила и се виждаше как сините ѝ очи се стрелкат насам-натам като загубени рибки.

— Нещо се случи — изтърси Маги.

— Мисля, че е очевидно — все пак Корин пусна младата жена вътре и се насочи към кухнята, прокарвайки пръсти по стената. Маги седна на един стол, докато Корин напълни чайника, запали газта, и

извади две високи чаши, във всяка от които пусна пакетче чай. — Ще ми разкажеш ли какво се е случило?

— Не ми се иска — наведе глава Маги.

— С наркотици ли е свързано? — попита остро старицата.

Маги така се стресна от неочаквания въпрос, че започна да се смее.

— Не. Няма нищо общо с наркотици. Просто се налага да се подслоня някъде за малко. — Даде си сметка, че подобни думи още повече влошават положението, защото звучат като изречени от устата на истински престъпник, но в момента не успя да измисли нищо по-добро. — Чувствам се под страховтно напрежение — добави тя жално. — А тук е толкова спокойно.

Очевидно беше казала магическите думи. Лицето на Корин се озари от щастие. Тя сипа захар в чашите и ги занесе на масата.

— Изпитите в края на годината са много тежки, нали? Спомням си колко трудно ми беше по това време. В общежитията е страшно шумно, а в библиотеката — претъпкано! Не се безпокой. Можеш да се настаниш в някоя от стаите на третия етаж. Всички са чисти, нали?

— Абсолютно — отвърна Маги. Лично тя ги беше почистила и сложила в ред. Отпи малко от чая. Сърцето ѝ биеше до пръсване. План! План! Имаше нужда от нов план. Ще остане тук няколко дни. Трябва да си купи някои неща. В раницата си носеше малко бельо и една-две блузи, но всичко останало беше в библиотеката, а там не биваше да се мярка. Добре, а после? Дали да не се върне при баща си и при Роуз? Щяха ли да я приемат? Дали тя искаше да се върне при тях?

Затвори очи и си представи как седи на последния ред в часовете по поезия и обяснява на преподавателката какво мисли за стихотворението „За изкуството“. В съзнанието ѝ изникна и образът на Чарлс, който със спуснати над челото кичури ѝ говори за Шекспир и Стриндберг, за това как е гледал представление с Джон Малкович. Никой в Принстън не подозираше каква неудачница е и какъв срам за семейството си е тя. Истинска черна точка в живота им. Никой тук не подозираше, че тя е по-различна от тях. До случката с младежа в библиотеката. До този момент сега.

Примигна няколко пъти. Не биваше да плаче. Ще измисли някакъв изход. Ще си легне сега и ще помисли. После ще изчезне. Не биваше да остава дълго тук, защото онзи все още се въртеше в

кампуса, а и много скоро всички студенти щяха да се разотидат по домовете си и тогава тя нямаше къде да се скрие.

— Маги — обади се Корин. — Имаш ли семейство? Някой, на когото да се обадя?

Маги се размърда неспокойно на стола. Така ѝ се искаше да си поплаче, но от това нямаше полза.

— Не — с треперлив глас отговори тя. — Нямам никого.

— Сигурна ли си? — Корин вирна брадичка по характерния за слепите начин.

В момента Маги мислеше за съдържанието на раницата си. Парите, навити на руло и пристегнати с ластик, бяха прибрани в един от вътрешните джобове с цип. Спомни си думите на Джош: „Прерових раницата ти“. Нещо я преряза. Тя дръпна бързо ципа и я отвори. Парите бяха изчезнали. Личните и кредитните карти — също. Вътре нямаше нищо друго, освен дрехи, книги и... Пръстите ѝ напипаха за кой ли път в последно време поздравителните картички. Извади ги и ги препрочете. Огледа подписа и телефонния номер, който неизменно присъстваше под него.

— Имам баба — несигурно изтърси тя. — Имам една баба.

Корин кимна, което трябваше да означава: „Ясно, разбрахме се“.

— Върви да спиш — посъветва тя своята гостенка. — Избери си стая. Утре можеш да ѝ се обадиш.

На следващата сутрин Маги стоеше в центъра на обяната в слънце кухня с мобилния си телефон в ръка и набираше номера, който баба ѝ беше записала на картичката под подписа си преди двадесет години. Телефонът звънеше и звънеше. Маги стискаше палците и на двете си ръце. Моля те, моля те, повтаряше тя, без да е много наясно какво точно се моли да се случи, освен някой отсреща да вдигне.

И наистина някой вдигна.

Роуз Фелър се събуди в пет сутринта в нечие чуждо легло и с разбито сърце. Маги, помисли си тя. Сънувала беше Маги.

— Маги — рече тя на глас, но още докато го изричаше, докато се опитваше да се измъкне от обятията на съня, тя не беше сигурна дали наистина е сънувала Маги. Видя насън жена, която тичаше през гора. Само толкова. Очите на жената бяха разширени от ужас, устата —

разтегната във вик, а клоните на дърветата се протягаха към нея, сякаш искаха да я уловят. — Маги — повтори тя отново на глас.

Петуния я гледаше от края на леглото, очевидно и тя се чудеше нещо извънредно ли се е случило, или се готвеха да ѝ дадат нещо за хапване. Много скоро отново затвори очи и заспа. Роуз спусна крака от леглото. В същия миг усети ръката на Саймън на бедрото си.

— Спокойно, спокойно — промълви той и я привлече към себе си. Обви я с тялото си и целуна тила ѝ. — Какво има? — Тя усети как къдриците му докосват врата ѝ, докато той триеше носа си в кожата ѝ. — Лош сън ли сънува?

— Сънувах майка си — отвърна Роуз тихо. Гласът ѝ бе по-нисък и по-дълбок от обикновено, сякаш идваше изпод водата. Но наистина ли жената беше майка ѝ? И дали не беше Маги? Какво ли беше изплашило нещастницата, та бягаше така отчаяно между дърветата, препъваше се в корени, падаше на колене, после отново се изправяше и продължаваше да тича? От кого бягаше? И накъде? — Не знам дали е ставало дума, но майка ми почина, когато бях доста малка.

— Ей сега се връщам — прошепна Саймън и стана от леглото.

Тя го чу да ходи напред-назад в кухнята и го видя да се връща в онази смешна негова пижама на райета и с чаша вода. Тя изпи прохладната течност с благодарност, докато той загаси лампата и се върне в леглото при нея. Сетне отново залепи тяло до нейното, едната му ръка обгърна челото ѝ, а другата се плъзна под брадичката ѝ, сякаш тя беше нещо крехко и рядко.

— Съжалявам, че така рано си останала без майка — обади се той по едно време. — Искаш ли да ми разкажеш?

Тя поклати глава отрицателно.

— Всичко можеш да ми кажеш — обади се след малко Саймън. — Ще се грижа за теб. Обещавам.

Роуз не му разказа нищо тази нощ. Само се отпусна в прегръдката му и заспа.

Ела седеше пред кухненската маса. Бележникът, в който записваше ангажиментите си, лежеше разтворен пред нея. Подготвяше схема на безплатните прегледи за следващата седмица, която да бъде поместена в „Голдън Ейкърс Газет“, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — вдигна тя слушалката.

Никакъв отговор. Само нечие тежко дишане.

— Ало — повтори тя. — Госпожо Лефковиц, вие ли сте? Да не ви е зле?

Най-неочаквано до слуха ѝ достигна глас на млада жена.

— С Ела Хирш ли говоря?

Продажби по телефона, реши Ела.

— Да, аз съм.

Поредно мълчание.

— Имали ли сте дъщеря на име Каролайн?

Ела пое дълбоко дъх.

— Да — отвърна тя без колебание. — Имах дъщеря.

— Вие не ме познавате. Казвам се Маги Фелър.

— Маги — възкликна Ела. Обзе я позната смесица от вълнение, надежда и облекчение, възторг ѝ страх. — Маги! Обаждах се на сестра ти. Дали са ѝ предали съобщението ми? Каза ли ти, че съм ви търсила?

— Не — отвърна кратко Маги. — Вижте — подхвана отново Маги. — Не ме познавате и нямате никакво основание да ми помагате, но в момента имам проблеми. Много сериозни проблеми...

— Ще ти помогна, с каквото мога — отвърна, без да се замисля Ела. Стисна очи и се помоли от все сърце Маги да ѝ каже какво да направи за нея.

ТРЕТА ЧАСТ
НОСЯ СЪРЦЕТО ТИ В МЕН

Роуз никога не беше усещала липсата на фигурата на майка в живота си, както докато беше сгодена за Саймън Стайн. Излязоха на среща за първи път през април. През май вече се виждаха по четири-пет пъти в седмицата. През юли Саймън се премести в нейното жилище, а някъде през септември я заведе отново в „Джърк Хът“, където неочаквано се наведе да вдигне паднала салфетка и измъкна изпод масата кутийка, обвита в черно кадифе.

— Не е ли малко прибързано? — попита Роуз, която все още не можеше да повярва, че това ѝ се случва.

— Аз съм сигурен за себе си — отговори Саймън.

Сватбата беше определена за май, а вече беше октомври, което според продавачките този следобед беше доста късно за избор на рокля.

— Знаете ли колко време отнема да пристигне един тоалет? — попита една.

А да знаете на мен колко време ми трябваше да намеря мъж, за когото да се омъжа, мислено възрази Роуз, но реши, че е по-благоразумно да си мълчи.

— Това си е направо изтезание — мърмореше тя, докато се опитваше да нахлузи чорапогащника, по който вече беше тръгнала дебела бримка.

— Ако искаш, да позвъня на Амнести Интернешънъл — подхвърли Ейми.

Роуз поклати глава и изрита маратонките си в единия ъгъл на боядисаната в прасковен цвят пробна, пред чийто вход висеше дантелена завеса. Двете обикаляха магазините за булчински принадлежности и Роуз беше започнала да се дразни от аромата на сухи цветя и любовните песни, които неизменно ги посрещаха навсякъде. Бяха ѝ нахлузили корсаж, от който гърдите ѝ бяха стигнали до под брадичката и положително щеше да открие синини по кожата си, да не говорим за ластичния колан с банели, който, ако се вярваше на продавачката, щеше да оформи малко тялото ѝ. От всичко това на

Роуз не ѝ стигаше въздух, но жената от магазина беше доста настояща.

— Основата, върху която ще се спусне дрехата, е от решаващо значение. — Погледът ѝ красноречиво говореше: всички бъдещи младоженки подготвям по този начин.

— Нямаш представа какво съм принудена да търпя — хленчеше Роуз.

Жената държеше роклята разкопчана и лаконично нареди:

— Гмуркайте се.

Роуз послушно мушна ръце в ръкавите, преви се на две, при което банелите се забиха в месото ѝ и тя едва не извика от болка. След това насочи лице към отвора за главата. Най-сетне беше вътре и се изправи. Продавачката се зае с ципа и копчетата на гърба.

— Какво си принудена да търпиш? — поиска да знае Ейми.

Роуз затвори очи и процеди името, което от момента, в който преди два месеца обявиха официално годежа, я преследваше и което, нямаше никакво съмнение, колкото повече приближаваше денят на сватбата, толкова повече щеше да трови нервите ѝ:

— Сидел.

— Ой! — бе единственият коментар на Ейми.

— „Ой“ не може да изрази и половината от чувствата ми — обясни Роуз. — Проклетата ми мащеха е решила да бъде сред шаферките.

Това беше самата истина. Когато Саймън и Роуз отидоха до Ню Джърси, за да съобщят на Майкъл Фелър и жена му решението си да се оженят, Майкъл прегърна дъщеря си и потупа Саймън по рамото, докато Сидел се отпусна безпомощно на канапето.

— Прекрасно! — процеди тя през тънките си, съвършено начервени устни, докато огромните ѝ ноздри се бяха разширили така, сякаш се готвеше да засмуче с тях цялата малка масичка. — Много се радвам и за двама ви!

На следващия ден позвъни на Роуз, за да я покани на чай и да отпразнуват добрата новина, а и за да предложи услугите си в организацията на тържеството.

— Не искам да се хваля, мила моя, но хората до днес говорят за сватбата на моята Марша.

Роуз не се съмняваше в това, особено като се имаше предвид, че Сидел не пропускаше разговор, все едно каква беше темата, да спомене въпросната сватба. Но тя беше така изненадана, че Сидел предложи да направи нещо различно от критика на дрехите ѝ, на косата или диетата ѝ, че се съгласи, без да се замисли. Беше отишла да пие чай със Сидел в „Риц Карлтън“ със свършено новия си пръстен, с който все още не можеше да свикне.

— Роуз — изчурулика Сидел. — Изглеждаш чудесно. — Съдейки по изражението и погледа, който хвърли на стегнатата на опашка коса и спортната пола на доведената си дъщеря, тя лъжеше откровено. — Е, да обсъдим някои подробности — предложи Сидел след няколкото минути общи приказки. — Мислила ли си за цветовата гама?

— Кое? — не разбра Роуз, но това беше напълно достатъчно за Сидел Фелър.

— Морскосиньо — отсече тя. — Много, много шик. Много модерно. Виждам... — Тя притвори очи и даде възможност на Роуз да се удиви на изкусно положените кафяви, сиво-бежови и пепеляви сенки — ... шаферките в тъмносини прави елегантни рокли.

— Няма да има шаферки. Само Ейми. Тя ще бъде почетната ми шаферка — уточни Роуз.

Сидел повдигна свършено оформената си вежда.

— Ами Маги?

Роуз впи поглед в розовата ленена покривка на масата. Преди няколко месеца беше получила много необичайно послание от сестра си. Съвсем кратко — името на Роуз и „Аз съм“. И оттогава — нищо. Всяка седмица Роуз набираше поне веднъж номера на клетъчния телефон на Маги и затваряше веднага щом чуеше, че отсреща Маги вдига.

— Не съм сигурна за нея.

Сидел въздъхна.

— Да обсъдим масите. Представям си ги с тъмносини покривки и бели салфетки — много морско, много свежо, ще поискаме да доставят делфиниуми и от разкошните гербери... или, не. Не — отказа се Сидел, забелязала несъгласието на Роуз. — Розови рози. Представяш си ги, нали? Водопади от розови рози, които се сипят от сребърни купи! — Тя се усмихна, видимо доволна от себе си. — Рози за Роуз! Точно така!

— Звучи красиво! — отбеляза Роуз. Сигурно беше така. — По въпроса за шаферките...

— Естествено — продължаваше Сидел, сякаш доведената ѝ дъщеря не беше казала нищо, — ще искаш и Моята Марша...

Роуз преглътна тежко. Не искаше Моята Марша. За нищо на света.

— Сигурна съм, че ще бъде поласкана — продължаваше Сидел.

— В интерес на истината... Мисля... — заекваше Роуз. „Я стига!“, подкани се тя. — Само Ейми ще бъде шаферка. Никой друг.

Сидел сви устни, ноздрите ѝ се разшириха.

— Марша може да прочете нещо. — Роуз отчаяно искаше да има подръка нещо достатъчно тежко, с което да цапардоса мащехата си.

— Както искаш, скъпа — процеди с леден глас Сидел. — Сватбата си е твоя.

Последните ѝ думи Роуз повтори вечерта пред Саймън.

— Сватбата си е твоя! — опита се да я имитира тя и скри лицето си в длани. — Все повече ме обзема ужас, че ще се наложи да мина по пътеката в синагогата, придружена от Моята Марша и петте ѝ най-близки приятелки в еднакви тъмносини прави рокли.

— Значи не искаш Моята Марша, така ли? — невинно попита Саймън. — И защо? От нея се излъчва такава висока класа? Чух, че когато се омъжвала, си купила тоалет „Вира Уонг“ шести размер, който се наложило да стесняват.

— И аз чух такава нещо — промълви Роуз.

— Любима моя — подхвана отново Саймън, — това е нашата сватба. Ще я направим такава, каквато ние с теб искаме. Покани толкова шаферки, колкото искаш. Може и изобщо да няма шаферки.

Същата вечер Саймън и Роуз направиха списък на нещата, на които държаха за сватбата (вкусна храна, огнен оркестър), и на тези, които не искаха (хвърляне на жартиер, Моята Марша).

— И без пилешки танц! — допълни Саймън на следващата сутрин.

— Ще има обаче рози! — извика Роуз към отдалечаващия му се гръб в син костюм. — Сребърни купи, от които се изсипват розови рози! Не е ли красиво?

Саймън извика нещо в отговор, което тя не чу много ясно, но прозвуча като „алергия“, и се отправи към автобусната спирка. Роуз въздъхна тежко и влезе, за да се обади на Сидел. До края на разговора им тя вече се беше съгласила на тъмносиния цвят, на белите салфетки по масите, Моята Марша да прочете нещо по неин избор и да се срещне с личния цветар на Сидел следващата седмица.

— Що за човек трябва да си, за да говориш за „моя цветар“? — сподели Роуз с Ейми, докато приятелката ѝ се ровеше в стъкленица, пълна с украшения за глава.

Ейми избра най-сетне диадема от пера и перли и я нахлупи на главата си.

— Претенциозен — гласеше краткият ѝ коментар. Тя вече беше прикрепила за диадемата дълъг до земята воал. — Ела да се видим в огледалото.

Роуз се огледа в седмата поред рокля, на която се беше спряла. Дълги метри дантела се виеха около глезените ѝ. Искрящ корсаж, обсипан със стъклени мъниста, стигаше малко под талията и беше дълбоко изрязан на гърба. Стегнати, покрити с бродерии ръкави притискаха ръцете ѝ. Роуз се огледа тъжно.

— Божичко, приличам на надуваемо чучело по време на карнавала Марди Гра!

Ейми избухна в смях. Продавачката обърна изненадано лице.

— Да ви предложи ли обувки!

— По-добре ни дайте запалка — промърмори Ейми.

Господи, имам нужда от майка, мислеше си Роуз с отчаяние. Една майка щеше да знае какво се прави в такива моменти, щеше да вземе правилните решения, да огледа роклята и да отхвърли неподходящите модели само с кимване на глава. „Моята дъщеря предпочита семплите модели“, щеше да каже тя. Или: „Виждам я по-скоро с разкроена пола“. Или: „с пищна бална рокля“. След дълги седмици, прекарани в проучвания, Роуз така и не успя да се научи да прави разлика между моделите, да не говорим за избор. Една майка щеше да я извади от заплетената ситуация. Щеше да я спаси от стегнатите корсажи, от поредицата срещи на чай, вечери и партита. Чувстваше се вече така, сякаш е пусната да плава сама срещу течението на река Шулкил. Такава една майка със сигурност щеше да

знае как да посъветва любезно хора като Сидел Фелър къде да напъхат десетките си съвети и препоръки.

— Изглеждам отвратително — изтърси най-накрая Роуз.

— Много съжалявам — обади се продавачката, чиито чувства Роуз очевидно беше засегнала.

— Защо не ни покажете някой по-изчистен модел? — обади се Ейми.

Продавачката сви устни и изчезна в склада на магазина. Роуз се отпусна на първия попаднал ѝ стол. Движението бе придружено от свистящото шумолене на дантелата.

— Отдавна трябваше да избягаме — въздъхна тя.

— Винаги съм те обичала, но не по този начин — сподели с нея Ейми. — Няма да допусна да избягаш. Искаш да ме лишиш от възможността да облека тоалета с обръча, нали? — В деня, след като приятелката ѝ съобщи, че ще се омъжва, Ейми, доста преди да стане известно постановлението на Сидел за морскосинята гама на сватбата, направи една обиколка на магазините за дрехи втора употреба във Филаделфия и успя да си намери тюлена рокля в ръждивочервен цвят. Свръхголеми, обсипани със стъкълца токи украсяваха раменете, тюловете се държаха на огромен обръч, широк като автобус. С роклята вървеше и сватбен подарък: висока цяла педя кремава на цвят свещ, покрита с изкуствени пластмасови перли и златна панделка с надпис: „Днес женя своята най-добра приятелка“.

— Нали не мислиш да се появиш с това? — бе попитала Роуз, когато видя придобивките на приятелката си.

Ейми бе свила само рамене и бе пояснила, че за нея да бъде шаферка на тази сватба е въпрос на чест и е избрала роклята, за да може да се спечели с нея след това Състезанието за най-лошо облечена шаферка на годишния бал на булчински облекла във Филаделфия.

— Освен това съм страхотна с този обръч.

Сега обаче тя прегърна Роуз.

— Не се тревожи. Ще намерим подходяща рокля. Едва сега започваме. Ако беше лесна задача, мислиш ли, че щяха да съществуват милиони списания в помощ на хората, които търсят сватбен тоалет?

Роуз въздъхна и се изправи. С крайчеца на окото си забеляза, че консултант продавачката се е появила с нов модел.

— Надявам се тази рокля да ви хареса — каза жената.

— Не — изгледа я Ейми и отсече: — Няма да ни хареса!

— Ако обичате, последвайте ме — предложи жената и Роуз, която вече беше повдигнала полата на пробваната рокля, се повлече след нея.

Ела Хирш стоически изтърпя мълчанието на внучка си през почти цялото лято, но най-сетне реши, че не може да търпи повече.

Маги се беше появила през май, в деня след онзи необичаен разговор, по време на който младата жена ту започваше, ту спираше. Ела се опитваше да разбере какво ли означават репликите на отдавна загубената ѝ внучка, дали е наистина Маги или е Роуз, и какво трябва да означава това, че е в Принстън, но всъщност не точно в Принстън. Маги ѝ бе съобщила, че баща ѝ и Роуз са добре, но по някаква причина не иска да им се обади. Не е пострадала, не е болна, но трябва да отиде някъде. Нямала работа в момента, но можела да работи, и то здраво и е сигурна, че ще си намери работа. Ела не трябвало да се тревожи за нейната издръжка. Имаше хиляди неща, които Ела искаше да я попита, но се придържаше единствено към основното: кой, какво, къде и как технически Маги трябваше да стигне от паркинг пред супермаркет в Ню Джърси до Флорида.

— Ще можеш ли да се добереш до Нюарк? — попита Ела, след като с известно усилие си спомни името на най-голямото летище в щата. — Обади ми се, когато стигнеш там. Ще се свържа с въздушната компания, за да разбере кой е най-подходящият директен полет, и ще поръчам билет, който ще те чака при тях.

Осем часа по-късно Ела и Луис се носеха с колата на Луис към летище „Форт Лодърдейл“, където смачкана и изтерзана, стиснала в ръка раница, я чакаше Каролайн.

Ела зяпна от изумление и стисна очи, след миг ги отвори и видя, че греша. Момичето не беше нейната Каролайн. Разбра го веднага, но... Приликата беше удивителна наистина. Очите, начинът, по който косата падаше над челото, ръцете, ключиците дори, всичко това беше на Каролайн. Но решителният поглед, свадливо вирнатата брадичка, начинът, по който очите ѝ търсеха посрещач и проблеснаха, когато ги разпозна в тълпата, бе доказателство, че младата жена пред тях щеше да има различна съдба от дъщеря ѝ. Тя нямаше да се изплаши и да се отклони по разкалян от дъжда път и щеше да успее да удържи волана.

В първия момент настъпи известно неудобство — щяха ли да се прегърнат? Маги бързо реши въпроса, като прегърна раницата си, докато Ела смутено започна да заеква, представяйки се. Докато напускаха временния паркинг, Маги не говори много. Отказа предложението да седне на мястото до шофьора и седеше изпънала гръб на задната седалка. Ела се постара да не я засипе с въпроси. Въпреки това трябваше да получи поне някаква информация, ако щеш дори за свое спокойствие и безопасност.

— Добре е да ми кажеш какви са проблемите ти, за да се опитаме да ги решим.

— Бях... — въздъхна Маги и замълча безпомощно. Ела чакаше търпеливо внучката ѝ да намери подходящото определение. — Бях в жилището на Роуз, живеех при нея, но не се получи и отидох да живея в кампуса за няколко месеца...

— При приятели ли? — обади се Луис.

— В библиотеката — отговори Маги. — Живеех там. Бях... — Тя гледаше през прозореца. — Бях нещо като пътник без билет. Без билет — повтори тя, сякаш ставаше дума за голямо приключение. — Само че имаше един мъж, който ме следеше и щеше да ми създаде много неприятности. Затова трябваше да се махна оттам.

— Искаш ли да се върнеш във Филадельфия при Роуз? — попита Ела.

— Не — бързо отвърна Маги. Гласът ѝ беше така припрян, че Ела се сепна, а Луис неволно натисна клаксона на колата.

— Не искам — повтори Маги по-спокойно. — Наистина не зная къде искам да отида. Нямам жилище във Филадельфия. Живеех в един апартамент, но ме изгониха, а не мога да се прибера при баща ми, защото съпругата му ме мрази, при Роуз — също... — тя въздъхна жално и обви коленете си с ръце, за да придаде по-драматичен ефект на ситуацията. — Може би мога да отида в Ню Йорк. Ще си намеря работа тук, ще спестявам и ще успея да стигна до Ню Йорк. Ще си намеря съквартирантка или... нещо друго.

— Можеш да останеш при мен колкото поискаш — изрече Ела, преди да се усети. Тя дори нямаше представа дали идеята ѝ е достатъчно добра. Ако се съдеше по изражението на Луис, не беше. Маги е била изгонена от жилището си. Не е добре дошла в дома на баща си. Пребивава някъде като пътник без билет... каквото и да

означаваше това, в библиотека на колеж, в който не е била записана. Какво беше това, ако не неприятности?

Докато Луис извеждаше колата от натовареното движение край летището и се насочваше към „Голдън Ейкърс“, Маги въздишаше, подпряла брадичка на дланите си, и гледаше през прозореца към палмовите дървета.

— Флорида — промълви тя по едно време. — Никога не съм била тук преди.

— Как е... — подхвана Ела. — Може ли да ми разкажеш нещо повече за сестра си?

Маги мълчеше. Ела направи следващ опит.

— Видях снимката на Роуз в интернет, четох за адвокатската фирма, в която работи...

Маги поклати глава, сякаш виждаше отражението на сестра си в стъклото на колата.

— Много лоша снимка, нали? Все ѝ повтарях да ги накара да я сменят с по-добра, а тя ми вика: „Какво значение има, Маги? Не бъди толкова дребнава“. Казвах ѝ, че цял свят ще гледа тази снимка и не става въпрос за дребнавост, а за това, че е важно да изглеждаш добре, но тя естествено не искаше да ме чуе. Никога не чува какво ѝ говоря. — Маги внезапно млъкна, сякаш се изплаши, че е казала повече, отколкото трябва. — Всъщност къде отиваме? Къде живееш?

— Имаме жилища в едно място, което се нарича „Голдън Ейкърс“. То е...

— ... Общност от активни възрастни пенсионери — в един глас изрецитираха двамата.

Маги ококори уплашено очи.

— Старчески дом, така ли?

— Не, не — успокой я Луис. — Не се тревожи. Просто събрани на едно място по-възрастни хора.

— Комплекс от малки апартаменти. Има магазини, клуб и тролей за тези, които не карат вече кола.

— Звучи страхотно — вяло отбеляза Маги. — И какво правите там по цял ден?

— Аз лично съм доброволка.

— Къде?

— Навсякъде. В болницата, в приюта за домашни любимци, в магазина за дрехи втора употреба, програмата „Храна на колела“, помагам на една жена, която получи удар миналата година... Гледам да запълвам времето си.

— Мислиш ли, че ще мога да си намеря работа?

— Каква?

— Мога да правя всичко. Сервитьорка, фризьор на кучета, домакиня някъде...

Какво ли имаше предвид под „домакиня“, попита се Ела.

— Да сервирам питиета в бар — продължаваше Маги, — да гледам деца, да работя в магазин за сладолед, на щанд за понички...

— Виж ти... — възкликна Ела.

Но Маги не беше свършила.

— Известно време съм пяла в бар. — Въздържа се да спомене името на оркестъра, защото самата тя не знаеше как да обясни значението. — Участвала съм в телемаркетинг, пръскала съм хората с парфюми, в „Ти Джей Макс“, „Гап“, „Лимитид“... — замълча и се прозя широко. — В Принстън помагах в домакинството на една сляпа жена.

— Но всичко това... — Ела за пореден път не знаеше как да довърши изречението си.

— Мисля, че е достатъчно — заключи Маги. Отново се прозя, сви се на седалката и мигом заспа.

На следващия светофар Луис погледна Ела.

— Добре ли си? — попита той.

Тя се усмихна смутено и само сви рамене. Маги беше тук и засега това беше достатъчно. Рано или късно истината щеше да излезе на бял свят.

Когато Луис зави към паркинга, Маги все още спеше дълбоко на задната седалка, кестенява къдрица се беше залепила на потната ѝ буза. Изгризаните ѝ нокти толкова много приличаха на тези на Каролайн, че сърцето на Ела подскочи още веднъж. Маги отвори очи, протегна се, грабна раницата си и излезе от колата. Озовала се навън, тя се огледа и примигна смутено. Ела проследи погледа ѝ. Пред тях Айрин Сийгъл буташе проходилката си, а Албърт Ганц предпазливо сваляше кислородна бутилка от каросерията на пикапа си.

— Такава е човешката орис — тихо продума Маги.

— Какво каза, скъпа? — попита Луис.

— Не, нищо — отвърна Маги. Тя праметна раницата на рамото си и последва Ела вътре.

Вярна на обещанието си, Маги си намери работа в магазин за гевречета на около километър от „Голдън Ейкърс“. Беше се уговорила да работи първа смяна и излизаше от дома на баба си към пет сутрин и работеше до обяд. Рядко се прибираше преди осем или девет вечерта и Ела я бе попитала къде ходи.

„На плаж — бе отговорила тя. — Или на кино. Понякога чета в библиотеката.“

И така седмици наред. Дълго време Ела приготвяше вечеря всеки ден, но всеки път Маги отклоняваше поканата.

— Яла съм вече.

Според Ела внучката ѝ беше кожа и кости и едва ли ядеше нещо. Няколко пъти ѝ беше предложила да гледат заедно телевизия, да отидат на кино, да отиде с нея да поиграят в бинго залата. Единственото, което предизвика искра от интерес в очите ѝ, бе идеята за карта в библиотеката. Отидоха в малката едноетажна сграда на библиотеката, Маги попълни бланка, в която вписа адреса на баба си, и потъна в сектора, над който имаше надпис: „Художествена литература“, и след около час се появи с купчина книги с поезия.

Така минаха месеците май и юни. Последваха ги юли и август. Вечер Маги се прибираше, кимваше за поздрав и се скриваше в стаята си. Появяваше се, за да си вземе душ и безмълвно се прибираше в стаята. Неизменно носеше хавлиената си кърпа, пастата и четката за зъби, все едно беше гост за една нощ. Няколко пъти Ела ѝ напомни, че може да оставя нещата си, където пожелае. В стаята на Маги имаше малък телевизор, но Ела никога не го чу да работи. Имаше и телефон, но очевидно Маги не го използваше. Четеше. През ден, през два Ела виждаше от чантата на внучката ѝ да се показва нова книга — дебели романи, биографии, поезия. Стиховете бяха странни, накъсани, Ела изобщо не разбираше смисъла им. Това, което тревожеше Ела, беше, че Маги не разговаряше с никого и нямаше признаци, че ще говори.

— Не знам какво да правя — сподели тя с Луис. Беше осем сутринта, навън бе близо тридесет градуса и Маги току-що се беше измъкнала. Баба ѝ се завтече към апартамента на Луис.

— За кое, за топлото време ли? Просто изчакай. Ще премине.

— Имам предвид нея! — уточни Ела. — Маги. Не говори с мен! Дори не ме поглежда. Обикаля само с боси крака... Никога не чувам кога идва. Почти през целия ден е навън. Когато отварям очи, вече е навън. — Ела замълча, пое дълбоко дъх и поклати глава.

— В обичайните случаи бих те посъветвал да й дадеш време...

— Луис, това трае вече месеци наред. Не съм чула нищо и за отношенията й със сестра й или с баща й. Не знам дори какво обича да има за вечеря! Имаш внуци...

— Момчета — уточни Луис. — Все пак мисля, че си права. Време е за нещо по-радикално. — Той се изправи. — Да извадим тежката артилерия.

За техен късмет госпожа Лефковиц си беше у дома.

— Да започнем с няколко въпроса — предложи тя, докато се движеше напред-назад из претъпканата с мебели дневна с добре познатото им провлачване на краката, последвано от леко замаяне на единия. — Имаш ли сушени сини сливи в хладилника?

Ела ококори очи.

— Добре ме чу, сушени сини сливи.

— Имам — отговори Ела.

Госпожа Лефковиц кимна одобрително.

— А слабително на рафтовете в кухнята?

Че кой нямаше?

— За кои списания си се абонирали? Имаш ли НВО или MTV?

— Нямам кабелна телевизия.

Госпожа Лефковиц завъртя драматично очи и се стовари в един от натъпканите със слама кресла.

— Младите хора имат свои интереси. Тяхна музика, техни телевизионни програми, тяхна собствена...

— Култура — довърши Луис.

Госпожа Лефковиц кимна.

— Тук няма хора, които да й правят компания. Хора на нейната възраст. Представяла ли си си да си на двадесет и осем години и да си затворена в място като това?

— Няма къде другаде да отиде — отбеляза Ела.

— Затворниците — също. Но това не значи, че много им харесва да стоят в затвора.

— Какво да правим тогава? — попита Ела.

Госпожа Лефковиц стъпи колебливо на земята.

— Имаш ли пари?

Ела кимна.

— Да вървим тогава — нареди тя. — Ти ще караш — насочи тя брадичка към Луис. — Отиваме на пазар.

Измъкването на Маги от стаята ѝ коства на Ела значителна сума. Първо бяха списанията — близо петдесет долара, лъскави, дебели, натъпкани с тестери на различни марки парфюми и картички, предлагащи различни схеми на абонамент.

— Откъде знаеш за всичко това? — попита Ела, докато следеше изумена как приятелката ѝ поставя върху последния брой на „Венити Феър“ и брой на „Мувилайн“.

— Какво има толкова за знаене? — махна с ръка госпожа Лефковиц.

Следващата им спирка беше гигантски магазин за електроника.

— Плосък екран, плосък екран — повтаряше госпожи Лефковиц, докато щъкаше напред-назад с моторизираната си количка, която използваше за пазаруване. Два часа и няколко хиляди долара отлетяха като миг. Колата на Луис беше натъпкана с телевизор с плосък екран, дивиди плейър, дузина нови филми, включително и комплект от първата част на „Сексът и градът“, за който госпожа Лефковиц даде гаранция, че се гледа от всички млади жени.

— Четох за този сериал в „Таим“ — важно ги осведоми тя, докато се повдигаше, за да се намести на седалката до шофьора. — Завий насам — нареди тя след известно време. — Отиваме в магазин за алкохол. Ще си направи парти — ухили се тя. Когато влязоха вътре, тя се насочи енергично към червендалест продавач с полиестерна престилка.

— Знаете ли как се приготвя коктейл „Космополитен“?

— Контрьо... — започна човекът.

— Чухте ли? — обърна се тя към спътниците си.

Не след дълго, натоварени с бутилки контрьо, водка, соленки със сирене и царевичен чипс, миниатюрни хотдози, замразени яйчени ролца и две шишенца лак за нокти (един червен и един розов), както и с кутиите с електроника, тримата се натовариха в асансьора към жилището на Ела.

— Наистина ли мислиш, че това ще свърши работа? — попита Ела Луис, който прибираще храните във фризера.

Госпожа Лефковиц бе издърпала един от столовете пред кухненската маса и вече се наместваше в него.

— Няма гаранции, разбира се. — Тя измъкна от чантата си ярка розова картичка, в единия край на която се виждаше сребрист надпис: „Покана“.

— Откъде го взе това? — попита Ела, която надничаше през рамото на приятелката си.

— Направих го на компютъра си. — Тя завъртя картончето, за да може Ела да прочете и останалото, от което ставаше ясно, че госпожица Маги Фелър е поканена на парти в дома на Ела в петък вечер, на което ще се прожектират серии от „Сексът и градът“. — Мога да отпечатам каквото си поискам — календари, покани, разрешения за паркиране...

— Моля? — поинтересува се Луис, който вече беше прибрал и пакетите със снакс.

— Нищо, нищо — неочаквано интересът на госпожа Лефковиц се насочи към съдържанието на чантата ѝ.

— Един от моите репортери е научил за фалшиви разрешения за паркиране и смята да прави журналистическо разследване.

— Нали няма да ме издадеш? — вирна брадичка госпожа Лефковиц.

— Няма, стига планът ни да успее.

Госпожа Лефковиц кимна и подаде на Ела картичката.

— Пъхни я под вратата на стаята ѝ, докато е навън.

— Но... Щом е парти, кой ще дойде?

— Как кой? — ококори широко очи госпожа Лефковиц. — Приятелите ти.

Ела погледна безпомощно към Луис.

— Не може да нямаш приятели тук — присви очи госпожа Лефковиц.

— Имам... Имам колеги.

— Колеги значи — госпожа Лефковиц завъртя театрално очи. — Добре де, няма значение. Ще бъдем само тримата значи. Хайде, до петък! — и тя повлече крака към външната врата.

— Чувствам се като вещицата от „Хензел и Гретел“ — отбеляза Ела, докато пъхваше тавичката с малки яйчени ролца във фурната. Беше петък вечерта, минаваше девет, което означаваше, че Маги всеки момент щеше да се появи, ако изобщо се прибереше у дома.

„Получи ли поканата?“ — бе извикала тя към затварящата се врата рано същата сутрин. Внучката ѝ бе отговорила с доста неопределено изсумтяване и вратата хлопна зад гърба ѝ.

— Защо? — попита Луис.

Ела посочи купчината с примамките — наредените списания, съдовете с чипс и сосове, платата с обелени яйца и пилешки крилца и още половин дузина неща за почерпване, които тя чудесно знаеше, че ще предизвикват зверско сърцебиене, ако дръзне да ги опита само.

Госпожа Лефковиц я дръпна за ръкава.

— Още нещо — доверително съобщи тя. — Има още едно тайно оръжие.

— Какво? — попита Ела и хвърли поглед към часовника.

— Дъщеря ти.

— Моля? — не повярва на ушите си Ела.

— Каролайн, нали така се казваше дъщеря ти? — продължаваше госпожа Лефковиц. — Всичко това — посочи тя с театрален жест дневната на Ела, където Луис човъркаше кабелите, настройваше дивиди плейъра и похапваше солени със спанак — вероятно ще свърши работа. Но ако не се получи, кое е онова, което Маги най-много би искала да има?

— Пари? — въпросително погледна Ела.

— Вероятно и пари, но на света има десетки места, откъдето можеш да получиш пари. А на колко места можеш да получиш информация за майка си?

Права беше госпожа Лефковиц, но Ела много би искала историята на нейната дъщеря да е по-дълга и с повече весели епизоди.

— Информацията — победоносно продължаваше госпожа Лефковиц — е онова, което имаме в повече от младите хора. Информация. — Тя помисли малко и додаде: — И малко продукти на Майкрософт в моя случай. Но в твоя информацията би трябвало да е достатъчна. — В този момент някой пъкна ключ в бравата на външната врата. — Време е за шоу! — прошепна старицата.

Ела затаи дъх. Маги влезе в дневната, сякаш имаше наочници на слепоочията — не погледна в нито една от двете посоки, нито към натрупаните в кухнята лакомства, нито към чисто новия телевизор, от чийто екран някаква жена говореше за... о, не! Ела реши, че не е чула както трябва. Актрисата казваше: „Нямам желание да бъда едно от онези момичета, които знаят единствено да си вирят краката“. Госпожа Лефковиц се изкиска в чашата с коктейла си. Маги спря напред помещението.

— Маги? — обади се баба й. Усещаше колко раздвоена се чувства внучката й. От една страна, искаше да остане, но в същото време жадуваше да излезе от стаята. Само да не объркам нещата, молеше се в душата си Ела. Младата жена се извърна по посока на гласа. — Искаш ли... — какво? Какво можеше да предложи на това младо същество с бдителен поглед на кафявите си очи, които удивително напомняха очите на Каролайн и в същото време нямаха нищо общо с тях? Тя протегна ръка, в която държеше чаша с питие. — Един космополитън? С водка и сок от червени боровинки...

— Знам — презрително я прекъсна Маги. — Знам какво се слага в този коктейл. — От много време насам това бе първото по-дълго изречение, което Ела чуваше от устата на внучка си.

Маги пое чашата и я преполови на един дъх.

— Не е лошо — рече тя, завъртя се на пета и влезе в дневната. Госпожа Лефковиц й подаде купа с фритос. Маги се отпусна тежко на канапето, гаврътна и останалата част от пиетието и вдигна броя на „Ентъртейнмънт Уийкли“, който беше оставен на масичката. — Гледала съм този епизод — заяви тя.

— Така ли? — Ела беше разочарована. От една страна, новината не беше обнадеждаваща, но от друга — внучка й произнесе още едно по-дълго изречение. Освен това седеше при тях. Това никак не беше малко, нали?

— Но е хубав — заяви Маги. Тя подхвърли списанието обратно на масичката и се огледа.

Ела хвърли отчаян поглед към Луис, който побърза да донесе от кухнята каната с приготвения коктейл. Напълни отново чашата на Маги. Тя взе деликатно едно пилешко крилце от подноса и се облегна, отпавила поглед към екрана. Ела почувства, че напрежението, събрано в стомаха й, спада. Не може да се каже, че изпита задоволство

като от победа, но все пак. Репликите, които идваха от екрана, произнесени от млади жени, бяха такива, че ако ги беше чула преди шейсет години, щеше да иска да търка устата си със сапун. Все пак това беше началото. Тя хвърли поглед към внучка си. Маги беше затворила очи. Миглите ѝ се спускаха като бордюр над бузите. По кожата около устата и брадичката се виждаха трохи от чипс. Устните бяха свити така, сякаш очакваше всеки миг да бъде целуната.

След четири коктейла, три пилешки крилца и шепа фритос, Маги пожела на баба си и на приятелите ѝ лека нощ. Лежеше на тънкия матрак, метнат върху разтегнатото канапе в малката стая, със затворени очи. Май беше време да преосмисли действията си.

Първоначално беше решила просто да наблюдава, да чака и да стои настрана, докато измисли подходящ план за действие. Естествено щеше да отнеме време. Всичко, което знаеше за възрастните хора, беше научила от телевизията и най-вече от рекламите, където такива хора имаха високо съдържание на захар в кръвта и прекалено активни пикочни мехури, нуждаеха се от паникбутони, за да могат да повикат някого на помощ, когато паднат и не могат да се изправят сами. Щеше да стои в сянка и да наблюдава баба си, която очевидно разполагаше с достатъчно пари. И с достатъчно чувство за вина. Каквото и да беше направила или не беше направила Ела Хирш, тя очевидно се чувстваше отвратително. А това означаваше, че ако Маги е достатъчно търпелива, ще може да превърне това нейно чувство на вина в пари в брой, които да добави към купчината банкноти, която бавно, но сигурно растеше в кутията под леглото ѝ. В магазинчето за закуски, където работеше, ѝ плащаха минимална заплата, но Маги беше убедена, че с няколко сърцераздирателни сцени и истории за това колко много ѝ е липсвала майка ѝ, колко много би се радвала на любовта на баба си или на жена изобщо в този свой объркан живот, ще може да напусне „Голдън Ейкърс“, където хората не правеха нищо друго, освен да очакват смъртта, с танцова стъпка и толкова пари, че да може да си купи каквото си пожелае.

Проблемът бе в това, че прекалено лесно получаваше всичко, което си поискаше от Ела. Предизвикателството не беше достатъчно сериозно, особено като се сравни с трудностите, пред които е била

изправена Роуз. Беше някак незадоволително. Все едно да се засилиш да забиеш юмрук в тухлена стена, а да се окаже, че вместо от тухли, тя е издигната от тесто. Бабата беше толкова трогателна, че Маги, която иначе не се разстройваше от такива неща, се чувстваше някак гнусно от плановете си да я раздели от парите ѝ. Задоволяваше се с трохи от компанията или вниманието на внучка си, поглъщаше всяка нейна дума, сякаш беше странник през пустиня, на който са му предложили купа със сладолед. Ето сега и този нов телевизор, дивиди плейъра, апетитните примамки, да не говорим за непрестанните покани на Ела да се хранят заедно, да отидат на кино, за едnodневна екскурзия до Маями или до плажа. Ела се стараяше толкова много, че на Маги стомахът ѝ се свиваше. Единственото, което искаше от внучка си, бе да се обади на баща си, за да му съобщи, че е добре. До този момент не беше чула нито дума за пари за наем, за газ или за застраховка на колата, за покупки или за каквото и да било. Защо ѝ беше тогава да бърза?

Наблюдавай и чакай, си повтаряше тя, докато наместваше възглавницата под главата си. Може би щеше да убеди Ела да я заведе в Дисней Уърлд. Да се повози на известните чаени чаши. Да изпрати вкъщи картичка: „Бих искала да си тук с мен“.

— Кажй ми, защо го правим отново? — прошепна Роуз.

— Защото е прието, когато двама души се женят, родителите им да се запознаят — отвърна с шепот Саймън. — Всичко ще бъде наред — рече той. — Моите родители те обичат и съм сигурен, че ще харесат баща ти, а колкото до Сидел... какво по-лошо може да се случи?

Елизабет, майката на Саймън, бърчеше вежди над някаква готварска книга в кухнята. Беше ниска и закръглена жена със сребристоруса коса и същия цвят на кожата като сина си. Облечена с дълга пола на цветя, бяла блуза с къдрички и жълта домакинска престилка, върху чиито широки джобове бяха избродирани рози, тя приличаше на еврейката Тами Фей Бакър, но без дългите мигли. В нейния случай обаче външният вид беше измамен. Със същите поли на цветя и кашмирени жилетки, които носеше у дома, тя преподаваше философия във „Врин Мор“. Беше сладка, забавна и открита, но очевидно не от нея Саймън бе наследил таланта си на кулинар и ценител на храната.

— Арпаджик — тихо рече тя. — Мисля, че това го нямам. Всъщност — усмихна се на сина си, щом той влезе, и го целуна по бузата — не съм сигурна дали изобщо знам какво представлява.

— Нещо средно между лук и чесън — обясни Саймън. — Защо? Да не би да се е появил в кръстословиците ти?

— Саймън, аз готвя — твърдо рече тя. — Нали знаеш, че мога? — добави с лека обида. — Чудесен кулинар съм, когато се захвана. Но просто не го правя често.

— И тази вечер си решила да опиташ?

— Най-малкото, което мога да направя, за да посрещна госпожицата — рече тя и погледна Роуз засмяно, а тя от своя страна й върна усмивката и се облегна на един от плотовете.

Междувременно Саймън душеше въздуха подозрително.

— Какво готвиш?

Тя премести готварската книга, за да може той да прочете заглавието.

— Печено пиле с ориз и пълнеж от кайсии — изуми се Саймън.
— Нали не забрави да измиеш пилето?

— Купих го от магазина за екологично чисти продукти — обясни тя. — Сигурна съм, че е наред.

— Да, но извади ли вътрешностите? Шията, черния дроб и всичко останало? Дреболиите, които пъхат в коремната кухина. Обвити са в найлон.

Сега и Роуз душеше. Тя усети, че в кухнята мирише на изгоряла пластмаса. Госпожа Стайн изглеждаше разтревожена.

— Когато слагах плънката, кухнята ми се стори много малка — обясни тя и се наведе да отвори фурната.

— Няма защо да се тревожиш — рече Саймън и сръчно извади тавата с димящото и сурово на вид пиле.

— Кърпата гори — отбеляза бащата на Саймън, който в този момент влезе в кухнята.

— Какво? — попита синът, чието внимание беше насочено към пилето. Господин Стайн беше висок и слаб, със същата къдрава коса като на Саймън. Той спокойно погълна хапката сирене с кракери и посочи към хавлиената кърпа върху фурната, която наистина беше обвита в пламъци.

— Кърпата — предупреди той, — гори! — Отиде до фурната, метна ловко горящата хавлия в мивката, където тя изсъска и задимя, и мушна съпругата си с лакът. — Джейн Бедствието — с любов рече той.

Тя махна с ръка към него, без да вдига поглед от книгата.

— Нали няма да изядеш всичкото сирене и бисквитите?

— В никакъв случай — отвърна господин Стайн. — Преминах към кашуто. — Той се обърна към Роуз и ѝ предложи чинията със сирене и бисквити. — Моят съвет — рече той с нисък и конспиративен тон — е да си хапнете от това.

Роуз му се усмихна.

— Благодаря.

Майката на Саймън им хвърли бърз поглед и избърса ръцете си.

— Та твоята Сидел добър кулинар ли е?

— Обикновено държи татко на някаква странна диета — каза Роуз. — Нискомаслени храни, храни с високо съдържание на белтъчини, вегетариански храни...

— О — намръщи се Елизабет, — смяташ ли, че това ще е подходящо? Може би трябваше да попитам...

— Всичко е наред — каза Роуз. Беше й ясно, че още щом пристигне, Сидел ще забрави за храната. Семейство Стайн, както се оказа, живееха в голямо, просторно имение, в което цареше особен безпорядък. Беше разположено на два акра рехава зелена трева и граничеше с улица със също толкова впечатляващи къщи. Господин Стайн беше инженер — конструктор на самолетни части. Саймън й беше обяснил, че преди години е патентовал две такива части, откъдето идваха по-голямата част от парите. Сега бе почти на седемдесет, почти пенсионер, и прекарваше много време у дома в търсене на очилата си, мобилния телефон, дистанционното управление или ключовете на колата си. Може би защото госпожа Стайн прекарваше много време у дома в преместване на това или онова от една купчина на друга. Освен това работеше в зеленчуковата градина и се забавляваше с онези сантиментални романи, които Роуз четеше тайно, книги, в чиито заглавия обикновено имаше само три думи. Понастоящем върху микровълновата фурна стоеше „Забраненото й желание“, а Роуз беше забелязала на дивана във всекидневната разгърната „Тъмният пламък на страстта“. Саймън каза на Роуз, че в гимназията подарил на майка си фалшив диплом — подарък за несъществуваща книга, която той нарекъл „Влажните панталони на любовта“.

— Ядоса ли се? — беше попитала Роуз.

— Мисля, че по-скоро беше разочарована, че книгата не е истинска — съобщи Саймън след кратък размисъл.

Саймън отново подуши въздуха и погледна разтревожено.

— Мамо, фъстъците — каза той.

— Наред са — отвърна Елизабет Стайн спокойно, извади хлебчетата за вечеря от една книжна торба и ги постави в кошничка със салфетка, която изглеждаше, сякаш някой я беше ритнал от едната страна. — О, господи — измърмори тя. — Крива е.

И това беше нещо характерно. Родителите на Саймън не отделяха много внимание на официалностите, що се отнася до подредбата на масата. Роуз не се изненада, когато видя, че масата е застлана с ръчно изработена ленена покривка, а върху нея са подредени чинии с различен размер и десен. Тя изброи три чинии от

китайския сервиз на семейство Стайн със златен кант на ръба и три ежедневни чинии, които купуваха на едро от „Икея“. Имаше четири водни чаши и две дълбоки кафени чаши за пиене на вода, три винени чаши, две ракиени чаши, една висока и тясна чаша за вино и различни книжни салфетки, на една от които беше написано „Честита годишнина“. Роуз си помисли, че Сидел ще се възмути. При тази мисъл се усмихна, тъй като това я устройваше.

Саймън мина зад нея с кана вода с лед и две бутилки вино.

— Съветвам те — рече той и ѝ подаде една чаша — да започнеш да пиеш здраво.

Някаква кола спря на автомобилната алея. Роуз съзря лицето на баща си, познатото високо и голо чело, а до него седеше Сидел, намазана с тонове червило и натежала от перли. Тя сграбчи ръката на годеника си.

— Обичам те — прошепна Роуз.

Саймън я погледна любопитно.

— Знам.

Вратите на колата се затвориха с трясък. Роуз чу любезните поздрави и тропането на токчетата на Сидел върху надраскания дървен под на семейство Стайн. Семейство, какво да се прави, помисли тя. Преглътна мъчително, стисна Саймън за ръката и си пожела нещо, което не можеше да формулира, нещо като отпускане и удобство, може би една бърза шега и непринуден жест, или едно напълно подходящо облекло. С други думи, Маги. Пожела си да бъде Маги за една нощ или поне да има привилегията да ползва съвета и присъствието на сестра си. Това беше нейното семейство, старо и ново едновременно, и Маги трябваше да е тук.

Саймън я гледаше с открито любопитство.

— Добре ли си?

Роуз си наля половин чаша червено вино и бързо го изпи.

— Чувствам се прекрасно — отвърна тя и го последва в кухнята.
— Наистина прекрасно.

— Розенфарб! — извика Маги на пазача. Той бавно кимна (нищо необичайно, Маги отдавна бе схванала, че всички в „Голдън Ейкърс“ правеха всичко бавно) и тя натисна газта, когато портата към паркинга се разтвори.

През месеците, които бе прекарала в „Голдън Ейкърс“, Маги си правеше експеримент, за да разбере дали за да бъде допусната вътре, е достатъчно само да извика на охраната някакво име с еврейско звучене. Досега бе използвала Розен, Розенщайн, Розенблум, Розенфелд, Розенблут, а веднъж късно през нощта и Розенпенис, от уважение към Флеч. Пазачите (ако въобще можеха да се нарекат пазачи тези старци в полиестерни униформи) ѝ хвърляха бегъл поглед изпод посивелите си вежди и ѝ махаха с ръка да мине.

Маги закара линкълна на Луис с размери на училищен автобус до блока на баба си, паркира го на обозначеното място и се изкачи по стълбите. Насочи се към спалнята си — стая с голи стени и бежов разтегнат диван, приличащ на малкия брат на дивана, който Маги използваше в апартамента на Роуз. Стаята бе толкова гола и чиста, че тя се зачуди дали изобщо Ела я бе ползвала, дали някога някой беше нощувал в нея.

Беше три часът следобед. Реши да се качи на горния етаж, да вземе банския костюм от дрешника на Ела и да отиде на плажа, за да убие времето до вечеря. Може би щеше да вечеря с Ела. Може би щяха да изгледат някой филм на дивиди от онези, които баба ѝ беше донесла у дома предишната седмица. Но щом отвори вратата, тя с изненада завари Ела да седи до кухненската маса, склучила ръце на гърдите си, сякаш я очакваше.

— Здравей — рече Маги. — Не трябваше ли да си в болницата? Или в хоспис? Или на някое друго място, което започва с „хосп“?

Ела поклати глава и вяло се усмихна. Облечена в черни широки панталони и бяла блуза, с коси, събрани на тила, баба ѝ изглеждаше опърпана и мъничка, като едноцветна мишка, свряна в ъгъла.

— Искам да поговорим — каза Ела.

О, боже, помисли си Маги. Започва се. И други ѝ бяха говорили, все едно и също, съквартирантките ѝ, гаджетата ѝ, и разбира се, Сидел. Маги, ти само се възползваш от другите. Маги, трябва да полагаш усилия. Маги, баща ти не може да се грижи за теб до края на живота си.

Но Ела искаше да ѝ каже нещо съвсем различно.

— Дължа ти обяснение. Отдавна искам да поговоря с теб, но...
— Гласът ѝ заглъхна. — Вероятно се чудиш къде бях през всичките тези години.

А, помисли си Маги. Значи ето за какво намекваше Ела. Не за зависимостта на Маги, а за своята собствена вина.

— Изпращаше ни картички — каза тя.

— Точно така — отвърна Ела и кимна. — Освен това ви се обаждах. Ти не знаеше ли? — Тя зададе въпроса, въпреки че знаеше отговора. — Баща ти много ни се сърдеше. На мен и на моя съпруг. После, когато Айра умря, се сърдеше само на мен.

Маги дръпна един стол и седна до масата.

— Защо се е сърдел?

— Мислеше, че съм му сторила голямо зло — отвърна баба ѝ. — Смяташе, че аз... Е, че със съпруга ми е трябвало да му обясним за Каролайн. За майка ти.

— Знаем как се казва — раздразнено рече Маги. Темата за майка ѝ и името на майка ѝ, произнесено от тази възрастна жена, я жегна като стара рана. Не беше готова за такова нещо. Не желаше да слуша за майка си. Не желаше да мисли за майка си. Не желаше да знае истината или поне версията на баба ѝ за истината. Майка ѝ беше мъртва, първата загуба на човек в живота ѝ, а тази истина бе жестока от всичко, което една дъщеря може да понесе.

Ела продължи да говори:

— Трябваше да кажа на баща ти, че тя е... — Ела се спъна в думите. — Душевноболна...

— Лъжеш — рязко я прекъсна Маги. — Тя не беше луда, беше си наред, нали си спомням.

— Но невинаги беше наред, нали? — попита Ела.

Маги затвори очи. До ушите ѝ достигаха само откъслечни думи: маниакални пристъпи и клинична депресия, медикаменти и шокова терапия.

— Ако е била луда, както казваш, защо си я оставила да се омъжи? — попита Маги. — Защо си ѝ позволила да роди деца?

Ела въздъхна.

— Не можехме да я спрем. Каквито и да бяха проблемите ѝ, Каролайн беше възрастен човек. Тя сама вземаше решения за себе си.

— Сигурно си била доволна да се отървеш от нея — измърмори Маги, изричайки на глас един от най-големите си страхове, тъй като лесно можеше да си представи колко щастливи биха били да се отърват от нея Сидел и Роуз, и собственият ѝ баща и да я захвърлят в ръцете на някой нищо неподозиращ влюбен младеж. Така тя щеше да стане негов, а не техен проблем.

Ела беше шокирана.

— Разбира се, че не! Никога не съм се радвала да се отърва от нея. А когато я загубих... — Тя преглътна с усилие — ... това беше най-лошото нещо, което можех да си представя. Защото загубвайки нея, аз загубих и теб, и Роуз също. — Тя сведе поглед към ръцете си, които бе подпряла на масата. — Загубих всичко — добави Ела и вдигна насълзените си очи към Маги. — Но сега си тук. И аз се надявам... — Тя посегна под масата. — Ето.

Ела плъзна една кутия върху масата.

— Бяха в Мичиган, на съхранение. Поръчах да ми ги изпратят. Помислих си, че може би ще поискаш да ги видиш.

Маги бръкна в кутията. Беше пълна със стари фотоалбуми. Отвори най-горния и видя Каролайн. Каролайн като тийнейджърка с тесен черен пуловер и огромна дебела черна очна линия. Каролайн в деня на сватбата си, с дантелена рокля и дълъг шлейф от тюл. Каролайн на плажа в син бански костюм, замижала срещу слънцето, Роуз я е хванала за крака, докато в ръце държи бебето Маги.

Маги започна да разгръща страниците все по-бързо и майка ѝ ставаше все по-възрастна. Тя самата растеше. Знаеше, че снимките ще свършат. Майка ѝ завинаги щеше да бъде на трийсет години, а тя и Роуз завинаги щяха да си останат малки момиченца. Не е трудно да овладееш изкуството да губиш. Баба ѝ се беше втренчила в нея с пълен с надежда поглед. Не, помисли си Маги, не и това. Не можеше да го понесе. Не желаше да е нечия надежда. Не желаше да заема мястото на нечия починала дъщеря. Не искаше нищо, твърдо рече на себе си Маги, нищо, освен малко пари и самолетен билет, за да се измъкне от

това място. Не желаше да възприема баба си като нещо повече от средство да сложи край, от книга джобен формат и от една тъжна история. Не желаше съчувствието да се пренася и върху нея и беше дяволски сигурна, че не желае самата тя да съчувства на някого.

Тя шумно затвори албума и избърса длани в шортите си, сякаш бяха мръсни.

— Излизам да се разходя — каза тя и заобиколи стола на Ела, отиде в спалнята, грабна банския костюм на възрастната жена от дрешника в дъното на стаята, една хавлия, слънцезащитен крем, един празен бележник и бързешком излезе навън.

— Маги, почакай — извика Ела. Маги не забави крачка. — Маги, моля те! — отново извика Ела, но момичето беше изчезнало.

Маги мина през „Голдън Ейкърс“, покрай Крестуд, Фармингтън и Лондейл, по улици с имена, преиначени да звучат на английски, покрай сгради, които досущ приличаха на съседните. „Накарай я да си плати“, прошепна Маги на себе си.

Хората ѝ бяха длъжници, всички, които ѝ се подиграваха в гимназията, всички, които я подценяваха, които се бяха наговорили да не я забелязват. За бога, беше почти на тридесет и все още не бе получила ни най-малко признание от околните.

Накарай я да си плати, повтори си тя. Стигна до басейна. Беше пусто, като се изключат шепата старци, които се припичаха на слънце, четяха и играеха тихо на карти.

Маги облече банския костюм в съблекалнята, после примъкна един шезлонг на слънце, застла го с хавлията си, легна и се взря в бележника си. Колко ли пари щяха да са ѝ необходими, за да се измъкне оттук? Написа петстотин долара за самолетен билет. Още две хиляди за депозит, наем за първия и последния месец. Сумата надвишаваше спестяванията ѝ. Тя простена, откъсна страницата, смачка я и я пусна до шезлонга.

— Хей! — извика някакъв възрастен мъж с разкопчана риза, под която се показваха побелелите му окосмени гърди. — Забранено е да се хвърлят боклуци!

Маги го погледна с яростен поглед, мушна смачканото кълбо хартия под шортите си и продължи да пише.

„Снимки на главата“, написа тя. Колко ли ще струват?

— Госпожице! — извика я странен глас. — О, госпожице!

Маги вдигна глава. Този път беше възрастна жена с розова плувна шапка.

— Извинете, че ви притеснявам — каза тя, приближавайки се към Маги. При всяка стъпка отпуснатата плът на бедрата и раменете ѝ се тресеше, — но ако не се намажете със слънцезащитен крем, ще изгорите лошо.

Маги мълчаливо размаха тубичката с „Бен дьо солей“ пред възрастната жена, която, изглежда, нямаше задръжки. Въобразяваше ли си или наистина всички старци на плажната ивица бяха започнали да примъкват шезлонгите си. Всеки път, когато отвореше очи, те бяха по-близо до нея от предишния път, подобно на почетен гражданин от филма „Зората на мъртвите“.

— О, разбирам — рече жената. — Фактор 15, това е добре, много добре. Разбира се, би било по-добре, ако е 30 или дори 45, освен това трябва да е водоустойчив, всъщност... — тя замлъкна в очакване на отговор. Маги не ѝ обърна внимание и жената продължи: — Забелязах, че не си намазахте гърба. Искате ли да ви помогна? — попита тя и се наведе към Маги. Мисълта, че ще я докосне някакво отпуснато като торба същество, я накара да потръпне и тя поклати глава.

— Не, благодаря, ще се оправя.

— Е, ако имате нужда от мен — весело чуруликаше възрастната жена и се запъти към шезлонга си, — аз съм тук. Казвам се Дора — каза тя в отговор на въпроса, който Маги не зададе. — Как се казващ, скъпа?

Маги въздъхна.

— Маги — отвърна тя, давайки си сметка, че щеше да ѝ струва усилие да запомни някое измислено име. „Да се върнем на Маги“, помисли си тя мрачно и подчерта думите „снимки на главата“ в бележника си. Щеше да обясни на баба си какво означават и защо са ѝ толкова нужни, колко много ѝ се иска да стане актриса, как е мечтаела да играе на сцена, но сега, когато нямаше майка, която да я обича и да превърне мечтите ѝ в реалност, се налага да разчита единствено на ума и късмета си.

— Извинете!

„О, за бога!“, помисли си Маги и замижа срещу слънцето към двама възрастни мъже по шорти. Със сандали. И с къси чорапи.

— Надяваме се, че вие можете да ни помогнете да разрешим един наш спор — започна водачът. Беше висок, кльоцав, плешив мъж със загоряла кожа.

— Малко съм заета — рече Маги и посочи бележника си с надеждата, че ще я оставят на мира.

— Не притеснявай момичето, Джак — каза другият. Беше нисък и тантурест, с побеляла коса с бретон и шорти на зловеци черно-червени квадрати.

— Само един бърз въпрос — рече мъжът на име Джак. — Чудех се... Не, просто си говорехме... — Маги нетърпеливо го гледаше. — Изглеждате ни толкова позната. Да не сте актриса?

Маги преметна коси зад рамо и ги удостои с най-прелестната си усмивка.

— Участвах в един музикален клип с Уил Смит.

Високият мъж се взря в нея с широко отворени очи.

— Наистина ли? Запознахте ли се с него?

— Е, не съвсем — каза Маги и се надигна на лакти. — Но се видяхме на служебен обяд на екипа — обясни тя, като умишлено използваше особени термини и полюшваше кестеняви къдрици. Изведнъж около нея се събраха четирима възрастни, Джак и приятелят му, приказливата Дора и мъжът, който ѝ викна за боклука. Пред себе си Маги виждаше старчески петна и плът, намазана със слънцезащитен крем, шорти с мирис на нафталин, бръчки и редки побелели коси.

— Актриса, боже мой! — възкликна Джак. — Ооо! — като ехо прозвуча гласът на тантурестия мъж.

— Кой са вашите родители? — изломоти Дора, която отново се бе появила. — О, баба ви и дядо ви сигурно много се гордеят!

— В Холивуд ли живеете?

— Имате ли си мениджър?

— Кога си направихте тази татуировка? — попита тантурестият приятел на Джак с писклив глас. — Болеше ли?

Дора му хвърли остър поглед.

— Хърман, какво значение има?

— За мен има — настоя Хърман.

Джак побутваше неволно стола на Маги нетърпеливо и произнесе вълшебните за Маги думи:

— Разкажете ни за себе си. Искаме да знаем всичко.

Саймън остави дипломатическото си куфарче на пода в апартамента на Роуз и разтвори ръце.

— Избранице! — извика той. Беше попаднал на тази дума в някакъв вестник в едно малко градче, когато му се наложи да шофира до Пенсилвания за представяне на доказателство, и оттогава я използваше като обръщение към Роуз.

— Минутка! — извика тя от кухнята, където седеше на масата и разглеждаше каталозите на три компании за кетъринг, пристигнали по пощата същия ден. Саймън я прегърна.

— Сериозно ли настояваш за агнешки котлети? — прошепна тя във врата му. — Защото, длъжна съм да ти кажа, че са скъпи.

— Парите не са проблем — великодушно заяви Саймън. — Трябва да отпразнуваме любовта си подобаващо. Също и с агнешки котлети.

Роуз постави пред него опакована кутия с подарък.

— Това пристигна днес и не мога да разбера какво представлява.

— Годешен подарък — каза Саймън и като потри ръце, прочете адреса. — От леля Мелиса и чичо Стив! — Вдигна капака и двамата впериха погледи в подаръка. След минута Саймън вдигна очи и се изкашля.

— Според мен е свещник.

Роуз извади стъкления предмет от кутията и го вдигна към светлината.

— Няма свещ.

— Да, но има място за свещ — рече Саймън и посочи плитката вдлъбнатина от едната страна.

— Мисля, че не е достатъчно дълбока за свещ — поясни Роуз. — Освен това, ако беше свещник, не трябваше ли да изпратят и свещ? За да знаем.

— Сигурно е свещник — отвърна Саймън, без да е особено убеден. — Какво друго може да е?

Роуз продължи да гледа втренчено в стъкления предмет за известно време.

— Мислех си, да не е плато за сервиране?

— За малки количества? — попита Саймън.

— Не, не, за ядки или бонбони.

— Отворът не е достатъчно голям за ядки или бонбони.

— Но е достатъчно голям за свещ?

Спогледаха се. Тогава Саймън вдигна благодарственото послание и започна да чете.

— Скъпи лельо Мелиса и чичо Стийв, благодарим ви за прекрасния подарък. Изглежда... — Той замълча и се загледа в тавана.
— Чудесен?

— Ти каза просто чудесен — рече Роуз.

— Прекрасен! — поправи се Саймън. — Изглежда прекрасен в дома ни и ще ни доставя удоволствие години наред, докато се опитваме да проумеем какво, за бога, е това нещо. Благодарим ви, че помислихте за нас, и очакваме с нетърпение скоро да ви видим. — Саймън написа имената им, затвори писалката и се обърна към Роуз.
— Ето!

— Нали не го написа? — попита Роуз.

— Не — отвърна Саймън, — не го написах. Колко останаха?

Роуз прегледа списъка.

— Петдесет и един.

— Шегуваш ли се?

— Ти си виновен — рече Роуз. — Теб обвинявам.

— Само защото семейството ми ни купува подаръци...

— Само защото моето семейство не е нелепо огромно... — Саймън се изправи, хвана Роуз през кръста и я целуна по шията.

— Кажу го пак! — рече той.

— Нелепо огромно!

— Кажу го пак! — прошепна той в ухото ѝ, — или ще те принудя да изпълняваш всяко мое желание.

Роуз се извърна с лице към него.

— Не аз — едва прошепна тя — пиша тези благодарствени послания!

Саймън я притегли към себе си и я целуна, като прокара ръце през косите ѝ.

— Посланията могат да почакаат — рече той.

По-късно, докато лежах в леглото, топли и голи под завивката, Роуз се обърна на една страна и заговори за това, което отлагаше, откакто той се беше прибрал.

— Има и още нещо — рече тя. — Днес се обади баща ми. За Маги.

Лицето на Саймън остана безизразно.

— Така ли? — попита той.

Роуз се отпусна по гръб и се загледа в тавана.

— Появила се. Баща ми каза по телефона само, че тя е добре. Исква да ме види, за да ми разкаже останалото.

— Добре — отвърна Саймън.

Роуз затвори очи и поклати глава.

— Не съм сигурна, че желая да науча останалото. Каквото и да е. Просто не искам... — Гласът ѝ заглъхна. — Работата е там, че Маги е ужасна.

— Какво искаш да кажеш? — попита Саймън.

— Тя е... Тоест тя... — Роуз направи гримаса. Как да обясни на мъжа, когото обича, за сестра си? Сестра ѝ, която задига пари, обувки, дори гаджета, а после изчезва месеци наред? — Просто ми повярвай. Тя винаги е лоша новина. Има затруднения с паметта... — Роуз млъкна. Трудностите с ученето бяха само върхът на айсберга. А и не беше ли в стила на сестра ѝ да се появи точно когато Роуз се стодява, за да има шанс да стане център на внимание, просто за разнообразие? — Тя ще провали сватбата ни.

— Мислех, че Сидел ще провали сватбата ни — рече Саймън.

Роуз се усмихна насила.

— Е, Маги ще навреди повече.

Положението беше толкова спокойно, докато Маги беше зачезнала Бог знае къде. Нямаше инкасатори, които да продънят телефона ти рано сутрин, нямаше бивши и потенциални гаджета, които да нарушават съня на Роуз и Саймън. Нещата си стояха там, където ги оставяше Роуз. Нито обувките, нито дрехите, нито парите ѝ поемаха в незнани посоки. Колата си стоеше там, където я паркираше.

— Ще ти кажа нещо — продължи Роуз. — Тя няма да е шаферка. Ще има късмет, ако получи покана.

— Добре — рече Саймън.

— Ще има късмет, ако получи вечеря — каза Роуз.

— Тогава ще има повече храна за мен — рече Саймън.

Роуз продължи да гледа тавана известно време.

— Все си мисля, че стъкленото нещо е някакъв поднос за ястия.

— Вече залепих плика — рече Саймън. — Заминава.

— А — възкликна Роуз. Затвори очи и си пожела нормално семейство като това на Саймън. Майка ѝ да не е мъртва, сестра ѝ да не изчезва, баща ѝ да не пази емоциите си само за сутрешния пазар и без Сидел, разбира се. Тя сложи глава върху хладната памучна материя на възглавницата за малко, после стана и отиде във всекидневната. Взе едно благодарствено послание, картичка от тежка кремава хартия с имената им, Роуз и Саймън, написани от двете страни на една гигантска буква С, която означаваше Стайн, въпреки че това нямаше да бъде фамилното ѝ име. Беше обяснила на доведената си майка, но чудовището Сидел поръча благодарствени послания с монограми, които предполагаша, че Роуз ще се казва Роуз Стайн, независимо дали ѝ харесва или не.

Скъпа Маги, помисли си Роуз. Как можа да ми причиниш това? И кога ще се прибереш у дома?

Ела отиде до оградата на плувния басейн и допря лице в нея.

— Ето — рече тя. В тази единствена дума тя събра тъгата и разочарованието си. — Ето я.

Луис се приближи до нея, а госпожа Лефковиц пристигна на новата си моторизирана количка. Тримата стояха и гледаха през ромбоидните фигури на оградата. Гледаха Маги.

Внучката лежеше на шезлонг до дълбоката част на басейна, облечена в чисто нови розови бикини, със сребърна верижка, тънка като конец, която висеше до корема ѝ. По кожата ѝ блестеше крем за добиване на тен. Къдриците ѝ бяха хванати на върха на главата, а очите ѝ се криеха зад малки кръгли очила. Около нея стояха четирима души, стара жена с плувна шапка в избеляло розово, и трима стари мъже с шорти. Докато Ела наблюдаваше, единият от мъжете се наклони към Маги. Сигурно я питаше нещо. Внучка ѝ се надигна на лакът със замислено изражение. Щом проговори, насъбралото се множество избухна в смях.

— О — рече Луис, — изглежда си е намерила нови приятели.

Ела усети как сърцето ѝ болезнено се сви, докато Маги продължаваше да забавлява новите си познати. Ела не я беше виждала толкова спокойна и непринудена. Междувременно класът по аеробика „Водните гаджета“ се плацикаха енергично на фона на песента „Скитницата Сю“. Всеки ден през последната седмица, всеки ден, откакто Ела се беше опитала да разкаже на Маги за майка ѝ, внучка ѝ прекарваше деня по този начин. Маги се връщаше от работа у дома, втурваше се в спалнята отзад, сменяше униформата си, обличаше банския костюм и шортите и идваше тук.

— Отивам да плувам — съобщаваше тя.

Никога не канеше Ела. Но тя виждаше накъде отиват нещата. Маги щеше да се изнесе, щеше да се премести в свой апартамент или при някой от новите си приятели, някоя приятна стара жена, която щеше да ѝ предложи всички облаги, които една баба може да даде, без неприятните усложнения или болезнените разкази. А, помисли си, не

беше честно! Беше чакала толкова дълго, беше се надявала толкова много, а ето, Маги ѝ се изплъзваше просто така!

— Какво да правя? — прошепна тя.

Госпожа Лефковиц обърна моторизираната си количка и пое с пълна скорост към входа на басейна.

— Почакай! — извика Ела. — Къде отиваш?

Госпожа Лефковиц не се обърна, не спря, нито отговори. Ела безпомощно погледна Луис.

— Аз ще тръгнавам... — започна той.

— По-добре... — каза тя.

Ела усещаше пулса си в гърлото, докато бързаше след госпожа Лефковиц, която мина през вратата в оградата и се насочи право към Маги. Изглежда, нямаше намерение да намали скоростта.

— Здравейте! — извика един от старците, когато госпожа Лефковиц изсвистя покрай него и се блъсна в масата, където той бе разположил тесте карти. Тя не му обърна внимание и насочи количката към шезлонга на Маги.

Младата жена свали леко очилата си и се вторачи. Като дишаха тежко, Ела и Луис бързаха след госпожа Лефковиц и за части от секундата Ела си представи десетките сапунени уестърни с онази типична сцена, когато добрите герои заставаха лице в лице с врага на някаква услужливо пуста улица или в средата на празно ограждение за животни. Единственото нещо, което липсваше на сцената, бяха глухарчетата, които се разпиляват покрай количката на госпожа Лефковиц. Дори „Водните гаджета“ бяха спрели да пляскат във водата и стояха тихо в плитката част на басейна, за да наблюдават какво ще се случи, а водата се стичаше по загорелите им, сбръчкани ръце.

Маги се вторачи в госпожа Лефковиц, а новите ѝ приятели впериха поглед в Ела и Луис. Ела огледа пропукания бетон под нозете си и ѝ се прииска да има каубойска шапка, а още по-отчайващо бе желанието ѝ за сценарий. Тя добрият или лошият герой беше в случая? Или героят, дошъл да спаси отчаяната дама, или може би злодеят, който ще я блъсне под колелата на влака?

Реши, че е героят, точно когато госпожа Лефковиц приближи количката с още метър и половина и побутна ръба на шезлонга на Маги. Ела си представи кученце, което бута с нос затворена врата.

— Маги, скъпа — каза госпожа Лефковиц, — има нещо, което би могла да направиш за мен.

Маги вдигна вежди, докато единият от старците погледна госпожа Лефковиц с яростен поглед.

— Тя е уморена — войнствено рече той и стисна бастуна си с две ръце. — Денят ѝ беше дълъг. И тъкмо се канеше да ни разкаже как за малко не е получила работа в MTV.

Госпожа Лефковиц не помръдна.

— Продължавай, разказвай.

Маги премести поглед над главата на госпожа Лефковиц и се обърна към Ела.

— Какво искаш?

Думите се надигнаха в устата на Ела неочаквано и заплашиха да се излеят. „Искам да ме обичаш. Искам да ме харесваш. Искам да спреш да бягаш.“

— Аз... — успя да каже тя.

— Заета е — каза niskият, закръглен и тантурест мъж и пристъпи пред шезлонга на Маги покровителствено.

— Да не сте бабата на Маги? — попита жената с розовата плувна шапка. — О, сигурно сте много горда с нея! Тя е толкова красиво момиче и толкова професионална.

Маги прехапа устна. Старият мъж с бастуна издаде неприятен звук, когато Луис мълчаливо придърпа два стола към обкръжението на Маги и направи знак на Ела да седне.

— MTV? — попита госпожа Лефковиц и кимна с разбиране, сякаш тя беше създала програмата. — Да не се каните да участвате в някое тяхно състезание?

— Таланти в ефир — измърмори Маги.

— Като Карсън Дейли — рече госпожа Лефковиц, скръсти ръце на закръглената си талия и обърна четвъртитите си слънчеви очила към слънцето. — Толкова е красив.

Двете групи застанаха неловко в полукръг около шезлонга на Маги. Ела, Луис и госпожа Лефковиц бяха от едната страна, а новите приятели на Маги — от другата. Маги местеше поглед ту към едната група, ту към другата. После едва доловимо вдигна рамене, посегна към раницата си и извади бележник. Ела усети съвсем леко

облекчение. Не беше кой знае какъв напредък, но поне Маги не си тръгна безцеремонно, нито ги помоли те да си тръгнат.

— Вие сте Джак, нали? — Луис попита мъжа с бастуна. Джак изсумтя нещо в потвърждение. Луис протегна ръка за поздрав. Приказливата жена започна да разпитва госпожа Лефковиц за моторизираната количка. Другите двама възобновиха играта на карти. Ела затвори очи, затаила дъх с надежда.

На шезлонга Маги също бе затворила очи. Мислеше си какво да прави, как да оправи нещата дори когато част от нея протестираше, че това не беше нейна работа. Освен това никой във Флорида не знаеше кое е нейна работа и кое не е. Никой тук не знаеше каква каша беше животът ѝ. Никой тук не познаваше Роуз и не знаеше, че именно тя се грижеше за всичко. Те не знаеха и това, че Маги беше тази, която винаги трябваше да бъде спасявана, на която винаги трябваше да се помогне. Тя имаше работа, свой дом, хора, които я обичаха. Сега настана моментът да поправи грешките си, като започне с човека, когото най-много беше наранила — Роуз.

Маги присви очи и ги затвори — усещаше страх. Част от нея искаше да скочи на крака, да се втурне през вратата, да се метне зад волана на дългата кола на Луис и да отпътува нанякъде, където никой не я познава, никой не знае коя е и какво е направила или откъде идва. Но нали вече бе избягала в Принстън, а после тук. Не, повече не желаше да бяга никъде.

В плитката част на басейна „Водните гаджета“ започнаха загарявка. На стола до нея баба ѝ се изкашля.

— Обзалагам се, че ти липсват хора на твоята възраст — каза Ела. — Сигурно ти е трудно, че си единственият млад човек тук.

— Добре съм — отвърна Маги.

— Тя е добре — изръмжа Джак.

Маги отвори очи, а после и бележника си. „Скъпа Роуз“, написа тя. Ела погледна към страницата, а после бързо отмести поглед. Дора, жената с розовата плувна шапка, не страдаше от такива скрупули.

— Коя е Роуз? — попита тя.

— Сестра ми — рече Маги.

— Вие имате сестра? Каква е тя? — Джак остави картите, а Хърман сложи настрана книгата си „Майка Джоунс“. — Тя има сестра!

— Адвокат е във Филадельфия — обясни Ела, но млъкна и с поглед потърси помощ от Маги. Младата жена не ѝ обърна внимание, затвори бележника, стана и мина покрай шпалира от възрастни граждани, насочвайки се към края на басейна, където потопа нозе във водата.

— Омъжена ли е? — попита Дора.

— Какво право? — попита Джак. — Случайно да се занимава със завещания?

— А ще дойде ли на гости? — попита Хърман. — На вас ли прилича? Има ли татуировки?

— Не е омъжена — отговори Маги. — Има си приятел... — Или поне имаше едно време, преди да разваля работата и там. Маги нещастно наблюдаваше наситените с хлор дълбини на водата в дълбокия край.

— Разкажете ни повече! — подкани я Дора.

— Има ли някакви пиърсинги? — попита Хърман.

Маги се усмихна и поклати глава.

— Тя не прилича на мен. Е, може би малко. Очите и косите ни имат еднакъв цвят, но е по-голяма от мен. И няма татуировки. Много е консервативна. Винаги носи косата си на тила.

— Като теб! — каза Ела.

Маги понечи да протестира, после докосна опашката си и осъзна, че е истина. Тя скочи във водата, обърна се по гръб и заплува.

— Роуз може да е забавна — каза тя. Ела се втурна към края на басейна, за да чува. Останалите приятели на Маги я последваха, като се буташа кой да заеме първа позиция покрай ръба на дълбоката част на басейна. — Но понякога е дребнава. Като момичета живеехме в една стая. Спяхме в еднакви легла, между които имаше разстояние. Тя лягаше там и четеше, а аз скачах над нея. — Маги се усмихна при спомена. — Тя лежеше, а аз скачах ли скачах от едното легло на другото и казвах: „Бързата кафява лисица скочи над мързеливото куче“.

— Значи ти беше бързата кафява лисица — каза Ела.

Маги я изглежда глуповато. Джак, Дора и Хърман побързаха да я последват.

— Не спирах, докато не ме перне.

— Удряше ли те наистина? — попита Ела.

— Аз скачах в двете посоки и тя започваше да се дразни, но аз продължавах и в един миг тя протягаше нагоре ръка и ме първаше, докато скачах. — Маги кимна и излезе от водата. Имаше странно приятно изражение от спомена, че сестра ѝ я удряла, докато скачала.

— Разкажете ни още за Роуз — помоли Дора.

Джак ѝ подаде хавлия и тубичката ѝ с „Бен дьо солей“.

— Тя не обръща особено внимание на външния си вид и другите неща — рече Маги и отново легна на шезлонга си. Спомни си как Роуз се взираше с присвити очи в образа си в огледалото. Или как Роуз си слагаше спирала на миглите, после излизаше с черни следи от туш по бузите.

— О, бих искала да се запозная с нея — въздъхна Дора.

— Поканете я да ви посети — рече Джак и погледна към Ела. — Сигурен съм, че баба ви ще се радва и двете да сте тук.

Маги знаеше, че той има право. Ела би се зарадвала да се запознае с Роуз. Ама каква баба! Умна и отлична внучка с диплом за адвокат. Но Маги не беше сигурна, че е готова да види Роуз отново, дори последната да имаше желание да ѝ прости. Нещата се оправяха по-добре от всякога, откакто напусна Филадельфия в онази ужасна нощ. За първи път в живота си не беше в сянката на Роуз, не беше втората сестра, не толкова умна и успешна, но също толкова красива във време, когато красотата все по-малко и по-малко имаше значение. Корин и Чарлс не познаваха историята ѝ, не знаеха за борбата ѝ, догонващите занимания, всички места, където бе работила и напуснала, а от други я бяха уволнили, всички момичета, които ѝ бяха приятелки. Дора и Джак мислеха, че тя не е нито глупава, нито повлекана. Те я харесваха. Те я обожаваша. Те се вслушваха думите ѝ. А Роуз щеше да се появи и да развали всичко. Магазин за закуски? — щеше да попита тя с тон, който предполага, че Маги си мечтае само да е продавачка на закуски, за резервна спалня, кола назаем и любезността на непознатите.

Маги отново отвори бележника си.

„Скъпа Роуз, — написа тя отново и спря. Не знаеше как да продължи и какво да пише. — Пише ти Маги, в случай че не разпознаеш почерка. Аз съм във Флорида с нашата баба. Казва се Ела Хирш и беше...“

А! Толкова е трудно. Сигурно имаше дума, която ѝ се искаше да използва именно тук. Маги почти я улавяше, едва ли не я усещаше на върха на езика си. Това усещане караше сърцето ѝ да бие лудо, също като по време на заниманията в „Принстън“, когато седеше на задните чинове и чакаше правилният отговор да се изтръгне от устните ѝ.

— Коя дума означава, че някой иска да е с някого друго, но не са заедно поради някакво спречкване или нещо подобно?

— Еврейската дума ли? — попита Джак.

— На кого пише тя на иврит? — попита Хърман и насочи внимание към „Майка Джоунс“.

— Не на иврит — обясни Маги. — Става въпрос, когато има двама роднини, а другите във фамилията се сърдят един на друг за нещо си и никога не се срещат.

— Отчуждени — каза Луис.

Джак го погледна яростно. Маги не забеляза.

— Благодаря — отвърна тя.

— Радвам се, че мога да помогна в златните си години — рече Луис.

„Тя се казва Ела Хирш и се беше отчуждила от нас“, написа Маги и се втренчи в страницата. Наближаваше трудната част... но нали в „Принстън“ имаше занимания за думите, избираше най-подходящите така, както внимателният готвач избира най-добрите ябълки от кошницата и най-едрите пилета от щанда на месаря. „Съжалявам за случилото се миналата зима“, написа тя, след като реши, че това може би е най-добрият начин да подходи, директно и открито. „Съжалявам, че те нараних. Искам...“ Тя отново спря, осъзнавайки, че всички са се вторачили в нея, сякаш беше някакво рядко древно същество, което наскоро са освободили от плен, като някое животно в зоопарка, което току-що е научило интересен нов номер.

— Коя е думата, когато искаш да оправяш нещо?

— Одобряване — тихо рече Ела и ѝ я каза буква по буква.

Маги я написа два пъти, за да е сигурна, че е разбрала правилно.

— Е, добре — въздъхна Роуз, докато се наместваше на мястото до шофьора в собствената си кола. — Заклевах ли се, познавайки Наказателния кодекс на щата Пенсилвания, че на тази сватба няма да присъства абсолютно никой от „Луис, Домел и Феник“? — това бе много важно за нея. Беше обсъждала със Саймън много от проблемите си — ранната смърт на майка ѝ, изчезналата сестра, неописуемата мащеха, но така и не стигнаха до темата за господин Джим Данвърс, а Роуз беше решила да не повдига този въпрос точно в деня на сватбата на двамата от състудентите на Саймън, само два месеца преди тяхната собствена.

— Не, доколкото ми е известно — отвърна Саймън, докато наместваше възела на връзката си. След това запали колата.

— Доколкото ти е известно, така ли? — повтори репликата му Роуз. Тя свали слънчобрана над своето място и огледа грима си в огледалото. Част от коректора под дясното ѝ око бе останал неразнесен и тя се зае да го поправи. — Значи да си отварям очите за скейтбордисти.

— Не съм ли ти казал? — невинно попита Саймън. — Дон Домел падна от борда, удари си главата на един парапет и за малко да се срещне със Създателя. Това сложи край на заниманията с екстремни спортове. Сега е на вълна медитация. Всеки ден в обедната почивка провежда занимания по йога. Целият офис мирише на будистко свещилище, а секретарките поздравяват с „намасте“, когато вдигат телефона.

— Тъхъ.

— Роуз, отиваме на сватба, а не на мафиотско сборище. Спри да се притесняваш — опита се да я успокои Саймън.

Тя отвори чантата си и започна трескаво да търси червилото си. Лесно му беше на Саймън. Не той щеше да обяснява с какво и защо се занимава сега. Беше започнала да проумява защо Маги се държеше така отбранително. Когато вървиш през света с титла — лекар, адвокат, студент, имаш някакъв щит пред себе си. Но когато се налага

непрестанно да обясняваш кой си, това неизменно включва и с какво се занимаваш. Става особено трудно, ако не се вместиш в предварително създадените в съзнанието на хората графи. „Обещаваща актриса съм, но в момента работя като сервитьорка“.

Или например: „Работех като юрист, но през последните десет месеца разхождам кучета“.

— Ще видиш, че няма нищо страшно — продължаваше Саймън.
— Нужно е само да се забавляваш с приятелите ми, да пиеш шампанско и да танцуваш с мен...

— Не си споменавал за танцуване — разтревожи се Роуз и погледна тъжно краката си, специално за случая бе обула обувки с висок ток, от десет месеца насам. Спокойно, утеши се тя. Сигурно ще е прекрасно. Преглътна мъчително. — Знаеше, че на сватбата ще бъде всичко друго, но не и прекрасно. Не се справяше добре на големи събирания, това беше и една от причините да се плаши толкова от собствената си сватба. Прекалено много бяха спомените ѝ от тържества и Бар Мицва^[1] — следобеди, прекарани в синагоги и клубове за танци, където неизменно се бе чувствала като най-дългото и най-грозното момиче. Затова се скриваше в най-отдалечения ъгъл, обикновено зад масата със закуски, и прекарваше там часове в непрестанно ядене на сандвичи с дроб, соленки от маслено тесто с пълнеж. Все се надяваше, че щом не я виждат, няма да ѝ е толкова болно, че никой не я кани на танци, докато Маги печели наградите за най-добра танцьорка на лимбо.

Превъртя бързо осемнадесет години и ето я отново, покорно следваща Саймън да минава под арка от бели кремове, увити с бяла копринена панделка. Липсваха естествено сандвичите с дроб и дребните сладки и соленки, които щяха да бъдат заменени от шампанско и дипсове. Нямахше да я има и по-малката ѝ сестра, която да я развлича с изпълненията си на дансинга.

Роуз си взе програма на тържеството.

— Името на младоженката е Пинелъпи.

— Викахме ѝ Лопи — уточни Саймън.

— Лопи, значи — повтори Роуз.

— Ела да те запозная с някои хора. — За кратко тя се запозна с Джеймс и Ейдан, Лесли и Хедър. Джеймс и Ейдан също бяха състуденти на Саймън. Лесли работеше в сферата на връзки с

обществеността, Хедър беше щатна клиентка на „Мейсис“. И двете бяха дребни жени, облечени в прави рокли на шаферки (Хедър — млечно бяла, а Лесли — в жълта), около раменете им висяха дълги кашмирени шалове. Роуз се огледа и вълна на отчаяние я стисна за гърлото. Всички жени, всички до една, носеха рокли със семпла кройка и шал около раменете и деликатни изрязани обувки, докато тя се отличаваше драстично. И тоалета, и обувките, и фризура ѝ се открояваха. Наместо перли, като всички останали, герданът ѝ беше от мъниста. Косата ѝ сигурно вече приличаше на разплетена кошница, независимо от кокалените гребени, които внимателно бе закрепила само преди час. По дяволите! Маги сигурно щеше да знае какво е трябвало да облече сестра ѝ за случая. Къде беше Маги сега, когато имаше нужда от нея.

— С какво се занимаваш? — попита Хедър. Дали пък не беше Лесли? И двете бяха блондинки, само дето едната беше с късо подстригана коса, а другата — с дълга, елегантно прибрана на кок на тила. Кожата и на двете бе тънка и прозрачна — сигурен белег за добър произход и редовно излагане на свежия въздух в пробните на „Талботс“.

Роуз въртеше на пръст своите мъниста и се чудеше дали някой ще забележи, ако ги свали тайно и ги пусне в чантата си по време на службата.

— Адвокатка съм — отвърна тя.

— Така ли? — възкликна Лесли. Или Хедър. — Значи работиш със Саймън?

— Ами... Всъщност... — Роуз хвърли отчаян поглед на Саймън, но той не я виждаше, потънал в задълбочен разговор с мъжете. Тя попи потта от челото си и ръката ѝ замръзна, защото осъзна, че в този миг е изтрила фондъотена от него. — Работех в „Луис, Домел и Феник“, но съм в дългосрочен отпуск.

— Аха — рече Лесли.

— Това е чудесно — допълни Хедър. — Нали ще се жените?

— Точно така — отвърна тя по-силно от необходимото и изплашена от гласа си, стисна ръката на Саймън. Постара се да го направи така, че годежният ѝ пръстен да се вижда добре, за да не би да си помислят, че се опитва да ги излъже.

— Аз лично взех три месеца отпуск, за да подготвя сватбата си — отбеляза Хедър. — Добре помня какво тичане беше — срещи, менюта, цветя, аранжировки...

— Работех на половин ден по това време — чуруликаше Лесли. — Занимавах се естествено с Младежката лига, но повечето време бях заета със сватбата.

— Ще ме извините ли? — промърмори Роуз. Тя знаеше, че всеки момент ще стане дума за булчинските рокли и щеше да ѝ се наложи да разкрие истината, че след онзи катастрофален следобед с Ейми тя престана да търси рокля. Никаква рокля, никаква работа, щяха да говорят очите им, не членуваш в Младежка лига. Що за младоженка си?

Роуз се отправи с бързи стъпки по пътеката, излезе във фоайето и пое по пътеката в градината, в отсрещния край на която някакъв висок мъж сякаш чакаше тъкмо нея. Роуз спря и впи поглед в искрящо бялата му риза, във връзката на червени и златисти шарки, ъгловатата челюст, загорялата от слънце кожа и искрящите сини очи. Джим Данвърс.

— Здравей, Роуз — поздрави той.

Никак не се беше променил. Всъщност какво очакваше тя? Че без нея той ще вехне и умре? Ще оплешивее, по лицето му ще се появи акне, от ушите му ще щръкнат косми?

Роуз му кимна за поздрав, надявайки се, че не си личи как треперят коленете и ръцете ѝ, та дори и вратът ѝ. Впрочем, като се замисли, си спомни, че от ушите му наистина се подаваха косми, не от онези грозните, но все пак... Растяха. И сега ги виждаше. Неопровержимо доказателство, че не е свършен. Друго доказателство за несвършенството му бе и фактът, че си беше легнал със сестра ѝ. Но това с космите в ушите ѝ се видя по-утешително.

— Какво те води насам? — попита той. Гласът му ѝ се стори по-висок от тоналността, в която тя го помнеше. Възможно ли беше Джим Данвърс да е неспокоен от срещата им?

— Двете с Лопи се знаем отдавна. Яздехме заедно, а после пеехме в един и същи църковен хор. Бяхме и в един и същи студентски клуб в колежа, а и излизахме заедно с гаджетата си.

— Едва ли — поклати глава Джим. — Лопи е вегетарианка и съм я чувал да казва, че язденето на коне е вид експлоатация на горките

животни. Освен това в колежа беше отявлена лесбийка, така че излизането с гаджета ще да е било в дамския му вариант.

— Е, значи съм имала предвид младоженеца — опита се да се измъкне Роуз.

— Роуз — засмя се кратко Джим, — отдавна исках да поговорим.

— Имала съм късмет.

— Липсваше ми — сподели той.

— Да не говорим за липси. Ела да те запозная с моя годеник.

Очите му се разшириха едва забележимо.

— Нека преди това се поразходим.

— Не мисля, че е подходящо.

— Хайде, виж какъв хубав ден е.

Тя поклати глава отрицателно.

— Много си хубава — промърмори той.

Тя се извъртя и го изгледа изненадано.

— Виж какво, Джим. Ти добре се позабавлява с мен преди време, защо не ме оставиш на мира? Сигурна съм, че има достатъчно жени, на които твоите таланти ще направят по-силно впечатление.

За нейна изненада на лицето му се изписа отчаяние.

— Роуз, много съжалявам за случилото се. Не исках да те засегна тогава.

— Ти спа със сестра ми — взмути се тя. — Трябва да ти кажа, че съм повече от засегната.

Той я хвана за ръка и я поведе към една пейка наблизо. Седна до нея и впи очи в нейните.

— От известно време искам да поговоря с теб. Начинът, по който връзката ни приключи... Това, което направих... — Той стисна дланите ѝ между своите. — Толкова ми се искаше да бъда добър с теб. — Гласът му изневери. — Проявих слабост. Бях пълен идиот. Захвърлих всичко, което можехме да имаме двамата с теб, и месеци наред се чувствах отвратително.

— Моля те, престани — прекъсна го Роуз. — Чувстваме се отвратително през целия си живот. Да не мислиш, че ще ми дожалее за теб?

— Искам да се реванширам — настояваше той. — Искам да поправа стореното.

— Забрави. Преодолях го. Сега съм сгодена...

— Поздравления — тъжно въздъхна Джим.

— О, я стига! Само не ми казвай, че дори за миг си си помислил, че ние двамата с теб бихме могли да...

Той примигна. Да не би това да бяха сълзи? Странно, помисли си Роуз, която имаше усещането, че наблюдава организъм под микроскоп. Може би е овладял техниката на просълзяване по поръчка?

В момента, в който държеше ръцете ѝ, тя бе в състояние да предвиди каква ще е следващата му стъпка.

— Роуз, наистина съжалявам. — Тя само кимна, защото точно това беше очаквала да каже. — Това, което направих, е непроситимо и ако има някакъв начин, все едно какъв, да поправа...

— Няма такъв начин — поклати тя глава и стана. — Ти съжаляваш за случилото се. Аз също. Не само защото ти се оказа точно такъв, какъвто си, но и... — Внезапно нещо я задуши. Все едно се опитваше да преглътне подгизнал от пот чорап. — И защото съсипа... — моя живот, довърши наум. Не, това не беше вярно. Нищо му нямаше на нейния живот от момента, в който тя реши, че кариерата ѝ не е най-важното нещо. А сега беше със Саймън. Саймън, който беше мил, който извади на бял свят цялата доброта, на която тя беше способна, който умееше да я размива. Кратката, изумително неудачна връзка с Джим сега ѝ се струваше само лош сън. Не, Джим не беше съсипал живота ѝ, но разруши нещо друго, нещо, което наистина нямаше как да се поправи. — Съсипа Маги — промълви тя най-накрая.

Той отново я дръпна към пейката, бърбореше нещо за нейното бъдеще, колко отвратително се чувствал след напускането ѝ на „Луис, Домел и Феникс“, че това не било необходимо, че той е истински гад, но поне бил дискретен и никога нямало да допусне това да се отрази на кариерата ѝ. И се тревожел какво е станало с нея. Имала ли нужда от помощта му? Защото можел да ѝ помогне, най-малкото, което можел да стори и...

— Спри — прекъсна го Роуз. — Моля те! — Тя чуваше звуците на струнния квартет, които долитаха оттатък градината, чуваше и скърцането на вратата на храма. — Трябва да се връщаме!

— Наистина съжалявам!

— Приемам извинението ти — сухо рече тя. След което вероятно защото той изглеждаше толкова тъжен, или защото независимо от това, че сестра ѝ беше изчезнала, че мащехата ѝ беше толкова противна, че

беше останала без работата си, беше щастлива, тя се наведе напред и го целуна леко по бузата. — Всичко е наред. Надявам се да си щастлив.

— О, Роуз — простена той и обви ръце около нея. Изведнъж незнайно как до тях изникна Саймън. Очите му бяха широко отворени и пълни с изненада.

— Вече започнаха — каза той. — Трябва да влизаме.

Роуз вдигна очи към него. И без това бледото му лице изглеждаше още по-бледо от обикновено.

— Саймън — промълви Роуз. — О, господи!

— Да вървим — почти беззвучно промълви той и я поведе към вратата на синагогата, където момиченца с кошници с цветя вече вървяха по пътеката между редовете и разпръскваха по земята бледорозови листенца.

По време на службата Саймън не пророни нито дума. Беше мълчалив и докато трая тържеството. Щом оркестърът засвири, той се отправи към бара и пи бира там, докато Роуз не успя да го убеди да поговорят насаме. Той държи вратата на колата, за да се настани тя — жест, който за нея беше знак за неговото кавалерство, но сега ѝ се стори, че е наситен с ирония, дори с жестокост.

— Интересен следобед — наруши Саймън тишината пръв. Очите му бяха отправени напред към пътя, две ярки петна украсяваха страните му.

— Много съжалявам, че видях това — отвърна Роуз.

— Съжаляваш, че се случи, или че го видях? — попита Саймън.

— Нека ти обясня. Имах намерение да ти разкажа...

— Ти го целуна — прекъсна я Саймън.

— Това беше целувка на сбогуване — рече Роуз.

— Сбогуване с какво? — попита Саймън. — Какво става между вас двамата?

— Излизахме — въздъхна Роуз.

— Съдружник излиза на среща със сътрудник? Доста дръзко.

— Знам. — Роуз стисна очи. — Голяма грешка беше от страна и на двама ни.

— Кога започна вашето сдружаване?

— Сдружаване ли? Саймън, не става дума за корпоративно сливане.

— Очевидно не в юридическия смисъл — уточни той. — Защо не се получи?

— Заради изневяра — тихо обясни Роуз.

— Твоя или негова? — изстреля Саймън.

— Негова! Естествено, че негова! Стига, Саймън. Познаваш ме достатъчно добре. — Тя извърна лице към него, но той се направи, че не я вижда. — Нали?

Саймън мълчеше. Роуз насочи поглед навън, към дърветата и сградите, към другите коли на пътя. Колко ли двойки в различни коли се караха като тях, питаше се тя. И колко ли от тях успяват да обяснят по-добре от нея?

— Важното е, че историята е приключила — заключи тя, докато той паркираше колата пред жилището им. — Напълно, изцяло, наистина и завинаги е приключила и искрено съжалявам, че видя това, което видя, защото то не значеше абсолютно нищо. Моля те да ми повярваш, че Джим Данвърс е последното нещо, което искам в живота си. Точно това му казвах, когато ти се появи.

— Вярвам ти — въздъхна тежко Саймън. — Но искам да знам какво се е случило. Искам да го разбера.

— Защо? Не зная нищо за твоите бивши приятелки.

— Различно е.

— Защо да е различно? — Роуз го последва в спалнята и най-сетне свали гердана си от мъниста.

— Защото, каквото и да се е случило между вас преди време, то очевидно е било достатъчно неприятно, за да не искаш дори да надникнеш в адвокатска кантора.

— Не всяка адвокатска кантора — възрази тя. — Само в тази, където имам проблем.

— Не измествай темата. Тази случка е част... Тя е част от твоя живот. А аз не зная нищо за нея.

— Всеки има някакви истории в живота си! Ти например можеше по-рано да ме запознаеш с твоите приятели и тази Лопи.

— А аз не знам нито една подобна случка от твоя живот.

— Какво точно искаш да знаеш? — сърдеше се Роуз. — Защо е толкова важно за теб?

— Защото искам да те познавам.

Роуз поклати глава.

— Саймън, аз не съм чак толкова голяма загадка. Имах... — Тя се опита да намери най-подходящата дума. — Имах връзка с този човек. Тя не завърши добре. Но е напълно приключена. Това е всичко!

— Как завърши? — попита отново Саймън.

— Той направи нещо — започна Роуз, — нещо с един човек... — Тя преглътна мъчително.

— Когато си готова да ми кажеш — сухо отбеляза Саймън, — ще се радвам да те изслушам. — Той се запъти към банята.

Роуз чу как хлопва вратата и пуска душа. Върна се в дневната и се наведе да събере купчината поща, която беше пъхната под вратата им. Сметка, сметка, предложение за кредитна карта, кредитна карта на нейно име, плик с нейното име, написано с един до болка познат едър неравен почерк.

Тя се отпусна на канапето и разкъса плика с разтреперани пръсти. Отвътре изведе лист, откъснат от бележник.

„Скъпа Роуз — зачете тя. Думите играеха пред погледа ѝ. — Баба ни. Съжалявам. Флорида. Ела. Одобряване.“

— Господи — промълви Роуз, останала без дъх. Тя направи усилие и прочете текста от край до край, после още веднъж и с бързи стъпки се запъти към спалнята. Саймън стоеше пред леглото с увита през кръста хавлиена кърпа и изключително сериозно изражение. Роуз му подаде листа безмълвно. — Моята... баба — промълви тя. Думата не се поместваше добре в устата ѝ.

Изведнъж на лицето на Саймън се появи тревога.

— Имаш и баба, така ли? Сега разбираш ли какво имах предвид преди малко? Дори не знаех, че имаш баба!

— И аз не знаех. Искях да кажа, че имах някаква информация, но нищо повече. — Тя имаше усещането, сякаш някой внезапно я е хвърлил в дълбока вода и всичко наоколо е някак забавено и непознато. — Трябва да... — Тя се поколеба. — Трябва да им се обадя. — Роуз се отпусна безпомощно на леглото. Виеше ѝ се свят. Баба. Майка на майка ѝ. Тя очевидно не живееше в някакъв старчески дом, нещо, в което Роуз дълго време беше убедена. Освен ако на такива места

пускат да пребивават и двадесетгодишни хора, търсеци подслон. — Трябва да им се обадя. Да...

— Наистина ли не знаеше, че имаш баба? — продължаваше да недоумява Саймън.

— Знам естествено, че майка ми е дошла от някакво семейство. Но си мислех, че... Не зная. Чувала бях, че тази наша баба е възрастна и болна. Живеела в някакъв дом. Поне така твърдеше баща ми. — Тя гледаше в листа, стомахът ѝ беше свит на топка. Значи баща ѝ ги беше лъгал. Защо е трябвало да ги лъже за нещо толкова важно? — Къде е телефонът? — скочи тя.

— Чакай. Задръж малко. На кого ще звъниш? Какво смяташ да кажеш?

Тя се отказа да търси слушалката и грабна ключовете за колата си.

— Тръгвам.

— Къде?

Роуз не си направи труда да му отговори, изтича към вратата, а оттам към асансьора, сърцето се блъскаше в гърдите ѝ, когато тичаше към улицата и колата си.

Двадесет минути по-късно Роуз беше на същото място, на което двете с Маги стояха преди близо година — пред прага на дома на Сидел, и чакаше да ѝ отворят. Тя натискаше с всичка сила звънеца на входа. Кучето лаеше като обезумяло. Най-сетне лампите в къщата светнаха.

— Роуз? — На прага се появи Сидел, която примигваше недоумяващо. — Какво правиш тук? — Лицето на мащеха ѝ бе някак странно на светлината на лампата над входа.

Роуз се вгледа по-внимателно, за да разбере дали жената не беше предприела пореден лифтинг на кожата около очите. Протегна ръка с писмото на Маги.

— Имаш ли да кажеш нещо за това?

— Очилата не са в мен — отстъпи тя, загърна дантеления си халат по-плътно и със свити устни насочи поглед към празното място, където през ноември Маги бе изтръгнала от корен един храст.

— Аз ще ти кажа какво пише — рече Роуз. — Писмото е от Маги. Отишла е да живее при нашата баба. Бабата, за която знаехме, че не е с всички си.

— О, така ли? — възкликна Сидел. — Ами...

Роуз беше изумена. За първи път ѝ се случваше мащехата ѝ да загуби дар слово и да не знае какво да каже. Но фактът си е факт и тя сега стоеше пред нея, потръпваща смутено под тежкия слой кремове върху коригираното си десетки пъти лице.

— Искам да вляза.

— Да, разбира се! — отстъпи Сидел, но в гласа ѝ се долавяха вече треперливи нотки.

Роуз прекрачи прага решително и спря в основата на стълбището за горния етаж.

— Татко! — изкрещя тя.

Сидел сложи ръка на рамото ѝ.

— Идеята беше твоя, нали — отърси се младата жена. — О, Майкъл, те нямат нужда от баба. Та нали имат мен?!

Сидел отстъпи, сякаш Роуз я беше зашлевила.

— Не беше така — с треперлив глас промълви тя. — Никога не съм си мислила, че мога да заместя... Да заместя всичко онова, което сте загубили.

— Така ли? И какво стана? — настоя да чуе Роуз. Имаше усещането, че всяка клетка на тялото ѝ ще се пръсне от гняв и тя всеки миг ще експлодира. — Кажи ми!

Майкъл Фелър слизаше с бързи стъпки надолу, по домашни полиестерни панталони и с бяла фланелка. Пътюм триеше очилата си с носна кърпа. Хубавата му коса се вееше като облак около оформилата се плешивина.

— Роуз? Какво се е случило?

— Мога да ти кажа какво се е случило. Оказа се, че имам баба, която не живее в дом за душевноболни, Маги живее при нея и никой досега не си е направил труда да ми каже това.

— Роуз — протегна ръка Сидел.

Роуз се отдръпна като опарена.

— Не ме докосвай!

Сидел се сви като ударена.

— Достатъчно! — обади се Майкъл.

— Не! — извиси глас Роуз. Ръцете ѝ трепереха неудържимо, а лицето ѝ гореше. — Изобщо не е достатъчно! Дори не е добро като начало. Как можа? — крещеше вече тя. С периферното си зрение видя, че Сидел се е свила в ъгъла на наскоро облепеното с тапети фоайе на своя съвършен дом. — Винаги съм знаела, че не ни харесваш. Но да криеш от нас баба ни... Дори за човек като теб, Сидел, това вече е прекалено.

— Тя не е виновна — намеси се Майкъл Фелър и хвана дъщеря си за рамото. — Идеята не беше нейна, а моя.

Роуз зяпна. Когато се съвзе, успя да изтърси само:

— Глупости! Не би могъл да... — Не можеше да откъсне поглед от светлите сиви очи и от високото бледо чело — нейният тъжен, добросърдечен баща, който така удивително приличаше на загубено куче. — Не е възможно...

— Да седнем — предложи Майкъл Фелър.

— Не бях аз — обади се с глух, безизразен глас Сидел. — И много съжалявам... — Тя не довърши изречението.

Роуз не можеше да откъсне очи от внезапната промяна у мащеха си, която за първи път не ѝ се струваше чудовище. Лицето ѝ се беше смалило, изглеждаше безкрайно нещастно въпреки опънатата кожа и постоянното червило. Роуз напрягаше паметта си да си спомни дали някога в съвместния им живот е имало случай, когато Сидел да е съжалявала за нещо. Дори да е имало такъв, тя не си го спомняше.

— Нямах представа какво е... — на пресекулки пое дъх Сидел — да живееш в тази къща. Да минават години и никога да не си направил нещо както трябва. Завинаги да си вторият избор, да не си този, когото хората около теб предпочитат, и всяка твоя стъпка да се оказва погрешна.

— Полека да не ме разплачеш — подхвърли Роуз с типичен за Маги маниер.

Сидел повдигна вежди и погледна Роуз в очите.

— Нищо, което правех, не беше както трябва — въздъхна тя. Клепачите с наскоро почистените мигли потрепваха. — Нито ти, нито Маги ми дадохте възможност да се доближа до вас. Никой от вашето семейство не ми даде тази възможност.

— Сидел — обади се кротко Майкъл.

— Защо не ѝ кажеш? — обърна се Сидел към мъжа си. — Разкажи ѝ истината. Тя има право да знае всичко.

За първи път, откакто я познаваше, Роуз съзря под грима на своята мащеха, под козметичните процедури с ботокс, зад съветите за всевъзможни диети и високомерието колко уязвима е всъщност тя. Пред нея стоеше една жена, прехвърлила шейсетте, чието измършавяло тяло беше сухо и отблъскващо, а лицето приличаше на жестока карикатура, грубо нахвърляна рисунка на жена, а не живо същество. Изведнъж си даде сметка за тъгата, в която бе преминал животът на тази жена. С един съпруг, който продължаваше да е влюбен в починалата си първа съпруга, един първи съпруг, който я беше изоставил, дъщеря, която беше пораснала и заминала далеч.

— Роуз — подкани я баща ѝ да го последва. Влязоха в дневната на Сидел. Кожената тапицерия на гарнитурата беше заменена с велур, но отново в ослепително бяло. Роуз седна в единия край на канапето, а баща ѝ — в другия.

— Мъчно ми е за Сидел — подхвана той и хвърли поглед към преддверието на къщата. Очевидно я чака, помисли си Роуз, да дойде и да свърши мръсната работа.

— Има сериозни проблеми в момента — обясни по-тихо той. — Марша ѝ създава тревоги.

Роуз само сви рамене. Трудно можеше да изпита каквото и да е съчувствие към Сидел или Марша, която никога не успя да намери време за доведените си сестри, с изключение на случаите, когато проверяваше дали не са пипали вещите ѝ, докато тя е била в колежа.

— Присъединила се към сектата „Евреи, последователи на Иисус“ — поясни той и извърна поглед.

— Сериозно?

— И ние в началото мислехме, че се шегува.

Господи, помисли си Роуз, Сидел, която беше закачила мезуза на всяка врата в къщата, включително на тази към тоалетните, която реагираше остро при всяка фигура на Дядо Коледа в търговските центрове, трябва да беше в истинска агония.

— Искаш да кажеш, че сега е християнка, така ли?

— Отидохме на гости миналата събота и неделя и видях на вратата голям венец от борови клонки.

— Гледай ти — мрачно отбеляза Роуз.

— Роуз — повика я баща ѝ с далеч по-мек тон.

Тя вдигна глава.

— Нека се върнем към по-належащия въпрос за нашата баба.

— Тя ли ти се обади? Ела? — преглътна той мъчително.

— Маги ми писа. Отишла е да живее при тази... Както я нарече, Ела. И така, разкажи ми по-подробно. — Майкъл мълчеше. — Татко?

— Срамувам се от това, което сторих — въздъхна той най-накрая. — Отдавна трябваше да ти кажа всичко... За Ела. — Той сплете пръсти около коляното на единия си крак и започна леко да се полюшва напред-назад. Очевидно бе колко много му се иска да забие поглед в някой годишен финансов отчет или поне в брой на „Уолстрийт Джърнъл“. — Майката на твоята майка — започна той — се казва Ела Хирш. Премести се да живее във Флорида много отдавна. След... — Той замълча. — След смъртта на майка ти.

— Каза ни, че тя е в някакъв дом — прекъсна го Роуз.

Майкъл Фелър сви пестници и подпря ръце на бедрата си.

— Така беше, но не в онзи вид домове, за които вероятно ти си мислиш.

— Не те разбирам.

— Ами тя живее в свой собствен дом — преглътна той мъчително. — С Айра, предполагам.

— Значи си ни излъгал — спокойно заключи Роуз.

— По-скоро не ви казах цялата истина — обясни баща ѝ. Очевидно отдавна беше обмислял тази реплика. Майкъл си пое дълбоко дъх. — След като майка ти... — Гласът му заглъхна.

— Почина — допълни Роуз.

— Почина — повтори механично Майкъл. — След смъртта ѝ бях толкова сърдит. Чувствах се... — замълча, впил поглед в стъклената повърхност на малката масичка пред тях.

— Сърдит си бил на родителите на мама, така ли? На Ела?

— Опитвах се да ми кажат истината за състоянието на Каролайн, но не исках да слушам. Толкова бях влюбен... — Роуз потрепери от дълбочината на болката му. — Бях влюбен до уши в нея. Не можех да им простя. Майка ти беше на литий, когато се запознах с нея. Положението ѝ беше стабилизирано. Но много се дразнеше от начина, по който ѝ действаха лекарствата. Опитвах се да я накарам да ги взима редовно, Ела — също, и известно време тя беше добре, но

после... — Той изпусна дълго задържания въздух от гърдите си, свали очилата, сякаш не можеше да търпи тежестта им на лицето си. — Тя много ви обичаше. Обичаше всички ни. Но не можеше да се справи... — Гласът му секна. — Не я интересуваше тревогата ми.

— Каква беше тя?

— Не си ли спомняш? — изненадано я погледна Майкъл.

— Ти не държеше нейни снимки или вещи у дома. — Роуз направи неопределен жест с ръка към обстановката в изрядно чистата дневна на Сидел: бели стени, бял килим, рафтовете, върху които никога не беше поставяна книга, единствено стъклени статуетки и една снимка от сватбеното тържество на Марша. Никога не съм виждала нейна снимка тук. Не говореше за нея.

— Много дълбоко бях наранен — отговори баща ѝ. — Болеше ме при самия спомен за нея. Смятах, че и за теб и Маги ще бъде болезнено.

— Не знам... Щеше ми се да... — Роуз погледна надолу към краката си и към белия тъкан килим. — Щеше ми се да не е чак такава тайна.

Майкъл мълча известно време.

— Спомням си, когато я видях за първи път. Вървеше през кампуса на Университета на Мичиган и буташе колелото си. Смееше се и гласът ѝ отекна като звън на сребърни звънчета. Не бях срещал по-красиво момиче. Косата ѝ беше привързана с тънък розов шал — гласът на бащата заглъхна.

Роуз помнеше погледи, откъслечни истории, нежен кънтящ глас, нежна буза, опряна в нейната. „Сладки сънища, сладко момиче. Спи спокойно, меденке моя.“ Всички след това се надпреварваха да лъжат. Ела бе излъгала баща ѝ за Каролайн или по-скоро му е казала истината, но той не бе искал да я чуе. Баща ѝ пък беше излъгал дъщерите си за Ела, или по-скоро им беше казал една мъничка част от истината, оставяйки другото неизказано.

Тя се изправи със стиснати юмруци. Лъжи, лъжи, лъжи. Къде беше истината обаче? Оказваше се, че майка ѝ е била луда, но беше мъртва. Баща ѝ се беше заробил с една вещица и беше оставил тя да се грижи за дъщерите му. Баба ѝ се беше свила в заешката си дупка, а Маги бе тръгнала да я търси. И всичко това зад гърба на Роуз.

— Просто си се отървал от нея. През цялото време, докато растях, не си спомням веднъж да съм видяла нейна снимка или каквато и да е нейна вещ...

— Беше много болезнено за мен — простичко обясни Майкъл.
— Достатъчно много страдах всеки път, когато ви погледнех.

— Много си мил.

— Не, не ме разбра... — Той взе ръката на дъщеря си — жест, който я остави направо без дъх. Не помнеше баща ѝ да я е докосвал, с изключение на някоя бегла целувка по бузата, от онзи ужасен ден, когато дванадесетгодишна, тя излезе от тоалетната и прошепна смутена, че е дошъл месечният ѝ цикъл. — Вие двете толкова много ми напомняхте за нея. С всичко, което правехте.

— И затова ти се ожени за нея — кимна Роуз към преддверието, където вероятно мащехата ѝ стоеше и слуштеше.

— Сидел беше изпълнена с добри намерения — въздъхна Майкъл.

— Как ли пък не — изсмя се Роуз, но смехът ѝ прозвуча като грак. — Та тя ни мразеше. И мен, и Маги.

— Просто ревнуваше — опита се да обясни Майкъл.

— От какво има да ревнува? — заекна Роуз от гняв. — Сигурно се шегуваш. Знаеш, че Моята Марша беше съвършена във всичко. И дори да е ревнувала, се държеше отвратително. А ти се правеше, че не забелязваш.

— Роуз... — сви се баща ѝ като от удар.

— Какво Роуз?

— Трябва да ти дам нещо. Твърде късно е сега, но въпреки всичко...

Той се качи бързо по стълбите и слезе с кутия от обувки.

— Тези са от нея. От баба ти. Тя е във Флорида. Опитваше се да се свърже с мен. С теб и Маги... От години. Но аз не ѝ позволих. — Той бръкна в кутията и измъкна измачкан плик с надпис „Госпожица Роуз Фелър“. — Това е последната картичка, която пристигна от нея.

Роуз прокара пръст по плика, чието близо петнайсетгодишно лепило беше изсъхнало и той се отвори лесно. Вътре имаше картичка с букет розови и червени цветя, покрити със златист бронз, който се посипа по пръстите на Роуз.

„Честит шестнадесети рожден ден, гласеше сребристият надпис над цветята. Желая ти много любов и цялото щастие на света на този ден.“

Следваше подпис. И адрес. И телефонен номер. Имаше и послепис.

„Роуз, много бих искала да те чуя. Моля те, обади ми се! Когато пожелаеш!!!“

Трите удивителни разстроиха Роуз най-много. На снимката в плика се виждаше малко кръглолико момиченце със сериозно изражение и кафяви очи, което беше седнало в скута на възрастна жена. Жената беше усмихната. Момиченцето — не. На гърба със същия полегнал почерк беше написано: „Роуз и баба, 1975“.

Тя трябва да е била шестгодишна.

— Искам да си вървя — скочи Роуз.

— Роуз — повика я баща ѝ безпомощно.

Тя дори не се обърна към него, а напусна бързо къщата. Седна зад волана на колата и се замисли. Помнеше гласа на майка си, усмивката на покритите с розово червило устни, потъмняла от слънцето ръка се протяга иззад апарата. „Усмихни се, миличко! Защо е тази муцунка? Усмихни ми се, Роузи-Поузи! Засмей се, кукличката ми.“

[1] Бар Мицва — еврейски ритуал, отбелязващ възмъжаването на момчето. — Б.пр. ↑

— Чети още! — настоя Маги.

— Нямам право — възпротиви се Луис и ѝ отпрати пълен с достойнство поглед към Ела. — Би било нарушение на журналистическата етика.

— Я стига — присъедини се и Ела. — Само първите няколко изречения. Моля те.

— Ще бъде много, много нередно — каза Луис и поклати тъжно глава. — Ела, изненадан съм, че искаш да направя такова нещо.

— Аз ѝ влияя лошо — гордо отбеляза Маги. — Поне ни кажи какво си е поръчал Ървинг.

Луис разпери комично ръце в знак, че се предава.

— Е, добре — въздъхна той. — Но се заклевате да пазите тайна, нали? — изкашля се, за да прочисти гърлото си.

„Ние с Ървинг не сме големи любители на френската кухня, започваше последната статия на госпожа Собел. Вкусовете са твърде силни за нас. Освен това сме установили, че в такива ресторанти обикновено е твърде задимено и шумно, което се смята за романтично, но на такива места често пъти не можеш да прочетеш дори менюто, камо ли да видиш храната, която си поръчал“.

— Горката госпожа Собел — промърмори Ела.

Луис ѝ кимна с глава и продължи:

— Повечето готвачи не знаят как трябва да бъде приготвен един омлет. Омлетът трябва да е пухкав и лек, сиренето да е едва-едва разтопено. Със съжаление трябва да споделя, че бистро „Бльо“ не е изключение. Моят омлет беше прегорял и жилав. Картофите не бяха достатъчно топли и бяха посипани с розмарин, който Ървинг не може да понася.

— Отново Ървинг — отбеляза Ела.

— Проблеми ли създава този Ървинг?

— Не, просто е алергичен. Към всичко — обясни Луис. — Има алергия към неща, за които никога не съм чувал, че причиняват такава реакция. Бяло брашно, всички видове зърнени култури, ядки... Половината от материалите на тази жена са посветени на това колко време ѝ трябва, за да открие какво може да яде Ървинг, една четвърт от останалата половина — на това, че онова, на което в крайна сметка са се спрели, пък не му понесло.

— За Ървинг Собел ли става дума? — обади се госпожа Лефковиц, която вече тътреше крака към тях. — Пфу. Появи се на едно парти веднъж и не хапна абсолютно нищо.

Маги завъртя театрално очи. Госпожа Лефковиц, която бяха поканили на вечеря, не беше в много добро настроение. Беше облякла розова памучна блуза с дълги ръкави и обясняваше, че нарочно я избрала, та да не личи, ако се накапе с борш. Не даде обаче никакво обяснение за светлокафявите си полиестерни панталони. Но според Маги каквото и да капнеше върху тях, само щеше да подобри вида им.

Госпожа Лефковиц се отпусна тежко на стола, взе си кисела краставичка с копър и се впусна в обстоятелствени коментари за близкия търговски център.

— Хулигани! — процеди тя с известно затруднение, защото устата ѝ беше пълна с туршията.

Маги премести учебниците си от курса „Грим за театър“, който посещаваше отскоро в местния колеж, и се залови да подрежда чиниите и приборите на съответните места.

— Не се ли казва „хулихани“? — попита тя.

— Не, хулигани! — уточни госпожа Лефковиц. — Грубияни! Побойници! Тийнейджъри! Те са навсякъде! Центърът е претъпкан с тях и с дрехи за тях — онези малки парцалчета с къдрички по ръкавите — не спираше тя възмутено. — Миниполи! Блузи, през които всичко се вижда! Ами панталоните? — Сега вече погледът ѝ беше насочен обвинително към Маги. — От кожа! Да сте чували такава нещо?

— Ами... — замънка Маги.

Ела удържа навреме усмивката, която напираше да изгрее на лицето ѝ. Тя чудесно знаеше, че Маги има и кожени панталони, и кожена минипола.

— А ти по какъв случай се озова в търговския център? — попита тя.

— Синът ми — махна с ръка госпожа Лефковиц. Жестът ѝ красноречиво показваше пренебрежителното ѝ отношение към задачата. — Помниш го, нали? Чиновникът. Господин Вълнение. Обади се и вика: „Мамо, ще се женя“. Питам го: „На твоите години? Та ти имаш нужда от жена толкова, колкото аз от обувки за степ“. Отговори, че вече е решил и че тя била чудесно момиче. Казвам му, че не му е работа на петдесет и три години да ходи с момичета, а той — тя е на тридесет и шест, но много зряла. — Жената гледаше така обвинително Ела и Маги, сякаш те бяха отговорни за това, че петдесет и три годишният ѝ син се е влюбил в много зряла тридесет и шест годишна жена. — Ето това трябваше да доживея — завърши тя и посегна към филийка ръжен хляб. — Сега пък трябва да си търся тоалет.

— Какво търсиш? — попита Маги.

— О, принцесата проговори! — вдигна посивялата си вежда госпожа Лефковиц.

— Разбира се, че говоря — разсърди се Маги. — Освен това съм специалист по пазаруването.

— Какво ще ми предложиш да сложа на третата сватба на сина си?

Маги огледа внимателно госпожа Лефковиц — венецът от разрошени посивели къдри, ясносините любопитни очи, розовото червило, което тя слагаше дори на увисналата от парализата долна устна. Не може да се каже, че беше дебела, но беше някак безформена. Почти не се виждаше кръст, а и гърдите ѝ бяха увиснали.

— Хмм — отрони Маги, докато обмисляше възможностите.

— Разглежда ме, сякаш съм научен проект.

— Шшт! — вдигна пръст Ела. Тя познаваше този поглед на Маги. Беше го виждала, когато внучка ѝ седеше свита на канапето, заобиколена от поетичните си книги на светлината на нощната лампа. Беше така концентрирана, сякаш се опитваше да проведе автохипноза.

— Какво обичаш най-много? — неочаквано попита Маги.

— Мелба с горещ фъч — тутакси отговори госпожа Лефковиц. — Но ми е забранено. Може само със замразено кисело мляко. — Тя сбърчи лице, за да покаже какво изпитва към замразеното кисело

мляко. — Освен това заливката от фъч да е обезмаслена — не им разрешават дори да викат на такава заливка фъч, защото не е. — Тя разтърси къдрици и очевидно се готвеше да се впусне в обстоятелствена реч относно неспособността на сладкарите да приготвят заместител на фъч.

Маги обаче усети накъде вървят нещата и побърза да попита:

— Имах предвид какви дрехи обичаш да носиш?

— Дрехи ли? — Жената се огледа, сякаш се изненада от факта, че изобщо е облечена. — Нещо удобно.

— Говоря изобщо — уточни Маги и прибра косата си на опашка.

Ела се изтегли на ръба на стола си, тръпнеща от нетърпение да види как ще се развие разговорът.

Госпожа Лефковиц отвори уста да каже нещо, но Маги я спря с жест.

— Помисли си първо. Внимателно си припомни всички дрехи, които си носила, и ми кажи с кои си се харесвала най-много.

— Дрехи за официален случай, така ли?

— Това пък какво е?

— Дрехи за официален случай — повтори тя, сякаш Маги имаше проблеми със слуха.

— Като онези, с които си облечен, когато сватбата ти е приключила и трябва да отидеш до летището, за меден месец — обясни Ела.

— Точно така — закима енергично госпожа Лефковиц. — Костюм от черно-бял пепит с много тясна пола. Носех черни лачени обувки... — Тя притвори очи, за да се отдаде на приятния спомен.

— А как изглеждаше жакетът? — попита Маги.

— Къс. Да, май че беше къс — замечтано отговори госпожа Лефковиц. — С лъскави черни копчета отпред. Много беше красив. Какво ли стана с този костюм?

— Какво ще кажеш... Искаш ли да излезем двете на пазар?

— Пак в онзи търговски център? Не мисля, че ще издържа.

Маги също не беше сигурна, че ще издържи нейната компания и спънатата ѝ бавна походка.

— Може да ми дадеш размера си...

— Тя го взе много присърце!

— ... И кредитната си карта...

Ела беше готова да се закълне, че госпожа Лефковиц всеки миг ще поклати отрицателно глава.

— ... Ще ти намеря тоалет. Дори няколко. Така че да можеш да си избереш. Ще направиш тук едно ревю — ще ги облечеш, ще те огледаме и ще си избереш това, което ти харесва. Другите ще ги върна.

Искрено любопитство грееше вече в очите на госпожа Лефковиц.

— Нещо като личен дизайнер и доставчик?

— Точно така — отговори Маги и се разходи в кръг около госпожа Лефковиц. — Определила ли си си някаква сума?

— Около двеста долара — въздъхна жената.

Маги примигна.

— Ще се опитам да се вмести.

Маги загуби цели два дни, за да намери тоалет на госпожа Лефковиц за сватбата. Това ѝ дойде добре, защото я отдели от телефона и чакането Роуз да се обади. Тя не спираше да се пита дали сестра ѝ е получила писмото.

Нямаше съмнение, че да облече госпожа Лефковиц бе сериозно предизвикателство. Нямаше начин да я накичи с костюма, който старицата ѝ беше описала, но непременно трябваше да измисли нещо, в което жената да се чувства както в своята младост. Костюмът беше добра възможност, и то с пола, по-скоро къса до под коляното — беше забелязала, че краката на госпожа Лефковиц не изглеждаха зле. Но късият жакет беше немислим. По-дълъг, може би докъм ханша, но леко втален, така че да придаде известна линия и непременно копчета, наподобяващи онези черни лъскави копчета. Имаше спомен, че беше виждала нещо подобно. Но в „Мейсис“ ли? Или в „Сакс“? След известен размисъл в паметта ѝ изплува, че беше виждала подобно облекло в гардероба на Роуз. Тя имаше такова сако.

Маги преглътна мъчително и продължи да обикаля магазините — универсални, за дрехи втора употреба, битаците, и стигна дори до склада с костюми на местния колеж, където обеща на шефката на този склад да ѝ помогне с грима за предстоящата постановка на „Хеда Габлер“. Най-сетне се спря на три тоалета. Първия откри на една разпродажба на „Нордстромс“ — дълга до коленете пола, прибрана, но не тясна, от бледорозов лен, цялата в бродерия от по-тъмнорозови и червени конци. Към полата вървеше вълнена блуза с бродерии в подходящи за полата цветове.

Госпожа Лефковиц опипа тъканта скептично.

— Не ми прилича много на официалния ми костюм — отбелязатя. — И защо пола и блуза? Не знам. Защо не рокля?

— Не търсим външния вид, а по-скоро усещането.

— Усещането ли?

— Усещането, с което си носила своя официален костюм — уточни Маги. — Не можеш да го облечеш сега, нали?

Госпожа Лефковиц кимна утвърдително.

— Ето защо търсим облекло, което ти дава същото усещане. — Тя трудно намираще думите. — Усещането като преди години. — Подаде на старицата дрехите, които висяха още на закачалка, заедно с широкопола розова шапка, която бе грабнала от склада на колежа. — Само ги пробвай — подкани тя възрастната жена и я побутна към спалнята си, където имаше огледало до земята.

— Чувствам се нелепо — провикна се госпожа Лефковиц към Ела и Луис, които вече се бяха настанили в дневната в очакване на модното ревю.

— Нека само да те погледна — помоли Маги.

— Налага ли се да нося и шапка?

— Хайде де, излизай! — извика Ела.

С бавни стъпки на прага на спалнята се появи госпожа Лефковиц. Полата беше прекалено дълга. Маги го забеляза още в първия миг. А ръкавите на блузата стигаха почти до върховете на пръстите. Периферията на шапката беше провиснала.

— В последно време шият дрехи за гиганти — оплака се тя и размаха покрит с ръкав юмрук. — Погледни само!

Маги отстъпи няколко крачки и я огледа преценяващо. Пристъпи към госпожа Лефковиц и нави колана на полата, така че долният ръб да стигне до коленете. Нави ръкавите и попрегна периферията на шапката.

— Ето така — обърна я тя към огледалото, — погледни се сега.

Госпожа Лефковиц отвори уста да възрази, че дрехите ѝ стоят ужасно, че най-добре да се откажат изобщо. Щом видя образа си обаче, затвори уста.

— О! — успя да възкликне след малко тя.

— Виждаш ли? — попита Маги.

Възрастната жена поклати само глава.

— Цветът — въздъхна тя.

— Точно така. — Маги беше по-възбудена, по-щастлива, по-оживена от когато и да било. Ела не я беше виждала такава. — Не са твоя размер, но си помислих, че розовото ти подхожда на очите, а и ти обичаш този цвят.

— Не е лошо. Никак даже! — промълви госпожа Лефковиц и тонът ѝ не беше нито ироничен, нито подигравателен. Беше

изненадана и вдъхновена от това, което виждаше, очите ѝ искряха и грееха на фона на бледорозовото. Маги се опитваше да си представи какво точно вижда възрастната жена. Може би себе си на млади години или как като младоженка стои на прага на синагогата, хванала съпруга си за ръка.

— Това е тоалет номер едно — обяви Маги и избута леко госпожа Лефковиц от огледалото.

— Взимам го! — не помръдваше жената.

— Не, не! — засмя се Маги. — Първо виж и другите дрехи.

— Но тези ги искам! — Тя стисна периферията на шапката с две ръце. — Не искам да пробвам друго. Това ми харесва! — Сетне изведнъж погледна надолу към босите си крака. — Ами какво ще обуя? Ще ми помогнеш ли да си намеря обувки? — Тя прокара ръка около врата си. — Първият ми съпруг ми подари наниз перли.

— Следващият тоалет. — Маги вече по-категорично избутваше жената към спалнята. Вторият тоалет беше права дълга черна рокля без ръкави от изкуствена материя, но достатъчно тежка, за да пада спокойно и елегантно. Беше я открила на разпродажба в „Маршале“. Беше я съчетала с наметка в черно и сребристо, с черни ресни по края.

— Ола-ла! — възкликна госпожа Лефковиц, докато материята се плъзгаше по тялото ѝ. След това с бавна походка излезе от спалнята, полюшвайки бавно наметката около ръцете си. — Вижте ме само?

— Истински шемет! — възкликна Ела.

— Добре стои — отбеляза Маги, оглеждайки критично жената от всички страни. Наистина роклята падаше и силуетът беше прав, загатвайки само извивките на тялото. Тук на всяка цена щяха да са необходими обувки с по-висок ток, за да я източат малко. Маги не беше сигурна, че една жена на осемдесет и седем ще се справи с високите токове. Може би по-скоро щеше да предложи лачени пантофки.

— А следващият? — Ела вече пляскаше нетърпеливо с ръце.

Последният тоалет беше любимият на Маги. Може би защото него намери най-трудно. Жакета откри в една зложна къща на скъп квартал в Саут Бийч.

— Шит е по поръчка — обясняваше продавачката, вероятно за да обясни цената от сто и шестдесет долара, обозначена на етикета. В първия момент човек имаше чувство, че това е най-обикновен дълъг до

ханша черен жакет — нищо особено. След време обаче виждаше красивите бродерии по ръкавите и джобовете, които бяха монтирани под особен ъгъл, така че създаваха впечатление за вталяване, без дрехата да беше вталена. Най-красивото нещо беше виолетовата подплата, ето защо Маги подбра дълга виолетова пола с черна блуза.

— Погледни го първо — показва тя тоалета, докато още беше на закачалката.

Без много да го гледа, госпожа Лефковиц грабна закачалката и се забърза към спалнята... Ела си помисли в първия момент, че ѝ се е причуло, но госпожа Лефковиц наистина си тананикаше.

Когато се появи, тя почти подскачаше — доколкото човек с прекаран наскоро инсулт можеше, естествено.

— Успя! — възкликна тя и нежно целуна Маги по бузата. В това време лицето на Ела грееше от малкото канапе насреща. Маги хвърли бърз поглед към баба си. Нещо в полата не беше наред, стори ѝ се, че виси, и блузата сякаш беше малко по-широка, но затова пък жакетът беше изключителен. С него госпожа Лефковиц изглеждаше някак по-издължена и по-гъвкава.

— Изглеждам чудесно — отбеляза възрастната жена, докато се изучаваше в огледалото. Тя очевидно не забелязваше изкривената лява страна на лицето си, нито пък безжизнената лява ръка. Постоя за миг замислено, грабна шапката от Тоалет номер едно и си я нахлупи на главата.

— Не, не — засмя се Маги.

— Толкова ми отива! Искам я! Може ли?

— Взех я назаем от колегата.

Госпожа Лефковиц направи такава отчаяна муцунка, че Ела избухна в смях.

— И така, какво избираш? — попита Маги.

Възрастната жена, която още не беше свалила черния жакет, се извърна и я изгледа с такова изумление, сякаш искаше да каже: „Ти луда ли си?“.

— Взимам всичко, естествено — категорична беше тя. — Ще облека розовото за службата, дългата черна рокля по време на приема, а това — тя се огледа отново в огледалото — ще сложа за следващото ми посещение при доктор Парезе.

— Но защо? — смееше се неудържимо Ела.

— Защото — заяви сериозно госпожа Лефковиц — той е очарователен.

— Не е ли женен? — попита Маги.

— Още е само на двадесет — махна с ръка госпожа Лефковиц и отново се спря, за да се наслади на бродериите върху ръкавите. — Благодаря ти, Маги. Свършила си чудесна работа — след това се скри в спалнята, за да се преоблече.

Маги се зае да закачи дрехите обратно на закачалките.

Ела я следи известно време замислено.

— Мисля, че можеш да правиш това и за други хора — рече тя.

— Какво имаш предвид? — попита Маги и спря за миг.

— Тук живеят много възрастни жени, за които е трудно да обикалят търговския център, да не говорим и че трудно се ориентират. Но всеки тук има повод да си потърси нещо, което да облече. Сватби, завършване на образование, годишнини...

— Това беше само услуга — отговори Маги. — Училището и работата в магазина за закуски запълват достатъчно времето ми.

— Обзалагам се, че хората ще са готови да платят.

— Мислиш ли?

— Естествено — увери я Ела. — Да не искаш да работиш безплатно?

— Колко мислиш, че мога да поискам за такава услуга?

Ела вдигна очи към тавана и се замисли.

— Да кажем, процент от цената — предположи тя.

— Не ме бива много в процентите — мрачно обяви Маги.

— Тогава твърда цена. Стисльовците тук могат да решат, че нарочно подбиращ скъпи дрехи, за да ги използваш. Колко време ти отне да събереш всичките тези дрехи?

Маги прехапа устни и потъна в размисъл.

— Може би десетина часа.

— Да сложим петнадесет долара на час.

— Сериозно? Това са много пари, далеч повече от това, което заработвам в магазина за закуски.

— Изборът на дрехи е далеч по-сложна задача от това да режеш, препичаш и подаваш, нали?

— И мога да те уверя, че жените тук имат с какво да платят — намеси се госпожа Лефковиц, която се появи с обичайната си розова

памучна блуза. Лицето ѝ беше порозовяло и щастливо. — Не ги слушай как се оплакват, че не им стигат парите. За красиви дрехи като тези ще са готови да платят.

Ред беше на Ела да забележи как лицето на внучка ѝ изгрява, как заблестяват очите ѝ.

— Мислиш ли, че ще се справя? — попита Маги. — Дали ще се получи? Ще трябва да направя реклама... Може би ще ми е необходима и кола...

— Карай по-полека — посъветва я Ела. — Не скачай с двата крака. Опитай първо водата с пръстите на единия си крак. Виж дали ще ти хареса.

— Отсега знам, че ще ми хареса — обяви Маги. — Обичам да ходя по магазините. Харесва ми да избирам облекло за хората. Но просто не мога да повярвам, че... Наистина ли мислиш, че хората ще плащат за такова нещо?

Госпожа Лефковиц се усмихна широко, отвори чантата си с размер на малък куфар и извади чековата си книжка. С треперлив почерк написа на името на Маги чек от сто и петдесет долара.

— Сигурна съм, че ще плащат.

Като се замисли човек, размишляваше Роуз, мимозите бяха грешка. Опита се да го сподели с Ейми, но от устата ѝ се отрониха само завалени от изпитото шампанско звуци.

Очевидно приятелката ѝ бързо схвана какво е искала да ѝ каже и закима енергично с глава, дори по-енергично от нормалното. Тя даде знак на бармана.

— Още две мимози.

— Веднага, дами — отвърна човекът.

Роуз се питаше къде започнаха да се объркват нещата. Най-вероятно от момента, в който получи поканата за организираното от Сидел тържество на бъдещата младоженка, някъде седмица преди да получи писмото от Маги. Преди разкритието за съществуването на бабата. Поканата беше отпечатана на дебела хартия, окантена със златен бронз, а надписът беше с толкова сложни йероглифи, че едва се разбираше.

— Кой организира това? — попита Ейми. — Лорд и лейди Дътчбегли?

— Дори нямам желание да присъствам — въздъхна Роуз. — Искам да отида във Флорида и да се срещна с тази наша баба.

— Позвъни ли им? — попита Ейми.

— Още не. Все още мисля какво ще кажа.

— Когато баба ти вдигне телефона, кажи „Здравей“, а ако се обади Маги, я предупреди, че ако още веднъж си позволи да си легне с гаджето ти, ще риташ миниатюрния ѝ задник отгук до Елизабет, Ню Джърси. Само гледай да не размениш репликите.

— Първо тържеството за младоженката, после бабата — отбеляза Роуз.

Във въпросния ден тя събра кураж, обръсна краката си и пое в посочения час към посочения ресторант, където една нейна приятелка и поне четирийсет на Сидел вече чакаха готови за тост в чест на бъдещата младоженка.

— Роуз — величествено произнесе Сидел и се изправи да я посрещне. По лицето на мащехата ѝ не бе останала и следа от нейната уязвимост, умело прикрита под познатите пластове грим, надменност и изискана модност. „Ела да поздравя приятелките ми“ — бе настояла тя при пристигането на доведената си дъщеря. Жените, пред които Роуз спираше бяха до една копие на мащеха ѝ — с изкуствено опънати кожи и току-що направен лифтинг на клепачите. Сигурно посещаваха един и същи хирург и един и същи фризьор, си мислеше тя, докато се здрависваше с гостенките. — А ето я и Моята Марша — тържествено обяви Сидел, повеждайки Роуз към доведената ѝ сестра с вкисната физиономия, провиснала коса и с гигантски златен кръст с диаманти на гърдите.

Марша вяло махна с ръка за поздрав и продължи прекъснатия разпит на сервитьора относно подсладителя на палачинките, докато четиригодишните ѝ близнаци Джейсън и Александър се бореха под масата.

— Как си? — попита Роуз, решила да бъде любезна.

— Благословена съм — отвърна Моята Марша.

Сидел само примигна. Роуз гаврътна своята мимоза, прие да долеят чашата ѝ и с бързи стъпки се върна при Ейми.

— Моля те, спаси ме! — прошепна тя, докато седеше.

— Бих поканила и други приятелки на Роуз — дочу тя мащехата ѝ да споделя, — но не мисля, че тя изобщо има такива.

Ейми подаде следваща чаша на Роуз.

— Усмхни се! — прошепна тя.

Роуз разтегна устни. Сидел стисна до мършавите си гърди едно от извиващите се момченца и обяви тържествено на висок глас:

— Тези от нас, които познават Роуз, са искрено развълнувани от настъпването на този ден! — и за ужас на Роуз двама от келнерите добутаха количка с телевизор на нея.

— Какво значи това? — попита тя шепнешком Ейми, но тя само сви безпомощно рамене.

Сидел я удостои с искрящата си усмивка и насочи дистанционното към екрана. Скоро се появи Роуз в шести клас — нацупена, с мазна коса и лъскави шини върху зъбите. В стаята се разнесе едва сдържан смях. Роуз стисна очи.

— Признавам, че имахме известни съмнения — не спираше Сидел. — Наблюдавахме как минава от клас в клас в гимназията с коса, която падаше в очите ѝ, а носът ѝ все беше забит в книгите. — Натисна отново бутона на дистанционното и на екрана се появи вече поотрасналата Роуз по време на Първата си ваканция от колежа с впити в краката ѝ джинси.

— Разбира се, Роуз имаше своите романтични връзки. — Поредно натискане на копчето и ето я Роуз по време на първата танцова забава в гимназията с твърде неподходяща права рокля от розова дантела и някакъв отдавна забравен хлапак, който я стиска през кръста. — По неясни за нас причини нещата с това момче не потръгнаха.

Картината се смени и всички видяха Роуз, уловена на нечий Бар Мицва да тъпче еклер в устата си. После Роуз с хамбургер, от който по ръцете ѝ се стича кетчуп. Роуз в профил с подплънки на раменете, каквито се носеха в края на 80-те години, които ѝ придаваха вид на борец тежка категория. Роуз на празника на Все Светии с костюм на Вулкан от „Стар Трек“, вдигнала длан за характерния му поздрав.

— Господи — процеди едва чуто Роуз, — моите снимки „отпреди“.

— Какво? — не успя да чуе Ейми.

Бъдещата младоженка усети как в гърдите ѝ се надига неудържим кикот.

— Според мен Сидел нарочно е подбирала и трупала такива мои снимки, за да може, ако някога се подложи на диета и стана наистина много слаба, да може да ги показва, за да се види разликата.

— Не мога да повярвам, че това се случва наистина! — кипеше Ейми.

Междувременно на екрана се редуваха Роуз с глуповато изражение, Роуз начумерена, Роуз с тлъста гнойна пъпка на върха на носа.

— Мама, какво ѝ е на тази жена? — питаха високо Джейсън и Александър, а майка им се опитваше да ги укроти.

— Моля те да ме пречукаш в този миг — молеше Роуз най-добрата си приятелка.

— По-добре да те цапна така, че да бъдеш в безсъзнание за няколко часа.

— А сега нека вдигнем чаши и да пием за чудесата, които прави с нас любовта — завърши Сидел своето представление.

Последва нов смях на смущение от страна на гостенките и вяли ръкопляскания. Роуз бе впила поглед в купчината подаръци с тайната надежда, че ножът, който Саймън беше включил в списъка с подаръците е някъде там и тя ще може да разпори корема си в дамската тоалетна.

— Роуз — подканящо се обърна към нея Сидел със същата усмивка, която не слизаше от физиономията ѝ от самото начало на тържеството.

Роуз се изправи и застана пред масата с пакетите, където прекара целия следващ час в опити да изиграе радостна изненада при всяка купа за салата и миксер, порцеланови и стъклени чаши, домакинска везна с бележки. „Надяваме се да я използвате“, като думата „използвате“ беше подчертана два пъти.

— Комплект съдове за хладилник — възкликна тя, сякаш цял живот беше мечтала да получи петнадесет влизаци една в друга пластмасови кутии. — Чудесни са!

— И много практични! — добави Сидел, подавайки следващия пакет.

— Лопатка за разбъркване на салата — провикна се Роуз и се ухили така широко, че чак лицето я заболя. Не, това няма да го преживея, мислеше си отчаяно тя.

— Лопатка за разбъркване на салата — повтори Ейми и записа до названието на подаръка името на човека, който го подарява. После залепи панделката от пакета на картоненото боне, което Роуз беше предупредила, че за нищо на света няма да си сложи.

— Прелестно! — обади се Сидел.

Следващ строг поглед и следващ пакет.

Роуз преглътна и продължи да разопакова. След половин час вече беше натрупала три форми за кейк, дъска за рязане, пет комплекта за сервиране, две кристални вази и бе успяла да каже на поне пет жени, че двамата със Саймън нямат намерение да имат деца в близко бъдеще.

Най-сетне и последният пакет беше отворен, и последната панделка залепена на хартиеното боне, което въпреки протестите на Роуз беше нахлупено на главата ѝ.

Ейми хлътна за малко в тоалетната и се върна с вид на човек, видял привидение.

— Какво става? — попита Роуз, докато развързваше връзките на бонето.

Ейми я дръпна за ръкава, пътъом грабна две нови чаши с коктейл и я заведе до близкия ъгъл на залата.

— Онази жена — прошепна доста шумно Ейми — кърми.

— Коя жена?

— Марша!

Роуз вдигна очи и видя доведената си сестра да излиза от тоалетната, следвана от двамата си сина.

— Занасяш ме. Та те са четиригодишни.

— Казвам ти какво видях с очите си.

— Да не искаш да кажеш, че е цедила млякото си над купички с „Фростед Флейкс“?

— Първо, не мисля, че тези деца някога дори са доближавали до „Фростед Флейкс“ — възрази съвсем сериозно Ейми. — Иисус не би одобрил. Освен това знам много добре какво представлява кърменето. Женска гърда. Дете. Уста.

Роуз глътна поредна доза шампанско с портокалов сок.

— Поне е сигурно, че е природосъобразно.

Точно в този момент край тях като фурия прелетя Сидел.

— Благодаря ти, че организира това тържество — обърна се Роуз към нея.

Сидел само се наведе напред и изсъска:

— Можеш поне веднъж да проявиш малко благодарност.

— Моля?

— Надявам се да получиш точно такава сватба, каквато заслужаваш. — След тези думи Сидел се въртна на пета и се запъти към вратата.

Роуз се обърна на стола си, обзета от пълно изумление, примесено с известна доза страх.

— Господи! Вероятно е чула, че говорим за Марша — млечния бар.

— Не думай! — изплаши се и Ейми. — Много съжалявам.

Роуз покри лицето си с ръце.

— Е, това определено не е любимото ми пожелание за сватбата.

— Я не ѝ обръщай внимание — пренебрежително рече Ейми и взе да разгледа домакинската везна. — Знаеш ли, че палецът ми тежи деветдесет и седем грама?

Двете натовариха подаръците в едно такси, след което ги занесоха в дневната на апартамента. Сетне отново излязоха, за да удавят мъката си в нови коктейли и да обсъдят колко ли време Сидел е събирала противните снимки на доведената си дъщеря и дали е подготвила подобна гадна колекция за Маги. Роуз се прибра най-сетне в апартамента. Саймън ѝ бе оставил бележка, че е излязъл да разходи Петуния и да купи нещо за вечеря.

Роуз стоеше в центъра на кухнята и стискаше очи.

— Липсва ми мама — прошепна тя.

Това беше отчасти вярно. Липсваше ѝ не точно нейната майка, а изобщо майка. Ако имаше някаква майка, подобен провал нямаше да се случи. Тя би прегърнала Роуз, а Сидел щеше да изпрати в производната сред облаци серни изпарения. Една майка щеше да докосне с възшебната си пръчица дрипавата рокля на дъщеря си и да я превърне в съвършена булчинска рокля. Една майка щеше да знае как да се справи с всичко.

— Липсва ми мама — изрече го тя този път по-високо.

Чувайки гласа си, тя си даде сметка, че Маги ѝ липсва много повече. Дори да не разполагаше с магическа пръчица или с булчинска рокля, Маги поне щеше да я разсмее. Лека усмивка се плъзна по лицето ѝ като си представи какъв тост би вдигнала сестра ѝ, заредена с енергия от коктейлите, или как би попитала Марша дали не би изстискала малко кърма в кафето ѝ. Маги щеше да знае как да преодолее подобни неудобни положения. И Маги, Бог да ѝ е на помощ, бе единственият близък човек, който имаше.

— Трябва да отида там — реши тя.

Измъкна малък куфар и нахвърля вътре нещата, които биха ѝ свършили работа във Флорида — шорти, сандали, бански костюм, бейзболна шапка, томчето „Пътешествието на непорочната“, което беше взела назаем от майката на Саймън. Достатъчни бяха десет минути в интернет и вече имаше билет от двеста долара до летище Форт Лодърдейл. Едва тогава взе телефона и набра номера, който Маги бе записала на края на писмото си. Не знаеше дори, че го е запомнила

така добре. Когато Маги вдигна отсреща, от ума ѝ излетяха
подготвените реплики и тя каза само:

— Маги? Аз съм.

— И така, по местата! — нареди Маги.

Госпожа Лефковиц стоеше послушно от лявата страна на изхода, от който трябваше да излязат пътниците, Луис беше в средата, а Ела беше от другата му страна. Маги се стрелкаше напред-назад в моторизираната количка на госпожа Лефковиц и ги оглеждаше критично.

— Плакатите! — нареди тя.

Тримата послушно вдигнаха дръжките, на които бяха закачени написани на ръка „Добре дошла“ — за госпожа Лефковиц, „във Флорида“ — за Луис, и „Роуз“ — за Ела. Маги държеше колаж от рози, изрязани от списанията за градинарство на госпожа Лефковиц.

— Току-що кацна самолетът на полет петстотин и дванадесет от Филадельфия — обявиха по високоговорителя на летището.

Маги натисна така рязко спирачката, че едва не излетя от седалката.

— Знаете ли — обади се тя, — по-добре да отидете да чакате на лентата за багажа.

— Какво каза?

— Не чух добре — оплака се и госпожа Лефковиц.

Маги завъртя смутено своя плакат и започна да обяснява бързо:

— С Роуз се посдърпахме, преди да замина, и може би няма да е зле да поговоря с нея първо. Насае.

— Разбрах — съгласи се Ела и поведе Луис и госпожа Лефковиц към мястото, където пътниците щяха да получат багажа си.

Маги пое дълбоко дъх, опъна назад рамене и вдигна своя плакат. Един по един хората вече излизаха от ръкава.

Възрастна дама... Друга възрастна дама... Майка с едва проходило дете, което пристъпваше внимателно... Къде беше Роуз? Маги остави плаката на земята и обърса длани в шортите си. Когато отново вдигна глава, към нея се приближаваше Роуз. Стори й се висока отпреди, беше със слънчев загар, а пуснатата свободно коса бе защипала с две шноли отстрани на слепоочията. Носеше розова

фланелка с дълги ръкави и къси панталонки със защитен цвят. Маги с изненада забеляза, че под кожата на краката ѝ са се очертали мускули.

— Здравсти — поздрави сестра ѝ. — Хубав плакат — надникна над главата на Маги. — И къде е загадъчната баба?

Тръпка на ревност жегна Маги. Не искаше ли Роуз да знае тя как е? Толкова ли не я интересуваше?

— Ела чака при лентата за багажа. Дай да взема раницата ти. Това ли е всичко, което носиш? Изглеждаш много добре. Да не би да си започнала гимнастика?

— Карам колело — отговори Роуз през рамо. Тя крачеше толкова бързо, че се наложи Маги да подтичва след нея.

— По-полека — извика тя.

— Искам да видя бабата — отбеляза Роуз, без да се обръща към сестра си.

— Тя няма да избяга. — Маги плъзна поглед надолу към краката на сестра си, за да провери с какви обувки е пристигнала, но нещо лъскаво привлече вниманието ѝ. Платинена халка с доста голям диамант на нея. — Това да не е годежен пръстен?

— Да — отвърна Роуз, без да се обръща към сестра си. Сърцето на Маги спря от вълнение. Колко ли още неща се бяха случили, откакто беше заминала, а тя не знаеше нищо. — Да не би...?

— Не, друг мъж е — разбра Роуз недовършения въпрос. Бяха стигнали помещението с лентата за багажа.

Ела, Луис и госпожа Лефковиц следяха с въпросителни погледи Маги. Луис вдигна своя знак.

— Ето я! — провикна се Ела и забърза към внучките си, следвана по петите от Луис и госпожа Лефковиц.

Роуз пристъпи напред и кимна.

— Здравей! — каза тя, докато внимателно изучаваше лицето на възрастната жена пред себе си.

— Толкова време мина. Твърде много време! — промълви тя и направи още една стъпка напред. Роуз малко несръчно позволи да бъде прегърната. — Добре дошла, скъпа. Много се радвам, че си тук!

Роуз кимна.

— Благодаря. Всичко е малко странно и необикновено...

Ела се взираше във внучката си.

Междувременно Маги вече беше заела мястото си в количката на госпожа Лефковиц и правеше кръгчета наоколо като малък рицар, докато засипваше сестра си с въпроси:

— Откъде намери тези шноли? Харесва ми косата ти! — приближи стремително до краката на Роуз и огледа стъпалата ѝ. — Тези гуменки не са ли мои?

Роуз се усмихна вяло.

— Оставила ги беше в апартамента ми — поясни тя. — Не мислех, че ще имаш нужда от тях. А и нямах представа къде да ги изпратя. На всичкото отгоре ми стават.

— Хайде, разкажи ми. — Маги подкара количката към изхода на летището. — Какво ново? Кой е щастливецът?

— Казва се Саймън Стайн — поясни Роуз. Тя се отдели от сестра си и тръгна до Ела. Приведе глава към нейната и заговори с нея.

Маги остана назад с Луис и госпожа Лефковиц. Напрягаше слух да чуе какво си говорят двете отпред. Роуз изглеждаше съвършено различно! Вече не беше толкова бледа, нито педантична като преди; нямаше и вид на жена, в чийто задник са пъхнали буболечка и тя иска час по-скоро да намери тоалетна, за да я извади. Дрехите, с които беше облечена, сякаш бяха подбирани от Маги, крачката ѝ беше отривиста, но спокойна. Роуз не беше отслабнала, но беше някак стегната, като че плътта ѝ се беше организирала по друг начин. Чувстваше се някак удобно в собственото си тяло, може би за първи път в живота ѝ, и Маги се питаше каква може да е причината за подобно преобразяване. Вероятно Саймън Стайн. Името ѝ се струваше познато. Маги порови в паметта си и успя да измъкне онова парти, организирано от фирмата „Дейв и Бъстър“, там се мерна един мъж с къдрава светлокестенява коса в костюм и вратовръзка, който се опитваше да заинтригува сестра ѝ с отбора на фирмата по софтбоул.

— Хей, Роуз! — провикна се тя и догони Роуз и Ела, които почти бяха допрели глави и нещо си шепнеха. Маги изпита поредно жегване на ревност. Тя преглътна мъчително. — Ще се жениш за онзи мъж от твоята фирма, нали?

— Нещата се промениха повече, отколкото можеш да си представиш — рече Роуз. Сетне се извърна и се отдалечи, следвана от Ела.

Маги ги проследи с поглед и се натъжи... Беше си го заслужила. След всичко, което беше причинила на сестра си, да не очакваше, че тя ще изтича тук, готова да прости и да забрави? Въздъхна, вдигна раницата на Роуз и тръгна към изхода.

Роуз Фелър беше убедена, че това, което изпитва, много прилича на преживяванията на космонавти, озовали се на чужда, неизследвана досега планета. Тя беше на планета Баба и се оказа, че задачата ѝ никак не е лесна.

Въздъхна, намести прозрачната козирка, която Маги ѝ беше дала назаем, и последва сестра си навън през вратата.

— Да не забравите слънцезащитния крем! — провикна се Ела от вътрешността на апартамента.

— Взехме го — отговори Маги и бръкна в джоба си, за да покаже на Роуз тубата.

Колкото и да е странно, мислеше си Роуз, докато крачеха по напечената от слънце бетонна пътека покрай съвършено поддържаните зелени (ако изобщо можеше да се говори за зеленина) площи в „Голдън Ейкърс“, през месеците, в които не се бяха виждали, Маги се бе превърнала в напълно поносима и дори отговорна млада жена. И което бе най-странно, бе успяла да се сприятели с възрастните хора от това място. Ето това Роуз изобщо не можеше да разбере. Собственият ѝ опит с хора на възраст шестдесет и пет и нагоре бе от повторението на телевизионното шоу „Голдън Гърлс“. Срещата с новооткритата баба я караше да се чувства някак неудобно. Смущаваше я начинът, по който тя гледаше втренчено, сумтеше и сякаш всеки миг щеше да се разплаче, особено когато задаваше стотиците си въпроси и очакваше отговори. Как изглежда жилището им? Как се е запознала със Саймън? Кои са любимите ѝ храни? Обича ли котки и кучета, или само едните, или нито едните, нито другите? Кои филми са ѝ харесали в последно време? Какви книги чете? Човек имаше усещането, че е на уредена среща с непознат, с уговорката, че няма да има романтично развитие на отношенията. Истината бе, че беше вълнуващо, но и доста изтощително.

По пътеката към тях се носеше дребничка възрастна жена на велосипед с три колелета.

— Маги! — поздрави тя.

— Здравейте, госпожо Нортън! Как е тазобедрената става?

— Добре! Много добре!

Роуз примигна от силното слънце. Опитваше се да свърже някак това, което виждаше и чуваше. Засега единственото заключение, до което стигаше, бе, че някой е промил мозъка на сестра ѝ или просто страда от раздвоение на личността. Нямаше обяснение как Маги успява да оцелее тук, където липсва постоянен поток от мъже без пейсмейкъри и армия от правнуци. Кой флиртуваше с нея? Кой ѝ поръчваше питиета или ѝ даваше пари за маникюр, кой непрестанно я уверяваше в това колко красив и колко значим човек е тя? Не беше възможно. Роуз кимна за поздрав към госпожа Нортън и нейната тазова става и последва сестра си към басейна. Бе имала намерение да е сърдита и гневна в отношенията си с Маги, а ето че сега не знаеше какво да прави. Излизаше, че момичето, което бе готова да убие, вече не съществува.

— И така, обясни ми — започна тя.

— Няма какво да ти обяснявам — отвърна Маги. — С Дора е лесно, защото тук тя е единствената жена и не спира да говори. Беше една от първите ми клиентки.

— Какви клиентки? — попита Роуз. — С масаж ли се занимаваш?

— Не. Личен дизайнер и доставчик съм — гласеше странният отговор.

Маги бръкна в джоба си и извади оттам визитната картичка, която госпожа Лефковиц бе написала на своя компютър и отпечата.

„Маги Фелър. Личен дизайнер и доставчик. Помагам ви да намерите любимите си дрехи.“

— Това е рекламният ми слоган. Карам всичките си клиенти да ми разкажат кои са били любимите им дрехи, след което отивам и ги купувам вместо тях. Опитвам се да възпроизведа чувството. Ако например любимата ти дреха е била синя ленена рокля без ръкави, не ти купувам задължително синя ленена рокля без ръкави, по-скоро търся такава дреха, която да повтори усещането, което си имала, докато си я носила.

— Страхотно звучи! — Роуз наистина вярваше, че идеята е добра. Ако имаше нещо, в което Маги много я биваше, това беше да избира дрехи. — С кого друг ще ме запознаеш?

— Ами, с Джак например. Според мен той си пада по Дора. Бил е счетоводител и обеща да ми помага в „Любимите ви дрехи“. И с Хърман също. Малко е мълчалив, но иначе е много мил и... Маниак е на тема татуировки.

— А има ли?

— Не мисля. По-точно не съм го разглеждала подробно. Но те знаят всичко за теб.

Какво ли можеше да значи това? Интересно ѝ беше какво говори Маги за нея.

— Например?

— Къде живееш, с какво се занимаваш. Ще трябва да им разкажа за сватбата. Това и за мен е новина. Кога планирате да е събитието?

— През май — отговори Роуз.

— Как върви организацията? Предполагам, всичко е под контрол?

Роуз се стегна.

— Всичко е наред — гласеше лаконичният ѝ отговор.

Маги се почувства засегната, но наместо да се разфучи и разсърди, да се фръцне и да запраши нанякъде, само сви рамене.

— Ако имаш нужда от помощ, дай знак — подхвърли тя. — Знаеш, професионалистка съм.

— Ще го имам предвид — обеща Роуз.

Вече бяха край басейна и завариха там Джак — висок, загорял от слънцето старец, който присви очи, за да ги види по-добре. Тук беше и Дора — дребна, закръглена и ужасно бърлива. Практически не млъкваше. Когато ги забеляза да приближават, тя замаха ръце като обезумяла. Хърман естествено внимателно оглеждаше ръцете и краката на Роуз, очевидно търсеше някакви татуировки. Маги им помахаша за поздрав и се насочи към тях. Роуз недоумяващо поклати глава и простря хавлиената си кърпа върху скърцащия метален шезлонг. Спокойно, отпусни се, съветваше се тя и нагласи лицето си за усмивка. Тръгна по напечения бетон, за да се запознае с приятелите на Маги.

— Ще ви е удобно ли тук? — попита Ела. Тя беше разпънала сгъваемото канапе, което изглеждаше напълно достатъчно за Маги, но сега ѝ се видя необикновено малко и тясно.

— Напълно — увери я Роуз, докато застилаше леглото с чистия чаршаф. Още беше малко замаяна и изтощена (а и поизгоряла от слънцето) от първия си ден във Флорида. Двете с Маги поседяха край басейна, после всички отидоха да вечерят, поканени от Луис, който се държа наистина много мило. Ела също присъстваше, естествено, но не сваляше очи от Роуз. Това доста разсейваше внучката ѝ. След вечерята погледаха телевизия за около час и сега се готвеха за лягане в малката спалня за гости. Роуз веднага забеляза, че Маги също както и в нейния апартамент, бе превърнала стаята и дрешника към нея в нещо средно между кабинет и будоар. На масичка за игра на карти бяха нахвърляни бележници, скици и ръководства за управление на малък бизнес. Встрани от нея стоеше шивашки манекен, върху който бяха намятани различни платове. Не липсваха купища кремове и всякаква козметика, дрехи и най-изненадващото — камара книги. Роуз взе една „Пътуванията на У. С. Мъруин“. Помнеше я от колежа и отвори на подгънатите страници, на много от тях се виждаха разкривените букви от почерка на Маги.

— Четеш вече поезия? — попита тя.

Маги кимна гордо.

— Харесва ми — каза тя. Измъкна един том отдолу. — Това е Рилки.

— Рилке — поправи я Роуз.

— Все едно — махна Маги с ръка. Изкашля се и обяви: — Стихотворение за лека нощ — След това започна да чете.

*„Бих искала със песен някой да приспя
до някого да седна и да бъда тиха.
Бих искала да те люлея, и песен да нашепвам,
със теб да бъда аз върху ресните на съня.
Да бъда само аз единствената будна в този дом,
която знае, че във нощта навън студено е.
Бих искала да слушам всичко вътре и отвън,
във теб, и във света, и във горите.*

*Часовници зоват със тътрещите си звънци,
и можеш ти да виждаш чак до дъното на времето.
По улицата вълн минава някой
и стряска там бездомно куче.
И в миг настъпва тишина,
очи склонявам аз връз теб като ръка — закрила
и те ще те подкрепят леко и ще те оставят да си
идеш,
когато нещо движи се във мрака.“*

Кимна, очевидно доволна от себе си.

Роуз гледаше сестра си със зяпнала уста.

— Как успя... Къде се... — Не можа да отрони и дума повече.

Алчната за внимание, самовлюбена, крадящата обувки, вечно търсеца признание душа на Маги се беше отдръпнала назад и бе заместена от Рилке.

— Особено ми хареса стихът за минаващото куче — сподели Маги. — Напомня ми за Хъни Бън.

— А на мен за Петуния — въздъхна Роуз. — Онзи малък мопс, който остави в апартамента ми.

— Вярно! Съвсем бях забравила. Как е тя?

— Добре е — отвърна сестра ѝ, която добре помнеше как Маги я беше насадила с кучето, история, която естествено повлече след себе си спомена за позата, в която беше заварила Маги с Джим Данвърс. Тя изми зъбите и лицето си и се мушна в леглото. Постара се да легне от страната, където матракът беше по-къс, и обърна гръб на сестра си.

— Да не вземеш да ме риташ — предупреди Маги. — Изобщо най-добре е да нямаме никакъв физически контакт.

— Няма проблем. Лека нощ — отговори Роуз.

— Лека нощ.

В стаята не се чуваше абсолютно нищо, освен крякането на жабите отвън. Роуз затвори очи.

— Значи — със съвсем бодър глас подхвана Маги — ще се жениш за Саймън Стайн!

Роуз изпъшка. Беше забравила навика на Маги, когато си легне, загаси лампите, прозее се, протегне се, каже лека нощ и създаде

впечатлението, че вече заспива, да подхване разговор точно когато ти вече си се унесъл.

— Не обсъдихме ли тази тема по време на вечеря?

Маги се направи, че не е чула.

— Спомням си го от онова парти, на което ме заведе — не спираше тя. — Видя ми се сладък! Нисък, но сладък. Каж ми каква сватба ще правите.

— Малка. — Роуз от опит знаеше, че колкото по-кратки са отговорите, толкова по-лесно ще се отърве. — Сидел ми помага.

— Не й позволявай да се меси. Непременно ще стане някаква бяла. Не помниш ли сватбата на Моята Марша?

— Много смътно — отвърна Роуз. — Присъствах само на церемонията. — Сидел с типичната си съобразителност беше определила дата за сватбата на дъщеря си в края на седмицата, непосредствено преди последните изпити на Роуз в колежа. Тя беше останала до брачната клетва и се спусна обратно към учебниците си.

— Спокойно може да се нареди на първите места в класацията на „Фокс“ за Най-лоша сватба на Америка.

— Гледах снимки. Стори ми се много прилично. — Сега като се замисли, Роуз си спомни, че още тогава имаше странното усещане, че нещо не е било съвсем наред и Сидел и баща й премълчават нещо.

— Не забеляза ли, че на всички снимки краката на хората бяха отрязани?

Не беше забелязала.

— Веднага ще ти кажа защо — с готовност предложи Маги. — Тържеството трябваше да се проведе на моравата зад онзи модерен клуб, помниш ли?

— „Силвър Глен“.

— „Силвър Глен“, „Силвър Лейк“, „Силвър нещо“ — нетърпеливо я прекъсна Маги. — И наистина беше много подходящо — градини, морави и всичко останало, с изключение на повредените пръскачки, тентите нямаха под и всички газеха в десетсантиметрова кал. Масите започнаха да потъват, да не говорим, че краката на всички се вледениха.

— Стига бе — не издържа Роуз.

— Честна дума — весело рече Маги. — Марша щеше да изплаче очите си в тоалетната. „Моят най-важен ден е провален! Напълно

провален!“ — Маги се постара да възпроизведе истеричните писъци на Моята Марша.

— Божичко! — На Роуз започна да ѝ се повдига, като си представи какво е изпитала Марша, и дори изпита известно съчувствие.

— Чакай да ти кажа по-нататък. Сидел забравила да поиска да отделят част от паркинга за колите на гостите, така че хората притичваха час по час да местят колите си. Щом младоженците станаха за първия си танц, автоматичните пръскалки се включиха без предупреждение и всички се разбягаха. Освен това Сидел беше забравила да предвиди място за мен и се наложи да седна на масата на оркестъра, където дадоха по една кутия с храна, никакви келнери, никакви прибори и чинии.

Роуз беше сигурна, че тази грешка съвсем не е била неволна, но предпочете да задържи подозренията за себе си.

— Направо като във филм на ужасите беше — завърши Маги щастливо. — Слава богу, имаше безплатен бар за напитките. Доста коктейли изпих.

— Не се съмнявам — отбеляза Роуз.

— Цяла армия от чаши стоеше пред мен.

— Ти тогава май нямаше още двайсет и една — поиска да уточни сестра ѝ.

— Не, разбира се. Кажи още нещо.

— Няма почти нищо за казване. — Роуз предпочете да не споделя с Маги за преживяванията си по време на отвратителното тържество на бъдещата младоженка, организирано толкова злонамерено от мащехата им, нито за скандала с баща си, нито за срещата с Джим Данвърс. Моментът за това не беше настъпил. Тя все още не разбираше каква е причината за необяснимата промяна, настъпила със сестра ѝ, превърнала се в отговорна, не търсеца вниманието на околните, ходеща на работа, добронамерена към старците обитателка на „Голдън Ейкърс“.

— Разкажи ми нещо повече за сватбата. Ще има ли шаферки?

Настъпи кратко мълчание.

— Само Ейми — отвърна Роуз. — И ти, разбира се, стига да имаш желание.

— Искаш ли да бъда твоя шаферка? — Маги не вярваше на ушите си.

— Честно да ти кажа, не държа много да имам шаферки. Но ако искаш, няма проблем.

— Сватбата си е твоя, така че ти ще кажеш.

— Всички все това ми повтарят — сподели Роуз.

— Е, добре, лека нощ — сковано пожела Маги.

— Лека нощ.

— Лека нощ — отново се обади Маги. Мълчание. — Роуз? Ей, Роуз! Може ли да ми донесеш една чаша вода с кубче лед? Моля те.

— Иди да си вземеш водата — отвърна Роуз и още докато го произнасяше, спусна крака от леглото. И тази особеност на Маги беше забравила. Носеше вода на сестра си за през нощта, откакто се помнеше. Правеше го и по време на нашествието на Маги в апартамента ѝ. Най-вероятно и когато станат по на осемдесет години, надживели съпрузите си, приключили служебния си път и заживели в някакъв вариант на „Голдън Ейкърс“, но през 2060, тя ще продължава да носи чаша вода с кубче лед на сестра си.

Когато се върна, Роуз завари на възглавницата си нещо лъскаво. Взря се по-внимателно, да не би да е буболечка. Оказа се таблетка шоколад, увита във фолио.

— Също като в скъпите хотели — обади се Маги.

— Заспивай!

— Добре, добре — отвърна Маги. Преди да затвори очи обаче, тя постави парченцето шоколад на нощното шкафче, така че първото нещо, което сестра ѝ види, когато на сутринта отвори очи, да е таблетката шоколад.

В своята спалня Ела усети, че напрежението в гърдите ѝ постепенно се стопява. Дори не си беше давала сметка колко е голямо. В мозъка ѝ се стрелкаха всевъзможни въпроси. Каква ли беше истината за отношенията им със Сидел? Коя беше Моята Марша? Защо Роуз почти не разговаряше с Маги? Защо тя се стараяше така отчаяно да получи одобрението на по-голямата си сестра? Възможно ли беше Роуз да планира сватбата си без присъствието на Маги? Дали смятаха да поканят и нея?

Прехапа устни. Там имаше доста събития. Сигурна беше. Неслучайно Маги беше напуснала внезапно апартамента на сестра си и се беше озовала в Принстън. Двете не си бяха говорили цели десет месеца. Дай им време, беше я посъветвал Луис.

— Ще се опитам — тихичко си обеща Ела и изпрати две въздушни целувки по посока на стената, която я отделяше от стаята на двете ѝ внучки.

С дебела гумена ръкавица на ръката си Роуз бръкна в тенджерата, пълна със сварени пуешки крака. Извади един и се зае да отделя месото от костта.

— Много ти благодаря, че дойде да ми помогнеш — обади се Ела до нея, която белеше моркови. Двете бяха в малката кухня на синагогата, където всеки петък раздаваха обяд на бездомните. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против да се занимаваш с месото?

— Разбира се — отвърна Роуз. — Предпочитам го пред лука.

— Не се съмнявам! — Ела се сепна от прекалено високия си отговор. Наведе за всеки случай лице към морковите, за да не гледа непрестанно по-голямата си внучка.

Роуз беше вече трети ден във Флорида, но оставаше загадка за баба си. Отговаряше на всичките ѝ въпроси изчерпателно и любезно, самата тя задаваше множество чудесно формулирани въпроси и Ела реши, че най-вероятно това е част от работата ѝ. Или поне от работата, която е вършила доскоро, защото Роуз им беше казала, че в момента си почива от правните си занимания.

— Какво искаш да кажеш с това, че си почиваш? — беше попитала Маги.

— Това, което ти казвам — отговори Роуз, без да гледа сестра си. — Почивам си.

Ела беше сигурна, че нещо се е случило между двете, но нямаше представа какво може да е. Маги не отронваше и дума по този въпрос и се влачеше като загубено кученце след сестра си.

Роуз свали ръкавиците, протегна се и завъртя глава да разкърши схванатия си врат. Дори с тази кърпа на главата внучка ѝ беше красива, помисли си Ела. Приличаше ѝ на библейска героиня — висока, сериозна и очевидно издръжлива. Със силни рамене и можещи, здрави ръце.

— Добре ли си? — попита тя.

— Приключих с пуешкото — въздъхна Роуз.

— Ела да си починем — предложи Ела. Двете се запътиха към малката масичка в ъгъла, където госпожа Лефковиц се беше зачела в последния брой на „Хелюу“ (както тя обичаше да отбелязва, клюките от Англия винаги са по-интересни).

— Бъдещата ни булка — поздрави тя Роуз.

Роуз се усмихна вяло и се отпусна на един от сгъваемите столове.

— Разкажи ни нещо повече за сватбата — помоли госпожа Лефковиц. — Имаш ли рокля?

Роуз се сепна.

— Сватбата. Ами Сидел се занимава с нея.

— Какво е това Сидел?

— Втората жена на баща ми — обясни Роуз. — Нещо като Крюела де Вил от Чери Хил. Каква беше сватбата на мама? — обърна се тя към Ела.

— Съвсем скромна — отвърна баба й. — Вашите я организираха сами. Подписаха се в кабинета на равина в четвъртък следобед. Искях да им помогна... Да й направя сватба... Каролайн обаче отказа, а баща ти правеше само онова, което Каролайн искаше.

— Познато ми е — отбеляза Роуз. — Баща ми не е... Не може да се каже, че е много волеви човек.

Освен когато реши да ме отстрани от вашия живот, помисли си Ела.

— Обичаше майка ти — изрече на глас тя. — Всеки, който ги видеше заедно, го казваше. Опитваше се да се грижи за нея, да я направи щастлива.

— Искам да си говорим за твоята сватба — намеси се госпожа Лефковиц и остави настрана историята за последните подвизи на Фърги. — Разкажи ми подробно!

— Няма много за разказване — въздъхна Роуз. — Организира я едно чудовище, което се прави, че не чува какво искаме ние двамата със Саймън, и се опитва да ни натика идеите си.

— Лимон — отсече госпожа Лефковиц.

— Моля?

— Мислех си за плода лимон — поясни старицата. — Какво става, когато изстискаш портокал?

— Оплесквам се — усмихна се Роуз.

— Не, не, умнице! Получава се портокалов сок. Не сок от грейпфрут, нито от ябълка, не и мляко. Получава се сок от портокал. И винаги е така. И с хората е така. Могат да ти дадат единствено онова, което е вътре в тях. Щом тази Сидел ти създава единствено проблеми, то е, защото в нея има само проблеми. Тя просто дава на света около нея това, с което разполага. — Госпожа Лефковиц се облегна назад, очевидно доволна от себе си.

— Къде научи всичко това? — попита Ела.

— От доктор Фил.

Ела си отбеляза наум да разбере каква е тази история с доктор Фил.

— А какъв плод е Маги например? — попита Роуз.

— Сладък.

— Ако наистина го мислиш, това значи, че не познаваш добре сестра ми — засмя се Роуз.

— Наистина ли? — попита Ела.

Роуз се изправи.

— Маги взима.

Най-сетне, помисли си Ела, докато следеше как по-голямата ѝ внучка крачи напред-назад. Най-сетне ще извади навън това, което я мъчи.

— Взима всичко — продължаваше Роуз с одрезгавял глас. — Не сте ли го забелязали? Тя живее с усещането, че нещата ѝ се полагат. Полага ѝ се всичко, което е твое. Дрехи, обувки, пари, коли... други неща.

Други неща, отбеляза наум Ела.

— Не ми казвайте, че откакто е тук, не са ви изчезнали разни неща.

— Не съм забелязала — рече Ела.

— Ние нямаме неща, които тя да иска — отговори госпожа Лефковиц.

— Може би си въобразява, че вече е приключила с мен и сега може да тръгне в правия път.

Други неща, повтори си наум Ела. Реши, че може да зададе направо въпроса на своята почетна гостенка.

— Какво взима Маги? — попита тя.

Роуз рязко обърна глава към нея.

— Моля?

— Мисля, че е взела нещо, което е било от голямо значение за теб — продължи Ела. — Какво е то?

— Нищо особено — припряно отвърна Роуз. Сега вече гласът ѝ бе не само на ядосан, а по-скоро на вбесен човек. Изглежда смяташе, че причината за това е Маги, а може би причината беше и в нея самата. — Нищо, което да е от голямо значение.

— Скъпа моя! — Ела протегна ръка. — С Маги нещата са наред. Спестява част от заплатата си, а ми се струва, че идеята ѝ с бизнеса също не е лоша. — Роуз се правеше, че не чува. — Досега успя да осигури облекла за някои хора, които познавам. Приятелката ѝ Дора, моята съседка Мейвис Голд...

— Съветвам ви да сте нащрек — процеди Роуз. — Ако досега не е взела нещо, това не значи, че няма да го направи. Не се хващайте много на миловидното ѝ изражение. Невинаги е такава. — Роуз напусна помещението, оставяйки Ела онемяла.

Два дни по-късно Маги наблюдаваше Роуз, докато спеше на шезлонга до нея.

— Уморена е — отбеляза Дора.

— Поразително прозорлива си — гласеше коментарът на Джак.

— Струва ми се много приятна — обади се и Хърман, като никога решил да се впусне в коментар, не свързан с татуировките.

— Тя е приятна — отсече Ела.

Маги въздъхна тежко.

— Мисля, че ще си тръгва скоро. — Беше подслушала разговор на Роуз по телефона тази сутрин. Тъкмо излизаше от банята, когато чу, че сестра ѝ говори с някого тихичко, най-вероятно със Саймън. Извиняваше се и го молеше да провери какви са полетите до Филадельфия.

Роуз не можеше да си тръгне просто така. Не и преди Маги да я е убедила, че действително се е променила, че ще започне да се държи по-отговорно и че наистина съжалява за случилото се преди. Претърколи се на едната си страна. Роуз действително се нуждаеше от почивка и Маги се стараше да организира нещата така, че всеки ден сестра ѝ да си поспива следобед край басейна, да се разхождат вечер след вечеря. Казваше на Ела кои са любимите храни на Роуз, включително соленки със сирене и сладолед, който Роуз тайно обичаше. Оставяше дистанционното на разположение на сестра си, когато седнеха пред телевизора, и изобщо не се оплакваше, когато тя ровеше в книгите ѝ, за да търси стихотворенията, които помнеше от колежа. Очевидно бе, че нищо не помагаше. Роуз се държеше плътно до Ела, разпитваше за майка им, гледаше снимки, придружаваше я при изпълнение на ангажиментите ѝ. Двете бяха като дупе и гащи. Съвършената двойка. Ясно бе, че Роуз няма да направи място на Маги и че Маги ще си остане без прошка, освен ако направо не се извини. Сигурно имаше нещо, което можеше да даде на Роуз, да направи нещо, с което да я убеди, че се е разкажала и че оттук нататък ще бъде друг човек.

Добре де, мислеше си тя, докато лягаше по корем. Роуз поне си има нов приятел. И ще се жени за него. Ще има и сватба, която тя сигурно беше организирала със същата онази безмилостна решителност, с която се бе заела и със следването, и с кариерата си. Можеше да си представи как изглежда списъкът с поканените, планът за разпределението на гостите, направен на компютър, цветята, които сигурно вече се отглеждаха, за да бъде букетът безупречен. Ами сватбената рокля? Маги седна така рязко, че разплиска шишето си с вода, от което Дора се разписка, Джак ѝ се скара, а Ела ѝ подаде хавлиената си кърпа, за да попие мокрото петно.

— Ей, Роуз! — провикна се тя и сестра ѝ се събуди и ококори изненадано очи. — Имаш ли си булчинска рокля?

Роуз притвори очи.

— Все още търся — призна тя.

— Заспивай — рече Маги. Нещата се подреждаха чудесно. Ако успее да намери подходящата рокля за Роуз... Това нямаше да оправи нещата, но все пак щеше да е някакво начало. Повече от начало дори — сигурен знак, че намеренията на Маги са съвсем сериозни.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че намирането на свършената рокля за сестра ѝ щеше да е много символично. Помнеше го от часовете по литература в Принстън, наричаха го Създаване на мит. Когато професорът говореше за походите в търсене на нещо свято, споменаваше, че героят трябва да тръгне по белия свят и да се върне с някакъв предмет: меч, бокал, или вълшебен бобен зърно, стъклена пантофка — Гауейн и Зеления рицар, Джак и бобеното стъбло, Властелинът на пръстените. „А какво символизируют предметите?“, бе попитал професорът. Познанието. Веднъж постигнал това познание, героят може да живее спокойно до края на дните си.

Маги не беше герой, а и не разбираше много какво ще рече това „себепознание“ и символ, но чудесно знаеше, че страшно я бива в пазаруването. Разбираше от стил и, което беше най-важно, познаваше сестра си, ето защо нямаше начин да не намери рокля за Роуз.

Започна да разлиства бележника си с ангажименти. Беше доста заета. Петдесетата годишнина на семейство Либерман, госпожа Ганц се беше записала за пътешествие по море, но Маги щеше да смести нещата. Откъде ли трябваше да започне? Булчинския отдел на „Сакс“,

за да набере идеи и вдъхновение. Едва ли щяха да имат нещо с размерите на Роуз, но поне щеше да види какво предлагат. Веднъж да се оформи идеята в главата ѝ и тя щеше да обиколи любимите си заложни къщи. Беше виждала булчински рокли във всички от тях, подминавала ги беше, защото я интересуваха други неща, но чудесно знаеше, че са там.

— Ей, Роуз — провикна се тя отново. Постара се да придаде небрежен тон на въпроса си: — Колко време смяташ да останеш?

— До понеделник — отвърна сестра ѝ, стана, отиде до басейна и скочи във водата.

Това бяха цели четири дни. Щеше ли да успее за това време да открие подходящата рокля? Никак не беше сигурна. Значи трябваше да започне веднага.

— Коя е най-любимата ти дреха? — попита Маги. — Онова, което носиш с най-голямо удоволствие?

Роуз доплува до ръба на басейна и се хвана за бетонения парапет.

— Тъмносиният суичър с качулката, нали го помниш?

Маги кимна, но сърцето ѝ се сви. Много добре помнеше този суичър, защото Роуз го носи през цялата година на шести клас и когато баща ѝ се опита да го вземе, за да го изпере, тя твърдо заяви: „И така си го харесвам“.

— Ти го носи, докато не се разпадна на гърба ти — отбеляза Маги.

— Моят добър приятел, суичърът — промълви Роуз така замечтано и с толкова обич, сякаш говореше за куче или човек.

Сърцето на Маги се сви още по-силно. Как щеше да намери рокля, която да напомня по нещо или да възпроизведе усещането, което има човек, когато носи мишо синьо памучно яке с цип отпред.

Щеше да се наложи да започне от нула. А ако трябваше да се вмести в четири дни, щеше да ѝ е нужна помощ. Докато Роуз беше в басейна, тя помаха на Дора, Луис и Ела да се приближат.

— Ще имам нужда от помощта ви за изпълнението на един план — прошепна им тя.

Дора тутакси примъкна шезлонга си с блеснал поглед.

— На това му викам чудесна новина!

— Не искаш ли поне да чуеш какъв е планът?

Дора погледна Луис, той — Ела, а тримата обърнаха взор към Маги.

— Скучно ни е — призна Дора. — Измисли ни някаква работа.

— Готови сме за действие — врече се и Ела.

— Добре. — Маги разлисти нова страница в бележника си и започна да прави план за действие. — Ето какво предлагам.

— Готов ли си? — попита Ела, докато вадеше от чантата си лист хартия с нещо напечатано на него. — Може би ще поискаш да седнеш.

— Стар човек съм и постоянно ми се иска да седна. — Луис дръпна един стол, настани се до бюрото си в редакцията на „Голдън Ейкърс Газет“ и отправи към Ела пълен с очакване поглед.

Тя се изкашля и хвърли поглед към Маги. Тя от своя страна ѝ се усмихна окуражително. Ела зачете стихотворението, което те двете бяха написали и нарекли „Вопълът на старостта“.

*„Видях как най-светлите умове на моето време
бяха съсипани от старостта
и с болки в стомаха, забравящи, с лигавници
се влачеха на четири крака
към местата за инвалиди в градинките,
за да заемат по-добри места“.*

— Я гледай — засмя се от все сърце Луис. — Виждам, не сте открили Алън Гинзбърг.

— Позна — гордо заяви Маги. — Но вече искам да ми бъде написано и името.

— На двете — намеси се Ела.

— Добре, добре, все едно — съгласи се Маги.

— Как върви свръхсекретната ви мисия? — поинтересува се Луис.

— По-трудно е, отколкото си мислех — сподели Маги. — Все пак мисля, че ще се справя. Не си се отказал да ми помогнеш, нали?

— Разбира се — отвърна Луис.

Маги кимна, скочи от ръба на бюрото, където се беше настанила, и грабна чантата си.

— Трябва да вървя. Госпожа Ганц чака банските си костюми. Ще се видим в апартамента към четири.

Ела я изпрати с усмивка.

— И така, скъпа моя, как се чувстваш в новата си роля на баба?
— попита Луис.

— Добре — въздъхна Ела. — Във всеки случай по-добре отпреди. Маги се справя чудесно. Бизнесът запълва цялото ѝ време. Заета е по цял ден.

— А Роуз? — попита Луис.

— Струва ми се, че предстоящата сватба я изважда от релси. Според мен и Маги е отчасти причина за това. Те са твърде силно привързани една към друга. В това поне съм убедена — Ела добре помнеше как месеците преди Роуз да пристигне, тя се появяваше в разговорите ѝ с Маги, но никога по име, а с израза „сестра ми“. Какъвто беше например: „Татко водеше мен и сестра ми на футболни мачове“. Или: „Двете със сестра ми спяхме в обща стая. Сидел Ужасната реши да сменя декорацията на къщата и ме премести в стаята на Роуз“. Тогава Маги почти не говореше и Ела ценеше и запомняше всяка дума, която се отронваше от устните на внучка ѝ, особено я радваше споменаването на случки от детството им. Тя също беше запазила някои спомени от тяхната детска стая, но те бяха от времето, когато двете бяха почти бебета.

— Така бих искала... — Тя замълча. Какво ли искаше всъщност?
— Мечтая си отношенията им да се регулират. Да дам възможност на Маги да има живота, който иска... Да помогна на Роуз да се справя с мащехата им. Просто... — Тя махна с ръка. — Нещата да се уредят. И за двете.

— Знаеш ли, това обикновено не са задачи за бабите — обади се Луис.

— Така ли? — попита мрачно Ела. — А какво правят обикновено бабите и дядовците? — В такива моменти се изпълваше с тъга за пропуснатите години.

Луис замислено вдигна очи към тавана.

— Даваш им безусловната си любов и подкрепа. От време на време ги финансираш с някаква сума. Предоставяш им място, където да дойдат, когато се налага да се приютят някъде. Стараеш се да не ги съветваш какво да правят, тъй като родителите им и без това го правят в прекалени размери. Оставяш ги сами да намерят верния път.

— Често се питам дали Роуз ме мрази — промълви Ела и затвори очи. Тя не беше споделила нито с Луис, нито с Маги, че пристигането на Роуз я изпълваше едновременно с безкрайна радост и смразяващ страх. Дълбоко в сърцето си тя все още искаше Роуз да зададе въпросите, на които тя и без това нямаше отговор.

— Как би могъл някой да те мрази? — попита Луис. — Безпокоиш се прекалено много. Момичетата не са глупави. Не могат да те обвиняват за това, че не си била край тях в ония години, след като не си била допускана до тях. Освен това едва ли очакват да решиш проблемите им. Не е по силите на никого.

— Лошо ли е, че въпреки всичко толкова много ми се иска да опитам? — попита Ела.

— Не, разбира се — усмихна се Луис, — само задълбочава обичта ми към теб.

С първия проблем при търсенето на булчинска рокля за сестра си Маги се сблъска още рано на следващия ден — в обикновените магазини получаваха рокли само с два размера, а нито един от тях не беше размерът на Роуз.

— Получаваме само мостри — отегчено обясни продавачката, когато Маги поиска да види някой модел, който да не е осми или десети размер. — Пробвайте ги, решавате дали ги харесвате и ние поръчваме вашия размер.

— Ами ако не нося нито осми, нито десети размер? — поиска да знае Маги.

— Стесняваме ги, ако са широки.

— А ако са по-тесни? — Маги опипваше плата, съзнавайки, че в тези модели Роуз за нищо на света не би се напъхала.

Жената вече пишеше нещо на един лист, който подаде на Маги.

— Ето на този адрес имат по-големи номера.

Така се и оказа. Маги се озова в магазин от голяма верига, предлагаща предимно сватбени облекла — по-големите номера рокли висяха в отделен сектор.

— Доставят ги с всичките аксесоари, така ли? — попита Ела.

Това не беше ясно. Ясно беше само, че са отвратителни.

— Какво ще кажеш за тази? — въздъхна Ела и показа на внучка си поредния от безбройните еднообразни модели — богато разкроена пола, тясна в кръста и с цветя от плата на гърдите.

— Не знам какво да кажа. Нищо й няма на роклята, но ми се иска да избира за Роуз нещо специално, нещо съвършено и не съм убедена, че ще го намерим точно тук. — Маги въздъхна и се облегна изморено на стъклото на щанд с преоценени булчински жартieri. — Знаем, че видя ли този модел, непременно ще го позная, но все повече си мисля, че никога няма да го срещна сред готовите рокли.

— Разбра ли какво харесва Роуз? — попита Ела.

— Тя самата не е наясно какво харесва. Любимата й дреха е син суичър с качулка с цип отпред. — От гърдите й се отрони поредна

въздишка. — Дали да не поговоря с някоя кройчка на дрехи? Може да имаме по-голям късмет. — Тя се огледа. — Това обаче не е нашето място. Къде е Луис?

Оказа се, че той е отзад при пробните и предлага компетентни съвети на бъдещите младоженки.

— Не знам — мърмореше дребничка червенокоса жена с пухкава като целувчена торта рокля. — Имам чувството, че цялата съм потънала в тази рокля.

Луис я огледа внимателно.

— Все пак облечете отново третата, онази с дълбоко изрязания гръб. Според мен тя е най-подходяща за вас.

Чернокожо момиче, в чиито множество плитчици бяха вплетени миди и охлювчета, го потупа по рамото и го обърна към себе си.

Той я обгърна с поглед и отсече.

— Това е моделът за вас.

— Луис — провикна се Маги, — тръгваме.

Хор от възмутени гласове посрещна репликата ѝ.

— Не! Почакайте малко. Само още един модел!

Луис се усмихна.

— Излиза, че имам талант; Маги, защо не ме наемеш за консултант във фирмата?

— Дадено — отвърна тя. — Но разполагаме само с два дни до отпътуването на Роуз, а не сме се спрели на нито един модел. Така че да вървим.

Късно вечерта Маги и Ела се прибираха към „Голдън Ейкърс“ с колата на Ела. Въздухът тежеше от влага и от писъците на цикадите. Баба и внучка бяха тъжни и разочаровани. Роклята, която отидоха да гледат, никак не им хареса. Изкуствена, прекалено лъскава коприна, извивката около врата беше крива, мънистата по ръба на полата едва се крепяха и още докато вдигнаха роклята, няколко перли изтрополиха по линолеума в кухнята на бъдещото светило на модата. Маги обяви, че не са си представяли точно такава рокля, но жената ги помоли просто да я вземат.

— За себе си ли я шихте? — досети се Маги.

— Да, но се оказа, че напразно съм яшила — беше тъжният отговор.

И така двете се връщаха у дома с полюшваща се като привидение над задната седалка рокля.

Маги беше направо съкрушена и искрено изплашена.

— Какво ще правя? — питаше се тя на глас.

За нейна изненада Ела даде напълно неочакван отговор:

— В тези неща според мен важното е намерението.

— Не виждам как ще си облече някое намерение, за да мине по пътеката в синагогата — отбеляза Маги.

— Няма да може естествено, но начинът, по който го правиш, и усилията, които полагаш, показват колко я обичаш.

— Само че тя не знае, че го правя. От друга страна, наистина държа да й намеря подходящ тоалет. Важно е. Наистина е важно.

— Не е задължително да го направиш, преди Роуз да си е заминала. Имаш още цели пет месеца. Достатъчно време да измислиш нещо или да го поръчаш. А може и сама да ушиеш рокля.

— Не умея да шия — мрачно отсече Маги.

— Затова пък аз умея. Едно от малкото неща, които мога да правя. Наистина мина много време оттогава, но шиех най-различни неща. Покривки за маси, пердета, роклите на майка ти, когато беше мъничка.

— Но булчинската рокля е много сложно нещо.

— Така е — съгласи се Ела. — Но можем да я изработим заедно, стига ти да стигнеш до подходящия модел.

— Мисля, че вече съм го измислила. — Истината бе, че след дълги обиколки и оглеждането на най-малко стотина модела и снимките на още поне петстотин, в главата ѝ бе започнала да се оформя идея за това кое щеше да стои най-добре на Роуз. Нещо подобно на бална рокля. Роуз имаше съвсем прилично оформена фигура и тънък кръст. Щеше да бъде с деколте, не прекалено, но достатъчно дълбоко, за да може да има на врата или по ръба на деколтето наниз перли. Нищо прекалено блестящо, нито прекалено фрапиращо. Три четвъртият ръкав ѝ се струваше най-подходящ. Нито къс, което бе по-скоро като за възрастна жена, нито без ръкави, защото Роуз нямаше да облече такава рокля. Полата щеше да е разкроена и богата, така че Роуз щеше да прилича на Глинда, добрата фея от „Вълшебникът от Оз“, но по-истинска. Щеше да има и шлейф,

естествено, но съвсем пестелив. — Освен това Роуз ми има доверие. — Това не беше, съвсем така, но се надяваше да е вярно.

Маги шофираше и размишляваше.

— Когато шиеш, не ти ли трябва кройки? — попита по едно време тя.

— Обикновено така се прави.

— Ами ако искаш да промениш кройката, трябва ли на всяка цена да имаш нова?

Ела замислено потупваше с пръст долната си устна.

— Ще се опитам да съчетая различни кройки. Няма да е лесно, става и по-скъпо. Особено ако вече си съединил парчетата.

— Колко би струвало, към няколкостотин долара? — боязливо попита Маги.

— И повече според мен — отговори Ела. — Но аз също имам малко пари.

— Не — отсече Маги категорично. — Искам да платя всичко. Държа да е от мен.

Ноцта ставаше все по-тъмна. Само в далечината се чуваха гръмотевици, предвестници на обичайния нощен дъжд над Флорида. В душата и мислите на Маги се надигнаха всички стари опасения, усещането за неувереност, които я съпътстваха още от училище, критичните коментари на учители, на шефове при изгонването ѝ от работа, на разделящи се с нея гаджета: „Не се справяш, тъпа си, никога няма да успееш да разбереш“.

Пръстите ѝ стиснаха по-здраво волана. Не е вярно! Мога да се справя! — помисли тя упорито. Спомни си как в деня, в който разлепи малките листчета с обява за новата фирма: „Вашите любими неща“ и „Маги Фелър — личен дизайнер и доставчик“, на която бе нарисуван силует на рокля на закачалка, телефонът започна да звъни и не спря цели две седмици, така че се наложи да си прокара отделна линия. Двамата с Джак бяха говорили как ще се формира бюджетът ѝ. Той с удивително търпение беше повтарял отново и отново, че за да спести пари за свой магазин, трябва да си представи, че парите, които получава, са като кръгла питка. Ще се наложи да изяде по-голямата част от нея, за да преживява: за наем, за покупки, издръжка и храна, но на всяка цена всеки месец трябва да отделя по едно малко, съвсем тънко парче от питката. Тези пари, няма да е скоро, беше я

предупредил той, ще са в основата на големите неща, към които се стреми. Щеше да се наложи да огледа отново финансовото си положение, за да види какво може да отдели за роклята на Роуз.

Мислеше си и за онова малко помещение, което вече трети месец стоеше празно съвсем близо до магазина, в който работеше. Над витрината с доста петна от мухи по стъклото беше опънат много симпатичен сенник на бели и зелени райета. Представяше си как по време на почивката си отива да измие стъклата, да боядиса в млечни цветове стените, в дъното ще постави малки прегради, които ще служат за пробни, а пред входовете им ще висят цветни леки материи. Във всяко от тези сепарета ще има тапицирана пейчица, за да могат посетителките да си почиват, както и полицаи, където да поставят чантите си. Ще намери огледала в старовремски рамки от заложните къщи. Всяка от цените в магазина ѝ ще бъде кръгла, включваща и ДДС. Може да не е като в Холивуд, но непременно щеше да е нещо добро. Биваше я за такива неща. Знаеше го. И щом първата стъпка беше направена, нямаше основание да се бои, че и вторият ѝ замисъл няма да успее. Никога повече нямаше да се налага да идват и да я спасяват. Вече тя ще е тази, която ще се притичва на помощ.

— Да опитаме все пак, а?

Роклята над задната седалка се полюшваше, все едно танцуваше.

— Разбира се — подкрепи я Ела. — На всяка цена ще опитаме.

— Домът на Стайн. Говори Саймън.

— Хората знаят ли, че се обаждаш по този начин? — попита Роуз, която се претърколи на леглото в дома на Ела. Беше десет сутринта. Баба ѝ беше при бебетата в болницата, а Маги се беше отправила на някаква нейна тайна мисия, което означаваше, че Роуз разполагаше и с четирите стаи в жилището.

— Бях сигурен, че си ти. Номерът се изписа на дисплея на телефона ми — обясни Саймън. — Как са нещата при вас? Успяваш ли да си починеш?

— Отчасти — отвърна Роуз.

— Слънце и наслади, а? Плодови напитки в компанията на млад местен безделник?

Роуз въздъхна леко. Саймън се опитваше да се шегува както обикновено и беше остроумен както обикновено, но въпреки всичко се усещаше някакво напрежение. Заради случката с Джим, помисли си тя. Заради историята с тайнствената баба и внезапното ѝ отпътуване за Флорида. Време беше да се върне у дома и да оправи отношенията им.

— Единствените безделници тук са по на осемдесет години и носят пейсмейкъри.

— Пази се от тях — предупреди я Саймън. — Всички изненади идват от по-възрастните. Ти добре ли си?

— Да. И Ела е добре. А Маги... — Роуз сбърчи чело. У Маги беше настъпила значителна промяна, а Роуз не знаеше можеше ли да ѝ вярва. Стана от леглото и заедно с телефона отиде до дневната на Ела. — Маги е започнала малък бизнес. Личен дизайнер и доставчик, което никак не е лишено от смисъл. Винаги е имала забележителен вкус. Знае какво трябва да облече и кое би отивало на другите хора. А повечето от обитателите на този комплекс вече не карат колите си, трудно пазаруват в огромните търговски комплекси.

— Аз самият трудно се оправям в тях — отбеляза Саймън. — Но това се оказва семейна черта. Последния път, когато майка ми посетила „Франклин Милс“, повикала полиция, защото решила, че са

откраднали колата ѝ. Оказало се, че просто е забравила къде я е паркирала.

— О, боже! — въздъхна Роуз. — Затова ли на задното ѝ стъкло са наредени поне двайсетина плюшени играчки, а на антената на колата ѝ са завързани всевъзможни панделки?

— Не, тя просто обича панделки — обясни Саймън. Настъпи кратко мълчание. — Малко ти бях сърдит, преди да заминеш.

— За историята с Джим Данвърс, нали? — Роуз преглътна мъчително, макар да бе очаквала този миг.

— Точно така. Не ме разстрои това, което видях. Но искам да съм сигурен, че можеш да ми кажеш всичко, което чувстваш. Ще бъда твой съпруг. Искам да се опираш на мен. Да ми казваш довиждане, когато отиваш някъде. — Дори по телефона Роуз чу мъчителното му преглъщане. — Когато се прибрах, а теб те нямаше.

— Много съжалявам — прекъсна го Роуз. — Ще се постарая да не се повтаря. — Тя пристъпи до рафтовете, където бяха наредени снимки на майка ѝ, нейни и на Маги. Сватбената снимка на Каролайн, чиято широка усмивка заявяваше, че целият живот е пред нея и това ще е живот, изпълнен с щастие. — Моля те да ме извиниш, че тръгнах така внезапно, а и не ти разказах за Джим. Не биваше да го узнаваш по този начин.

— Така е — рече Саймън. — Но моята реакция беше малко прекалена. Давам си сметка, че приготовленията за сватбата ти дойдоха в повече.

— Какво толкова — възрази Роуз. — Разполагам с време.

— Като стана дума за време, да не забравя да ти кажа, че снощи се обади един ловец на глави.

Пулсът на Роуз се ускори. Докато работеше за „Луис, Домел и Феник“, всяка седмица я търсеха поне трима-четирима ловци на глави, попаднали на нейното име в указател с имена на юристи и се интересуваха дали не иска да отиде да работи при тях. Но откакто си бе взела отпуска, обажданията секнаха.

— Казаха, че става дума за Асоциация на жените за алтернативен начин на живот.

— Наистина ли? — Тя се опитваше да си спомни дали бе чувала за такава група и с какво точно се занимаваше. — Как са стигнали до моето име?

— Имали нужда от юрист на постоянна работа. — Саймън очевидно не искаше да отговори на въпроса ѝ, от което ставаше ясно, че той ги е потърсил. — Осигуряват правна защита на жени с ниски доходи. Попечителство, защита на деца, посещения, такива неща. Много работа в съда, като заплащането не е кой знае какво, защото в началото търсят човек за почасова работа, но ми се стори интересно. — Той замълча за миг. — Ако не се чувстваш готова...

— Напротив! Напротив! — Роуз се стараеше да не вика. — Изглежда ми доста... Много даже ми се иска... Оставиха ли номер?

— Разбира се. Но им казах, че си на почивка, така че няма защо да бързаш. Забавлявай се! Сложи си банския костюм и отиди на плажа, за да предизвикаш инфаркт на някой дядо.

— Преди това искам да се обадя на Ейми. Откакто съм тук, всеки ден ми оставя съобщение, но все се разминаваме.

— Аха, Ейми Икс.

— Знаеш, че наричаше себе си така само три седмици в колежа.

— На се ли наричаше Ашанте в колежа?

— Не, Ашанте беше в гимназията. — Роуз добре помнеше как най-добрата ѝ приятелка обяви в час по история на Америка своята привързаност към каузата на чернокожите.

— Поздрави я от мен — помоли Саймън. — Тя едва ли ще се зарадва много.

— Ейми много те харесва.

— Според нея никой не е достатъчно добър за теб — отбеляза Саймън. — И е права, но и аз не съм за изхвърляне. И знаеш ли?

— Какво?

Саймън сниши съвсем глас.

— Много те обичам, бъдеща моя съпруго.

— И аз те обичам — отвърна Роуз. Усмивка озари лицето ѝ, като си представи Саймън зад отрупаното си с папки бюро. Прекъсна връзката с него и набра телефона на Ейми.

— Абе момиче! — възкликна Ейми, щом чу гласа ѝ. — Къде се загуби? Бързо разказвай! Как е бабата? Харесва ли ти?

— Да — отвърна Роуз за своя изненада. — Умна е, и приятна, и... щастлива. Твърде дълго време е била много тъжна и сега от все сърце се радва на присъствието ни. Единственият проблем е, че твърде много ме зяпа.

— Защо?

— Защото не е следила как двете с Маги растем. — Роуз неясно защо се почувства неудобно. — Уверих я, че не е загубила много.

— Напротив, сестро моя! Пропуснала е успехите ти в науката, облеклото ти като Вулкан по време на парада на Все Светии. Доста глупости е пропуснала и не знам дали и аз не бих искала да ги пропусна.

— Защо, бяхме много модни!

— Бяхме жалки, ако питаш мен. Я ми я дай, дай разкажа това-онова.

— Как ли пък не! — засмя се Роуз.

— Каж ми нещо за Маги. Ще дойде ли на сватбата?

— Мисля, че да.

— Ще ме измести ли?

— За нищо на света.

— Добре. Иди да изпиеш една пиня колада заради мен.

— А ти пази водата чиста — отвърна Роуз със станалия напоследък популярен за щата Пенсилвания лозунг и затвори.

Замисли се какво ще прави до края на деня. Нямахше кучета, които да разхожда, нито кризи, свързани със сватбата, които чакаха решение. Разходи се из дневната на баба си и взе един албум, на чиято корица пишеше „Каролайн и Роуз“. Отвори първата страница и видя себе си на един ден, увита в бяло бебешко одеялце. Очите на бебето бяха здраво стиснати, докато майка ѝ се усмихваше към камерата. Господи, колко е била млада, помисли си Роуз. Прехвърли няколко страници. След бебешките снимки следваха тези на прохождащо момиченце, след това на детско колело. Майка ѝ стоеше зад нея и буташе количка, в която Маги седеше важна като Клеопатра. Роуз се усмихна и продължи да разглежда снимките, които проследяваха как двете момичета растат.

Маги се облегна на стола, завъртя опашката си в делова топка и кимна:

— Е, добре. Мисля, че това е, което търсим. — Тя кимна на Ела и Дора от другата страна на масата в магазина за платове. — Това е за полата — и тя посочи една кройка. — Това е за горната част. А това са

ръкавите. — Тя внимателно подреждаше кройките на съответните места. — Три четвърти.

— Първо ще я ушием от тензух — обяви Ела. — Няма да бързаме. Ще изпипаме всичко. — Тя събра отделните кройки. — Започваме утре рано сутринта и ще видим докъде ще стигнем.

— Мисля, че ще стане страхотно — усмихна се Маги гордо.

Същата вечер Маги се прибра след смяна в магазина за закуски, където все още работеше, като пътъом се отби да върне в последния момент преди затварянето банските костюми на госпожа Ганц, които тя не одобри. Пред вратата в коридора видя чантите на сестра си в стройна редица, готови за път. Сърцето ѝ се сви. Не беше успяла да се справи. Роуз си тръгваше, а дори не знаеше колко усилия беше положила Маги, за да ѝ намери рокля. Нито колко ѝ беше мъчно, че не откри подходящ тоалет. Сестра ѝ все така почти не разговаряше с нея, дори не поглеждаше към нея. Планът на по-малката сестра се беше провалил.

Маги се запъти към спалнята в дъното на апартамента, откъдето се чуваха гласовете на Роуз и Ела.

— Мислиш си, че малките кучета са най-лесни за отглеждане — казваше Роуз, — а всъщност те са най-упорити. И лаят най-силно от всички.

— Имахте ли кученце като малки?

— Веднъж, и то само за един ден — отвърна Роуз.

Маги зави към кухнята, за да приготви поне вечеря за сестра си. Това според нея щеше да бъде жест, с който щеше да даде на Роуз да разбере, че тя мисли за нея. Извади от фризера пакет ролца от раци, приготви салата от нарязан на тънки резени червен лук и авокадо, сложи и малки домати и постави кошничката с хлебчета до чинията на сестра си.

Роуз се усмихна.

— Въглехидрати?! — повдигна тя вежди.

— Специално за теб — отбеляза Маги и ѝ подаде купичката с масло.

Ела ги слушаше с любопитство.

— Моята мащеха-чудовище — заобяснява Роуз с пълна уста — Сидел не може да търпи въглехидратите.

— Освен когато започна диетата със сладки домати — обясни Маги.

— Точно така — кимна Роуз към сестра си. — Тогава се отказа от червеното месо. Но каквато и диета да предприемеше, никога не ми позволяваше да ям хляб.

Маги дръпна със замах кошничката, разшири ноздри колкото можеше и се опита да имитира Сидел:

— Роуз ще си развалиш апетита!

— Сякаш това е възможно — тръсна глава сестра ѝ. Маги дръпна стола си към масата и забодя вилица в салатата си.

— А помниш ли пътуващата пуйка?

— Може ли да се забрави подобно нещо?

— Каква е тази пуйка? — попита Ела.

— Ами... — започна Роуз.

— Това е един от примерите за... — обади се и Маги.

Двете се усмигнаха едновременно.

— Разкажи го ти — подкани Роуз сестра си.

— Добре — кимна Маги. — И двете си бяхме вкъщи за пролетната ваканция. Сидел беше на някаква специална диета.

— Една от многото — допълни Роуз.

— Е, кой ще разказва? — възмути се Маги. — И така, прибираме се ние и какво имаме за вечеря? Пуйка.

— Пуйка, на която е свалена кожата — додаде Роуз.

— Само пуйка. Никакви картофи. Никаква плънка. Никакъв сос...

— Да пази Господ! — въздъхна Роуз.

— За закуска иммахме варени яйца, за обяд отново пуйка. Онази същата.

— То си беше една голяма пуйка — поясни Роуз.

— Същото и за вечеря. И за обяд на следващия ден. Вечерта щяхме да ходим на вечеря у една приятелка на Сидел и всички много се радвахме, защото се надявахме, че там поне ще хапнем нещо, което е различно от пуешко. Когато стигнахме там, се оказа, че...

— Сидел е занесла нашата пуйка там — завършиха в един глас двете сестри.

— Оказа се — продължи Роуз, докато намазваше поредната филия с масло, — че приятелката ѝ е на същата диета.

— Ето защо всички отново ядохме от същата пуйка — рече Маги.

— От пътуващата пуйка — поясни Роуз.

Ела се отпусна назад, изпълнена с облекчение от общия смях на двете си внучки.

Същата вечер Маги и Роуз си легнаха заедно за последен път на вечно изплъзващия се матрак, заслушани в крякането на жабите и шума на вятъра в листата на палмите отвън. От време на време се чуваше скърцането на спирачките на колата на някой закъснял обитател на „Голдън Ейкърс“.

— Така се натъпках — оплака се Роуз. — Къде се научи да готвиш така?

— Ела ме научи — отвърна сестра ѝ. — Просто внимавах. Вкусно беше, нали?

— Вълшебно — отговори Роуз и се прозя. — А ти какво ще правиш? Смяташ ли да останеш тук?

— Да — отговори Маги. — Във Филадельфия ми харесва. От време на време си мисля и за Калифорния. Но тук наистина ми харесва. Имам си работа, както знаеш. Възнамерявам да развия бизнеса си. А и Ела има нужда от мен.

— За какво?

— Може и да няма нужда от мен — съгласи се Маги. — Но ми се струва, че ѝ харесва да съм наблизо. Тук се чувствам добре. Нямам предвид точно тук — посочи с ръка стаята, имайки предвид вероятно и комплекса. — Но във Флорида. Всички, които са тук, са отнякъде другаде. Направи ли ти впечатление?

— Май наистина е така.

— Това е добре. Трудно ще срещнеш хора, с които си ходил на училище или с които си учил в един и същ колеж. Така че спокойно можеш да си друг, стига да искаш.

— Можеш да си различен, където си поискаш — отбеляза Роуз. — Ето виж мен.

Маги се облегна на лакътя на едната си ръка и се взря в сестра си. В познатото лице, в разпиляната позната коса. Този път в Роуз тя видя не заплахата, не човека, който ще ѝ се скара, че отново не е направила нещата както трябва, а съюзник. Приятел.

За миг настана мълчание. Затаила дъх, Ела наостри уши в съседната стая.

— Ще успея — обади се Маги. — Ще разработя „Любимите неща“. Някой ден ще отворя и собствен магазин.

— Непременно ще дойда за официалното откриване — увери я Роуз.

— И искам да ти кажа.

— Че съжаляваш — довърши сестра ѝ. — Че си се променила.

— Не! Всъщност, да, променила съм се.

— Знам, знам, че си се променила.

— Не това обаче исках да ти кажа. А да те помоля да не си купуваш рокля.

— Моля?

— Не си купувай булчинска рокля. Това ще бъде моят подарък за теб по случай сватбата ти.

— О, Маги... Не знам...

— Довери ми се.

— Искаш да се омъжа с рокля, която дори не съм виждала? — Роуз се засмя доста нервно, като си представи типа рокли, които Маги харесваше — силно изрязани, с дълбоки цепки, без ръкави, без гръб и с ресни.

— Повярвай ми. Знам какво харесваш. Ще ти покажа снимки. Ще можеш да я пробваш. Ще направим и проби.

— Ще видим — колебливо рече Роуз.

— Нали ще ми позволиш да се пробвам? — настояваше сестра ѝ.

— Е, добре — въздъхна Роуз. — Опитай се. Счупи си главата.

Поредно мълчание.

— Обичам те — рече едно от момичетата.

Ела не можеше да определи кое точно. Роуз ли беше? Или може би Маги?

— Я стига! — обади се другата. — Да не вземеш да се разкиснеш.

Ела почака известно време в стаята си. Не смееше дори да диша. Чакаше. Нищо. Няколко часа по-късно тя стана и се запъти на пръсти към стаята на момичетата. Отвори внимателно вратата и влезе вътре. Двете спяха свити по един и същи начин, на една и съща страна, с ръка под бузата. Наведе се и предпазливо докосна с устни челото първо на едната, после на другата. Късмет, помисли си тя над едната. Любов — над другата. От цялото си сърце ти желая всичкото щастие на света. Остави колкото можеше по-тихо до главата на всяка по една чаша вода с кубче лед вътре. След това излезе от стаята на пръсти.

— Успокой се — нареди Маги за седемнайсети път и се наведе над Роуз, която мигаше уплашено. — Ако не спреш да мърдаш, нищо не мога да направя.

— Не мога да се успокоя — оплака се сестра ѝ. Беше с пухкава бяла хавлия. Косата ѝ, благодарение на близо едночасовите занимания на Майкъл от „Пилеги“, представляваше сложна плетеница от къдри, фиби и бели цветчета. Фондъотенът беше сложен, устните — очертани. Ейми в прекрасна семпла тъмносиня рокля на шаферка се щураше наоколо и търсеше хора от фирмата, доставила храната, и най-вече платата със сандвичите, които бяха обещали. В момента Маги се опитваше да извие миглите на Роуз.

— Здравейте! — през вратата надникна Майкъл Фелър. Беше с чисто ново тукседо, чудесната му коса бе внимателно вчесана, така че да покрие плешивината на темето. — Тук всичко наред ли е? — Когато видя металната щипка в ръцете на Маги, насочена към очите на Роуз, се стъписа. — Какво е това? — попита той ужасен.

— Щипка за извиване на мигли — отвърна по-малката му дъщеря. — Роуз, престани, нищо няма да ти направя, а и не боли. Само погледни към мен. Не си мърдай главата. Ето, хванах ги!

— Оох! — простена Роуз и се сви. — Заболя ме — простена тя.

— Внимавай да не нараниш сестра си! — строго се обади баща им откъм вратата.

— Изобщо... не... боли... — произнесе бавно Маги, в ритъма на движенията си. — Ето! Чудесно! Дай сега и другото око!

— Господ да ми е на помощ — въздъхна младоженката. Тя сведе поглед към краката си. Трябваше да признае, че изглеждаха много добре. Спомни си колко се колебаеше дали да отиде на педикюр. Не съм такъв човек, противеше се тя. Но Маги, която беше станала доста властна, откакто „Любимите ти неща“ беше вписана в указателя „Форт Лодърдейл Сън-Сентинел“, не искаше и да чуе.

— Никой няма да види краката ми — възмущаваше се Роуз, но Маги възрази, че важното е Саймън какво ще види. Нямахше как, Роуз

се предаде.

Маги направи крачка встрани и се зае с миглите на второто око. Когато приключи, отстъпи назад и огледа резултата от усилията си.

— Видя ли гаджето ми? — попита тя. — Все пак този ден е много специален и всичко останало, но...

— Маги! — възкликна Роуз. — Не мога да повярвам. Ти се изчерви!

— Няма такова нещо. Просто знам, че не е много удобно да каниш непознат мъж на сватба...

— Според мен Чарлс се чувства много добре. — Истината бе, че младежът ѝ се видя от онзи тип мъже, за които само си бе мечтала сестра ѝ да намери. Да престане да тича след съмнителни типове без работа, които свирят в съмнителни рок банди. Беше по-млад от нея, бяха се запознали в Принстън, но Маги не признаваше нищо повече. — И е луд по теб.

— Мислиш ли? — повдигна вежди Маги.

— Абсолютно.

В този момент в стаята връхлетя Ейми, понесла плато със сандвичи над главата си. Маги се измъкна навън.

— Открих храната! — обяви шаферката.

— Къде беше? — попита Роуз и помахна на баща си, който се измъкваше навън.

— При Сидел, къде другаде? — Ейми внимателно уви сандвич с пуешко в салфетка и го подаде на Роуз. — Изстъргваше майонезата от хляба. До нея Моятта Марша разговаряше с равина. Не знаеше има ли право да произнася молитвата „Отче наш“.

— Шегуваш се, нали?

Ейми кимна. Роуз отхапа крайчето на сандвича и го остави настрана.

— Не мога да преглътна. Ще се пръсна от нерви.

В този миг в стаята отново влезе Маги, натоварена с обвит в найлон обемист пакет.

— Готова ли си за роклята си, Пепеляшке? — попита тя.

Роуз преглътна с усилие и кимна. Душата ѝ бе замряла. Направо умираше. Ами ако роклята се окажеше провал? Вече си представяше как пристъпва по пътеката между гостите, как шлейфът се влачи и

шевовете на роклята се разтварят един по един. Огромна глупост беше да позволи на Маги да се заеме с тази сложна задача.

— Затвори си очите — помоли Маги.

— И дума да не става!

— Моля те.

Роуз въздъхна и притвори клепачи. Маги дръпна ципа на найлоновата торба и извади тоалета, след което го свали от закачалката.

— Готово! — обяви Маги и тръсна няколко пъти дрехата, за да се отпусне.

Първото, което Роуз видя, беше полата — пласт след пласт тюл, а нагоре корсажът беше от млечнобяла коприна, посипан със ситни перли. Ръкавите и извивката около врата бяха изработени съвършено. Маги беше удържала на думата си и изпрати снимки, долетя до Филадельфия за проби, но крайният резултат надминаваше всички очаквания на Роуз.

— Колко време ви отне на двете с Ела? — попита Роуз, докато нахлузваше полата.

— Без значение — отвърна Маги, докато закопчаваше копчетата, които лично беше зашила на гърба.

— Колко струва?

— И това няма значение. Подарък е. — Маги сръчно оправи деколтето и обърна сестра си с лице към огледалото.

— О, боже! — Роуз беше изумена от това, което видя в огледалото. — Господи, Маги!

Ейми приближи зад тях и подаде на Роуз букет от розови рози и бели кремове. Равинът надничаше през вратата, за да съобщи, че всички са пристигнали и е време да започват. След него задъхана връхлетя Ела с кутия за обувки в ръце.

— Прекрасна си — възторжено възкликна тя едновременно с Маги. Роуз не можеше да откъсне очи от отражението си. Точно такава рокля си беше представяла. Знаеше, че никога няма да изглежда похубава и по-щастлива. Със сестра си и баба си от двете й страни.

— Вземи — промълви Ела и отвори кутията за обувки. — За теб са.

— Имам вече обувки — прошепна Роуз, когато надникна в кутията. Вътре видя чифт съвършени пантофки с коприна, върху която

бяха избродирани фигури със същия конец, който украсяваше и роклята ѝ. — Господи, колко са красиви! Къде ги намери? — тя погледна Ела. — Да не са на мама?

Маги също обърна очи към баба им в очакване.

— Не. Мои са — гласеше отговорът. Възрастната жена попи очите си с кърпичка. — Знаех, че може би беше по-редно да ти донеса обици или огърлица, или нещо такова, но ако все още имаш нужда от нещо назаем...

— Съвършени са — въздъхна Роуз и плъзна крак в първата пантофка. — И ми стават! — радостно извика тя.

— Знам — кимна с глава Ела, очите ѝ вече плуваха в сълзи. — Знам.

— Не започвай да плачеш отсега — обади се Луис от вратата. — Още не сме започнали. Изглеждаш прекрасно — усмихна се той на Роуз. — Вече всичко е готово, стига и вие да сте готови.

Роуз прегърна Ела с едната си ръка, а с другата — Маги.

— Много ви благодаря за прекрасната рокля. Никъде не съм виждала толкова красиво нещо!

— Няма за какво! — въздъхна Ела.

— Нищо особено — допълни Маги.

— Готови ли сме? — попита Роуз.

Сестра ѝ и баба ѝ кимнаха. Човекът пред вратата я отвори и всички гости видяха Роуз и се усмихнаха широко. Светкавиците засвяткаха. Госпожа Лефковиц вече подсмърчаше. Майкъл Фелър вдигна воала от лицето на дъщеря си.

— Много си красива! — прошепна той. — И толкова съм горд с теб!

— Обичам те! — едва чуто промълви Роуз. Тя погледна напред и в дъното на пътеката видя усмихнатото лице на Саймън. Топлите му сини очи грееха, ярмулкету му здраво беше закрепено между кестенявите подстригани къдри. Лицата на родителите му грееха от двете му страни.

Ела стисна пръстите на Маги.

— Успя! — прошепна тя на малката си внучка.

Двете гледаха Роуз и размениха с нея пълни с обич погледи.

Обичаме те, помисли Ела с цялото си сърце и изпрати цялата обич, на която беше способна, към Роуз.

— А сега — тържествено съобщи равинът, — Маги Фелър, сестра на младоженката, ще прочете стихотворение.

Маги се напрегна цялата и пристъпи напред. Приглади роклята си (зелена, без ръкави, но без никакви цепки и дълбоки деколтета, защото знаеше, че сестра ѝ се плаши от тях) и пристъпи напред. Убедена беше, че и Сидел, и баща ѝ очакват от нея да изтърси някакви тъпотии като например „Имало едно време едно момиче от Нантъкет“. Щяха да се изненадат.

— Безкрайно съм щастлива за сестра си — започна тя. — Докато растяхме, Роуз винаги беше до мен и се грижеше за мен. Винаги искаше най-доброто за мен. Щастлива съм сега, защото съм сигурна, че Саймън е готов да направи същото за нея. И те винаги ще бъдат като едно цяло. Но ние с нея винаги ще се обичаме, защото така става между сестри — тя погледна Роуз. — Роуз, това е за теб.

Маги пое дълбоко дъх и макар десетки пъти да беше репетирала текста, чете го и в самолета и отдавна го беше научила наизуст, усети, че тръпки пролазват по гърба ѝ. Ела вирна брадичка и доби изражение, което толкова често можеше да види по лицата на Роуз и Маги. От мястото сред публиката Чарлс ѝ изпрати горда усмивка. Маги изпусна въздуха от гърдите си и погледна към баба си. След това спря очи на лицето на Роуз, облечена в красивата рокля, която двете с баба ѝ бяха ушили за нея, и започна:

„Аз нося сърцето ти в мен, нося го в своето сърце...“

Гърлото на Маги се сви. Луис ѝ кимаше от първия ред, а Ела се усмихваше през сълзи, баща ѝ усърдно триеше очилата си, като от време на време избърсваше и по някоя издайническа сълза. Погледите на всички бяха вперени в нея. Под сватбения чупах устните на Роуз потрепваха и сестра ѝ я гледаше с широко отворени очи. Маги си представи, че някъде в дъното на залата стои и духът на майка ѝ. Виждаше я с розовото ѝ червило и златните халки на ушите да наблюдава децата си, съзнавайки, че въпреки всичко двете ѝ дъщери са израсли като смели, умни и красиви жени, че са не само сестри една за друга, но и верни приятелки, че Роуз винаги ще иска най-доброто за

Маги и Маги — най-доброто за Роуз. Дишай, посъветва се Маги. И продължи:

*„... това е чудото, което държи звездите разделени.
Аз нося твоето сърце, във своето го нося.“*

Усмихна се на гостите, на сестра си и необяснимо защо си представи бъдещето: дома и бебетата на Роуз и Саймън, ваканциите, през които ще посещават Ела във Флорида, където ще плуват заедно в голям просторен басейн, облян от слънчева светлина, и ще спят свити една до друга на тясното канапе в стаята на Ела.

— И. И. Къмингс — съобщи тя след края на стихотворението. Беше напълно убедена, че този път тя, Маги Фелър, се е справила чудесно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.